П. ШТЕПА

Московство

SVI
DK17
.S5
1968

11823

ПАВЛО ШТЕПА

МОСКОВСТВО

ЙОГО ПОХОДЖЕННЯ, ЗМІСТ, ФОРМИ Й ІСТОРИЧНА ТЯГЛІСТЬ

Книга друга

Видав
Семен Стасишин

Торонто
1968

Paul Shteppa

Moskovism

Its Origin, Substance, Forms and Historical Continuity

Copyright by Author

Toronto
1968

Молодим борцям

за волю України

присвячує

автор

ЗМІСТ

Книга І-а.

Вступ ..... І
І - Походження Москвина 7
ІІ - Мова і література Москвина І6
ІІІ - Ледарство і волоцюзтво Москвина 28
ІУ - Безвласність і злодійство Москвина ... 32
У - Безбожництво і розпуста Москвина 42
УІ - Жорстокість Москвина 56
УІІ - Рабство і деспотія Москвина 72
УІІІ - Державний лад Москвина 96
ІХ - Творча яловість Москвина І33
Х - Залізна заслона Москвина І72
ХІ - Яничарство задля Москвина І9І
ХІІ - Загарбництво Москвина 234
ХІІІ - Осадництво Москвина 280

Книга 2-а.

ХІУ - Нищення Москвином 346
ХУ - Московщення Москвином 382
ХУІ - Націоналізм Москвина 44І
ХУІІ - Месіянство Москвина 473
ХУІІІ - Духовість Москвина 504
ХІХ - Чужинці про Московство 525
ХХ - Москвини про Московство 544
ХХІ - Знищитель Московства 572
Згадані джерела 633
Література 643
Іменний показник 66І
Змістовий показник 682

XIУ.

НИЩЕННЯ МОСКВИНОМ.

Народ малорасейскій зело
умен отчего ми в неанвантаже аказатєсь можем.
Пьотр I.
Руская страсть к разрушенію
єсть творческая страсть.
М.Бакунін
Малороси,слівшіся на вєкі с
єдінокровной Расеєй,атварілі себе двєрі к цівілізаціі
прасвєщенію,іскусству,науке.
В.Белінскій

Культура - це СИЛА,і то сила більша за всі війська і матеріальні багатства,бо ж культура їх творить.Культуру ж творить Творчий Дух.Назовні культура виявляється в багатьох формах,насамперед у красі духовій і фізичній, у здібності відчувати красу і цінити її,в потязі плекати її. Культура виявляється і в чистоті фізичній і моральній.

Дикунському розумові несила збагнути вищої культури,але дикун своїм - непригнушеним цивілізацією - тваринним інстинктом відчуває її силу,і - як і всякої сили - боїться її. Тим-то українські білі,чистенькі хати зі садком та квітами навколо,замилування Українців до краси; їхня моральна чистота; їхня християнська сердечність, їхня співучість,розум і вроджені здібності до всілякої творчости - коротко вся українська культура викликає у кожного Москвина (аристократа і мужика однаково) скаженну лють і непогамовану жадобу НИЩИТИ все українське.

Московський дикун своїм дикунським інстинктом відчуває,що його імперію знищить ніщо інше,лише ВИЩІСТЬ української культури, вищість українського ТВОРЧОГО ДУХА.А московський національний інстинкт ще ніколи не завів Москвинів.Він - а ніщо інше - вивів їх з усіх небезпек,підсказував їм найліпший шлях будувати імперію. Історичний досвід довів Москвинам,що їхній національний інстинкт є непомильний.А він казав і тепер каже Москвинам,що Україна заб'є осиковий кіл у могилу їхньої імперії.Отже,поки ще не забила,треба нищити ту кляту Україну всіма силами і всіма способами.

Хоч Україна по Переяслові 1654 р.була дуже ослаблена,проте Московщина боялася опановувати її військовою силою,а вжила тактики згаданого китайського стратега, - опановувати зсередини.

Велике збільшення московської держави некуче потребувало великої кількости освічених урядовців,генералів,культурних діячів, техніків,учителів,майстрів,будівничих.По нашій Полтавській Катастрофі 1709 р. Московщина вигубила всіх хмельничан та мазепинців, а вижили,і дали нащадків: боягузи,лакузи, черевані,перинospали,що воліли московське рабство,ніж боротьбу.Таких Московщина легко запрягла до свого імперського возу.І власне це вони вивезли той віз на велику дорогу.Приклади ми навели в XI розділі.Січову ж Республіку Московщина знищила за першої ж нагоди.

Та,у XVIII ст.ще не забули Українці кривавої,збройної боротьби з дикою Московщиною. Навіть і "раби отечества чужого" мали ще сильне почуття своєї культурної ВИЩОСТИ супроти кацапа. Петр I розумів загрозу Московщині від української культурної вищости.Він пояснював своїм дикунам:"Народ маларасейский зело умен,от чего ми в неанвантаже оказатесь можем",с.т. Народ український дуже культурний,а це дуже небезпечно Московщині. Обернути те 'умен' в дурноту і сліпоту - стало змістом і метою всієї української політики Московщини від Петра I по сьогоднішній день. "демократічна" Московщина зробила і в цьому величезний "прагрес".Вона за останні 50 років знищила наших культурних скарбів тисячократно більше, ніж монархічна Московщина за 300 років.

Отже,першим кроком до опанування України було знищити ВИЩІСТЬ України: вищість культурну,вищість господарчу,вищість суспільного ладу. Непомітно обернути культурну і багату Україну в осаду рабів,в джерело сирівців та 'гарматного м'яса' московської імперії. Це стало святою догмою ВСІЄЇ Московщини,с.т. всіх московських царів,диктаторів,патріярхів, урядів,всього московського суспільства від найвищого аристократа до найнижчого мужика, від найвченішого професора до неписьменного босяка.Від 1654 року досі.

******

Ми не маємо тут місця обмірковувати преважну тему:"Провід і загал"(маси).Читач може знайти чимало праць на цю тему в европейській літературі.Тут ми кинемо лише маленький жмут думок у зв'язку з темою цього розділу.

Теперішня зголотнена (сплебеізована) демократія намагається стягнути ідеал Великої Людини до свого позему, заступивши Велику Людину гуртом малих людей. Прихильники ідеї (не особи) Великої Людини та зголотнена демократія намагається заплямувати якоюсь, нелюбою духовій голоті,назвою.Не придумавши такої,надає італійській тямці 'фашизм' ганебного ярлику. Безкритична розумова голота і плямує 'фашистами' визнавців ідеалу Великої Людини.

Та,та зголотнена демократія не може навести ані одного-єдиного прикладу зі світової історії,коли гурт (навіть і немалих) людей створив щось Велике, якийсь безсмертний твір Божеської краси,якусь Велику Ідею,що веде людство на вищий щабель культури.Навіть у техніці гурт людей ніколи не створив великої ідеї. Завжди творила Особа, а гурт лише розбудовував,створену особою ,ідею.

І народне мистецтво,народні пісні творив не нарід (загал), але, з Божої ласки обдаровані творці,незнані історії. Народ лише

підхоплював ті твори,і передавав наступним поколінням,не п.м'ятаючи імен творців.В українській історії на це вказує випадковість появи таких геніїв,як Т.Шевченко,Д.Бортнянський і т.п.Якби кріпак Тарас не мав малярського хисту,був би помер кріпаком у селі,не знаним нікому поза селом. Д.Бортнянський опинився в столиці лише тому,що мав гарний голос,і його взяли до царського хору. А скільки таких Шевченків та Бортнянських померли звичайними селянами,не виявивши своєї творчої геніяльности?

В усій історії людства бачимо,що великі ідеї народжувалися в голові (радше - в душі) окремих,обдарованих творчим духом,людей. Всі великі твори мистецтва, музики,літератури, науки,фолософії,ба навіть і техніки - творили окремі особи,а не гурти. Імена творців знає ввесь культурний світ.Несмертельного "Кобзаря" створив Великий Тарас,а не написало 'Кирило-Методіївське Братство'.

Творці великих,середніх,малих і найменших ідей - це великі, середні,малі і найменші АРХІТЕКТИ ВСЬОГО ЖИТТЯ.Образно висловлюючись,найменші в селах,малі у містах,середні у краях,великі в державах.Всі вони,від найменших до найбільших,разом складають ПРОВІДНУ верству нації.Ці архитекти укладають пляни великих і малих будов, наладнують (організують) і керують їхнім будованням.Загал (маси) лише виконує. Провід нації - це її голова,а загал - руки і ноги.

Нація,як і людина,є істотою живою.Людина без рук-ніг не живе, а животіє.Так і нація,без фізично,духово і національно здорового загалу лише животіє,є лише етнографічною отарою,погноєм націям-загарбникам.Людина без голови - мерляк (труп).Нація без провідної верстви - півмерляк.Це і бачимо у нашій власній історії.

По упадку Руської (Київської) імперії,українську провідну верству забрала Польща. Опинившись без проводу, український нарід став отарою овець,що їх скубли всі сусіди.Наш малопольський яничар XVII ст.Адам Кисіль злобно казав:"Козацька нація -це бестія без голови".Бестія (почвара),бо часом боляче кусала Польщу.Але лише кусала.Знайшовши свою голову та "бестія" одним своїм порухом завалила на завжди могутність,великої тоді,Польщі.

Потребу проводу дикий Москвин відчув своїм тваринним інстинктом самозбереження.Вже потім,на історичному досвіді,зрозумів вагу провідної верстви у житті нації. Тому-то,загарбавши Україну, Московщина кинулася вигублювати насамперед українську провідну верству всілякими способами і засобами.Тут наведім лише кілька прикладів.

Московський університет стояв порожній (*),а Київська Могилянська Академія була переповнена студентами. І Пьотр І наказав кн.В.Ґоліцину зробити 'чістку' студентів Академії. В.Ґоліцін із І.100 студентів залишив лише 161. Єкатєріна II наказала Академії навчати лише московською мовою, і приймати до Академії лише синів священиків, с.т. обернула наш славний в Европі університет на священицьку лише школу. Вона також заборонила приймати до ви-

*)проф.М.Ломонософ свідчить,що в ньому п'яні професори навчали лише 'берьозовой каше' (с.т.били). Він сам учився в Київській Академії.

щих і середніх шкіл дітей нешляхетського походження.Навіть до нижчих міських шкіл заборонила приймати селянських дітей.

Наші манастирі мали великі маєтки,і на прибутки з тих маєтків утримували середні школи в манастирях. Єкатеріна II забрала собі манастирські маєтки,і манастирські школи самі закрилися зза браку гроша.

Наша шляхта кількакратно просила московського дозволу заснувати в Україні університет. Кошти заснування і утримання шляхта брала на себе.Московщина не дозволила. Натомість в Московщині імперський уряд заснував і утримував своїм коштом три університети, і давав студентам (Українцям також) стипендії. Як на глум майже всі перші професори в тих університетах були Українці та Німці. І Лише коли наблизилася загроза московській імперії від Наполеона, лише тоді Московщина дозволила Україні заснувати 1805 р.університет у Харкові. Ясна річ,не імперським коштом,але коштом українського суспільства. І не в столиці України - Києві,але у Харкові,де переважала московська людність. Так само перший 'совєтскій' уряд України Московщина поставила (1918 року) у Харкові.

Про університет (московський,самозрозуміло) у Києві Московщина не хотіла і слухати,аж до польського повстання 1930 р. Те повстання відкрило Москвинам очі на великі польські культурні впливи у Правобережній Україні.Щоб ті впливи поборювати,Московщина перенесла польський ліцей з Кременця до Києва.Він згодом розвинувся в університет.

Закон Єкатеріни,що не допускав нешляхетських дітей до середніх та вищих шкіл,мав силу аж до знесення кріпацтва 1860 р. Але й по тому закон Александра II не давав права селянським дітям учитися в середніх та вищих школах.Цей закон Александра II мав силу аж до 1905 року,коли повстання в Україні,революція примусили московський уряд допустити селянських дітей до середньої і вищої освіти. Але щоб якось їх затримати, уряд установив високі оплати за навчання.

Та,недовго тішилися українські селяни правом учитися в середніх та вищих школах. Московський імперський уряд "рабочіх і крестьян" запровадив в Україні 1940 р.плату за навчання в середніх та вищих школах фактично десятикратно більшу за ту,що була до 1917 р. Вже ограбовані Московщиною до останньої нитки, українські селяни не могли заплатити такої високої оплати,і їхні діти лишилися чорноробами.Таку оплату могли заплатити лише совдукії та совари-стократи.А серед них Українців (яничар) було не більше,як 15 % (до останньої війни),що й показує статистика."..У 1930-х роках у вищих школах України вчилося на кожні 10.000 людности: Жидів - 56, Москвинів - 29,Українців - 7 (*).Це - в Україні.

В Україні одна школа припадала: 1768 р.на кожні 746 осіб людности,1775 р.- на кожні 6.750, 1860 р.- на 17.143. Року 1902 83 % українських дітей не ходило до школи.А пригадаймо,що чужинці,які подорожували по Україні у XVII-XVIII ст.(напр.П.Алепський,Е.Лясота,Е.Кларк,Н.Маршал та інші) свідчать,що майже у кожному українському селі була школа.Ю.Юст із дивованням пише 1712 року,що ба-

*)С.Сірополко."Народня освіта на совєтській Україні".

чив в українських селах звичайних селянок, які йшли до церкви з молитовником у руках (*). Водночас він зазначає, що московські аристократи не знали читати-писати, як напр. князь А. Меншікоф, князь А. Долґорукій та інші.

Вахуючи на кожні 100.000 людности тепер в УРСР Українці мають МЕНШЕ, як Москвини у Московщині: учнів загальних шкіл - на 15% менше, учнів середніх фахових шкіл - на 48 % менше, студентів ВУЗ-ів - на 58 % менше, наукових готувачів на професорів та науковців - на 84 % менше, науковців - на 105 % менше. Отже, що вища школа, то менше в ній Українців, порівнюючи до Москвинів. Не допустити до росту української інтелігенції, провідної верстви України - це догма Московщини від Пьотра I по сьогоднішній день.

******

Все московське суспільство не цікавилося глибше 'українським вапросом' (справою). У своїй імперській зарозумілості, воно задовольнялося пояснением, мовляв, все українське - це кирина (інтрига) Австрії, а 'сепаратізмом' заражена лише маленька жменька: міхновських, донцових, галицьких студентів (**). І московське суспільство, інтелігенція справді широ вірили, що 'петлюровці' запродалися Німеччині, а поготів що УПРада запросила на Україну Німців, щоб вигнати з неї Москвинів.

"Демократична" Московщина, захопившись 1917 р. плянами викликати революцію в Европі, переочила ті сили в Україні, що збудили приспану Україну і започаткували національне її відродження. Але не переочили тих сил українські Жиди (***). Вони народилися і виросли в Україні, отже добре знали 'чим дихає' український народ і чого варта малоросійська інтелігенція. І А. Хвиля (Мусульбас), М. Фінкель, Л. Кагановіч, В. Баліцкій, О. Шліхтер, Ю. Мартіч, М. Рекіс, С. Канторовіч, М. Хатаєвіч, Є. Бош, В. Люксембурґ, І. Крайсберґ, А. Ґрінвіч, Р. Ґоровіц, Л. Ґопнер, Ф. Кон, М. Рухімовіч, В. Межлаук, М. Рафес та інші на високих посадах розтлумачили московському суспільству, що ніхто інший, лише Україна заб'є осиковий кіл у могилу московської імперії СССР. І "демократічєская" Московщина не гаючись, з допомогою українських Жидів, зчинила величезний ПОГРОМ УКРАЇНИ. Погром, що мільйонократно перевищує всі погроми Жидів за всіх часів в історії. Перевищував і кількостю українських жертв і такою пекельною жорстокістю, садизмом, жадобою української крови, що не має і приблизно рівного у світовій історії.

Доречно буде тут запитати:- Чому Жиди взагалі (с.т. не лише українські) є мокволюбами і україножерами? Чому стояли і стоять

---

*) J. Just. "Memoires".

**) див. А. Волконскій. "Історічєская правда і українофільская прапаґанда". Й. Кульжіцкій. "О зарождающейся т. наз. малороссійской літературе", І. Лаппо. "Праісхажденіе украінской ідеалогіі", С. Шеґолєв. "Українское двіженіе".

***) Більшість членів Центральних Комітетів всіх московських соціялістичних партій були тоді Жиди. Так само у першому ленінському уряді і серед найвищих урядовців переважали Жиди.

ЗА московську імперію і ПРОТИ української держави? Пояснення,мовляв,Жиди завжди стоять на боці сильнішого,або що, розпорошені по всьому світі й упосліджені тисячоріччами,природно схиляються до інтернаціонального соціялізму - такі пояснення історія не підтверджує. Жиди дуже добре знають, що КОЖНИЙ Москвин є в глибині душі антисеміст,погромщик. І також добре знають,що жидівські погроми в Україні за останні 300 років улаштовували і керували ними Москвини (навіть московська поліція).Знають,що за Хмельниччини Українці вбивали Жидів не за те,що вони Жиди,але за те,що грабували Україну і допомагали Польщі гнобити нарід.І знаючи все це, всі Жиди є московолюбами (~~москволюбами~~ (москвофілами) і україножерами (українофобами).Наші науковці заощадили би сотки тисяч (а може ймільйони) зайвих жертв,якби дали світові науково обґрунтовану відповідь на цей запит.

І Жиди допомагали 1931-39 рр.Московщині перевести несамовито жахливий погром України. По всій Україні, від її столиці починаючи,через всі міста, містечки, села і на малих хуторах полилася за 1930-х років широкою і глибокою рікою українська кров. Кров мужчин,жінок,хлопців,дівчат,дітей, немовлят і навіть ненароджених ще в лоні матері. Виготувавши за часів "українізації" списки 'мазепінцоф', 'петлюровцеф',"демакратическая" Московщина вигубила їх всіх.Від президента УАН,митрополита Української Церкви починаючи, через десятки академіків,єпископів,сотки професорів,письменників, тисячі учителів,священиків,кооператорів,десятки тисяч інтеліґенції,мільйони селян,міської сіроми.Гори мертвяків.Моря сліз.Не було ані одної української родини,яка не оплакувала б вигублених родичів.Сто Дантів замало списати й одну тисячну того пекла в Україні за 1931-1939 роки.

Міністер Освіти УРСР В.Затонський у своїй доповіді ВУАН 1934 р.казав,що одного лише 1933 року вигублено 1.649 українських науковців,а серед них найбільше знавців української мови та історії. Він казав,що 1932 р.було українців-науковців і професорів 10.063, 1940 р.лишилося живих лише 5.000 (*).

П.Постишеф вигубив 1933 р.у самому лише Києві 30.000 української інтеліґенції (**).

Лише за п'ять років (1932-37) Московщина вигубила 90% всіх українських письменників (з 200 вигубила 190) (***). А майже всі вони походили зі сіроми (пролетаріяту). Багато з них були соціялістами,москволюбами,а чимало навіть і комуністами,отже НЕ контрреволюціонери.Єдиною провиною їх було те,що вони писали українською мовою.Єдиною,бо ж проклинали(українською мовою) всіх ворогів 'саветской' влади, і прославляли її. Ті, які писали те саме мовою московською -одержали нагороди від тої ж 'саветской' влади.

З 259 українських письменників,що друкувалися 1930 р.друкувалися 1938 р.лише 36.3 тих.що зникли,розстріляно 17,скінчили самогубством 8,зникли без сліду 10,заслано до Сибіру 157 (4).

---

*) К.Гуслистий."Нарис історії України".
**) Л.Форостівський."Київ під ворожими окупаціями".
***) S.Pidhaynyj (red.)."The Black Deeds of the Kremlin".
4) М.Прокоп."Україна і українська політика Москви".

Та,й сама Московщина признається,що за 40 років (1917-1957) "замовкло" 365 українських письменників (*).

Світова історія не знає випадків,коли деспоти вигубили нараз УВЕСЬ провід якоїсь Церкви."Демократічна"Московщина вигубила 1926 -32 рр.28 єпископів і понад 3.000 священиків Української Православної Церкви (**). Також вигубила 1941-46 рр. всіх 6 українських уніятських єпископів і 2.500 священиків (***).До речі,Московщина знищила у XIX ст. огнем і мечем Українську Уніятську Церкву на Правобережній Україні. З цього приводу Нікалай I наказав вибити [illegible] "Аттаржоние насіліем - соединьоние любовью"."Демократічна" Московщина, щоправда - медалі з таким надцинічним написом не вибивала,але надрукувала в українських шкільних книжках,що Українська Уніятська Церква з великою радістю,охоче з'єдналася власновільно з "матірною" Московською. Московський "демократічєскій" цинізм є не менший за їхній монархічний.

Губернатор України (секретар ЦК КПУ) С.Косіор на з'їзді КПУ 1941 року казав:"Оцінюючи велику працю проведену 1933-39 роками у боротьбі з українськими націоналістами,працю що її ми не припиняємо і тепер,і яку вестимемо й надалі - треба сказати,що ми били націоналістів міцно, і попадали - як мовиться - у самісіньку ціль" (4).

За часів Великого Погрому України 1933-39 рр.існував у СССР т.зв.'Красний Крєст для помощі палітічєскім заключиним'. Головою його був М.Горькій.Жінки ув'язнених українських письменників просили його допомогти їхнім чоловікам виправдатися.Він відповів їм: "Каґда враґ нє здайотца,то єґо унічтожаєтца" (5).

Малоукраїнські оборонці московської "демократії" мають записати це там же,де вони пишуть про її "демократизм".

Потайубивство - це традиційний московський спосіб вигублювати своїх ворогів. Напр. геніяльний український композитор А.Ведель (1767-1806) відмовився творити задля Московщини,і втік з Петербургу. Московщина ув'язнила його і потайубила у в'язниці. Так само потайубила 1921 року композитора М.Леонтовича, 1922 року - композитора К.Стеценка, 1918 року - маляра О.Мурашка, 1919 року - професора М.Плевака,1920 року - міністра УНР І.Стешенка,1920 року - Л.Симиренка.Симиренки - зразковий приклад.

Дід Платон Симиренко приятелював з Т.Шевченком,і видав "Кобзаря". Його син Лев щороку давав тисячі рублів на видання українських книжок, і взагалі на українські справи. Він написав велику працю про українське садівництво.Московський Рільничий Інститут запросив його на професора. Він відмовився,не хотячи працювати на Московщину.Московщина потайубила його 1920 р. Його син Володимир написав велику працю про українське овочезнавство (помологію) ук-

---

*) Книжна Палата УРСР."Художня література видана на Україні за 40 років (1917-1957).

**) І.Власовський."Начерк історії Української Православної Церкви".

***) L.Mydlowsky."Bolshevist Persecution of Religion in Ukra-
-ine".

4) див.стенограми з'їзду.

5) О.Саліковський."Спогади".

"без надії сподіваючись" (перемоги) за Лесею Українкою. Боряться бо ВІРЯТЬ В ПЕРЕМОГУ. Вбити ту українську віру - це цілковито і остаточно опанувати Україну.

Вся московська пропаганда в Україні; ввесь її галас у школі, в літературі, в мистецтві, в науці спрямовані до одного-єдиного. Це - вкорeніти в голови і душі Українців. почуття НЕСИЛИ, СЛАБОСТИ України, і водночас подив і страх перед силою Московщини. Переконати Українців, що українська мова, українська культура відсталі, нерозвинені, маловартісні. Вкорeніти в українській душі почуття української національної НИЖЧОСТИ. Вкорeнити ЗНЕВІРУ у власні українські сили: культурні, господарчі, державно-творчі. Скувати українську ДУШУ духовими кайданами рабства, і фізично рабство прийде самособою.

"Віра зрушить гори" - каже Св. Письмо. І це не лише образка (метафора). Бувало, що одна, фізично слаба, але духово сильна людина, що непохитно вірила в перемогу її ідеї, - перемогала імперію.

Ніхто не знає: наскільки Московщина вкоренила в Українців почуття української національної нижчости, несили України; наскільки отруїла душу Українця; наскільки скалічила український дух боротьби. Лише новий 1917 рік покаже це. Чи українська провідна верства у вільному світі готує вже тепер ліки на ту московську отруту в душах підмосковських Українців? Чи пізні Івани чухатимуть свої, розбиті московською довбнею, потилиці, як це робили по 1917 році? Році, що впав несподіванкою на українську провідну верству, на чолі з найбільшим українським істориком?

Монархічна Московщина труїла 'московською блекотою' лише інтелігенцію (українську). "Демократічна" ж поширила труїння навіть і на українське селянство. Проте національний інстинкт українського селянства врятував його від московської отрути. Тим-то виходці зі села - нова українська інтелігенція - давала нових борців за волю України. Монархічна Московщина вигублювала таких лише тоді, коли вони вже виявили свою ворожнечу до Московщини. Теперішня ж "демократіческая" Московщина вигублює таких ПЕРЕД тим (політична профілактіка - каже). Але на місце вигублених, українське село посилало нових, і нових, і нових. Отже, треба знищити трикляте ДЖЕРЕЛО 'сепаратістоф' - українське село (*), а українських селян обернути в безмастних робітників. Московський "демократічеський" цар В. Ленін попереджував своїх Москвинів, що 'останній і вирішальний бій' сіроми (пролетаріяту) буде не з міжнароднім капіталізмом, але зі селянством (**). А в московській імперії - лише з українським, бо ж московське селянство споконвіку вже має комуністичну 'абщіну'.

Малоукраїнські історики пояснюють московський голодомор 1933 року тим, що мовляв, 'савєтская' влада хотіла ним примусити українських селян вступати до колхозів. Це - простацьке (примітивне) пояснення. Року 1932 в колхозах вже було 78 % всієї орної землі (***). Московщина не робила голодомору на Доншині і Приволожжі, хоч донці (Москвини кровно) та приволзькі Німці противилися уколхозненню не

---

*) Московщина вже будує в українських селах кількаповерхові доми на 10-15 родин.

**) В. Ленін. "Твори". т. VIII. ст. 30.

***) Д. Вірник. "Нариси розвитку народнього господарства УРСР".

менше за Українців.Ні!- Погром українського селянства 1933 і дальших років - це був удар по ВСІЙ українській НАЦІЇ.Удар найсильніший з усіх у нашій історії. Його метою було захитати саму ОСНОВУ української нації.Подивімось глибше на цю катастрофу.

ЗЕМЛЯ в її фізичному і позафізичному (метафізичному) розумінні є ОСНОВОЮ кожної нації.Свої фізичні і духові творчі сили Нація черпає зі СВОЄЇ ПРАПРАДІВСЬКОЇ Землі Землі фізичної і позафізичної (духової).А з усіх станів нації найближче до землі - фізично і духово - стоїть стан рільничий. В Україні - фактично лише селянство,бо ж дідичі винародовилися: сполячилися чи змосковщилися.Тому-то ніхто інший, а власне наше село врятувало і перенесло через сторіччя української бездержавности і московського нищення майже неушкодженим все те,що називається українською культурою.А вона не є простацька (примітивна),лише селянсько-мужицька,як думають наші - скалічені чужою культурою - малоукраїнці, які і досі не знають її (*).Культура,що її врятувало наше село стала невичерпною криницею наших національних скарбів.Скарбів,що їм заздрили і заздрять европейські культурні народи.

Творцем національної культури було МІСТО у всіх народів,що не втратили, чи рано здобули свою державну незалежність. І у нас місто було творцем української культури,коли ми мали свою незалежну державу за: Скитської,Сарматської,Руської імперіяльної,Гетьманської діб.Ми щойно у XX ст.почали відбирати наше місто від Москвинів,Поляків,Жидів. Отже,наше село мало бути ще довго джерелом національної творчости нашого міста,с.т.науки,літератури,філософії,етики,естетики,набоженства,музики тощо.

Москвини українського села не знали.Вони думали,що українське селянство живе таким самим духовим і культурним життям,що й московське,с.т.користю самого лише шлунку і більше нічим. Українські Жиди розтлумачили тим дикунам,що поки вони не знищать,не змосковщать українського села,доти те джерело 'мазепінства' буде висилати до міста - на місце розстріляних - нові і нові українські НАЦІОНАЛЬНІ творчі СИЛИ.А рух української,селянської (та ще й найздібнішої і найдіяльнішої) молоді до міста, до вищої освіти став по 1917 р. такий великий,що найдурніший московський мужик побачив загрозу своєму панованню в українському місті, а з того і в усій Україні.Московщина зрозуміла,що втратить Україну назавжди,якщо не знищить, якмога скорше, українського села. Найліпший знавець цієї справи Н.Хрущоф офіційно на XXII з'їзді КПСС признався,що Московщина не вивезла до Сибіру ВСЕ українське селянство ЛИШЕ тому, що то було понад її сили (**).Лише тому.Отже,вивозить частинами.

Та,час наглив Московщину,бо нова українська інтеліґенція щорік росла і набирала на силі.І Московщина використала першу ж нагоду вигубити голодомором кілька МІЛЬЙОНІВ українських селян.

******

Року 1921 була в Південно-Східній Европі велика посуха.Зібрали там збіжжя лише 35% звичайного врожаю. В Україні вже влітку

---

*) Навіть мови не знали.

**) Вивезла малі народи: Татар,Калмиків,Черкесів.

1921 року голодувало ~~вже~~ 8 мільйонів люду. Звичайно Московщина раділа, що вимре кілька мільйонів московських ворогів. Але той неврожай створював брак хліба в московських містах. Отже, примушена була просити капіталістичні ЗАС рятувати соціялістичну Московщину.

Московський міністер М. Літвіноф у пересправах (3-VIII-1921) з американською допомоговою становою АРА про допомогу голодним просив допомагати ЛИШЕ голодному Надволожжю, а про голодну Україну НЕ згадав ані словечком. Він вимагав від Американців везти допомогу лише через Петербурзький порт, пояснюючи тим, що чорноморські порти та українські залізниці у кепському стані. Він не хотів, щоб Американці побачили голод в Україні, а також хотів щоб з тої допомоги голодним щось 'прилипло до пальців' і Москвинам у Петербурзі. І справді прилипло 146.000 пудів (*). У Москві на чорному ринку продавали 1923-25 рр. за солені гроші багато американських харчів з тої допомоги АРА.

В Україні жило кілька мільйонів Жидів. Хоч вони і не голодували, проте американські Жиди вимагали (через уряд ЗАС), щоб уряд СССР дозволив АРА допомагати Жидам в Україні, загрожуючи злими наслідками, якщо не дозволить. Московщина тоді пекуче потребувала позичити гроше в ЗАС, і знала, що американські жиди-банкіри вирішуватимуть: дати чи не дати. Так Московщина примушена була дозволити двом представникам АРА Дж. Гетчісонові та А. Голдерові приїхати в Україну. Досліджувати справу їм не дозволила, пояснюючи, що в Україні ніякого голоду НЕМА, а навпаки Україна має такий надмір збіжжя, що сама посилає допомогу голодному Надволожжю (**). Але А. Голдер був Жидом, і він від українських Жидів довідався про голод в Україні.

АРА підписала (12-VIII-1921) з урядом СССР окрему угоду про допомогу голодним. Коли уповноважені АРА приїхали до Харкова (тоді столиці УРСР), то "уряд УРСР" пояснив їм. що УРСР є окремою державою, отже та угода неправосильна в УРСР, і тому вони не мають права допомагати голодним в Україні, а поготів, що ніяких голодних в Україні НЕМА. Та, ті уповноважені на власні очі бачили тисячі мерців на вулицях. Вони зрозуміли, що справу допомоги голодній Україні вирішує пан - Москва, а не панський попихач - Харків.

Українські переселенці і галичани подали Голові Міжнароднього Червоного Хреста - славному Ф. Нансенові багато документів про голод в Україні. Справжній людолюб Ф. Нансен обурився московським політичним людоморством, і вимагав від уряду СССР дозволити допомагати й Україні. Саме тоді европейські держави і ЗАС не визнавали уряду В. Леніна за законний. А той уряд пекуче потребував допомоги тих держав позиками, машинерією, бо СССР стояв на порозі господарчої катастрофи, а з того і політичного упадку. Рятуючись від такої можливости, уряд В. Леніна примушений був довести Европейцям та Американцям свою культурність і людяність. Примушений був дозволити допомагати також і Україні. Та, поки Ф. Нансен виборов у московського уряду цей дозвіл, минуло 8 місяців (***). Тоді АРА вже розда-

---

*) "Економіческая Жізнь" VII-1930.

**) Лист уряду СССР до АРА з 16-XI-1921.

***) Дав дозвіл аж 10-I-1922.

ла на Надволожжі майже все,що мала.Поки привезли ще з Америки минуло ще кілька місяців. Так АРА почала допомагати Україні аж у Квітні 1922 року,коли вже вимерло біля трьох мільйонів Українців. Так свідчить сама АРА (*).

Поруч з АРА допомагали Надволожжю місії Червоного Хреста шведського,данського та інших країн. Допомагати Україні їм твердо ЗАБОРОНИВ уряд СССР,погрожуючи в'язницею.

Допомагала Надволожжю також і місія "Українського" Червоного Хреста, що її вислав туди Харківський "уряд". А саме тоді мерли з голоду в Україні щодня тисячі Українців,і жодна місія Харківського уряду їх НЕ рятувала.Щогірше!Уповноважені того"уряду"при АРА Артаманоф та Баткінс (Москвин і Жид) всіма способами ПЕРЕШКОДЖАЛИ АРА допомагати голодним робітникам в Донбасі, а примушували годувати донців,хоч донці НЕ голодували.Коли голодні Українці нападали на їдальні та склади,і поїдали там все,то сама АРА подбала,щоб про це написали часописи поза СССР.Тоді і часописи СССР мусили писати про голод в Україні (**).

АРА давала харчі,одяг, ліки сиротинцям в Україні. Уряд УРСР усунув управителів-українців тих сиротинців, а призначив Москвинів. Ті Москвини роздавали і продавали американські харчі своїм Москвинам,а українські діти повмирали з голоду (***).

В Московщині і в північній Україні не було посухи,і там не було голоду. Рятуючись від смерти,голодні Українці йшли туди з підня по хліб. Московська влада поставила на всіх шляхах 'заградітельние атряди',що не пускали тих голодних на північ.Але голодних Москвинів з Надволожжя пускали.Щобільше!- московщина привезла з Надволожжя до північної України 80.000 московських дітей,і роздала їх українським селянам,щоб ті їх годували. А саме тоді сотки тисяч українських дітей умирали з голоду в СУСІДНІХ повітах, а московські 'заградітельние атряди' НЕ пускали цих напівмертвих українських дітей до північних повітів України.

Московський 'Центральний Камітет Помащі Ґалодним' у своєму звіті IУ З'їздові Саветів подає,що в УРСР зібрали 2.531.000 тон зіжжя,що складало менше на 20 % звичайного врожаю.Вираховуючи на одну особу людности УРСР, це буде 63 кілограма пересічно на всю УРСР,але в голодних областях - втричі менше.

Вже увосени 1921 р.у південній Україні поїли всіх котів,псів і живилися травою,корою.Вже тоді офіційно було записано 50 випадків людожерства.Голодувало 90 % людности (4).А вишезгаданий московський комітет забрав з України 2.941 залізничий віз збіжжя,і з того вислав на Надволожжя 2.763 воза,а в Україні роздав голодним лише 178 возів.Це він подає у вишезгаданому звіті.

Московська влада визнала офіційно південну Україну за голодну аж по 5 місяцях голодования,с.т. коли половина голодних вже померли.А поки офіційно не визнано за голодну,доти стягала збіжже-

---

*) "The Bulletin of the ARA" No 24. V-1922.
**) напр. "Комуніст" 27-VII-1922.
***) "The Bulletin of the ARA" VII-1922.
4) "Пролетарская Правда" 5-У-1922.

вий податок.У Херсонщині,де голодувало 90 % людности,СТЯГНУЛА 90% збіжжевого податку (*), с.т.забирала останню зернинку з хатів, де лежали мертвяки.Стягала тоді-коли щодня вмирали тисячі людей з голоду (**).Московщина забрала 1921 голодного року з голодної України 11 мільйонів тон ЗБІЖЖЕВОГО податку (***).

Вищезгаданий 'камітет' у своєму звіті пише:"..навіть в охоплених голодом губерніях здача збіжжевого податку йшла ліпше,ніж в неголодних губерніях". Чим пояснити це самогубство голодних українських селян? - То й же звіт пояснює:"...після судів над ситими в Одесі,Києві,Харкові збір збіжжевого податку пішов значно ліпше". В перекладі на людську мову - ".. після розстрілу голодних,які ховали жменьку гороху своїм півмертвим дітям".

Наведім ще голос безстороничного чужинця,голови АРА проф.Н. Фішера.Він пише: "Ані уряд СССР,ані уряд УРСР не допомагали голодним в Україні.Щогірше!- Від літа 1921 р. до весни 1922 р. - отже, коли в Україні гинули з голоду сотки тисяч людей - ті уряди ВИВОЗИЛИ з України сотки тисяч тон збіжжя. Ми,Американці дивувалися і не могли зрозуміти причини: чому довгі потяги, наладовані збіжжям у Полтаві,Києві,їхали до далекого Надволожжя тоді,коли в недалекій Південній Україні гинули з голоду десятки тисяч щодня. Ба,щогірше!-Ми,Американці не няли віри своїм власним очам,що вони бачили.Це - те,що уряд ВИВІЗ до Московщини 165 залізничих возів збіжжя з Миколаївщини й Одещини, де сотки тисяч мерців лежало по містах і селах.І цього уряд навіть і не ховав,а писав у своєму звіті "Ітогі барьби",що..."навіть голодні губернії: Херсонська, Таврическая,Одеська висилали пшницю до Надволожжя"..Уряд УРСР офіційно визнав (пізніше),що в Україні було напровесні 1922 року три мільйони голодних. Справді ж було далеко більше,бо ті три мільйони - це були ті, що ще не вмерли. І маючи мільйони своїх громадян,що вмирали з голоду, уряд УРСР СТЯГАВ з них податок ЗБІЖЖЯМ. А голод в Україні був тисячократно більший,жахливіший,ніж на Волзі. І уряд СССР знав це ліпше за нашу АРА. А він вимагав від нас Американців зосередити ВСЮ допомогу лише Надволожжю, і -хоч не офіційно, проте фактично ЗАБОРОНЯВ нам рятувати голодних Українців" (4).

Московщина влаштувала 7/22-VI-1922 виставку В Берліні "Голод в Росії".Там виставила таблиці,діяграми, що показували велику допомогу уряду СССР голодному Надволожжю.Американську допомогу применшила скільки могла.Про голод в Україні 1921 року на тій виставці не було ані натяку (5).

Науково-Дослідний Інститут Економіки УРСР видав велику працю. В ній про голод в Україні 1933 року нема жодної згадки,а про голод 1921 року написано:".. Бідняцькі верстви села були приречені на гуртове вимирання.Але цього не сталося,бо радянська влада прий-

---

*) "Помощ ґалодним".Харків.1922.

**) В.Арнаутов."Ґолод і дєті в Україні".

***) З.Гуревич."Голод і сільське господарство України".

4) N.N.Fisher."The Famine in Soviet Russia" .

5) Р.Млиновецький."Голод на Україні".

шла на допомогу селянству України" (*)

За часів війни 1939-45 років Москвини, використовуючи москволюбство своїх союзників, повикрадали з їхніх книгозбірень багато книжок, шкідливих Московщині. Між ними і добре обґрунтовані: І.Герасимовича "Голод на Україні"

Українські селяни, що не вмерли з голоду були 1922 року напівмерцями, яким тяжко було взяти лопату до рук. Але "Масква слєзам нє вєріт", і здерла 1922 р. з України II мільйонів тон збіжжевого податку (**).

Голова "уряду" УРСР Влас Чубар пробував переконувати Московщину, що немежливо стягнути зі знесиленої України, призначену Москвою кількість податку. Він негайно зник, не відомо як і де. Інший яничар - Панас Любченко взявся стягнути, і Московщина наставила його на голову "уряду" УРСР. Він наказану кількість стягнув. Але пізніше, рятуючись від московського ката, застрілився (1933 року).

******

Неврожай 1921 р. Московщина використала, щоби голодомором послабити джерело українських національних сил - селянство. Не послабила. Навпаки, українське селянство перейшло в наступ на Московщину. Воно зброєю і саботажами так зменшило свою данину Московщині, що вона мусила трохи відступити. Запровадила Нову Економічну Політику (НЕП), що визнавала дрібну селянську власність на землю, і давала права приватній торгівлі і промислу. З трохи розв'язаними руками Україна за коротеньких 6 років (1922-29) відбудувала свою господарку до позему 1913 року. Заповідався ще більший і ще швидчий її зріст. Зріст принаймі господарчої СИЛИ України.

Московщина перелякалася і почала готуватися до боротьби, до наступу. Стягнувши більше московських сил в Україну, уневажнила (скасувала) НЕП, і почала запроваджувати в Україні свій азіятський соціялізм. Та, за ті 6 років НЕП-у Україна, відчувши свою силу, також почала готуватися до боротьби, до наступу. Заснувався Союз Визволення України (СВУ), Спілка Української Молоді (СУМ). Українська Національна Незалежна Церква (УАПЦ) поширилася на всю Україну. Кооперація виросла на могутню силу. Українізація шкільництва, видавництва дала нові сотки тисяч національно свідомої української інтелігенції та півінтелігенції. Українське селянство, на кривавому досвіді побачивши московське "братерство" і московський соціялізм, палало огнем ненависти до кацапів і всього кацапського. Заповідалося на нову московсько-українську війну.

Московщина все це бачила і поспішила перша вдарити, поки не запізно їй. Насамперед вдарила по українській провідній верстві, про що ми вже оповідали. Негаючи дорогого часу, вдарила одразу і по українському селянству, вживаючи випробованого вже способу - голодомору.

Московщина почала готуватися до нього одразу ж по уневажненні НЕП-у. Вона вивезла 1929 року до Сибіру 1.200.000 найзапекліх-

---

*) АН УРСР. "Сільське господарство УРСР". Київ. 1958.

**) Д. Вірник. "Нариси розвитку народнього господарства УРСР".

щих,найсильніших своїх ворогів - українських куркулів. Року 1932 привезла з Московщини в Україну 50.000 членів КП і 150.000 комсомольців (*). У Січні 1933 р. Московщина дуже збільшила відділи НКВД при МТС.Прислала з Московщини нових 3.000 НКВД-істів. Проголосила 7-УІІІ-1932 закон про охорону "соціялістичного" майна. Той закон карав сибірською каторгою голодну матір,що збирала своїм голодним дітям,загублені на дорозі зернинки,чи колоски по жнивах у полі. Ніякого голоду НЕ МОГЛО БУТИ в Україні 1933 року,бо врожай 1932 року був ДОБРИЙ. УРСР зібрала 1932 року 147 мільйонів тон збіжжя (**). На насіння треба було лишити 29.8 міл.тон.Лишається 117.2 міл.тон. На 32.3 мільйона людей УРСР припадає на одну особу 362 клгр.Отже,досить прожити до нового врожаю (***).

Московщина наклала 1933 року на Україну ЗБІЛЬШЕНУ данину збіжжям навмисно.Наклала аж 58.1 міл.тон.Селяни виплатили його в Серпні.Тоді Московщина наклала в Жовтні ще додатково,розміром половину попереднього. Заможніші селяни виплатили і цей. Тоді Московщина наклала в Січні 1933 р.ще раз додатково (4).Навмисно не лишала селянам на насіння,щоб не поїли.На сівбу 1934 року привезли з Московщини. Селяни не мали й зернини в хаті,і Москвини забирали худобу,кури,одяг, чоботи,все,що мало якусь вартість,а селян виганяли голих з дітьми в поле взимку,забороняючи іншим селянам приймати їх до своїх хатів. Таких фактів були не тисячі,але мільйони.Мета аж надто наочна.

Уряд СССР продав до Европи українського збіжжя: 1932 р.-17.3 міл.тон,а 1933 р.- 16.8 міл.тон.Крім того борошна шороку 300.000 тон (5).

За офіційною московською статистикою Московщина здерла з України збіжжевої данини 1933 року 225 мільйонів пудів (6).

Загарбане 1933 року в голодній Україні збіжжя Московщина не встигала вивозити до Московщини, і воно гнило в купах на залізничих стаціях проти неба.НКВД-істи (тоді ГПУ) стріляли кожного голодного,хто пробував 'расхіщать' те, гниле вже 'саціалістіческое ідущество' (7).

Навіть Москвин С.Максімоф писав 1934 року у своєму романі "Денніс Бушаєв":"Україна вимирає з голоду,а ми,Москвини їмо білий хліб, масло,сир, солодкі печива,запиваємо вином.Ми купуємо власні авта,літні хатки.І все те мають не лише члени КП,але й нечлени".

Річний приріст людности в Україні був 1924-27 рр.- 2.36%.Отже,1939 року мало б бути 38.500.000 Українців, а статистика 1939 року показала лише 30.960.000. Забракло 7.500.000. І начальник ГПУ в Україні В.Баліцкій подав, що померло 1933 року в Україні з

---

*) В.Голуб."Конспективний нарис історії КПУ".
**) АН СССР "Очєркі развітія народного хазяйства СССР"
***) М.Ковалевський."Україна під червоним ярмом".
4) Ф.Правобережний."8.000.000".
5)С.Н.Бакулін."Внєшняя тарговля СССР 1918-37 ґадов".
6) А.Ліхолат. "Разґром націоналістіческой конт-революції на Україне".
7) Ф.Правобережний.там-же.

голоду 8.000.000 люду (*).

У містах люди не голодували,лише хліб продавали на картки. Москвини та яничари мали окремі крамниці,де всього було подостатком. Мільйони голодних селян кинулися до міст виміняти вишивані рушники чи сорочки на кусних хліба своїм дітям. Московська влада не пускала їх до міст,і відбирала той кусних хліба чи рушник.

Як і 1921 р.Московщина поставила 1933 р.на московсько-українському кордоні свої 'заградітельние атряди',щоби не допустити голодних Українців до Московщини.Московщина мала тоді добрий урожай та ще й увесь урожай з України.Голодні Українці якось оминали ті 'атряди',і в московських селах просили не дати,але продати борошна чи збіжжя. Московські селяни з матюками били 'хахлів',і гнали їх до найблищої поліційної стації. Десятки тисяч таких фактів було 1921, 1933,1946 рр. Малоукраїнські оборонці "добрячого" московського народу може скажуть нам: якщо то не є шовінізм того народу,то що ж є?

Року 1921 Московщина ще не зміцнила своєї влади в Україні,ще боялася Европи,ще її новий уряд не визнали великі держави за законний. Все це спричинило, що про голод 1921 р. писали часописи СССР і поза ним. Року ж 1933 Московщина вже досить зміцнила свою владу в Україні,і европейські та американські держави визнали її новий уряд.Почуваючи себе на силі,Московщина заборонила 1933 року часописам СССР писати про голод; заборонила чужинцям їхати в Україну; дала великого хабара чуженецьким часописним дописувачам (кореспондентам) у Москві,щоби вони писали,що ніякого голоду нема. Всі великі европейські й американські часописи і писали,що голоду в Україні нема.

Розмір та жахи голоду 1933 р.були такі пекельні,що не змогла заглушити вістку про нього всесильна московська імперія. Українські націоналісти переслали таємними шляхами до Европи фотографії жертв голоду в Україні.Европейські часописи почали їх друкувати зі своїми статтями проти московського соціялістичного уряду "робітників і селян".Европейські комуністи почали сумніватися у правдивости соціялістичної пропаганди раю в СССР. Заходила небезпека, що Московщина втратить свою п'яту та шосту колони у світі,і вона запропонувала голові французького уряду Е.Еріо поїхати в Україну щоб на власні очі побачити правду.

Як Московщина приготовлювала Київ задля приїзду Е.Еріо - ми вже оповідали. Влітку 1933 року Е.Еріо приїхав до Києва,переїхав автом Хрещатником, побачив добре зодягнутих і добре відживлених людей вздовж Хрещатника,які його весело вітали; побачив виставові вікна крамниць,повні харчами і крамом.Повернувшись до Франції він офіційно проголосив,що голоду в Україні нема.

Щоби відвернути увагу світу від голоду в Україні,Московщина ув'язнила 1933 року шість англійських інженерів,що працювали в СССР.Московщина зробила суд над ними дуже голосним,і допустила на суд багато чуженецьких часописних дописувачів (чого ніколи раніш не робила).І перші сторінки великих часописів ЗАС та Европи запов-

---

*) "Saturne" II-1956.

нилися тим судом, а про голод писали коротенькі вістки в кутках останніх сторінок (*).

Дністрянці і дніпрянці, втікачі з СССР (емігранти) заснували 'Український Комітет Допомоги Голодним'. У польському Соймі були послами кілька галичан, і вони мали можливість звернутися офіційно до Ліги Націй з вимогою допомогти голодним в Україні. Генеральний Секретаріят Ліги відмовився, викручуючись тим, що, мовляв, Ліга Націй не має формальних причин втручатися в до домашніх справ СССР, бо ж сам уряд СССР офіційно повідомив Лігу Націй, що ніякого голоду в Україні нема (**).

Той український комітет все ж намовив Генерального Секретаря Міжнароднього Червоного Хреста запропонувати урядові СССР допомогу голодним. Червоний Хрест запропонував, але уряд СССР відповів, що жодної допомоги непотрібно, бо ніякого голоду в Україні нема.

Уряди: Франції, Англії, Німеччини, Польщі, ЗАС та інших культурних, християнських, держав мали купи фотографій та звідомлень про голод від своїх послів, консулів, звідунів в СССР. Німець пише: "В міністерстві Закордонних Справ одної західньої великодержави були дуже докладні відомості про голод в Україні 1933 року. В міністерстві Закордонних Справ сусідньої до СССР держави була навіть окрема світлиця заповнена фотографіями та документами про голод в Україні" (***).

Документи про голод в Україні 1933 року всі уряди заховали в таємних своїх архівах, не оприлюднивши. Чому? - Бо саме тоді прийшов до влади в Німеччині А. Гітлер, який відкрито почав готувати Німеччину до війни. Перелякані Европейці та Американці почали залицятися до Московщини, щоб відновити старий союз проти Німеччини. Отже, псувати стосунки з Московщиною заради якихось незнаних Українців не поплачується, бо попсували би ті залицяння. Розпучливих благань Українців поза СССР НЕ ХОТІЛИ чути ані уряди, ані суспільство християнської Европи та Америки. Два-три протести та заклики допомогти (Ф. Нансена, архієпископа Відні Т. Ініцера) потонули в океані байдужости. Такого ганебного, нехристиянського, не людянського (негуманного) ставлення Европи та Америки не записала перед 1933 роком світова історія.

Це ставлення мусять запам'ятати Українці. Мусять, бо прийде час коли ті "гуманісти" та "християни" намовлятимуть Українців забути 1933 рік. Намовлятимуть простити Московщині її голодомор восьми мільйонів Українців 1933 року і ще більше мільйонів за дальших років. Простити в ім'я людяности і християнства. Тоді Українці мусять пригадати тим фарисеям і облудам про їхню "людяність" та "християнство" 1933 року, і багато ще чого з пізніших років. Мусять пригадати, бо інакше кров мільйонів українських мучеників впаде на всю Україну жахливим прокляттям, і знову буде Україна стогнати у новому рабстві. Буде, бо Найвища Справедливість карає нарід рабст-

---

*) М. Рудницька. "Боротьба за правду про Великий Голод".

**) Н. Хрущоф на XX з'їзді КПСС казав: "Так, року 1933 був великий голод в Україні, а ми продавали до Европи мільйони тон українського збіжжя".

***) E. Ammende. "Muss Rassland hungern".

вом за зневаження крови предків,проляту за ВОЛЮ народу.

Чи ж не скарала Україну 1917 року власне за ЦЕ? (*).

Московські голодомори України 1921,1933,1946,1958 років -це лише частини одного пляну знищити ДЖЕРЕЛО українського НАЦІОНАЛІЗМУ - українське селянство.

Та,нічого нового нема в СССР. Московщина виголоджувала своїх непокірних 'інородцєф' і перед 1917 роком. Лише недотепи монархісти виголоджували не мільйонами нараз, як їхні "дємократи".Пара прикладів.

Московський міністер В.Волинський звітував 1737 року цариці Анні:"До мого приїзду в Україну я ніколи не припускав,що вона так сплюндрована,що так багато люду померло.Наше військо забрало у тутешніх людей все збіжжя і всю худобу.Тут не лишилося стільки селян,щоб бодай собі посіяли.Багато землі не засіяно,бо нема кому сіяти,та й нема чим орати, бо наше військо забрало всю худобу. А треба ще стягнути з тих людей 30.000 мір борошна та сіна".

Московський губернатор в Україні Г.Потьомкін звітував 1787 року Єкатєріні II: "Наше військо забирає свавільно у тутешніх людей: збіжжя,худобу,харчі,одяг,взуття тощо. Хто протестує,того б'є нещадно,часом смертельно. Навіть найприхильніші нам тутешні люди починають ремствувати відкрито і загрожувати нам помстою".

Року 1907 був голод у Грузії та у Вірменії.Члени 'Гасударствєной Думи' (парляменту) - Грузини та Вірмени у своїх промовах доводили фактами,що імперський уряд не хоче допомагати тим голодним. Члени Думи - московські монархісти і ліберали та демократи накинулися на тих Грузинів та Вірменів,закидаючи їм переборщення. Вони казали:"Голоду там нема,а якщо вмерло 2-3 голодних,то ганьба самим Грузинам та Вірменам,що їх не врятували.Наколи ж Грузини та Вірмени такі безсердечні до долі своїх земляків,то треба переселити до Грузії та Вірменії більшу кількість Москвинів,а вони вже напевно подбають,щоб ніхто з голоду не вмер".Направду,нема меж московському нахабному цинізмові.

Читаємо року 1935 таке:"Уряд СССР не може допустити,щоб УРСР голодувала. В СССР сіроми вже нема; недоживлення нема. СССР вже стоїть на шляху заможности.Наше знищення злиднів на селі - та це ж таке досягнення, про яке не можуть і мріяти робітники та селяни найдемократичніших країн світу" (**).

У словнику найбагатшої мови не знайдете відповідного слова на це ....

В.Ленін цілковито відкрито писав,що селянство - а понадто українське - є ворогом соціялістичної сіроми,і далеко небезпечнішим, як дукґ.І цей,ворожий селянству,погляд не є поглядом московського марксиста,інтелігента.Речник московського народу, що сам вийшов з народу,М.Горькій каже устами героя свого оповідання:"Я всєх мужі-

---

*)Про голод 1933 р.див.:А.Височенко."СССР без маски", Г.Сова "Голод в Україні 1933 року",М.Вербицький."Найбільший злочин Кремля",Ф.Правобережний."8.000.000", D.Solovey."The Golgotha of Ukraine",S.Pidhaynyj."The Black Deeds of the Kremlin"

**) І.Сталін."Важнєйшіє рєшєнія па сєльському хазяйства".

коф ненавіжу.Ані прікідаютца сіратамі,но жіть харашо можут патаму што землю імєют.А я мєщанін.І мужіка би етава...ух ти! Ґрабь,дєрі с нєґо шкуру,вивараічівай падлєца наізнанку! Ібо што ж єсть мужік? - Мужік єсть для всєх людєй сьєдобноє жівотноє" (*).

Така ненависть московської голоти до свого рідного московського селянина,такої ж дикої духовости,що й їхній міщанин.Українського ж селянина московський голодранець (фізичний і духовий) ненавидить безмежно лютіше власне за українську фізичну і духову вищість,чистоту,моральність і шляхетність.

М.Ґорькій устами того ж К.Самґіна висловив свою власну і всіх Москвинів ще й таку думку:"...Немосквини не люблять Московщину.Якби я мав владу, то перевіз би всіх немосквинів нашої імперії до Сибіру. Оселив би їх в Якутії, на Камчатці,взагалі в диких голодних закутках.Хто з них виживе - най живе; хто здохне - най здихає" (**)."Дємократічєская" Московщина робить це вже 50 років.

Цей же речник московської "дємократії" пише й таке:"Ворога треба ВІДЧУТИ,навіть і тоді,коли він мовчить та дружно нам усміхається. Треба відчути єзуїтський фальш його голосу, яким він вимовляє слова дружби і любови до нас, співає пісень,виголошує промови. Такого ворога треба вигублювати, не оглядаючись ні на що,не слухаючи жодних його виправдань. Треба таких вигублювати немилосердно" (***).

Отже, все що потрібно щоб засудити людину на смерть - це відчути.Жодних доводів,жодних судів не потрібно. І справді,Москвини повистрілювали 1917-37 рр. в Україні сотки тисяч Українців,керуючись - як і записано офіційно до протоколів - "відчуттям пролетарської справедливости",без слідства і суду.Як бачимо,М.Ґорькій був ідейним,духовим батьком чекістів,НКВД-істів та інших московських катів.Москвини називають його "вєлікім ґуманістом".

Ні,не вмилася московська аристократія до своє "дємократії", бо ж не вилонила з себе в XVI ст. свого 'вєлікава ґуманіста',який ідейно виправдував би тодішнє НКВД - Апріччіну з її Питошним Пріказом.

Хоч і не вмилася,проте московська аристократія попереджувала свою " дємократію" про загрозу від 'сепаратістоф',пишучи:"Іскра сепаратизму,викреслена Т.Шевченком,- раніш чи пізніш - може наробити Московщині багато турбот і лиха. Якою б малою та іскра не була б,треба її гасити вже тепер, поки вона лише жевріє під попілом. Якшо буревій роздує її на пожежу, то вона напевно спалить нашу імперію" (4).

Московська "дємократія", перебравши від своєї аристократії імперську владу,перебрала і всі її імперські ідеї та заповіти.І про це попередження не забувала ані на мить.Від 1917 р.по сьогодня,вона всіма найпідступнішими і найпідлішими способами нишить в Україні повагу до Великого Тараса.Але - і по півсторічному нишинні - визнала свою поразку, поставивши пам'ятник Архітекторові ук-

---

*) М.Ґорькій."Жізнь Кліма Самґіна".

**) там-же

***) М.Ґорькій."Сачіненія".

4) "Вєстнік Юґо-Западной Рассі".Київ.X-1863.

раїнської незалежної держави в самому серці Московщини - у Москві. Лютуючи у безсилій злобі намагається бодай усунути пригадки про українського Мойсея.Боючись відкрито заборонити святкувати Тарасову річницю,забороняє потай, наказуючи своїм жандармам та яничарам перешкоджати святкованню, лякати Українців (понадто студентів) прикрими наслідками за участь; не допускати,шоб мистецький позем був виший за широкі шаровари,гопак,ковбасу і чарку. За всяку ціну не допускати, шоб виголошували Тарасові протимосковські вірші, як напр."І мертвим і живим","Розрита могила" і т.п.

Московщина боїться навіть малої пригадки про духового Провідника України.Ось один (з тисяч) найновіший приклад.

З нагоди 150-ої річниці народження Т.Шевченка,Київський університет замовив 1964 р.Спілці Мистців УРСР образ Великого Тараса на барвистому шклі (вітраж). Українські мистці: П.Завалиха, А. Горська,Л.Семикина,Г.Зубченко подали ректорові університету проф. І.Швецеві проєкт. Він його схвалив, і ті мистці зробили образ. На тому образі Тарас пригортає до грудей Українку (с.т.Україну),а над ним напис:"Возвеличу малих,отих рабів німих.Я на сторожі коло них поставлю слово".

Секретар Київського Обкому КПУ В.Бойченко оглянув той образ, і наказав Спілці Мистців призначити лаву (комісію) мистців,яка мала б оцінити його мистецьку вартість.Лава пішла до університету і побачила,що образ забитий дошками,на наказ І.Шевця, як пояснили студенти.Два дні пізніше І.Швець наказав знищити той образ цілковито.Спілка Мистців УРСР вигнала зі Спілки творців того образу.В. Бойченко полетів з посади.Московська "демократія" пояснила Українцям всю ту історію дуже просто:"Нас езоповщиною не обдурите".

******

Війна 1941-45 рр. дала Московщині золоту нагоду нищити Українців і Україну,перекладаючи провину на німецьких займанців (окупантів) України. Та,німецька займанщина дала нагоду і Українцям відкрити московське нищення.Напр.під німецькою займанщиною Українці знайшли 1943 року у Вінниці гуртові могили розстріляних 1937 р. Українців.Знайшли 9.439 мерців,з яких 90 % були українські селяни. Міжнародня лікарська лава (комісія) дослідила тих мерляків і склала відповідний документ (*).Коли Москвини повернулися до Вінниці, то розстріляли 23-III-1944 понад 200 людей,які розкопували ті могили і пізнавали розстріляних.Таких 'Вінниць' є в Україні десятки.

Слідча лава Сенату ЗАС,під головством Д.Керстена знайшла,що Москвини, тікаючи 1941 року від німецького війська постріляли українських в'язнів у: Львові - понад 3.500, у Луцькому - понад 3.000,у Дубному - близько 1.000,кілька десят тисяч разом у в'язницях у Самбіру,Стрию,Золочеві,Станиславові,Тарнополі,Рівному,Бердичеві,Гумані,Січеславі,Нікополі,Києві,Харкові,Полтаві,Кривому Розі. З київських в'язниць вивезли кількатисяч на стацію Дарниця і всіх там постріляли. В Одесі розстріляли 13.000 українських політичних

---

*) "Massenmord von Winniza",Scottish League."The Crime of Moscow in Vynnytsia",S.Pidhaynyj."The Black Deeds of the Kremlin".

в'язнів. Московщина розстріляла 1941 року у в'язницях щонайменше 200.000 Українців (*).

За війни 1941-45 рр.Московщина забрала зі сибірських каторжних таборів кілька тисяч ще живих Українців, і післала їх на німецький фронт голих-босих і цілковито неузброєних. НКВД-істи гнали їх ззаду хуткострілами в наступ на Німців.Кого не скосив німецький вогонь,того дострілювали московські старшини.

Навіть в німецьких таборах полонені Москвини закладали свої 'істребітєльние атряди',які не допускали до протимосковської пропаганди,і вигублювали таємно всіх,хто виявив ворожнечу до Московщини (**).

Інший московський,старий з XVI ст.спосіб вигублювати своїх ворогів - це вивозити їх до Сибіру чи до Московщини на північ. Напр.загарбавши 1478 року республіку Великий Новгород,Московщина вивезла до себе 10.000 найвизначніших новгородців. "Демократічєская" ж Московщина підбільшила вивози МІЛЬЙОНОКРАТНО.До 1917 року в Сибіру жило приблизно 29 мільйонів люду,а тепер - біля 23 мільйонів.З них 95 % примусово привезені Московщиною.Лише за 1946-62 роки Московщина вивезла з України до Сибіру понад два мільйона Українців (***).Це лише до Сибіру,а поза Україну взагалі - ще чотири мільйони,що легко підрахувати. Так 1954 року УРСР мала 42 міл. Річний приріст був 870.000,а за 10 років (1954-65) приросло 8.7 мільйонів.Отже,1964 року мало б бути 50.7 міл.а статистика подала лише 44.6 міл. І не забуваймо, що за ті 10 років приїхало жити в Україні кількасот тисяч Москвинів з Московщини. 2

Московщина вивозила і вивозить Українців з України як худобу. Напр. імперський уряд наказав 8-У-1933 "рядові УРСР" вивезти до Сибіру 25.000 Українців.Жодної провини,жодної причини наказ не подав."Уряд УРСР одержав з Москви таких наказів кількасот.

За війни 1914-20 рр.в Австрії та Німеччині було понад 400.000 полонених Українців.Союз Визволення України та галичани освідомили їх національно. Про це знав московський уряд, і вже 1916 р.уклав плян оселити тих полонених,з їхніми родинами,в далекому Сибіру, щоб не допустити 'мазепинської зарази'в Україну. Монархічна Московщина програла війну, і тому цього свого наміру не змогла здійснити."Демократичная" Московщина війну 1941-45 виграла,і тому здійснила монархічний плян у подесятериному розмірі.

Полонених з війська СССР та вивезених Німцями з СССР на працю в Німеччині було п'ять і пів мільйона люду.Вони бачили життя в Німеччині,і чули чимало протимосковської пропаганди. З тих людей яких 75% були Українці.Імперський уряд СССР не дозволив їм повернутися на Україну, а повіз їх, у замкнених возах і під вартою, впрост до Сибіру.

Монархічна Московщина мала намір оселити в Сибіру полонених разом з їхніми родинами."Демократічєская" наплювала на таку "доброту".Вона не лише не привезла до Сибіру їхніх родин,але й подба-

---

*)див."Report of the Kersten Committee U.S.Congress 31-XII--1954.House Report No 2684.

**) В.Коваль."Не дискутувати,а викривати".

***) див."Економіка Радянської України" XII-1963

ла,щоб родини не дізналися про тих полонених. Навіть не збрехала (щоб заспокоїти),що мовляв загинули на війні.Рідня тих полонених, не знаючи: чи вони живуть,чи загинули,душевно мучилася.Як бачимо, монархічна Московщина мучила лише фізично,а "демократична",вивчивши психологію,знала що душевний біль далеко болючіший за фізичний,і мучила душевно клятих 'сепаратістоф'.Чи ж не "прагрес"?

Зайнявши 1915 року Галичину,Московщина одразу почала планувати вивіз до Сибіру 500.000 галичан і привіз до Галичини 300.000 чистокровних кацапів з Московщини.Не встигла цього зробити,бо Австрійці вигнали тих "братів" на 'родіну'.

Загарбавши 1945 р.Західню Україну,"демократична" Московщина вивезла з неї до Сибіру 250.000 Українців,а привезла стільки своїх кацапів,що тепер у всьому житті Західньої України панують кацапи. Навіть яничари нарікали: "Кількість місцевих товаришів на керівних посадах у Львові,можна почислити на пальцях" (*).Української ж мови у містах України (навіть і західньої) чути менше,ніж у містах Західньої Канади.Це вже "прагрес" над прогресами московської "демократії".

Москвинів було 1959 р.в областях: Львівській - 181.000,Івано-Франківській - 40.000,Тарнопільській - 27.000,Рівенській - 39.000, Закарпатській - 30.000,Чернівецькій - 51.000.Разом 368.000 Москвинів там,де до 1939 року не було ані одного.А ці ж числа напевно зменшені московською "статистикою",щоб не кидалася в очі кількість зайдів.

Вивозячи Українців з їхньої прапрадівської землі,Московщина ще й глузує з них. Так,вивезши 22.000 нащадків запорожців зі станиці Полтавської (на Кубаншині),надрукувала на першій сторінці всіх часописів великими буквами: "Нет больше мазепінской станіци Палтавской,а есть наша Красногвардейская" (**).

За війни 1941-45 рр.немосквини "зрадили" Московщину: повибивали на своїх землях московських зайдів, і збройно допомагали Німеччині бити Московщину. За це по війні Московщина вигубила: 700.000 балтійців,405.000 Волзьких Німців,259.000 Кримських Татар, 130.000 Калмиків.Кривавий Чінгіс-Хан не вигублював стільки нараз.

Науковий рахівник людности (демограф) Едмонд Тієрі,взявши за основу природний приріст людности московської імперії 1900-1912 років,вирахував,що 1956 року мало б бути в ній 366 мільйонів люду. Відрахувавши людність Польщі та Фінляндії (31 міл.),мало б бути в СССР 327 мільйонів.За війни згинуло яких 17 мільйонів.Залишається 310 міл. До них треба ще додати приєднані: Східню Прусію,Західню Україну, Зовнішню Монголію, Сахалін, що дають разом 28 міл. Отже, 1956 року мало б бути в СССР 338 мільйонів люду,а перепис 1956 ролу подає 200 мільйонів.Де ж поділися 140 мільйонів?

Московська статистика подає 1924 року,що за І-ої війни та революції 1917-22 років загинуло в СССР 28 мільйонів люду. Трьома голодоморами (1921,1933,1946) Московщина вигубила 16 мільйонів немосквинів. І вона сама подає, що за Н.Єжова (1936-38) кіль-

---

*) "Радянська Україна" 14-IX-1946.

**) Б.Мерцалов."Закрепашьоное хазяйство".

кість каторжан збільшилася на 10 мільйонів. Колишні каторжани свідчать,що смертність в таборах була звичайно 90 %. Напр.австріець Вансен Монтейл, що був книговодом на Килимі, свідчить,що 1939 року він мав у таборовій картотеці 9 мільйонів особистих карток каторжан,а московська статистика 1956 року подає, що в Колимі було 800.000 каторжан.Отже,в одній лише Колимі загинуло 8 мільйонів каторжан за 15 років.

Міжнародня Комісія Дослідів Концентраків(La Commission Internationale Contre le Regime Concentrationnaire) вирахувала,що від 1930 по 1953 рік вигинуло таборах СССР щонайменше 60 мільйонів в'язнів (*).Додавши до тих 60 міл. вигублених голодомором 16 міл.,вигублених Єжовим 10 міл.загинулих на війні 17 міл.маємо разом 103 мільйони людей вигубила Московщина від 1917 до 1956 р. А ще ж треба додати кілька мільйонів закатованих у десятках Вінницях,у в'язницях 1941 року,розстріляних повстанців,розстріляних в'язнів,що працювали на таємних будовах і т.п.Понад 100 мільйонів люду вигубила Московщина за менше,як півсторіччя.Казав же Ленін:"Якщо треба вигубити три чверти всього людства на нашій планеті,щоб здійснити наші ідеї,то ми вигубимо".І вже вигубили понад 100 мільйонів,але не своїх Москвинів. Серед тих 100 міл.Москвинів не було й двох мільйонів (**).

Скільки ж залишилося живих Українців і скільки є Москвинів у СССР?- Московська статистика подає,що 1926 р. в СССР жило 147.027.915 людей.З того Москвинів - 77.791.724 (52.9%),Українців 31.194.976 (20 %),інших - 38.041.815. А 1959 року в СССР жило 208.827.000 людей. З того: Москвинів - 114.586.000, Українців - 36.981.000,інших - 57.258.000.

Отже,всіх людей збільшилося на 24.8 % (на 61.8 міл.).Москвинів збільшилося на 41.4 % (на 36.8 міл.),Українців збільшилося на 13.2% (на 5.8 міл.),інших - на 16.8 % (на 19.2 міл.).Це за 33 роки,а за один рік пересічно Москвинів збільшувалося на 1.25%,Українців - на 0.40 %,інших - на 0.50 %.

До 1917 року приріст людности був: у Московщині 1.68 %,а в Україні - 2.36 %. Зниження відсотку приросту в усій імперії можна пояснити втратами на двох війнах (***). Але як пояснити зниження відсотку приросту Українців з 2.36% на аж 0.40%? Впав аж на 600%. Це ж національна катастрофа! За 33 роки ця ріжниця приросту дає 23 міл.Отже,мало б бути 1959 року Українців 54 міл.а не 37 міл,як подає московська статистика. Де ж поділися ці 23 міл.Українців? Аж стільки Московщина не вигубила голодоморами та розстрілами. Не вигублені зникли у Москві; у Главному Статістіческому Управленіі.В московській "статистиці".

Сто років тому француз А.де Кюстін писав,що московський цар щоранку проголошує,обов'язкові всім підданим,історичні "правди",

---

*) M.Kerhuel."Le colosse aux pieds d'argilr".

**)див.V.Kosyk."Concetration Camps in the USSR",Commission Internationale."Livre Blanc sur les camps concentrations sovietiques".

***)За переписом 1959 р.у СССР жінок є на 20.8 міл.більше,як мужчин.

пристосовані до політичних потреб того дня (*). Так і в СССР.По війні 1941-45 рр.опинилися поза СССР кілька визначних статистиків СССР.Вони однозгідно свідчать, що всі оприлюднені статистичні збірники СССР - брехливі,бо всі,одержані переписом на місцях,числа в Москві ЗМІНЮЮТЬ,пристасовуючи їх до потреб політичної пропаганди.Напр. статистичні числа перепису 1937 року уряд СССР не оприлюднив,а знищив.Щобільше! - Вигубив тих статистиків,які підраховували сукупи (підсумки),і знали про що ті сукупи свідчать.Звичайно великі переписи робляться що десять років. Знищивши числа і висновки перепису 1937 року, уряд СССР перевів такий же перепис 1939 року,щоб мати потрібні йому (шахрайські) числа.

Зрештою,не московські вороги,але сам цар Нікіта у своїй промові на зборах ЦК КПСС визнав офіційно,що більшість статистичних чисел є брехливі (**).

Навіть запаморочені московською пропагандою,чужинці починають бачити забріханність московської "статистики".А є ще малоукраїнці, що свої наукові розвідки основують на московській"статистиці",хоч знають її забріханість.Так,напр.Д.Соловей (у вільному світі) приймає московську брехню,нібо Москвинів у СССР є 54.6%,а Українців - 17.8%.У своїх працях він доводить (***),що Москвини мають у СССР всього вдвічі більше,як українці. Але ж Москвинів - 54.6 %,а Українців - 17.8%,отже Москвини мають лише на 5%-15% більше,а не на 5.000% більше,як "брещуть" українські шовіністи (4).

Подивімось: як Українці щезають у московській статистиці,а на їхне місце з'являються Москвини.

1) Року 1926 90 % української інтелігенції були змосковщені, і вони в переписі 1926 р.подавали себе за Москвинів.Тоді мільйони неінтелігентів були національно несвідомими, і себе Українцями не називали,хіба малоросами.Москвини записували таких до Москвинів.І навіть і національно свідомі Українці записувалися Москвинами,бо не забули 1918-22 рр. коли Москвини розстрілювали в Україні людей лише за те,що їхні прізвища кінчалися на 'енко'.

2) Москвини свідомо і навмисно надають своїй тямці 'русскій' два зміст водночас: національний і державний. Самі ж кепкують: "Мама турок,папа грек,а я рускій человек".А таких 'рускіх человеків' в московській імперії було і є більше, як самих кацапів. У СССР 10 мільйонів немосквинів подали в переписі московську мову за свою рідну,отже і себе за Москвинів.

3) Московщина всюди,вперто накидає тямкам:'Україна','Українець','український' лише ГЕОГРАФІЧНИЙ зміст,а ніколи - національний. І щоби призвичаїти людей (Українців насамперед) до геогра-

---

*) A.L.de Custin."Journey of Our Times".

**)Життєвий досвід навчив Українців,що "Коли москаль каже сухо,то залізеш у болото по вуха". Отак і Нікітіне 'більшість' читай 'всі'.

***) напр.в "Українська наука в колоніяльних путах".

4) Д.Соловей не є шовіністом.Він Москвинів навіть 'росіянами' не називає,але називає 'великоросами'.У вільному світі боїться називати Українців логічно 'малоросами'.Так-то вилазить москволюбське шило з малоукраїнського мішка.

фічного їх змісту,щоб вони забули про їх національний зміст.Отже, Московщина назвала НЕ Українська Академія Наук, але Академія Наук УРСР, НЕ Спілка українських письменників, чи мистців,чи музик,але Спілка Письменників (музик,мистців тощо) України. НЕ Українська Комуністична Партія,але КПУ, навіть не українська історія,але історія УРСР. Навіть мові української Московщина надає змісту географічного,а не національного.А Україною вона визнає лише УРСР З цих теоретичних засад виходить надзвичайно великої політичної ваги,висновок.Саме: поза УРСР не існує і не може існувати НІЧОГО українського.Поза УРСР не може існувати Українців.Отже, не потрібно: там ані шкіл, ані виданиств українською мовою.Цієї засади тримається московська "статистика". Всю людність: Кубаншини, Донщини, Ставропільщини,Північного Кавказу, Криму,Бесарабії,Вороніжчини,Зеленого і Сірого Клинів (у Сибіру) записує вона до Москвинів. А це ж понад І2 мільйонів. Записують не питаючи людей.Люди не протестують,бо на кривавому досвіді дізналися, що "не било там нікаких українцоф,нет і бить не может".Спробуй заперечити ...

4) Вивезених з України і поселених по всьому СССР,Українців Москвини записували до Москвинів.І вони боялися і слова вимовити. Таких буде в СССР мабуть І5 мільйонів.

5) Рятуючись від московських катів в Україні, мільйони Українців повтікали з України,і поховалися в усьому СССР.Задля безпеки зміняли прізвища на московські.В переписі вони самі записували себе Москвинами.Скільки мільйонів таких?

6) Кілька мільйонів українських дітей,що виросли поза Україною,змосковшилися."Статистика" записала їх до Москвинів.

7) В СССР жінок є на 20.8 міл. більше, як мужчин.Чужинці,які були в УРСР кажуть,що в селах жінок втричі більше,як мужчин. Тимто в Україні багато мільйонів українсько-чуженецьких подруж. Прізвище замужньої жінки - чоловіче. Отже, московська статистика таки підружжя записує до московських,а не до українських.А ми маємо більше за Москвинів підстав записувати таких до Українців, бо ж вони живуть в Україні і є громадянами України.Скільки таких?

Підрахувавши всі ці мільйони Українців, записаних до Москвинів, назбираємо ВСІХ Українців щонайменше 72 мільйони.Московщина вигубила яких І2 мільйонів.Залишається 60 мільйонів.До цього числа прийдемо також, вирахувавши приріст (2.36 % річно) за останні І00 років.

Скільки ж є Москвинів у СССР?

Монархічна Московщина цілковито не дбала за південні азійські племена та народи імперії,всіляких Чувашів,Черемісів,Киргизів,Татар тощо.Москвини називали їх 'рускімі інородцамі'.Не визнаючи їм права на їхне національне ім'я, Московщина надавала їхнім старим національним назвам лише географічний зміст (*).Отже,тих 'інородцеф' приписали до Москвинів. Те саме робить і "демократіческая" Московщина.Лише вона поставила те шахрайство на твердіший ґрунт.Вона побудувала тим 'інородцам' МОСКОВСЬКІ школи,що московщать тих немосквинів.Змосковщений півінтелігент з тих дикунів пи-

*) Не південні племена,але культурну,велику Польщу Московщина перезвала на 'Прівіслінскій Край'.

шається перед своїми півдикими земляками своєю (московською) освітою,заохочуючи своїх земляків наслідувати "культурних"Москвинів, насамперед вивчати їхню мову. Коротко - такі стають яничарами. І таких дуже багато,навіть і серед народів старої культури,як напр. Татари,Туркмени. Надаючи їхнім національним назвам лише географічного змісту,"демакратіческая" Московщина також зачисляє їх до Москвинів. Шоправда,московська "статистика" подає якусь кількість 'рускіх інородцеф' під їхнім національним ім'ям, але та кількість вдвічі менша за правдиву.Їх має бути яких 80 мільйонів.

Приймаючи на увагу великі втрати і велику смертність у СССР, і вираховуючи приріст І.9 % річно,можна вирахувати,що подане московською "статистикою" число людности СССР 202.8 міл.перебільшено на яких І2 міл.Вираховуючи приріст чистокровних Москвинів (І.68 % річно) за останні І00 років,знайдемо,що Москвинів тепер не може бути більше за 50 мільйонів.Так приходимо до справжньої кількости в СССР: Українців - 60 міл.(32%),Москвинів - 50 міл.(26%),інших - 80 міл.(42%).

Оповівши дещо (далеко не все) про московське людоморство,наведім кілька прикладів московського нищення української культури та історичних пам'яток.

*****

Всі Азіяти-кочовики мають військову тактику 'спаленої землі', відступаючи від ворога,лишати йому спорожнену землю,без людей,без харчів,без хатів.Так робила Московщина І709 р.відступаючи від Шведів,І8І2 р.відступаючи від Французів,І94І р. відступаючи від Німців.Відступаючи І94І р.московське військо палило збіжжя на корні; перегоняло на схід худобу,людей;висаджувало в повітря навіть церкви,школи. Те саме робило і німецьке військо, відступаючи І944 р. від московського.Обидва вороги України хочуть мати Україну засвоєю осаду,отже використовували нагоду вигубити,якмога більше Українців,щоби заселити Україну своїми людьми.

Московщина вивезла І94І р.з України до Сибіру понад І.300 великих виробень,понад 3.000 залізничих возів самої машинерії. Тоді вона знищила 54 гамарні (домни),ІІ9 мартенів,І0І вальцевін, майже все устаткування копалень в Україні.Московщина та Німеччина знищили в Україні десь І6.000 виробень (фабрик) (*).Вони знищили ІІ міл. худоби та коней,І0 міл.свиней.Понад І0 мільйонів людей в Україні опинилися без даху над головою.Та війна знищила в Україні всілякого добра на яких 285 мільярдів рублів (**).

Московська нація зродилася і виросла в багнистому пралісі. Щоби посіяти,треба було вирубувати,корчувати ліс.Праця тяжка.Бідна земля мало родила. Москвин зненавидив дерево і землю. Багниста земля брудна.Москвин звик до бруду,вважав бруд неухильною природною обставиною. Московська 'ізба' (хата) завжди - чорна,брудна, смердюча.Навколо неї ані деревини,лише бур'яни на смітнику.

Українська хата завжди побілена, чистенька,повно квітів нав-

---

*)Д.Вірник."Очеркі развітія народнава хазяйства УРСА".

**) Н.І.Ляліков."Савєтская Україна".

коло і гарний садок біля хати. Ця різниця викликає скажену лють у Москвина.Лють і до тої чистоти,краси,і до людей,що таке створили. Через усю історію від 1654 року починаючи,за кожної нагоди і без нагоди Москвини нищили в Україні,зі садистичною насолодою,українські села,хати,садки,вбиваючи люто власників. Війни ж дають великі нагоди до того.Так за війни 1917-22 рр.і за 1941-45 рр.понищили Москвини більше українських хатів,садків (разом з власниками), ній Татари за 200 років.Нищили без наказу начальників,а з власної волі.Нищили всі від генералів до простих 'салдат'.Єдиною причиною була ненависть дикуна до культури.Ось приклади.

Губернатор України ген.А.Левашоф наказав 1832 року вирубати великий,липовий,200-річний гай у Києві,що його насадив митрополит П.Могила. Також наказав вирубати тополі, що прикрашували вулиці Києва. Ніякої потреби в тому нищенні не було; на вирубаному місці жодних будов чи вулиць не збудовано,і стояло те місце порожне аж до 1863 року,коли київці знову засадили його деревами.

Наступник А.Левашова московський губернатор Н.Анєнкоф наказав вирубати природний гай на київських горах.Без дерев ґрунт київських гір г чав зсуватися в Дніпро.

Року 1920 приїхав з Московщини до Київа Д.Сєлєзньоф,якого московська влада призначила на головного доглядача (директора) всіх київських гаїв.Він наказав вирубати Могилин гай знову.

Гетьман К.Розумовський побудував у Батурині красний палац,і насадив коло нього великий,культурний гай.Хоч той палац був 1922 року в жалюгідному стані,проте його можна було направити,і заснувати там велику школу.Замість цього московська "найпрогресівнішая демократія" зруйнувала остаточно той палац,а гай вирубала.На тому місці було 15 років румовище і росли бур'яни.

На цих прикладах (а їх є ще тисячі) бачимо непереможну жагу і московської аристократії,і московської "демократії" нищити, нищити,нищити все гарне,красне,культурне.

Національні історичні пам'ятки - це ЖИВІ свідки історії народу.Мовчазна мова їх пригадує людям боротьбу їхніх предків за щастянашадків.Ці живі свідки виховують у наступних поколіннях нових борців за національні ідеали; пов'язують мертвих,живих і ненароджених у безсмертну націю.Величні стародавні будови,пам'ятники національним героям,їхні могили,мистецькі,малярські,різьбарські,літературні,музичні твори,національно усвідомлюючи,творять з несвідомого загалу - націю. Знищити ті пам'ятки та пам'ятники,матеріяльні і духові - це один з найголовніших засобів знищити нарід.

Московщина почала нищити українські історичні пам'ятки і пам'ятники на другий же день по нашій поразці у Переяслові 1654 р. Нищить їх по сьогоднішній день.Надто посилила і приспішила нищення за останнє півсторіччя.Списати бодай найголовніші - треба написати кілька великих книжок.Тут згадаємо лише кілька задля прикладу.Всі народи осілої (рільничої) культури мали - і мають -культ предків.Народи мисливської,кочової культури (Москвини,Татари,Семіти) не мають культу предків. Деякі мають спогади,але не культ. Маючи культ предків,народи рільничої культури природно ставили померлим пам'ятники.Вони молилися перед тими пам'ятниками,просячи

допомоги мертвих предків. Так самособою (автоматично) ті пам'ятники-статуї обернулися у знамено (символ) богів, а потім і самі стали богами в уявленні людей.

Народі рільничі мали матріярхат, і найвищим богом у них була Богиня-Мати. У першій половині XIX ст. було в Україні дуже багато кам'яних статуй Богині-Матері наших прапредків з Кам'яної доби.

Дикі кочовики боялися всіх богів, а поготів богів ворожих народів. А чого дикун боїться - те ненавидить. Майже всі українські статуї Богині-Матері з кам'яної доби Москвини понищили.

Культ предків рільничих народів став одною з найголовніших частин їхньої культури і духовости. У всій Европі бачимо сотки тисяч пам'ятників на цвинтарях, майданах і в церквах. Україна є не лише частиною культурної Европи, але й співтворцем европейської культури. Отже, і в Україні були тисячі пам'ятників та статуй. Були і в церквах статуї Апостолів, Божої Матері, Сина Божого. Напр. в Успенській церкві Київської Лаври у вівтарі були статуї 12 Апостолів та Христа.

Московщина всіх їх понищила у XVIII ст. Понищили не безбожники -соціялісти, але московські митрополити, єпископи. І понищили не тому, що Православна Церква не дозволяє статуй Апостолів, Божої Матері, Христа. Українці просили не нищити, а передати до музеїв. Знищили. Знищили, бо ж то - европейська культура. Московські інтернаціоналісти, соціялісти М. Бакунін, С. Нечаєф та інші закликали у XIX ст, а В. Маяковскій у XX ст. нищити ВСЮ европейську культуру. Закликали до цього і московські монархісти, як напр. К. Леонтьєф, Ф. Тютчєф й ін.

У Західній Европі бачимо стародавні румовища (руїни) - часом лише основи - охоронені коштовною огорожою з спижевою таблицею, що пояснює історію тих румовищ. В европейських музеях бачимо окремі каміні, брили у шафах під шклом, з таблицею, що оповідає їхню історію. В Україні були не окремі камені чи убогі рештки історичних будов, але були лише напівзруйновані великі храми, твердині, навіть міста. Напр. у Криму ще у XVIII ст. стояли величні, неперевершеної краси мармурові храми зі сотками не зруйнованих, прекрасних колон. По Атенах та Риму тут були найбільші рештки стародавньої (античної) европейської культури безмірної наукової вартости.

Завоювавши 1783 року Крим, Московщина зруйнувала ті храми. Свідок того дикунства англійський професор Е. Кларк мало не збожеволів з розпуки. Даремно він благав головнокамандувача князя Ґ. Долґорукава не нищити, а продати Европі за великі мільйони рублів. У своїй книжці він питає: "А що ж зробили би ті дикуни, якби вони - не дай Боже - захопили Атени чи Рим?" (*). Москвини відповіли на цей запит нищенням українських храмів.

Напівцивілізовані Татари, за парусот років свого панування в Криму, пальцем не доторкнулися до тих храмів, шануючи їхню красу та богів, що їм ті храми були побудовані, хоч ті боги не були їхні, татарські.

"Народ боґоносєц", "пєрєдавой, вєдущій" знищив ті европейські храми у перший же день, як їх захопив. Навіть продати за мільйони

*) E.D.Clarke. "Travels in Russia".

не захотів,хоч московська захланість не знає меж.Нищив не тому,що потребував ті камені на якусь свою будову. Нічого з тих камінів Московщина не будувала.Зрештою,могли продати їх Европейцям за величезні гроші. Знищили бо ж ті храми були живими свідками старезної і високочезної культури в Україні саме того часу,коли в Московщині люди не знали навіть дерев'яних будов, а жили в ямах,і живилися корінцями,мушлями,сирою рибою (*).Якже ж пов'язати це з Москва-III Рим.Нема як.Отже,треба знищити ці наукові доводи московського культурного дикунства,московської національної нижчости.

Наші церкви Московщина почала нищити не 1917 року, але 200 років раніше.Нищили не московські безбожники (більшевікі) лише, але й московські "богобоязненне хрістіане"- єпископи.Ось приклади.

Московський князь Андрей Боголюбскій 1169 року сплюндрував, зруйнував, спалив, Київ так, що Татари 70 років пізніше вже не мали що нищити. За свідоцтвом чужинців в Києві було 400 церков,і він був культурніший і багатший за тодішні Лондон і Парих (**).

Церква св.Василія в Києві з XIII ст.потребувала направи.Московщина обернула її 1709 р.у військовий склад.Остаточно зруйнувала 1934 року,спаливши чудової краси іконостас.

Київ поставив огорожу навколо румовищ церкви св.Ірини з 1037 року,щоби зберегти ту старезну історичну пам'ятку,першого сторіччя християнства в Україні.Московщина зрівняла її з землею 1846 року.Тому,що заважала? - Ні.Бо ж місце лишилося незабудованим півсторіччя. Зрівняла з землею,бо ж ті румовища науково доводили,що Українці мали церкви вже 1037 року, а тоді "старший брат" навіть не чув ще про Християнство,а "пню малілся",як свідчить московський історик (***).

За монархічного московського уряду не існувала така щільна залізна заслона,як теперішня "демакратічна".Тоді чимало чужинців подорожувало вільно по московській імперії.Отже,Московщина не наважувалася відкрито нищити наші історичні пам'ятки.Вона винайшла інший спосіб це робити.

Кожна будова потребує час від часу направи.Петербурзька Академія Мистецтв порадила московському урядові "Не увлекатца южноруской старіной", коли направляє чи перебудовує українські церкви (4).

Київ заходився 1842 року відбудувати свою найстаршу,з X ст. Десятинну церкву,що її побудував ще Володимир Великий.Український архітект - великий знавець української стародавньої архітектури - А.Меленський зроби проект її первісного вигляду.Московський уряд на пораду Академії Мистецтв,відкинув проект А.Меленського,а доручив їй зробити інший.Вона зробила,і доручила московинові В.Стасову будувати.На наказ Академії Мистецтв він насамперед ЗНИЩИВ геть всі залишки Десятинної церкви.Понищив безмірної наукової вартости

---

*)Навіть у XX ст.Москвини їли сиру рибу,сирий буряк так,як ми яблуко.А коминів московські селяни не знали і в XX ст.

**) A.Campense."Lettera d'Alberto Campense".,S.F.Herberstein. "Rerum Moscoviticarum Commentarii".

***) В.Ключевскій."Курс руской історіі".

4) Лист Академії до Міністра Домашніх Справ з 8-У-1897.

записи, фрески, прикраси. На розчищеному місці побудував незграбну церкву в московському стилі. Так Московщина відбудовувала (реставрувала) всі наші старовинні церкви, напр. в Переяслові, в Харолі, у Володимир-Волинському, в Овручі і чимало інших (*).

Зайшла потреба направити ґанок (портал) Успенського собору Києво-Печерської Лаври. Московщина використала 1901 року цю нагоду, щоби знищити всі ""нежелательние следи латінскава вліянія"- як пояснила московська Академія Мистецтв.

Мали направити лише ґанок (портал), а Московщина понищила всередині собору всі фрески, образи засновників: київських королів, митрополитів, гетьманів, козацьких полковників, між ними і Б. Хмельницького та І. Мазепи. Замазала стародавній розпис; знищила безмірної мистецької вартости бароковий іконостас. А мала направити лише ґанок. І робили це не дурні урядовці, що не розуміються на мистецьких перлинках. Нищили власне ті, що розуміються - Петербурзька Академія Мистецтв (**). І робили це не безбожники по 1917 році, але московські єпископи 1901 року.

Московщина зробила таке ж і з будинком Київської Могилянської Академії. Вона ж бо була на сотки років старша за московські університети, отже треба знищити всі ознаки її старшинства та своєрідности. Все ж монархічна Московщина лишила будинок, хоч він був живою пам'яткою колишньої української незалежности і вищости над Московщиною. Цього не може стерпіти "демократическая" Московщина. Вона вже заходжується зрівняти будинок із землею.

Нищучи 1775 року Запорізьку Січ, Московщина порозбивала всі намогильні плити, хрести, пам'ятники, і переорала запорізький цвинтар. Такого не робили ніколи Татари, Турки та інші дикі нехристиянські народи. Московський народ є християнський, Богобоязливий - запевняють нас малоукраїнці.

Таке самісіньке зробила і "демократическая" Московщина. Нищучи 1928 року Мгарський манастир, вона знищила на його цвинтарі всі намогильні пам'ятники козацьких могил (на кожному було вирізблено ім'я); вирубала сторічні дуби; засипала грузом монастирське озеро. Зруйнувала до основ добрі манастирські будинки, що їх можна б було вжити на велику школу чи навіть на склади. Тепер на тому румовиші ростуть бур'яни. Отже, нищила не 'релігійні забобони', але історичних свідків колишньої волі України.

З тою ж метою Московщина знищила шведські та українські могили під Полтавою. По полтавському бою полонені Шведи хотіли поховати своїх убитих в одній великій могилі, щоби потім колись поставити пам'ятник їм чи бодай хрест, або може перевезти їхні кістки на батьківщину. Московщина не дозволила, а наказала поховати у 20, навмисно розкиданих по всьому полі, могилах. Щоб ніхто їх не знайшов, Московщина зорала все поле, вирубала біля того поля ліс, і навіть ближі хутори перенесла за сто кілометрів від того поля. Коли 100-200 років пізніше люди, копаючи там глину, знаходили кістки, то московська влада забороняла їм оповідати про ті кістяки.

---

*) В. Січинський. "Історія українського мистецтва"
**) там-же.

"Дємократічєская"Московщина.відгородившись по 1917 році муром від Европи, нищила українські історичні пам'ятки вже відкрито,не ховаючись за "перебудови". І вона заслужено називає себе "прагресівною",бо ж за 40 років свого панування знищила українських історичних пам'яток і пам'ятників ТИСЯЧОКРАТНО БІЛЬШЕ,ніж монархічна Московщина за 300 років. Лише за два роки (1934-35) знищила понад 40 стародавніх наших церков, серед яких були такої мистецької краси,що Україні заздріли мистецтвознавці Франції, Англії,Німеччини.Та,найосновніше нищила Московщина церкви, що їх відбудував гетьман Іван Мазепа. І тут "дємократічна" Московщина далеко перевищила свою монархічну. Монархічна бо нищила у побудованих Мазепою церквах,його образи,написи присвячені йому та інші його сліди "Дємократічєская" ж нищить ВСЮ церкву,навіть її основи.

Так знищила храм св.Михайла, що був перлинкою світового мистецтва і що його відбудував 1705 року І.Мазепа.Тоді ж знищила собор св.Миколи,Братську церкву.У Братській церкві була сила силенна наших історичних пам'яток та документів. У ній був похований гетьман П.Сагайдачний та кілька наших визначних історичних осіб. Московщини викинула їхні кістки на смітник.Церкву св.Михайла Видубицького манастиря обдерла з усіх історичних пам'яток. Церкву св. Юра того ж манастиря зруйнувала з основами. Так знищила Видубицький манастир, що 850 років розповсюджував культуру і християнство у Східній Европі. Ці згадані церкви відбудував гетьман Іван Мазепа (*).Московщина вишукувала і нищила кожну,найменшу згадку про гетьмана І.Мазепу так ретельно, що Україна фактично не має історичних документів про нього, крім тих,що поза межами московської імперії.

Та,може московська соціялістична "дємократія" ненавидила І. Мазепу лише тому,що він був 'буржуй' і володар? Відповідає такий факт. - Засновник міста Москви князь Юрій Долгорукій похований у Києві в церкві св.Спаса. Святкуючи 800-річницю заснування Москви, Московщина збудувала в тій київській церкві багатющу труну (саркофаг),і урочисто переклала 1947 року до неї його кістки. А труну українського короля Ярослава Мудрого, що стояла у св.Софії,Московщина відкрила і пограбувала 1932 року.

Українці надзвичайно шанують могили своїх предків,а понадто борців за волю України (**).Ушкодити могилу Українець уважає за блюзнірство. Тим-то Польща викопала кістки Б.Хмельницького,і знищила їх. Пам'ятаючи про це,запорожці перенесли таємно домовину І. Мазепи з могили,де був похований,до нової.До старої могили поклали труну якоїсь іншої людини. Підкупивши місцеву румунську владу, Московщина викопала у XVIII ст. кістки тої людини,і викинула їх у море.У XIX ст. Московщина дізналася про помилку,і подруге зробила те саме з могилою,що її Румуни мали за Мазепину. По війні 1941-45 рр.уряд СССР вислав до Румунії окрему лаву, що мала дослідити: чи в тій другій могилі справді були кістки І.Мазепи,чи знову по-

---

*) В.Січинський.там-же.

**)Речник українського народу згадує у своєму "Кобзарі" козацькі могили 450 разів.

кілка? Що робила там та лава - може колись дізнаємось з московських архівів.

Як бачимо, навіть кістки українського гетьмана згоняють сон з очей московської соціялістичної, інтернаціоналістичної "демократії". Та, може та "демократія" нищила українські церкви лише тому, що була безбожницька? - На це відповідають такі факти.

Монархічна Московщина була побудувала навмисно в осередку (центрі) Варшави велику московську церкву, як знамено московської влади. Звільнившись з тої влади, Польща природно розвалила ту церкву. Безбожницький уряд СССР офіційно і гостро запротестував, погрожуючи помстою. І цей самий безбожницький уряд дав півмільйона рублів на направу церкви Василія Блаженого в Москві. Церкви, що за оцінкою чужинців (*) була жахливою архітектурною потворою. І саме тоді той же уряд нищив українську Св. Софію, що перед її красою німіли чужинці.

Та сама безбожницька влада відбудувала 1941 року Ново-Єрусалимський манастир під Москвою, не чекаючи навіть на закінчення війни. А той манастир не мав ані мистецької ані історичної вартости, бо його побудовано аж у XIX ст. А українських церков і манастирів з XI-XVI ст. Московщина розвалила кількадесят. Історія записала багато нищень культурних клейнодів за війни. Але не записала аж до 1917 року ані одного такого нищення за мирного часу. Пальма первенства нищити культурні скарби за МИРНОГО часу належить, безперечно московській "найпрогресівнішій демократії". Її речник сто років тому закликав: "Все, що можна розбити, зруйнувати, знищити - бий, нищ, руйнуй. Ніякої шкоди не буде, бо не може бути. Музика, малярство, різьбарство - нічого не варті, бо ж з них нема жодної користи" (**).

"Інтернаціоналістичний" уряд СССР дуже потребував золота на купно закордонної машинерії. Він добре знав, що американські та европейські музеї дадуть за археологічні, мистецькі, історичні музейні речі вдесятеро більше золотих грошей, ніж ті речі важать. І знаючи це, він перетоплював українські золоті музейні речі, і продавав їх перетопленими. Московських же музейних речей не продавав. Коли ж не міг продати, то нищив і нищить по сьогодня. Напр. У Івано-Франківському музеї була велика збірка гуцульських виробів. Московщина попалила 1964 р. всі різьб'ярські і побила всі гончарські (***)

Московська безбожницька "демократія" нищила українські музейні речі, які не мають нічого спільного з набоженством. Проф. Д. Щербаківський, який все своє життя віддав збагачуванню наших музеїв, з розпуки утопився у Дніпрі. Та, найліпше видко мету московського нищення українських культурних скарбів з такого факту. Українці пробували таємно фотографувати, приречені на знищення, українські історичні будови чи речі. Таких відважних Московщина ув'язнювала, а фотографії палила. Так спалила понад 3.000 фотографій архитектурних, народописних (етнографічних), мистецьких, українських скарбів,

---

*) A.L.de Custin.ib.

**) Н.Пісарєв. "Пасмотрім".

***) "Молодь України" ч.109.1965.

що їх довгими роками фотографував проф. Вадим Щербаківський (брат Данила).Проф.М.Макаренка Московщина розстріляла за те,що він протестував проти нищення українських культурних скарбів.

Московщина нищить українські національні скарби від Переяслова 1654 р. по сьогоднішній день без одного дня перерви. Ось 1963 р. московський губернатор України М.Подгорний погрожував українським музейникам на зборах ЦК КПУ:"...Знаходяться ще люди,які знавцями старовини себе величають. Вони неполягливо вимагають від уряду УРСР і від ЦК КПУ зберігати та відбудовувати,нікому не потрібні,стародавні будови України" (*).

Московщина найбільше боїться Національного Пророка України. Всі первісні (орігінальні) документи про нього (навіть первісні його малюнки) переховує у себе: у Московському Історичному музеї, в Пушкінському Домі,в Петербурзькому Ермітажі.Щоб мати їх напохваті, коли зайде потреба знищити. Так само у московських музеях тримає Московщина документи, пропори,булави тощо українських гетьманів,запорожців,козаків.

Нищити українські історичні документи Московщина почала другого ж дня по Переяслові 1654 р.Ясна річ,знищила насамперед,підписаний московськими та українськими уповноваженими,первісний (орігінальний) документ Переяслівської угоди. Знищила не лише первісний документ, але й вірогідні відписи його в українських архівах. По Полтаві Московщина підпалила 1718 року велику, старезну книгозбірню й архів Києво-Печерської Лаври. Зайнявши 1915 р. Галичину, палила українські книгозбірні,і вивозила до себе українські архіви. Знаючи,що М.Грушевський має у своєму домі велику збірку історичних документів,Москвини спрямували на його дім гарматний огонь і так спалили 1918 року ту збірку.

Війна 1941-45 рр.показала Московщині,що Україна не скорена, що українська молодь,хоч і виховувана на яничарів,проте шукає української правди у старих книжках і старих історичних документах. Шукає насамперед ПРИЧИНУ поразки України 1917-22 років. Лютуючи з цієї своєї поразки у вихованні яничар,Московщина спалили 23-У- 64 всі документи українсько-московської війни 1917-1930 років (**).

*****

Далекозорий московський міністер граф А.Орлоф попереджував 1847 року,що Т.Шевченко буде творцем української незалежної держави. Тодішній імперський уряд злегковажив те попередження,і зробив величезну помилку,дозволивши поховати Мойсея України в Україні.Подивімось глибше на та помилку.

Жиди створили свій національний переказ (легенду),який своєю величчю виріс на вселюдський переказ.За цим переказом Бог записав на скелі Синайської гори вічним, невгасимим огнем Свого Духа 'Десять Заповідей' людству.Провідник жидівського народу Мойсей ті заповіді,ті 'скрижалі' приніс своєму народові.

Тарасова Могила - це Сіонська гора України.Але безмірно ВИША за жидівську.На її скалі українська нація записала - руками свого

---

*) "Літературна Україна" ч.54.1963.

**) див.ст.182-183.

Мойсея - вічним, невгасимим огнем Національного Духа Заповіді України. Заповіді глибоко ХРИСТИЯНСЬКІ. Старезна, ідеалістичної духовности Україна записала на своїх національних скрижаляк НАГОРНУ ПРОПОВІДЬ СИНА БОЖОГО. Проповідь всеохоплючої ЛЮБОВИ. Так Україна піднесла свій Сіон на небесну височінь вселюдського Сіону, а свого національного Пророка - на височінь вселюдського Пророка.

Український нарід створив переказ, який каже, що перший Апостол Сина Божого поблагословив Київ, і прирік йому місію ширити Слово Сина Божого на всі чотири сторони. І справді, Київ це робив довгими сторіччами. В уяві творця цього переказу Пророк України Великий Тарас став духовим сином, продовжувачем праці Андрія Першозваного. Тому-то, не приглушена московською отрує, національна інтуїція Тарасових братів і сестер казала їм поховати Національного Пророка на національному Сіоні у Києві. Наш селянин відчув, незатруєним чуттям 'ізмами', національним інстинктом МІСІЮ Києва. У Києві і ЛИШЕ у КИЄВІ - місце найбільшої святощі України - Тарасовій Могилі. Ніде більше! У ніякому разі, ніде більше!

Цього не розуміла, отруєна московською отрутою, українська інтелігенція, а понадто відірвана від України, що жила в Петербурзі. Вона мала Пророка України за, хоч і великого, проте лише селянського поета. Вона гадала, що він, як селянин, сам хотів відпочивати вічним сном серед улюблених ним селян, десь на селі, а ніколи у нелюбому, чужому селянинові місті.

Тарасови брати купили землю на могилу на найліпшій, високій, над самим Дніпром, київській горі - Шекавиці. Разом з київськими студентами викопали там могилу. Та, приїхав відпоручник петербурзьких Українців Г. Честахівський, і почав переконувати їх, що треба ховати у Каневі. Тарасова рідня та київські студенти не погоджувалися. Тоді, Г. Честахівський збрехав, що ніби-то сам Тарас, вмираючи казав йому поховати його в Каневі. Воля небіжчика - закон. За цю блазнірську брехню покарав по 1917 році справедливий Бог малоросійську інтелігенцію, руками улюбленої нею московської "демократії".

Україна вже доходить до кінця своєї Голготи. Голготи, що святою кров'ю мільйонів розп'ятих Українців очистила душу нових поколінь від московської отрути. Нема найменшого сумніву, що вільна Україна перенесе кістки свого національного Пророка до своєї столиці. Перенесе, бо ж лише в Києві місце спочинку духового Вождя війни Києва з Москвою. Війни не звичайної між двомя націями, а війни двох світів. Світів, що один одного заперечують. Війни сил не людських, а сил Всесвіту. Сил Сотворителя Всесвіту проти сил Руїнника Всесвіту. Сил Світла проти сил Темряви. Сил Добра, проти сил Зла. Сил Бога проти сил диявола. На якому боці Москва - ми вже згадували.

Похований Пророка України не в Києві, наша змосковщена інтелігенція дуже послабила силу Києва, бо ж відірвала Апостола України від Апостола Сина Божого Андрія Першозваного.

Від дня поховання по сьогоднішній день стережуть Тарасову Могилу ВСІ Москвини: чорні, білі, рожеві, червоні. Ані на мить не спускають свого ока з українського Сіону.

У всьому світі нема ані одної могили, що до неї приходять поклонитися ШОРОКУ ТИСЯЧІ, і то тисячі з усіх станів: від жебрака до

короля разом.У всьому світі таку могилу має єдина Україна.Щобільше! - Ті тисячі добре знають, що за їхню прощу на Тарасову Могилу вони можуть заплатити втратою праці,в'язницею,Сибіром.Вони бачать як московські жандарми (чорні і червоні) записують їхні імена,і знають пошо. І знаючи,що-року приходять запитати свого національного Мойсея:"Батьку,що маємо робити? .Благослови на бій з Московщиною".Москвини всіх політичних барв розуміють (ліпше за Українців),що Тарасова Могила не є могилою. Розуміють,що вона є невичерпальним джерелом животворчої води, яка вилікує Українців від московської отрути. Московщина вже сто років сушить собі голову: як висушити те джерело,як знищити Тарасову Могилу.Знищити своїми, чи яничарськими руками - це викопати могилу московській імперії. Війна 1941-45 років принесла Московщині золоту нагоду знищити.

Коли німецько-московський фронт був біля Канева, старшина тяжкої батерії одержав від свого генерала-москвина наказ стріляти на,вказану в наказі,віддаль і напрям (подав т.зв.координати). Той старшина перевірив на мапі ті координати,і побачив, що ціллю була Тарасова Могила. Мабуть Господь змилосердився над Гологотою України,і послав на того старшину Українця. Самозрозуміло,він не міг не стріляти, а що стрільна перелітали Могилу і падали у Дніпро,то тому завинили старі,зіпсуті гармати.Генерал не мав часу перевірити: чи знищена Тарасова Могила,бо мусив чим швидче тікати на схід.

Відступаючи перед Німцями,Москвини знищили 1941 року пам'ятник Т.Шевченкові у Луганську.

Так само,с.т.перекладаючи провину на Німців,хотіла Московщина знищити наочний довід, ба знамено величя Творчого Духа України - Св.Софію в Києві.Відступаючи,Москвини підмінували її,і залишили в Києві своїх НКВД-істів,які мали висадити її в повітря. На щастя Українці завчасу знайшли ті міни.Не встигли знайти їх під Успенським собором Києво-Печерської Лаври,і від нього залишилося румовище.

Москвини підмінували багато найбільших будинків у Києві,знаючи, що в них будуть жити Німці. Висадили їх аж по тижні часу, як Німці зайняли Київ.Відтягнули на цілий тиждень,щоб легче перекинути провину на Німців,і щоб Німці розстріляли тих Українців,які не виконали московського наказу виїхати з Києва на схід. І справді, Німці розстріляли багато українських патріотів. Німці бо мали ту саму мету,що й Москвини - вигубити українських націоналістів,патріотів,щоб обернути Україну у свою осаду (колонію).

Московщина використала війну,щоб вигубити Жидів німецькими руками,і тим обурити культурний світ проти Німців. Московські часописи писали дуже мало, про нищення Жидів Німцями. Та,Жиди все ж знали, і намагалися втікти з Києва перед приходом туди Німців. Втікли лише ті, що їх потребувала Московщина, с.т. НКВД-істи та вельможі,бо звичайним Жидам Москвини перешкоджали тікати (*)

Українську культуру,господарку і самих Українців нищили всіма

---

*) Про Київ 1941 р.див.Л.Форостівський."Київ під ворожими окупаціями", Л.Шанковський."Похідні групи ОУН", С.Парфанович. "У Києві в 1940 році".

можливими і неможливими способами ВСЯ Московщина: московський уряд,московська Церква, московське суспільство,московський народ. Усі: царі, патріярхи, єпископи, священики, міністри, губернатори, аристократи,дукі, монархісти,ліберали,народники, демократи,соціялісти,інтернаціоналісти,інтелігенти,мужики,босяки,старшини,вояки, вертові, злодії і навіть в'язні-москвини в таборах і в'язницях. Були всі і кожний 'расчленітелей' імперії.І за триста років того нищення ,вигублювання АНІ ОДИН-ЄДИНИЙ МОСКВИН НЕ ЗАПРОТЕСТУВАВ.Навпаки - ВСІ СХВАЛЮВАЛИ.

Малоукраїнські духові раби намовляють Українців забути московське нищення України,або бодай простити Московщині.Вони покликаються на українську культурність,на українське християнство.Намагаються переконати Українців, що московський добрячий народ,у своїй дитячій простоті,не розумів,що робить.Намагаються переконати Українців, що московський народ не гірший за інші народи, але ось кляті його провідники намовляли та гнали його нищити,грабувати,вбивати,знущатися з переможених народів. Ну,а тих поганих провідників вже не буде,а ми,Українці нарід культурний і християнський, отже повинні забути про помсту. Нова бо ж Московщина буде,як дитятко.

Так! Ми,Українці - культурний і християнський нарід.І власне тому є нашим святим ОБОВ'ЯЗКОМ подбати,щоби діти,внуки і правнуки не лише наші,але й всіх інших народів були ВІЛЬНИМИ.

А на те є лише один спосіб.

Censeo Moscoviam esse delendam.

МОСКОВЩИНА МУСИТЬ БУТИ ЗНИЩЕНА.

XV.

МОСКОВЩЕННЯ МОСКВИНОМ.

Каґда будєт многґа язикоф,
то вєлікая смута пайдьот
на землє.
патр.Іокім.1689 р.
Нє било, нєт,і бить нє мо-
жєт нікакова украінскава
язика.
П.Валуєф.1876 р.
Зачєм ґальванізіровать ма-
ларасєйскоє нарєчіє, като-
роє пакрилось уже прахом.
Ф.Ґладкоф.1920 р.

Кожний культурний нарід творив свою мову сотками поколінь,а найстарші народи й - тисячами. Теперішні історики людських мов вчать,що індоєвропейські мови зародилися в Україні,а з України по ширилися на південь,схід і захід. На рівніч не поширювалися,бо та була довічна крига (*).

Походження народу,природні обставини,за яких він розвивався, визначили його культуру. Інакше походження,інакші природні обставини творили інакші культури; творили інакші духовості,вдачі,світогляди,світовідчування,світорозуміння.Кожний народ в інакший,лише йому питомий,спосіб думає; лише в йому питомий спосіб висловлює свою думку,хоч би і вживав ті самі слова,що й інших нарід.

Мова є найдорожчим з найдорожчих скарбів народу,нації. Сотки поколінь вкладали до неї найліпше,що мали.Мова - це дзеркало душі народу, його вдачі, світогляду. І мова кожного народу є інакшою квіткою у світовому квітнику. Краса і багатство світової культури -власне - в її РІЖНОМАНІТНОСТИ (**).Всі культурні народи дуже дбають за свою мову,втратити бо свою мову - це втратити зв'язок з предками,втратити ґрунт під ногами й обернутися в перекатиполе,що його історичні вітри котять куди хочуть, щоб угноїти землю сусідів.

Обертати український нарід у погній московському Московщина почала другого ж дня по українській поразці в Переяславі 1654 р. І - нема де правди діти - мала того погною, і то дуже родючого, стільки,що на нім дикий,жалюгідно убогий - духово і матеріяльно -

*) див.В.Іванов."Санкрит".

**)Ріжноманітність заперечує отарну духовість Москвина.Тим-то він ненавидить культуру,і нищить її де зможе.

угро-фінсько-татарський народець виріс на величезну імперію.Десятки тисяч малоросійських прізвищ,будівничих московської імперії, знайдете в кожному московському азбуковникові (енциклопедії). Від перших українських місіонарів,що христили той народець у X ст.до теперішніх творців атомової сили численних капиць XX ст.

Малоукраїнські оборонці 'харошава рускава народа' вірять, що московські урядовці московщили і московщать з примусу, лише виконуючи накази уряду.Московщили,хоч у своїй душі були проти московщення.Та,ті оборонці не можуть пояснити: хто наказував ліберальові В.Белінскому писати напр.таке:"І що то за література (*),що дихає простацтвом мужицької мови та дурнотою мужицького розуму?Т.Шевченка покарали.Мені його не шкода.Якби я був суддею,я би присудив ще менше"(**). Або хто наказував соціялістові,виходцеві з народу М.Горькому писати:"Переклад моїх творів на українську говірку вважав непотрібним. Я дуже дивуюсь, що розумні люди намагаються зробити говірку мовою"(***).Або хто наказував народовцеві І.Аксакову пацьковувати уряд на П.Куліша і вимагати висилки його до Сибіру лише тому, що П.Куліш переклав В.Шекспіра та Св.Євангелію українською мовою?Лише за те, що П.Куліш збирав і закликав Українців збирати мовні знадібки до його українського словника.Або коли московський імперський уряд СССР наказав українізувати Україну, то соціялістичний письменник Ф.Гладкоф запротестував: "Пощо германізувати малоросійську говірку? Кому вона потрібна? Вона вже історичним порохом засипана.Т.Зв."українські" письменники лише лакеюють московських" (4).

Вищезгадані письменники були божками московської "демократії",отже її речниками.Їх голос - то голос тої "демократії".А таких прикладів можна назбирати тисячі з історії до 1917 року, і мільйони по 1917 році.Малоукраїнські оборонці московської "демократії" були би спокутували своє яничарство,наколи б зібрали в одну книжку мільйони прикладів нищення,московщення України отою московською "демократією".Ось такі напр.як демократична московська тьотя Мотя,яка каже:"Я твердо вірю,що вся оця "українізація" минеться,а зостанеться єдіная-неделімая Расея (СССР)".(5).Чи ж не заплатив М.Куліш (і О.Вишня) своїм життям за такі кпини з тої "демократії"?Чи ж не бачимо року 1968 сповнення надії тьоті Моті?

Що спонукає мільйони отих московських тьотей Мотей ненавидити милозвучну,багатющу українську мову?

Ми,Українці не маємо нічого навчитися від московських дикунів,крім одного. Це - їхній фанатичний шовінізм. Ніхто інший,а В. Ленін писав:"Пошкрябайте будь якого московського комуніста,і знайдете в ньому московського шовініста" (6).А він же знав свій народ лише за будь-кого.

---

*) мова про "Кобзар" Т.Шевченка.
**) В.Белінскій."Пісьма".
***)Його лист з 7-У-1926 видавництву "Книгоспілка".
4) Ф.Гладов.див."Вісті" ч.121.1930.
5) М.Куліш."Народний Малахій".
6) В.Ленін."Статі і речі об Україне".ст.272.

Походження (генеза) і теперішне джерело московського шовінізму та ненависти до чужинців(ксенофобія)- це велика і вдячна тема доброї докторської дисертації. Вдячна, бо пребагато є знадібок (матеріялів) до неї. Тут обмежімось лише короткими зауважами.

Бідність московської землі зродила у Москвина ненависть до рільничої і всілякої праці. Рибальство та польовання виплекали у Москвина ледарство. Татарська кров Москвина повела його шляхом загарбань та грабунків сусідніх народів. З допомогою яничар створив Москвин свою осадницьку імперію. Дух і вдача кочовика не прив'язували Москвина до його рідної Московщини, а навпаки гнала його кочувати по всій імперії. Він почувався всюди, як вдома, а поготів, що в осадах він ПАНУЄ над тубільцями. І кожний Москвин розуміє, що його особиста доля залежить від СИЛИ ІМПЕРІЇ. Тим-то він виявляє надзвичайний почин (ініціятиву) у виказництві ворогів імперії. Кожний Москвин уважає своїм національним, святим обов'язком виказувати владі ворогів Московщини.

У душі кожної людини - навіть і найгіршого ката, опришки, злочинця - жевріє, хоч і приглушене, сумління. Те сумління не дає душевного спокою злочинцеві, вимагаючи від нього морального виправдання його злочинів. Так, туга за моральною основою, за моральним оправданням, схваленням вчинків і поведінки є питома кожній людській душі. Питома навіть і такій потворі, як Москвин.

Шукаючи за моральним виправданням свого загарбництва, нищення, московщення, Москвин знайшов ідею "братерства" 'великo-мало-белорусоф' Знайшли не політики, але суспільство, і то не розумом, не свідомо, а підсвідомо отою тугою за моральним виправданням. А знайшовши той свій моральний порятунок, Москвин направду щиро повірив і в ідею того "братерства".

В Україні точилося за 1917-20-х років безліч балачок, родженних і вихованих в Україні, Москвинів у такому дусі:"....Я розуумію, що чужинці можуть мати причини руйнувати нашу імперію. Але я ніяк не можу зрозуміти: чому українські самостійники хочуть її зруйнувати. Австріяк, уніят Іванчук хоче самостійної України. Це я розумію, бо ж він австріяк, уніят, чужинець. Але чому НАШ (підкреслюю наш) брат, православний Іваненко хоче самостійної України - цього я не можу зрозуміти. Та ж тому Іваненкові Московщина не ставить жодних перепон до будь-якої діяльности в імперії. Навпаки, сотки малоросів були і є на найвищих імперських посадах. Хіба ж вони матимуть у самостійній Україні стільки можливостей, як мають в імперії? Самостійники кажуть, що Московщина нищила українську культуру та грабувала її багатства. Ну, то борімось проти тої несправедливости. Я дивуюся, що самостійники, засліплені своїм вузьким шовінізмом, не бачать величезних користей Україні належати до величезної, багатої і - насамперед - МОГУТНЬОЇ імперії. Та ж відірвавшися від московської могутньої імперії, втративши її охорону від зовнішніх ворогів, Україна буде примушена шукати охорони якоїсь іншої і не слабшої за московську, імперії. Який же глузд виступати з московської?....

.."Самостійникам забаглося змінити ім'я Русь на Україна. Хіба зміна імені змінить нарід? Русь-Россія. Хіба ж оте друге 'с' пере-

[illegible] належати до спільної імперії? Так, спільної, бо ж Українці мають таке саме, як і Москвини, право вважати імперію своєю, українською (якщо хочете цю нову назву). Так, таке саме, бо хіба ж не тисячі: прокоповичів, безбородьків, ягужинських, гоголів, глинок (в СССР: [illegible]ошенків, москаленків, кириченків, копиць) розбудовували імперію? Все, що створено в Російській імперії - створено спільними силами Москвинів і Українців, і тому є спільним добром. Москва є українською, як і Київ московським....".

Це є зміст пропаганди всіх Москвинів, всіх політичних барв. Бони ж бо всі мають одну догму: 'єдіная-нєдєлімая Рассссія!! Вся трагедія України власне в тому, що українська інтелігенція-[illegible]літь і по жахливій трагедії на ім'я СССР - повторює бездумно, безкритично, як папуга, московську брехню про невинність московського народу, московської демократії у гнобленні, у нищенні, у москвизації України.

В українських часописях, журналах, книжках, поза СССР всіх - без жодного винятку - пропагується ця московська брехня. Шогірше!- Політичні банкроти 1917 року, колишні міністри УНР знову простягають свою 'руку згоди' московським загарбникам (на чужині) [illegible]ликаючи їх боротися спільно проти московського ... загарбництва. Протягають навіть тим самим Москвинам, які були вдарили 1917 року довбнею по їхнім же 'рукам згоди'. А малоукраїнські духові раби простягають їм знову свої 'руки згоди' за 'круглими столами' в Нью-Йорку і під столами в Парижі. Навіть у рабській, баранячій мові не знайдете слова на таке. Хіба лікарське Athrophia cerebri- заник розуму. Дитина розуміє, що накази уряду московщити лишилися би мертвою буквою на папері, наколи б виконавці тих наказів, урядовці-москвини не розуміли користі від московщення їм особисто. Наколи б особисто не відчували ненависти до 'расчлєнітєлєй Рассєєі'. Наколи б уважали несправедливим забороняти людям говорити, молитися їхньою рідною мовою. Якби урядовці-москвини вважали несправедливим деспотизмом московщити, то уряд не мав би сили московщити, хочби й з тої причини, що не міг доглянути з Петербургу (тепер з Москви): що діється в Україні.

Московський імперський уряд мав до 1917 року 'очей і ух ґасударевих' в Україні понад один мільйон. "Праґрєсівная дємократія" збільшила їх на сім і пів мільйона. Кожний з них - якесь, менше чи більше начальство, пан. Кожний має білого хліба, ковбаси, горілки досхочу. Кожний може насолоджуватися знущанням з безсилих Українців. Найдурніший з них розуміє, що він ту 'нє жість а масляніцу' втратить, якщо Україна усамостійниться. І кожний з них справді не спить, нюхає всюди "ізмєну", 'сєпаратізм', хочби й лише мовний.

І тут бачимо "праґрєс дємократіческой" Московщини. Монархічна лише не дозволяла друкувати, що їй не подобалося, і на тому вся справа кінчалася. Письменник, який не хотів писати те, що їй подобається нічого не писав, і влада просто забувала за нього. Визнавала, що письменник має право мовчати. Щобільше! - Письменник мав повну можливість надрукувати закордоном (під псевдом) те, що владі не подобається, і перепачкувати надруковане до імперії.

"Дємократіческая" Московщина забрала в українського письменника

[illegible] (*). Або прославляй все московське і плюгавь [illegible], або ворог українського (українського,не московського) народу, з усіма з того наслідками. Московщина вимагає від українських письменників: I) уважати Москвина за найріднішого брата і без ваганьйого любити,хочби він розпинав Україну,2) уважати все московське - минуле і сучасне - за бездоганне і його не критикувати,хочби воно було гірше за пекло,3)визнавати московську мову за ріднішу, ніж українська, писати конче і московською мовою,любити московську мову та боронити її (московської мови) панування в Україні.

******

Як боялася Московщина українського слова,видко з того що нищила його ще ДО Переяслова I654 р.Напр. патріярх Філарет та цар Міхаіл наказали I627 року позбирати в Московщині все примірники "Учительної Євангелії" К.Ставровецького (друковане в Києві),і попалити. Ще коли Україна була частиною польського королівства,цар Алексей вимагав від польського уряду, щоб той заборонив друкувати українські книжки,а надруковані щоб попалив,і авторів та друкарів щоб покарав смертю.

"Демократическая" Московщина по I9I7 році покарала смертю кількасот (якщо не кілька тисяч) українських письменників та видавців лише за те, що писали і видавали українською мовою, а не московською.Нічого нового в СССР.Все - наслідування старого.

Року I720 Московщина заборонила друкувати книжки українською мовою.Коли ж Києво-Печерська Лавра надрукувала,то Московщина наклала на архимандрита I.000 рублів гривни (**). Року I743 Московщина забрала з українських церков старі українські церковні книжки, і попалила їх. А серед них були книжки з XI-XII-XIII-XIУ і дальсторіч безмірної наукової вартости. Такі стародавні книжки кожний культурний нарід тримає в огнетривалих шафах замкнені на три колодки, і не продасть їх за мільйони золотих долярів.Московщина спалила кількасот таких українських.Можна збожеволіти з розпуки.

Року I847 Московщина позабирала з книгарень в Україні все, друковане українською мовою,і спалила те.

Року I876 Московщина знову заборонила друкувати будь-які книжки українською мовою.

Року I88I міністер Н.Ігнатьеф погрожував смертною карою (як цар Алексей I627 року) своїм урядовцям за "малейшее атступленіе ат указа I876 года".

Року I892 імперський уряд наказав цензорам не давати дозволу на друк книжок українською мовою " в целях чісто гасударственних". А надто не дозволяти друкувати книжок дитячих "хотя би па сушествў садержанія оних і представлялісь благонамеренімі" (***). Отже, забороняли не зміст книжки,але саму мову.

Обсадивши I9I5 р.Галичину,Московщина гуртово палила українські книгозбірні та архіви.

---

*) В.Минько написав виставу (п'єсу) "Мовчати заборонено".

**) це - I00.000 на теперішні гроші.

***) Хочби змістом були доброзичливі Московщині.

Нема у світі ані одної мови,навіть і мови півдиких племен, якою не перекладено Біблії. Каменець-Подільський єпископ Парфеній Левицький попросив у найвищої влади Московської Церкви - 'Святейшого Сіноду' дозволу перекласти Св.Євангелію українською мовою.За ту просьбу той Синод покарав його, заславши на сибірську єпархію, хоч перед тим дозволив перекласти мовою маленького сибірського племені Тунгузів. Отже, покарав лише за те,що мовою українською. І коли московська імперська влада захиталася в революції 1905 р. переляканий Синод дозволив видати в перекладі П.Морачевського.

По революції 1905 року,коли уневажнено заборону 1876 року, Українці почали видавати книжки українською мовою.Проти цього одразу запротестував голова імперського уряду П.Столипін. Він писав цареві:"Виходячи з того заложення, що три галузі східнього слов'янства і за походженням,і за мовою не можуть не складати одного державного тіла,наш уряд,починаючи зі XVII ст. послідовно і стало боровся проти руху,відомого за наших часів під назвою 'українського' руху,що несе ідею відродження старої України і побудову Малоросійського Краю на самоуправних,національних,краєвих основах. Тому,з точки погляду наших імперських вимог,скрайне небажаним є теперішнє полегшання цензури на українське друковане слово".

Московщина дозволила видати українських книжок:1843-1857 рр. (за 14 років) - 25, отже півтори книжки на рік. 1857-1870 (за 13 років) - 146,отже 11 книжок на рік (*).

Але ж то робив монархічний уряд, а демократично-республіканський .....законом з 20-III-1917 дозволив вживати української мови лише приватним підприємствам,і то лише у трьох губерніях.Отже, заборонив українську мову в урядових установах та у школах. Малоукраїнські оборонці московської "демократії" мають записати це.

Подивимося на книжкову справу в СССР.

За переписом 1959 р.в УРСР живе 41.869.000 люду.З того Українців - 32.158.000 (76.8%),Москвинів - 7.400.000 (17.7 %),Жидів - 840.000 (2 %).Забріханість московської "статистики" визнали офіційно Н.Хрущоф і Л.Брежнеф Чимало переляканих хрунів (перекінчиків) та яничарів записалися Москвинами.

У культурних країнах,і навіть у СССР,щоденний часопис став щоденним хлібом духовим 95% людности.Тепер щоденник є найвпливовішим виховником мільйонів звичайних людей.Хоч часописи СССР до запуди одноманітні, проте Московщина живосилом накидає своїм беззахисним в'язням мільйони примірників щодня.

В УРСР видається українською і московською мовами 934 часописи (накладом 10 міл.) та 84 журнали (накладом 3 міл.). Разом - 13 мільйонів примірників. Але розповсюджується в УРСР понад 26 міл. Отже, привозять з Московщини понад 13 мільйонів. Самозрозуміло - мовою московською. У Харкові щодня друкується 800.000 примірників московських щоденників:"Правда" та "Ізвестія" з матриць,що їх Московщина присилає літаками з Москви (**).

Що і скільки надруковано в СССР - подають щорічні статистич-

---

*) О.Лотоцький."Українська книга",А.Козаченко."Минуле книги на Україні".

**) "Радянська Освіта" 26-VI-1963.

ні збірники. Вони подають на ввесь СССР. Окремого річник друку в УРСР не видається. Навіть не видається бібліографічного журналу в УРСР.

Увесь продаж книжок,журналів поза СССР зосереджено в Москві в окремій установі /Международная Книга'. Вона висилає свої каталоги зокордон. З них ми довідуємося, що є видавництва:УРСР,БСРР, ГСРР та інших народів,але нема видавництва РФСРР (Московщини).Чому? Пояснення читаємо на І-ій сторінці каталогу:"Газети і журнали общесаюзние і РФСРР".Так вилазить шило з мішка,що видавництва РФСРР є'общесаюзние',так як і Академія Наук і всі міністерства.

'Международная Книга' пропонує у своїх каталогах 870 журналів та часописів 'общесоюзних' видавництв. Ясна річ,всі московською мовою.'Общесоюзние' не видають мовами народів СССР,хоч видають 10 журналів 17-тю мовами народів зпоза СССР.Мовами народів СССР видають лише самі ті народи ("республіки").Всіх їх разом каталоги пропонують 193.Отже,чужинці бачуть велику культурність Москвинів, і жалюгідну некультурність "національних меншостей" СССР.

Майже всі "республіки" СССР мають свої Академії Наук,і видають свої журнали (звідомлення з праці).Туркменська,Узбецька,Казахська видають їх лише московською мовою.Азербайджанська,Вірменська, Грузинська,Латвійська,Естонська,Литовська видають двома мовами: своєю і московською. Українська та Білоруська - своїми мовами,але обов'язково з коротким викладом змісту (резюме) московською мовою. Так формально, офіційно. Фактично ж у тих двомовних три чверти друковано московською мовою. А в українських не лише зміст, але й окремі статті - московською мовою. І так не лише у "Звідомленнях АН".Багато наукових та технічних (часом і літературних) журналів друкуються всуміш статті московською і немосковською мовами.Щорік друкується більше московською і менше немосковською.Деякі з них мають немосковською мовою лише назву на обкладинці,а всі статті - московською мовою.

Подібне бачимо не лише в журналах. Так тямку 'український' вживається в розумінні лише ГЕОГРАФІЧНОМУ,а не національному.Московські на всі 100% установи в УРСР мають прикметник 'український',напр."українські" університети,що навчають московською мовою москвознавства стократно більше,як українознавства; "українські" видавництва,що видають лише московською мовою; "український"уряд, що опанований Москвинами і виконує лише московські накази і т.д. За останньої війни була навіть "українська" армія з "українським" маршалом Семеном Тимошенком.

У кожній "республіці" СССР виходять московською і місцевою мовою два журнали тої самісінької назви і того самого змісту.Напр. "Саветская Украіна" (московською) і "Радянська Україна" (українською),"Саветская Кіргізія" (московською) і "Советтік Киргизстан" (киргизькою) і т.п. У Києві виходить "Комуніст" московською мовою і його близнюк "Комуніст" українською мовою.Таке в усіх "республіках".

Року 1957 в УРСР було 34.893 школи.З того 599 середніх технічних і 138 ВУЗ-ів.Року 1962 в УРСР виходило два журнали задля учителів українських шкіл: "Українська мова у Школі" накладом 25.980 примірників та "Література у Школі" накладом 22.930 примірників.

Учителів загально освітних шкіл було в УРСР 357.300, отже один примірник припадав на 10 учителів. Та,1963 року обидва журнали з'єднали в один "Українська мова і література у Школі" накладом 39.320 примірників. За півроку той наклад зменшили до 24.100 (*).

Журналу "Мовознавство" вийшло за 30 років лише 18 чисел (по 120-150 сторінках),а 1963 року цілковито закрили.

Московщина дуже пильнує,щоби не виходили українською мовою наукові та технічні журнали.В УРСР (у Києві) виходило 19 наукових і технічних журналів. З них 16 мовою московською, 13 українською. Українською офіційно,а фактично московською і українською:статтей московською від 20% до 80 %.

В УРСР є понад 6.000 середніх шкіл.Єдиний в УРСР "Український Математичєскій Журнал" видається московською мовою, і то накладом лише 1.055 примірників. Один примірник на шість шкіл. Так боїться Московщина українського мазепинства навіть у чистій математиці.Ба, навіть у шахах. Єдиний україномовний журнал "Шахіст" (навіть без прикметника 'український') Московщина закрила ще 1939 року, хоч в Україні є понад 795.000 шахістів.

Заклад (Інститут) Історії АН УРСР виготовив 1960р.кілька книгописів (бібліографій) історичних праць про Україну.Московщина не дозволила надрукувати ані одного. Так само не дозволила видати і "Бібліографію історії УРСР".Заклад склав 1960 року три книги (томи) "Бібліографії історичної бібліографії". Видав першу книгу, а дальші Московщина припинила (**).А Московщина видала своїх книгописних праць кількадесят великих.

Університети в УРСР видають у Харкові:"Учоніє Запіскі Харьковскава Університєта","Труди Харьковскава Палітєхніческава Інстітута","Труди Харьковскава Педагагіческава Інстітута","Труди Харьковскава Інженєрно-Страітєльнава Інстітута","Запіскі Харьковскава Сєльсько-Хазайствєнава Інстітута", "Сборнік научних работ кафєдри страітєльной мєханікі","Работи факультєта інженєроф землєустройства","Труди фізіческава атдєлєнія фізіко-математіческава факультєта", "Труди абьєдіньонава сємінара па ґідротєхніческаму і водохазяйствєному страітєльству".- Ані одного-єдиного українською мовою. Навіть в Ужгороді видають: "Даклади і саабщєнія Ужґародскава Університєта". Таке саме і в інших "українських" університетах.

Управителька Книжної Палати УРСР Ганна Кравченкова сказала, що в УРСР надруковано 1956 року книжок українською мовою загальним накладом 68 міл.А голова Спілки Письменників УРСР М.Бажан казав,що в УРСР друкується щороку 150 нових українських книжок(***) Та, обидва не казали, що наклад прозових творів українською мовою є найбільше 15.000, а поезії - 5.000. Це найбільше,а переважно втричі менше.Рахуючи 10.000 накладу кожної з 150 книжок, маємо 1.5 міл. примірників. Наукових та технічних книжок не друкують більше, як красного письменства (белетристики). Та,припустім, що друкують також 150 щороку, а наклад українських наукових та тех-

---

*) "Радянська Школа" IX-1963.

**) "Український Історичний Журнал" X-1965.

***) "Радянська Україна" 12-III-1959.

нічних книжок є найбільше 3.000 примірників. Отже, технічних буде 450.000 примірників. Разом І.950.000, хай 2 мільйона, а Г.Кравченкова подає 68 міл. Таємниця цієї ріжниці в тому, що 66 міл.- це тоненькі, але величезними накладами, промови московських соціялістичних царів та вельмож і маленькі книжечки (брошури) колгоспникам. В УРСР було І958 р. понад 45.000 книгозбірень. Тож, навіть найбільший наклад І5.000 - це одна книжка на три книгозбірні.

В Україні надруковано І96І року книжок: українською мовою 3.850 назв (46 %), а московською - 4.4І6 (53 %) (*). А в УРСР жило Українців 76.8 %, а Москвинів - І7.7 % (за брехливою московською "статистикою"). Отже, українські видавництва давали зайдам Москвинам в Україні книжок на 35% більше, а господарям Українцям на 3І % менше, як їм належиться за їхньою кількістю в УРСР. Ріжниця- 66%. Та, це ж лише кількість НАЗВ книжок. А україномовні книжки пересічно менші за І00-сторінкові, а московські більші за 200-сторінкові. І це ж лише друковані в УРСР. А з Московщини привозили до УРСР московських книжок вдесятеро більше. як друкувалося їх в УРСР. Отакато однакоправність господарів і зайдів в Україні.

В усьому СССР надруковано І96І року 55.000 нових книжок. Українців у СССР є 32 %, отже українською мовою мали б надрукувати І7.600, коли б український і московський народи мали б однакові права в СССР. Надруковано ж україномовних книжок лише 3.850, с.т.на. 97 % менше, як Україні належиться.

Щоби ця ріжниця не кидалася надто увічі, малоукраїнці подають назви московських книжок (друкованих в Україні) в українському перекладі.

За 40 років (І9І7-57) видано в Україні твори накладом: В.Леніна - 24.38І.000 (з того українською мовою 22.738.000). М.Горького - 6.І70.000 (з того укр.мов. 4.940.000), А.Пушкіна - 3.227.000 (укр.мов. 2.379.000), Л.Толстого - 3.690.000 (укр.мов. 2.675.000), А.Чехова - 2.495.000 (укр.мов.- І.764.000), Н.Гоголя - 2.6ІІ.000 (укр.мов.- І.9І9.000), Т.Шевченка - 6.396.000, І.Франка - 8.І00.000, М.Коцюбинського - 5.300.000, М.Вовчка - І.972.000 (**).

Ми вже згадували, що сам уряд СССР офіційно визнав забріханність московської "статистики". Нема сумніву, що наклади українських дуже перебільшені. Та й ця "статистика" не показує найголовнішого - РОЗМІРУ книжки (кількість друкарських аркушів). Сто тоненьких, 32-сторінкових книжечок - це 3.200 сторінок, а десять 500-сторінкових - це 5.000 сторінок. Сто 32-сторінкових книжечок накладом 50.000 примірників - це 200.000 друкарських аркушів, а десять 500-сторінкових накладом лише І0.000 - це 625.000 друкарських аркушів.

Г.Кравченко хизується, що творів Т.Шевченка видано понад 6 міл. примірників, І.Франка - 8 міл. Вона лише не згадує: ЯКІ є ті видання. Видано "Кобзаря" 5 і пів мільйона, але нема ані одного ПОВНОГО; що повніший, то менший наклад. Напр. Повне зібрання(***) творів Т.

---

*)Статистичний Збірник "Печать СССР в І96І ґаду".

**)Г.Кравченко. "Українська радянська культура за 40 років".

***)Московщині мулить очі українська 'збірка', і вона наказала вживати московської калькі 'зібрання' (сабраніе) творів.

Шевченка" в 10 книгах видано 1939 р.накладом 10.000 примірників.З них перші дві книги Московщина 'вилучила з обігу',і ті дві книги перевидано аж 1951 року, вже "виправлені" московською "демократіческою" цензурою.Але видано 1950 року "Кобзаря" 100.000-им накладом.Чому така московська "щедрість"?- Бо в ньому не надрукували 18 віршів (а це - 1.687 рядків,чи 7% усього "Кобзаря").Не надрукували таких,як напр."Якби ти,Богдане","Розрита могила","Великий льох" "Чигрине","Стоїть в селі Суботові","Іржавець","Давидові псалми", "Заступила чорна хмара" і т.п.політично протимосковські.І тут знову бачимо"прагрес"московської "демократії",бо ж московська монархічна цензура не дозволила 1910 року надрукувати лише 6 віршів та повикреслювала лише окремні рядки,а не цілі вірші.

А понадто Московщина боїться чужомовних перекладів "Кобзаря". До Великого Погрому України 1933 року,існували німецький та польський переклади.Московщина понищила їх 1933 року,і досі не дозволила перекласти чужими мовами,крім московської (*).До речі - українські втікачі у вільному світі досі не подбали про переклад всього "Кобзаря" чужими мовами.Є переклад лише вибраних творів.

Так само у 20-книжковій "повній" збірці творів І.Франка нема ані одного його протимосковського віршу,як напр."Не пора","Росія" і т.п.ані статті,як напр."До історії соціялістичного руху", "Поза межами можливого","Що таке поступ" і т.п.

Українською мовою видано 1962 р.в УРСР 3.800 книжок. Але з них 2.940 - це тоненькі книжечки. Видають глумливо мало навіть і таке,що не має ані натяку на якесь"мазепінство".Напр.україномовну книжку про шахі видано 1962 року лише одну на 34 сторінки,накладом 15.000,хоч в Україні є 795.000 шахістів.Московською ж мовою видано 23 книжки про шахи,накладом 736.000 (**). Хоч 'мазепінства' у тій україномовній і нема, проте є 'сепаратізм', бо ж 'шахмати' українською мовою - шахи,'ладя' - вежа, 'слон' - стрілець,'ферзь - королева і т.п.'буржуазний націоналізм'.

Року 1955 надруковано книжок: в РФСР 86.3% усіх в СССР,а в УРСР видано лише 5.2 %.Та й у тих жебрацьких 5.2 % українською мовою є лише 6.2% книжок більших за 200 сторінок. Московською мовою видано навіть такі,як напр."Історія і археологія древняго Кіева","Зодчество України", "Археологіческіе іследованія древняго Кіева","Памятнікі архітектури України" тощо.

За роки 1932-55 видання книжок в РФСР збільшили на 82.8 %,а в УРСР зменшили на 9.8%.Року 1963 видано в УРСР книжок українською мовою на 13.3 % менше,як 1962 р. (зменшили з 3.824 на 3.321). Але московською мовою видали в УРСР на 15 % більше (4.000). І наклад московськомовних збільшили аж до 4.050.000 примірників.

Московщина зменшила 1962 р. кількість україномовних журналів з 184 на 159. Кількість україномовних часописів зменшила з 807 до 520.Зменшила і наклад їх з 1.109.000 на 1.104.000.Але наклад московськомовних часописів (що друкуються в Україні) навпаки збільшила на 29.982.000 (з 512 міл.до 542 міл.) (***).

---

*) Як "переклали" див.ст.

**) "Шахматний Ежегоднік" 1962 года.

***)Всесоюз.Кніж.Палата."Печать СССР в 1962 ґаду".

На кожні 100.000 людности друкували книжок 1960 року: Швеція - 82 назви, Австрія - 59, Німеччина - 52, СССР - 28, Україна - 10. СССР стоїть на 18-му місці, а УРСР - ще нижче.

Московщина дуже пильнує, щоб не виховалися українські перекладачі з чужих мов. З виданих українських перекладів европейських письменників - це переважно переклади з московського перекладу. Ясна річ, переклади московських видають в УРСР величезними накладами (часто 100.000), а переклади европейських глумливо маленькими (3.000-5.000). Але переклад Е.Ремарка "Три товариші" видали 1959 р. накладом 65.000. Чому така виняткова московська щедрість? - Бо перекладачі М.Титленко і А.Плюто перевиконали плян московщення на 1.000 %.- Наблизили українську мову того перекладу до московської такою мірою, що навіть залякані Українці не витримали, і відкрито обурювалися.

Переклали 1960 року на 87 мов народів СССР: з московської 5.329 назв, а з української - 214 назв (та й то з того 158 на московську) (*).

Багатомовний факт. - Український переклад "Краткого курса історіі ВКПб" не видавали аж до 1938 року.

Ми вже згадували, що ніхто в СССР не має права видавати шкільні книжки без одобрення 'Академіі Педагогічєскіх Наук' у Москві. Ясна річ, та "академія" дуже пильнує, щоб не було ніяких політичних ухилів від імперської політики, ніякого 'мазепінства'. А що тямку 'мазепінство' Московщина розтягає, як гуму до своїх потреб, то безпечніше не писати українською мовою шкільних книжок, а перекладати вже надруковані московські. У середніх школах УРСР переважаюча більшість книжок - це переклади з московських. У ВУЗ-ах їх не треба й перекладати, бо ж викладова мова - московська.

Навіть залякані Українці не витримують і пишуть: "Своїх малят ми вже з першої ж кляси вчимо рідної мови на матеріялі ... перекладів. Перекладні твори у наших читанках займають найбільшу частину читанки. Напр. українських народніх казок є ДВІ, українських народніх пісень - ОДНА, творів української літератури - 15, перекладів з московської мови - 52. За 4 роки учні початкових кляс читають приблизно 250 перекладів з московської мови і 60 українських казок, пісень, українських клясиків. А у старших клясах учать дітей московських кальок, неоковирної мови, канцелярізмів тощо. Граматична ж неписьменність - на кожній сторінці учневих писань. Не дивно, бо ж читанки рясніють мовними помилками, неохайностями стилю, жахливо спартаченою (читай змосковщеною П.Ш.) українською мовою. Такі читанки викликають у малят відразу і нехіть до української мови" (**). Хіба треба додавати, що властиво це і є МЕТОЮ тих читанок.

'Дитвидав' видав 1960 р. 262 дитячі книжки, а з того перекладів з мови московської - 177 (***).

Україномовних творів - навіть яничарських (ордєносців), як напр. О.Гончара - нема в книгарнях УРСР. Натомість полиці повні московських перекладів тих же авторів.

---

*) "Історія СССР". УІ-1962.
**) "Літературна Україна" 21-У-1965.
***) "Літературна Україна" 30-У-1961.

Самозрозуміло,в усіх московських книжках, перекладених українською мовою (щомога змосковщеною) вихваляється все московське,і паплюжиться все українське.Але ж з них українська дитина навчиться,хоч і покаліченої,проте української мови,і зіпсує свою московську.Не видавати цілковито шкільних книжок українською мовою - несила.Отже,треба видавати бодай на замилення очей.Тож друкують (в Україні) московські 100.000 накладом,а їх українські переклади - 5.000 накладами.А щоб Українці не нарікали,що видають (в Україні) лише московські, то видають (в Україні) переклади московською мовою українських письменників 100.000-ми накладами, а тих же письменників українською мовою - 5.000-м накладом,як напр.твори М.Коцюбинського (*). Крім виданих в Україні московських шкільних книжок, ще привозять їх з Московщини щороку 12 мільйонів примірників (**). Року 1966 видано в УРСР загальноосвітніх шкільних книжок 34.1 мільйона (москвомовних і україномовних), а привезено ще з Московщини москвомовних 15.5 міл.примірників (***).

Міністерство Освіти УРСР розсилає школам списки книжок,що їх мусять прочитати школярі.У тих списках НЕМА україномовних книжок, а твори україномовних письменників міністерство наказує читати в московському перекладі (4).

Шкіл в УРСР було 1962 року 40.600 з 7.300.000 учнів.У середніх загальних школах училося 3.5 мільйонів,у фахових - 455.000, у ВУЗ-ах - 526.000 (5).На таку кількість школярів Московщина дозволяє видавати україномовних книжок накладом 5.000-20.000 примірників.Напр.обов'язкову у всіх україномовних середніх школах "Історію української літературної мови" видали 10.000 примірників на 40.600 шкіл.Одну книжку на чотири школи.Окремим учням - нічого. А про книгозбірні та окремим людям - і казати нема що.

Київська школа ч.20 має 16.000 книжок у своїй книгозбірні. З них українською мовою лише 480.У школі ч.116 є 6.136 книжок,з того українською мовою - 197 (6). У школі ч.178 є 323 книжки, з них україномовних - лише 14.У школі ч.118 жодної україномовної. Школа ч.47 має лише одну книжку В.Сосюри, та й та в перекладі московською мовою (7). Це так у столиці,а в містах та містечках - ще гірше.Про села - нема що згадувати.

Школи,хоч би й хотіли,не можуть купити творів навіть 'совєтських' україномовних письменників,як напр.І.Микитенка, Г.Косинки, Б.Захналя,М.Стельмаха,О.Гончара,бо їх нема у продажі (8).

Та й в україномовних шкільних книжках повно московської 'блєсни'. Напр.у читанці Н.Гов'ядовської надруковано дві українські

---

*) "Літературна Газета" ч.70.1961.
**) М.Гришенко."Нариси з історії школи в УРСР".
***) "Радянська Освіта". 25-У-1966.
4)див."Збірник наказів та інструкцій Міністерства Освіти УРСР ч.13. У-1965.
5) "Радянська Україна" 5-XII-1964.
6) "Літературна Газета" 23-X-1963.
7) "Літературна Україна" 23-X-1964.
8) так же 14-У-1965.

народні казки,одна українська народна пісенька,І5 уривків з українських клясиків і 52 переклади з московської мови (*).

Жодна особа,жодна установа в усьому СССР не має права видати на власну руку жодної книжки,навіть дозволеної цензурою.Керування всім видавництвом у СССР зосереджено в Москві.Уряд СССР визначає: що,кільки,де видавати (**).Отже,нема нічого дивного,що Харківський університет не видав І965 року ані одного учебника українською мовою,а Київський Педагогічний Інститут видав 205 московською і 3І українською.З усіх учебників задля технічних шкіл СССР видано: у РФСР 94.5 %,а в УРСР - 2.9 %,та й то майже всі московською мовою (***).

В УРСР є 5.500 шкіл з московською викладовою мовою. В середніх школах з українською викладовою мовою на українську мову і літературу призначено 2.046 годин,а на московську -І.365 (4).

Московська мова є обов'язкова в УСІХ школах України, а українська НЕ обов'язкова в жодній москвомовній. Та й в україномовних учителі-москвини викладають московською мовою, бо не знають і не хотять знати української.Хто ж є зайди,а хто господарі в Україні?

Навіть у дитячих літніх таборах в Україні панує московська мова.У дитячому палаці в Києві чути лише московську мову.Навіть у Львівському дитячому палаці керівником є чистокровна кацапка з Московщини - Т.Мартьянова.

З І9 дитячих журналів,що друкуються в Україні,є лише три україномовні.Та й з тих трьох два ("Барвинок" і "Піонерія")видаються також і московською мовою.І нема нічого дивного,що діти навіть "міністрів" УРСР вчаться в москвомовних школах, бо ж УРСР НЕ МАЄ свого Міністерства Освіти (5).

Року І96І було москвомовних шкіл у СССР 67.6 %, а немосквомовних - 28.3 %.Отже,37.6 % немосковських дітей ходило до москвомовних шкіл,

З усіх загальноосвітних шкіл СССР було І965 р.в РФСР 55.8%,а в УРСР - І6.І%.А з усіх учнів у тих школах,було їх у РФСР 54.6%, а в УРСР - І8% (6).Чистокровних Москвинів у СССР є 26%,а Українців - 32 %. Отже,Москвини мають шкіл на 29.8 % більше, а Українці на І5.9 % менше,ніж їм належиться за їхньою кількістю в СССР.Різниця - 45.7 %. Учнів Москвини мають на 28.6 % більше, а Українці на І4 % менше,як їм належиться.Різниця - 42.6 %.

З усього імперського кошторису (бюджету) на школи Московщина одержала І965 року 56 %,а Україна - І7.4 % (7). Отже, Московщина одержала на 30 % більше,а Україна на І4.6 % менше, ніж їм належалося.Різниця - 44.6 %.

З імперського кошторису на середні технічні школи видано І965

---

*) "Літературна Україна" 2І-У-І965.

**)див."КПСС о культуре,просвещении і науке".М.І963.

***) див."Печать СССР в І955 ґаду".

4) "Радянська Україна" 5-ХІІ-І965.

5) Є установа,що так називається, але вона є лише виконавцем наказів Міністерства Освіти СССР.

6) "Народное Хазяйство СССР в І965 ґаду".

7) "Статістическій Ежеґоднік".І966.

року Московщині 60.5 %,а Україні - 17.5 % (*). Отже,Московщині на 34.5 % більше,а Україні на 14.5 % менше,ніж їм належалося.Різниця - 49 %.

З усіх учнів середніх шкіл СССР було 1963 року в Московщині 61.7 %,а в Україні - 17.6 %.Отже,Московщина мала на 35.7 % більше, а Україна на 14.4 % менше, ніж їм належиться. На 10.000 людности припадала: в Московщині 179 учнів,а в Україні - 142 (**).

З усіх,що скінчили в СССР 1965 року технічні школи, скінчило в РФСФР 63.7 %, а в Україні 16.4 % (***).Отже, РФСФР мала на 37.7% більше,а УРСР на 15.6 % менше,ніж їм належиться за кількістю людности.Різниці - 53.3 %.А на 10.000 людности скінчили в РФСФР 52,а в УРСР - 38 (4).

У СССР чимало робітників та службовців учаться, не покидаючи праці (увечері,позаочно). З усіх у СССР є в Московщині таких 65.7% а в Україні - 17.9 %.Або на 10.000 людности: в Московщині 493,а в Україні - 375 (5).

Року 1960 одержували студентські стипендії: в РФСФР 60.7 % всіх студентів,а в Україні - 17.6 % (6). Отже,РФСФР мала на 34.7% більше,а УРСР на 14.4 % менше,ніж їм належалося.Різниця - 49.1 %. Фактично більша,бо ж в УРСР стипендії одержували і Москвини.

Як московшаться українські міста видко з таких чисел. З усіх учнів міста до москвомовних шкіл ходило в: Донецькому - 99%,Харкові - 95 %,Луганському - 93 %,Одесі - 92 %,Дніпропетрівському - 82%,Запоріжжі - 73%,Києві - 73%,Вінниці - 67%,Житомирі - 61 %, Станиславові - 60 %,Сумах - 58 %,Хмельницькому - 57 %, У Луганському і Донецькому нема жодної україномовної школи.У Чернівцях 36 москвомовних і 4 україномовних.У Коломії є дві середні школи і вони обидві москвомовні.У Львові україномовних шкіл - 56, а москвомовних 29 (7).

Кожний середньошкільник, що хоче вчитися у ВУЗ-і мусить перше відробити два роки у вирібні,на будові,чи в колхозі.Деяких звільняється від цього обов'язку. Року 1960 звільнено в РФСФР 57 %,а в УРСР - 25 %.Іншими словами,в Московщині відробляли 57 % середньошкільників,а в Україні - 75 % (8).Звільняли дітей лише вельмож,а вони в Україні - Москвини та трохи яничарів.

Року 1962 в УРСР (в Україні) в середніх технічних школах училося,на кожні 10.000 Москвинів в УРСР,-159 московських дітей,а на кожні 10.000 Українців - 97 українських дітей (9).

У Вінницькій області скінчили 1960 року середні школи 12.611 молоді.З них пішли працювати: у вирібнях - 2.283,у колхозах 5.943,

---

*) "Статістическій Ежеґоднік" 1966.
**) "Народное Хазяйство СССР в 1963 ґаду".
***) там-же 1965 ґаду.
4) там же
5) там же
6) "Вишее Образаваніе в СССР" 1961.
7) "Правда" 16-XII-1965.
8) "Вишее Образаваніе в СССР".1961.
9) "Статістическій Ежеґоднік".1962.

деінде - I.393.Разом 9.6I9.Отже,75% НЕ вступили до ВУЗ-ів (*).

За роки I959-I965 вислано на сибірські будови понад два мільйони немосковської (серед них української 75 %) молоді з середньою освітою (**).Тож не дивно,що I959 року фізичних працівників було: в Московщині 77.4%,а в Україні - 82.2%.Розумових же - в Московщині 22.6 %,а в Україні - I7.8 % (***).

З усіх ВУЗ-ів СССР було I965 року: в РФСР 57.I %,а в УРСР - I7.5 % (4). Отже,Москвини мали на 3I.I % більше,а Українці на I4.5 % менше,ніж їм належалося.Ріжниця - 45.6 %.

Серед усіх студентів СССР було I965 року: Москвинів 6I.I %,а Українців - I4.4 % (5).Москвини мали на 35% більше,а Українці на I7.6 % менше,ніж їм належиться за їхньою кількістю. Або на кожні I0.000 Москвинів припадало московських студентів I74, а на кожні I0.000 Українців - українських студентів лише I27.

На I0.000 людности було I965 року студентів: у РФСР I86,а в УРСР - I52 (6).Року I959 скінчило ВУЗ-ів на кожні I.000 людности в РФСР - I9,а в УРСР - I7 (7).

За московською "статистикою" Українці складали I960 року 76.8 % людности УРСР,а Москвини I6.9 %.Але у ВУЗ-ах УРСР студентів-українців було лише 62.5 %, а Москвинів - аж 30 % (8).Отже в Україні Українці мали на I4.3 % менше,а Москвини на I3.I % більше, ніж їм належиться за їхньою кількістю.Ріжниця - 27.4 %. Або кожні I0.000 Москвинів в Україні мали у ВУЗ-ах України I77 своїх дітей, а кожні I0.000 Українців лише 8I.Хто ж є господарі в Україні, а хто зайди? Шогірше!- В УРСР було ВУЗ-ів I940 року I73,а I965 року лишилося лише I32 (9).

Знавців (спеціялістів) з середньою освітою було I964 року з усіх у СССР: в Московщині - 65 %, а в Україні - I5.9 % (I0).Отже, Московщина мала на 39 % більше, а Україна на I6.I % менше, ніж їм належиться.Ріжниця - 55.I %.

Імперський уряд(СССР) заборонив 22-У-I948 наймати знавців із середньою та вищою освітою,без дозволу Москви (II). І бачимо,що з усіх знавців-українців із вищою освітою працювало в Україні лише 72.2 %.отже 22.8 % працює поза Україною,хоч поза Україною живе лише I5 % Українців.

Року I960 серед усіх науковців в УРСР було Українців лише 48.3 %. З усіх науковців-українців працювали в Україні лише

---

*) О.Швець."Виробниче навчання в школах УРСР".

**)Н.Н.Забелін."Планіроване потґатовкі і распределеніе рабочіх кадров в СССР".

***) "Ітоґі всесаюзной перепісі населенія СССР I959 ґада".

4) "Народное Хазяйство СССР I965 ґода".

5) там же

6) там же

7) "Вишее Образаваніе СССР".I96I.

8) там же

9) "Народное Хазяйство СССР I965 ґада".

I0) там же

II) А.В.Топічев (ред.)."Научние кадри СССР".

83.5 % (*).

Наукові титули видає фактично імперське Міністерство Освіти. Тих-то наукові праці оцінює фактично окрема лава (комітіт)того міністерства.А лавні - всі Москвини,які знають лише московську мову. Так усі немосквини СССР примушені писати наукові дисертації лише московською мовою.У Львівському університеті було написано за 1945-1960 роки 365 дисертацій. З них 312 (85.5 %) написані мовою московською.Року 1960 в усій Україні було написано дисертацій українською мовою лише одинадцять.Року 1966 у Києві було написано 25 дисертацій.Всі московською мовою (**).З 90 дисертацій на історичні теми подані до Москви,лише 12 подані з України,та й з тих 2 половину написали Москвини (***).

З усіх професорів СССР викладали: в РФСРР - 79 %,а в УРСР - 8.7 % (4).Отже Московщина мала на 53 % більше,а Україна на 23.3 % менше,ніж їм належиться. Ріжниця - 76.3 %.

Року 1965 Московщина мала 68.8 % всіх науковців СССР,а Україна - 14.1 % (5).Отже,Московщина мала на 42.8 % більше, а Україна на 11.9 % менше,ніж їм належиться. Або на 10.000 людности Московщина мала 33 науковці,а Україна лише 19,а з них половина були Москвини.

Ректорів, деканів, професорів в Україні призначає імперських міністер освіти.Тож не дивно,що напр.у Києві ректорами є:Політехнічного Інституту Плєгуноф,Технологічного - Орлоф, Будівельного - Петроф,Педагогічного - Чепільоф,Фізичного - Ляпутін,Учительського - Бобякоф,Рільничої Академії - Пересіпкін,Вищої Партійної Школи - І.Самофалоф,Університету - А.Бородін і т.п.

Серед професури Львівського університету було 1950 року 29.6% чистокровних кацапів з Московщини.Тепер - вдвічі більше.

******

Монархічна Московщина - хоч і дуже мало - проте дозволила видати кількадесят книжок українською мовою. Але не дозволила - аж до революції 1905 р.- ані одної дитячої.Так само і "демократічна" дозволяє видавати дещо українською мовою,але дитячої літератури стократно менше,я іншої. Та й те, що дозволяє московщить стократно гірше,як інше.Бо ж те,що дитина вивчить,лишається в її голові і серці аж до її смерти. Тим-то у видавництвах дитячої літератури українською мовою - повно чистокровних Москвинів редакторами та управителями. Напр.в дитячому журнал "Барвинок" такі,як Горбоф,Дімароф,Бистрозороф,Петроф і т.п.У тому "Барвинку" москалями рябіють на кожній сторінці.Зрештою,цей україномовний "Барвінок" є лише перекладом з москвомовного "Барвінку".Так само україномовна "Українська Дитяча Енциклопедія" - не достоменний переклад з московомовної "Дитячої Енциклопеді",з мільйонами московізмів та всілякої московської 'блекоти' за виразом Т.Шевченка.

---

*) "Вищее Образаваніе в СССР 1960 ".
**) "Українська мова в Школі" IV-1961.
***) див."Вапроси історії КПСС" VI-1967.
4) К.Т.Галкін."Вищее образаваніе в СССР".
5) Народное Хазяйство СССР в 1965 ґаду".

Московщина так нахабно московшить українські шкільні книжки,що навіть залякані раби протестують.Напр.пишуть,що в шкільній "Історії південних і західніх слов'ян" на кожній сторінці такі московські слова,що їх не було до 1917 р. навіть у малоросійській покаліченій мові (*).

Не витримав і учитель К.Ходосів.У своїй оцінці учебника "Українська література" він просто написав: "Про українську літературу цей учебник не згадує жодним словом" (**).Але там читаємо: "Українська класічна література розвивалася під благородним впливом російської (с.т.московської П.Ш.) літератури.Молода українська радянська література зростала в нерозривному зв'язку з братньою російською,радянською літературою і під її могутнім ідейним впливом" (***).Про "ідейний" вплив НКВД - ми вже згадували.

Московщина не дозволяла аж до 1958 р.видати велику історію української літератури. Історій московської літератури (до неї привласнили українську XI-XVI ст.) видала кілька великих і кількадесят менших.Отже,упосліджения української науки бачив кожний школяр,і саботаж у колхозах України щороку збільшувався. Московське НКВД знало: чим дихає українська молодь,і тому доручила яничарам написати історію української літератури.Ясна річ,хоч і не офіційно,проте фактично наставила Москвинів на редакторів. Яничари так дуже змосковшили ту історію,що й залякані Українці не витримали. П.Колесник у своїй оцінці пише, що в тій книжці української літератури НЕМА,є лише московська (4).Московщині ж та книжка була надто українсько націоналістична,і вона наказала яничарам переробити. Вони переробили і видали 1965 року.Українські критики С.Шахновський і Любим Копиленко довели її наукову безвартність (5),

Яничари знають,що Москвини засадничо не довіряють жодному немосквинові. Отже, яничар мусить зі шкіри вилазити,щоби довести вірність. Начальник відділу видавництва "Укркнига" Л.Куліниченко так дуже зменшував наклад україномовних книжок,що навіть Москвин, його зверхник І.Воробйоф, управитель видавництва мусив писати: "Не можна погодитися з т.Куліниченком,ніби школи вже повністю забезпечені, потрібною для навчання, кількістю творів українських клясиків. Фактично навіть у столиці не всі книгозбірні мають всі чи більшість творів І.Франка, П.Мирного,А.Тесленка,М.Коцюбинського,М.Рильського, М.Бажана та інших. А в інших містах далеко гірше стоїть ця справа (6).Таке каже Москвин і управитель видавництва.

Московська "демократія" пригадала ще один старий монархічний спосіб боротися з українською мовою.Пьотр I був наклав 1724 року I.000 рублів гривни на друкарню Києво-Печерської Лаври за те,що вона надрукувала "Тріодь"..."противно печатаним в московской типографіі".Міністер П.Валуєф наказав 1876 р.друкувати ..."без ніка-

---

*) "Літературна Україна" 14-VI-1963.
**) "Радянська Освіта" 29-VII-1959.
***) "Українська література".Вид."Радянської Школи".К.1964.
4) "Вітчизна" У-1958.
5) див."Вітчизна" IУ-1965.
6) "Літературна Газета" ч.70.1961.

їх атступленій ат расейскава правопісанія" навіть історичні документи, писані стародавньою українською мовою і правописом.

"Демократічна" Московщина, болюче попікшись 1917-22 рр. на повстві України, зрозуміла, що несила їй заборонити український правопис і накинути свій, московський. Тож мусила, пригадавши пораду Єкатеріни II, московшити його стпнево. Перший раз 1923 року, подруге - 1928 р. (затверджений М. Скрипником), потретє - 1934 р. (затверджений А. Хвилею-Мусульбасом), почетверте - 1945 р. (затв. П. Тичиною). Таке неусталення правопису Москвини пояснювали нашим школярам неозвиненостю української мови, отже і непридатністю її до науки.

Монархічна Московщина своїми дикими заборонами всього українського сама штовхала малоросів до національного усвідомлення і ненависти всього московського. "Демократична" Московщина показалася далеко хитрішою (і підлішою). Вона не забороняла ніколи нічого українського. В її архівах нема жодного закону чи наказу, що забороняв щось Україні. Натомість є багато документів, які доводять, що Українці самі себе ...московщили. Якто? Ось новійший приклад.

Кілька Українців (не Москвинів), учителів з кількох місцевостей, по 20 роках мовчанки, чомусь раптово і всі нараз пишуть до журналу Міністерства Освіти УРСР вимогу спростити український правопис. Управитель школи у Хмельницькій області В. Задворний пише, що учні дуже плутають український правопис з московським, отже треба усунути ріжниці між тими правописами, бо вони затримують навчення обидвох мов. Управитель школи в Сумшині І. Левченко радить викинути з українського правопису букву 'Ї' та паєрик (апостроф), який замінити на 'твьордий знак', як у московській мові. Управитель школи в Києві В. Андрущенко пише: "Хоч правопис української мови в основному вже узгіднений з правописом московської мови, однак є ще багато ріжниць, і вони справляють трудноші учням. Час вже усунути ті ріжниці. Узгіднення правописів матиме великий виховний вплив"(*) 'Виховний вплив' в перекладі на людську мову означає московщення, отже малоросійське 'всьо равно', 'какая разніца'. Ті нещасні учителі знають - ліпше за будь кого - хто і що справляє трудноші вивчати українську мову. Але знають також, що якщо не підпишеш такого листа, то помандруєш вчити білих ведмедів на Колимі.

Щоби не було закидів, що влада накинула новий правопис, "уряд" УРСР скликає нараду в цій справі учителів, науковців-мовознавців, письменників тощо. А перед тою нарадою всі часописи УРСР зчиняють несамовитий галас про 'буржуазний націоналізм', 'капіталістичних найнитів', 'ворогів народу' тощо. Більш впертим учасникам тої наради НКВД покаже мапу Сибіру, і розкаже, хто живе в Колимі, Воркуті. Так одностайно, з подякою старшему братові за допомогу українській мові, ухвалює та нарада просити уряд УРСР (не СССР) викинути з української мови застарілі букви, застарілий правопис, застарілі граматики і словники. На їх місце - видати 'прогресивні'. Український же уряд муситиволити бажання свого народу, і видає відповідний закон чи наказ. В архівах імперського уряду їх нема. Чи ж не хитріша (підліша) московська "демократія" за свою аристократію?

---

*) див. "Радянська Освіта" 5-XII-1962.

Монархічна Московщина дозволяла Україні театральні вистави: " Ой не ходи,Грицю","Сатана в бочці","Москаль-чарівник",але забороняла виставляти великі европейські твори українською мовою; навіть з життя інтелігенції забороняла.Вона дозволяла танцювати гопака,але забороняла український балет.Дозволяла співати українських народних пісень,але забороняла українську оперу.Дозволяла видавати оповідання зі селянського життя М.Вовчка,але забороняла П. Кулішеві переклади українською мовою В.Шекспіра.Кротко - не дозволяла підносити українство вище за позем 'мужицького'; затримувала його на поземі простацького (примітивного) малоросійства.

Достеменно таку самісіньку політику провадить і "демократическая" Московщина в т.зв.УРСР. Вона офіційно заборонила українську мову в університетах України,і неофіційно заборонила видавати українською мовою наукові та технічні книжки.

Наукових книжок видано 1956-60 рр.у Московщині - 21.548 назв (64 % від усіх в СССР) накладом 17 міл. примірників. В Україні ж видано 3.248 назв (10%) накладом 17 міл.примірників (6 %),а з них 95 % мовою московською.Разом московською мовою - 24.634 (99.3 %), а українською - 162 книжки (0.07%).Москвинів у СССР є 26%,а Українців- 32%.Отже,Москвини мали на 38% більше,а Українці на 31.3 % менше,ніж їм належалося.Ріжниця - 69.3 %.

У видавничому пляні АН УРСР на 1958 рік НЕ заплянованo видати АНІ ОДНОЇ книжки українською мовою з:математики,астрономії,фізики,механіки,хемії,медицини,фізіології.

Кожний культурний нарід має свій азбуковник (енциклопедію). В йому зібрано стислі відомості з:історії,географії,господарства, культури тощо. Крім такого загального азбуковника,видають також і з окремих царин знання.

Перший московський великий азбуковник (81 книга) видали в XI ст. (*) в Петербурзі Німці Брокгауз та Ефрон. По 1917 році Московщина видала: 51-книжну (томову)"Бальщую Саветскую Енціклопедію" (35.000 ст.) двомя виданнями,10-книжн. малий(три видання), 38-кн. Технічний 38-книж. Лікарський(медичну),12-книж.Історичний,10-кн. Літературний,10-книж.Дитячий,1-2-3-4-5 книжні з окремих галузів науки,техніки,мистецтва.

Галичани почали 1930 року друкувати у Львові трикнижний азбуковник "Книга Знання". Тоді Московщина провадила в Галичині величезну пропаганду про розквіт української культури в УРСР. Тож вона примушена була дозволити Україні 1932 року закласти окреме видавництво і видавати 20-книжну "Українську Радянську Енциклопедію". Українські науковці склали перші три книги. Московщина 1931 року їх ув'язнила,зібрані знадібки (матеріяли) забрала,і закрила видавництво.

Українські утікачі (емігранти)розпочали 1949 року друкувати за кордоном 9-книжну "Енциклопедію Українознавства".Вони давали її до чужоземних книгозбірень,зокрема до університетських, і розпочали видавати її англійською мовою.Московщина затривожилася,і

---

*) В Европі перший азбуковник уклав 75 року по РХ римський науковець Пліній.Англія,Франція,Німеччина мали свої азбуковники вже в XVII ст.

за ґвалт відновила (закрите 30 років тому) Видавництво Укр.Рад.Ен.

Українці закордоном проголосили,що англійський переклад "Енциклопедії Українознавства" має вийти з друку 1962 року.Уряд СССР негайно наказав своїм пахолкам в Україні всіма силами прискорити видання УРЕ. І справді,вони видали з нечуваною в УРСР швидкістю (подо україномовних видань).Видали всі 17 книг за 6 років (*).Так швидко могли видати,бо ж не складали його,а перекладали московський українською мовою. Тим-то в тому "українському" азбуковнику згадано тисячі Москвинів,які не мали жодного стосунку до будь-чого українського. І водночас не згадані тисячі славних,всюди знаних Українців.(Нема навіть НЕ виклятих Московщиною).Навіть Москвини закинули редакторам УРЕ надто велике змосковщення і лакузтво (**).

******

Українські пізні Івани не надумалися до 1917 року скласти і видати повний словник української мови та словники технічно-наукового назовництва (***).Мали словник лише селянської мови Б.Грінченка,та й той далеко не повний. Навіть і цей словник мали випадково. Випадково,бо московський уряд не дозволив поставити пам'ятника Т.Шевченкові, і зібрані на пам'ятник гроші обернули на словник.

По 1917 році Українці кинулися поквапно укладати і видавати москвсько-українські,науково-технічні словники.Склали за 1920-30 роки понад 30 їх. Перелякана українсько-московською війною та трирічними селянськими українськими повстаннями, Московщина боялалася заборонити Українцям складати та видавати словники.Лише коли зміцнила свою владу в Україні,знищила 1933 р.ті словники разом з їхніми укладачами.Знищила,бо ті слсовники показували,як на долоні,величезне багатство української мови і жалюгідне убозтво московської.Тут мусимо сказати дещо про засади словникарства.

Західньо-европейські,романські мови утворилися з латинської, а германські - під її великим впливом. Тож латинська мова не була чужою в Західній Европі,і цілковито природно була там міжнародньою і науковою кілька сторіч.Всі европейські університети навчали в XIV-XVIII ст. латинською мовою. Коли ж почали розвиватися европейські національні літературні мови, а науковий та технічний поступ вимагав нових наукових та технічних слів, то Европейці творили їх з латинського (і грецького) мовного багатства.

Слов'янські мови майже не мають спільного з латинською і грецькою мовами,словництва. Коли зайшла потреба творити нові наукові та технічні слова, то Слов'яни мали або творити з латинської (і грецької),або з власного,слов'янського мовного багатства. Який спосіб вжити - визначало багатство чи бідність своєї мови (4).

Старі слов'янські народи творили свої мови тисячоріччами,і тому їхніх мовних скарбів вистачило,щоб з них творити нові,наукові та технічні слова.Так робили Чехи та Українці.

---

*) Укр.-моск.6-книжковий словник видавали 10 років (1953-63).

**) див.їхні оцінки в "Ізвєстіях" 16-III-1960.

***) Не надумалися досі і на вигнанні (на еміграції).

4) У Чехів ще вплинула і ненависть до всього німецького.

Московський нарід почав творитися з угро-фінських племен та (пізніше) Татар щойно у X ст.отже є наймолодший в Европі.Його вік міряється не тисячоріччами,як вік українського народу, але лише сторіччами.А дикунському народові забирає тисячоріччя часу розбудувати свою мову на літературну. А розвій московської мови ще й затримало його тисячорічне відокремлення (ізоляція) від усього цивілізованого світу.Відокремлений,у своєму дикому пралісі,він не міг розвинути свою мову вище за життя того пралісу.Так московська мова лишилася такою нерозвиненою,жалюгідно убогою, що нею не могла ані говорити,ані писати московська провідна верства аж до А.Пушкіна,с.т.аж до XIX ст.(дев'ятнадцятого).

Основу мови: її словництво,її граматичні форми,її словолад (синтаксу) творить УВЕСЬ нарід.Провідна верства упорядковує,удосконалює народню мову,творить літературну мову.А провідна верства московської нації складалася переважно НЕ з Москвинів (фіно-татарських покручів),але зі змосковщених чужинців."Аж до XX ст.простонароддя й інтелігенція були дві,чужі кровно і духово,верстви" - пише московський письменник А.Ґрібоєдоф (*).Інший, змосковщений німець О.Ґруґенберґ пише:"Нема що себе дурити: є дві Московщини. Одна інтелігентська,а друга - дуже далека від неї духово і мовно - мужицька".Те саме пише Ф.Достоєвскій.

Провідна верства московської нації говорила і писала перше мовою,що її накинули їй українські цивілізатори.Від XVIII ст.почали накидувати їй німецьку мову балтицькі Німці, що відтоді були запанували в усьому житті Московщини.По Наполеонівській війні вже самі Москвини щодуху французили свою мову.Так мова московської провідної верстви цілковито відірвалася від народньої. Проф.М. Ломонософ (**) пробував чистити московську мову від чужоземного словництва,але не міг нічого вдіяти,бо не знайшов у московській народній мові знадібок (матеріялу) заступити чуже словництво.Приклади убозтва московської мови ми наводили у 2-му розділі.

Наскільки ялова новнотворче є московська мова,видко з того факту,що вона не відкинула - цілковито непотрібного їй - німецького наростку (суфіксу) 'ІР'(акомпанІровать,експлуатІровать). Так само переписують до своєї мови здвоєні букви чужомовних слів, хоч здвоєно не вимовляють.Казав же спостережливий француз,що Москвини можуть лише безкритично мавпувати (***).

Московські мовознавці,хочби й хотіли,не могли творити московського наукового та технічного назовництва (термінології) з первнів народньої мови,бо ж з порожнього не наллєш.Московське наукове та технічне словництво (лексика) має 99 % слів та виразів німецьких,французьких,українських.І то не змосковщених бодай формою,як отой мавп'ячий хвістик 'ір'.

Ані трохи не переборщуючи,можемо твердити,що українська мова є одною з найбагатших у світі,і безперечно найбагатша з усіх слов'янських. Найбагатша не лише словництвом, але й словотворенням і словоладом.Тим-то наші академіки-словникарі не мали жодної потре-

---

*)Він польського походження.Справжне прізвище - Ґрзібовскі.

**) Він учився в Київській Академії.

***) A.L.de Custin."Journey of Our Times".

би позичати у чужинців, і складали наші науково-технічні словники з мовних скарбів українського народу,що їх вишукували по незмосковщених наших селах Українське наукове і технічне назовництво є найбільш слов'янське зпомія всіх слов'янських,хіба крім чеського.

Українська Академія Наук до її погрому Московщиною 1933 року видала 35 українських словників з окремих галузів науки і техніки. Наші словникарі укладали і видавали їх за несамовито жахливих обставин. Укладали голодні,холодні, та найжахливіше - під цівкою московської пістолі. Ту пістолю у потилиці наших академіків Московщина боялася тоді вжити,бо ж лише пару років тому Україна примусила її визнати 'хахлацкое наречіе' за українську мову,примусила (хочби й лише на замилення очей ,але примусила) перезвати малоросійські губернії на Українську Республіку (*).Лютуючи в безсилій злобі,примушена була Московщина дозволити Україні видати ті словники.А зміцнивши в Україні свою владу,знищила і словники і словникарів.В історії всього культурного,і навіть і півцивілізованого, людства не знайдете єдиного прикладу такої заплати (гонорару) академікам-словникарям."Демократическая" Московщина має в цьому безперечну першість.

По 1917 році Московщина видала понад 300 грубих московських словників і кількасот менших, загальним накладом парудесят мільйонів примірників. Великих словників московської мови видала кілька,а менших кількадесят мільйоновим накладом.Видає 17-кн.(27.000 сторінок) "Славарь савремєнаво рускава язика".Перевидала великий (2.700 ст.) словник московської мови В.Даля.Видала 4-книж.(понад 4.000 ст) етимологічний, 4-книжковий (3.000 ст.) словник мови А. Пушкіна. Видала кількадесят правописних, говіркових, історичних. Шкільні словники (московські,ясна річ) видає 100.000 накладами кількакратно. Чужомовно московських видала понад 400,і то не лише загальних,але й технічних та наукових. Лише бібліографія цих технічних словників склала книжку на 419 сторінок (**).Лише англійських (московських) видала понад 70.Видала московські словники навіть півдиких африканських та азійських народів.

Знищивши 1933 р.українські словники,Московщина не дозволяла 15 (п'ятнадцять) років видати ЖОДНОГО українського словника,навіть змосковщеного.

Війна 1941-45 рр.зруйнувала міт про силу московської імперії СССР.Страхіття війни призвичаїли українську молодь до ризику життям,і гіпноза НКВД-івського заляку втратила свою силу. Молоді покоління в УРСР - далеко відважніші за своїх батьків,дідів.Хитрий, але дурноватий Нікіта,вдаривши по московському Мойсеєві Сталінові,нехотячи вдарив по всьому ладу СССР.Українська молодь використала цю його помилку,і почала наступ на ввесь лад СССР,прикриваючись дозволеною формою засудження 'культу особи'. Та,Москвини не такі дурні,щоб не розуміти 'до кого п'еться'.Зрозуміли,що втрачають,навіть вихована Москвинами, українську молодь. А молодь - це

---

*) Як примушувала: див.М.Стахів."Перша совєтська республіка в Україні".

**) І.Кауфман."Тєрмінологічєскіє славарі" (бібліографія).

майбутнє.Яка теперішня молодь - таке майбутнє.А та українська молодь,хоч і дуже ввічливо,проте настирливо питає Москвинів: чи геніяльний,непомильний вождь Владімір Ільіч казав правду,що кожний московський комуніст є московським шовіністом? Бо ж чим пояснити, що голова Інституту Української Мови тов. Єлєсєєф не видав ані одного українського словника за 15 років, а видав кілька московських?

Знову,як і 1920 р.примушена була Московщина попустити віжки. Почала 1948 р.дозволяти Києву видавати українські словники. Видали 1948 року:М.Калинович "Російсько-український" 804 ст. накладом 30.000,М.Подвезько "Англо-український" 792 ст. накл. 10.000,1952 р. видали М.Подвезько "Українсько-англійський" 1012 ст. накл. 5.000, 1955 р.видали: І.Шаравольський "Німецько-Український" 539 ст.накл. 14.000,О.Андрієвська "Французько-український" 792 ст.нак.3.000,І. Льохін "Словник іншомовних слів"(переклад з московської) 828 ст. нак.18.000.Року 1956 перевидали М.Калиновича "Російсько-український" нак.25.000,Перевидали 1958 р.Б.Грінченка"Словник української мови",видали Л.Гумецька "Польсько-український"698 ст.накл.3.000, Року 1959 -В.Лешинської"Німецько-український"1053 ст.накл.13.000. 1960 р.-П.Деркача"Словник синонімів"209 ст.нак.21.000,Г.Козьера "Українсько-російський медичний"487 ст.нак.5.200.1961 р.- М.Матійка "Рос.-укр.технічний" 648 ст.нак.15.000.1962 р.- Д.Ганича "російсько-український"839 ст.нак.52.000 і перевидали знову І.Калиновича "Рос.-український" нак.30.000.1963 р.-О.Андрієвської "Укр.-французькій"836 ст.нак.8.200,М.Стефанцева "Орфографічний"5-е вид. нак.250.000.1964 р.- М.Погребного "Словник наголосів"639 ст.нак. 22.700,В.Ільїна "Укр.-російський"1064 ст.нак.150.000.І.Кириченка "Орфографічний" 494 ст.накл.50.000.

Бачимо нечувано великий (як на україномовні видання) наклад Стефанцева правописного .Чому така московська щедрість?- Бо в ньому,починаючи з обкладинки (московське 'орфографічний' замість українського 'правописний') читаємо на кожній сторінці такі "українські" слова,як напр.етаж,керосин.лапша,бечівка,дерзкий,резина, бравий,бариш,лишній,лопнути,свекла і тисячі подібних.

Нарешті почали 1953 року видавати (закінчили аж 1963 р.) найбільших,6-книжний,121.700 слів,3.490 ст.(*),українсько-московський. У передмові читаємо: "Й.В.Сталін у своєму геніальному творі: "Марксизм і питання мовознавства" дав глибоке,матеріалістичне розуміння мови....висвітлив усі основні мовознавчі проблеми..".Це - мовляв -мото словника,а радше неухильний наказ укладачам та редакторам. А хто ж насмілиться виходити паза рямки 'геніяльного твору геніяльного вождя всього людства'? Далі читаємо про засяг тих рямок:"... Словник Б.Грінченка надто застарів і побудований на хибних методологічних(читай - українських національних П.Ш.) засадах,а всі пореволюційні словники виявилися націоналістичними. Їх справжнім завданням було...якнайбільше віддалити українську мову від російської.Звідці різні вигадки,архаїзми,діалектизми,що заповняли всі ті словники"..."Вказівка тов.Сталіна забов'язує (підкрес-

*) Московщина видала 17-книжковий (27.000 сторінок) "Славарь рускава язика".

лення наше П.Ш.) вносити до словника нові слова...Редактори виходили з основоположних вказівок Й.В.Сталіна... і цей словник відбиватиме братський зв'язок українського і російського народів".

І справді,тих засад редактори дотрималися на І.000%.- Аж так змосковщили словник, що навіть залякані редактори україномовних журналів наважилися писати: "Той,виданий 1948 року у Москві "Російсько-український словник" величають на Україні 'російсько-російським'.А про той горопашний 'зелений' (*) сказано стільки прикрого,як ні про жодний інший. Чимало того прикрого написали:О.Ільченко,Б.Антонович-Давиденко,З.Франко та інші" (**).

На обкладинці того "Українсько-російського словника"зазначено,що головним редактором є І.Кириченко.Це так офіційно.А півофіційно на останній сторінці внизу надруковані прізвища справжніх редакторів,отих всевладних 'очей і ух ґасударєвих'- Н.І.Шарапова, Н.С.Васільєва, Л.В.Лукашкіна. А скільки було більше таких - може колись довідаємося з московських архівів. На тих справжніх редакторів натякає один з "редакторів" того словника - старий лакуза М.Рильський пищучи:"Деякі редактори викреслюють з авторських рукописів слова, яких не знаходять в 'зеленому' словнику. З таких слів вони складають свої словники заборонених слів".

За браком місця тут подамо лише кількадесят прикладів. Читаємо в тому словнику переписані українськими буквами з московського словника напр.баланс-баланс,бінт-бинт, білет-билет,ботінки-ботинки,букет-букет, брюкі-брюки і т.п. Читаємо там тисячі таких,як напр.(у дужках- наш переклад):багаж (поклажа), база (основа), батальйон (курінь),белетристика (красне письменство), банальний (утертий),бандаж (перев'язь), бандероль (наличко),бінт (пов'язь), бар'єр (перепона),бельетаж (другий поверх)бібліографія (книгоспис,книгознавство),бібліотека (книгозбірня),бібліофіл (книголюб), бівуак (табір)білет (квиток),бінокль (далекозор),блокнот (записник),блокувати (загороджувати),бомбандир (гармаш),бойскаут (пластун),бонна (нянька),ботінки (черевики),ботфорти (чоботи),брак (непотріб),брак (шлюб),брандмейстер (пожежник),бранспойт (сикавка),бреш (вилім),бриг (вітерець)бригада (ватага),бригадир (ватажок),бриліант (самоцвіт),брошура (книжечка),брудер (вигрівач), брухт (покидьки),брюки (штани),букет (китиця),букса (маточник), буксирувати (галювати),бульйон (юшка),бунт (розрух),бургомістр (посадник),буржуй (дука),бурт (купа),бутафорія (лаштунки),бутерброд (накладенець),бутон (пуп'янка),буфер (відпружник),буфет (креденець),бухгалтер (книговода),бухта (заточина),бюджет (кошторис), бюст (погруддя) і т.п.

Та,може Московщина,мріючи про єдину міжнародню світову мову, хоче полегшати Українцям перехід до неї. Чейже всі наведені слова не московські,а европейські.- Як такі слова опинилися в московській мові - ми вже згадували. А до якої саме мови хоче Московщина наблизити українську - видко з того ж словника. В ньому вони над-

---

*)Так глузливо прозвали Українці 6-книжний словник за ред.І Кириченка(бо обкладинка зеленуватої барви).

**) "Вітчизна" III-1963.

руковані цілковито однаково з московськими, лишень "українським" правописом, як напр. барабан-барабан, білка-бєлка, біженець-бєжєнец, бравий-бравий, блюдо-блюдо. В ньому читаємо такі "українські" слова (в дужках подаємо наш відповідник),як наприк.: балка (яр), баня (лазня), барабан (бубен),барахло (непотріб,дрантя,мотлох), барахольщик (?),баришник (перекупка),бариш (зиск),бариня (пані), бархат (оксамит),батрак (наймит),батюшка (тато),бедро (стегно), беззавітний (незаказаний),безпутний (непутящий),безстидний (бессоромний),безпокоїтися (турбуватися),безуспішний (марний),безшабашний (очайдуха),бесідка (альтанка),бичева (линва),бистрий (прудкий),битва (бій),бич (батіг),бичувати (батожити),біженець (утікач),білка (вивірка),білобрисий (білявий),більмо (полуда), благоденство (доброчинність),благодушний (сумирний),благоліпний (величний),благомислячий (добродумний),благонамірений (зичливий), благонравний (обичайний),благородний (шляхетний),благоустроєний (упорядкований),блатний (?),блюдо (полумисок),блюдолиз (лакуза), боєць (вояк),бобиль (бурлака),бойня (різня),болван (бовдур),больница (лічниця),босяк (волоцюга),бравий (відважний),братуха (?), бредні (маячення),брити (голити),бродяга (волоцюга),брусниця (чорниця),брякати (пучнявити),брюзгати (товстіти),бугор (горб), будоражити (турбувати),буйствувати (бешкетувати),булат (кінджал), булка (паляниця),булижник (брукняк),бумага (папір),бурав (свердел),бурно (бурхливо),буси (намисто),буча (веремія),бушувати (буяти) і т.п.(*).Це - лише на одну букву.А таке на всі букви.

Вибух української національної стихії по 1917 році примусив Московщину визнати 'малараєйскоє нарєчіє' за 'українскій 'язик'. Лютуючи у безсилій злости,Московщина примушена була проголосити українізацію ... Москвинів в Україні та їхньої мови. І читаємо в тому словнику такі "зукраїнізовані" московські кальки, як напр. відрадісний (моск.отрадний),відрадощі (м.отрада),відріддя (м.отродьє),землероб (зємлєдєлец),наліт (нальот),настання (наступлєніє),настійно (настойчєво),невідворотно (нєотвратімо),невідв'язно (нєотвязно),невідрадний (нєотрадний),недолік (нєдочот),обпечений (абажжоний),обслідувати (абслєдавать),огласити (оґласіть), осміх (осмєяніє),перегородка (прєґрада),поколіти (акалєть),покраснїти (покраснєть),поотецки (паатєчєскі),пособа (пасобіє),посоромно (постидно),почережно (паочєреді),почутити (почувствавать), поштування (потчеваніє),пропіяк (прапойца),різвий (рєзвий),розполіг (распалаженіє),розсілена (разсєліна),сідой (сєдой),співбрат (собрат),співвітчизник (саатєчєствєнік).співдружба (содружєство), співка (спєвка),співтовариш (сотоваріщ),спір (спор),різнь (рознь), умогляд (умазрєніє),устремління (устрємленіє),учтивий (учтівий), і т.п.і навіть такі "перлинки українізації",як напр.блискавковідвід (мольнєотвод), корнебульбоплоди (мос.корнєплоди),розосереджити (рассрєдаточіть) і т.п. "українізація" московської мови.

Але ж таке 'каверканіє прєкраснава рускава язика", таке приниження панської мови до позему мужицької, хахлацької говірки -це ж образа "велікава,вєдушава" московського народу.І Московщина на-

---

*) Більше москвізмів див.П.Штепа."Знадібки до словника чужослів".Торонто.1967.

казала Інститутові Мовознавства АН УРСР (*) "перестать валять дурака ідіотской українізацей (**). І читаємо в тому словнику вже не "українізовані" московські слова (в дужках - НАШ переклад),напр. красивість (краса),красивий (красний),задратися (зачіпати),дразнити (дратувати),зря (дарма,марно),нарозпашку (розхристано),об'яснити (пояснити),огулом (гуртом),обличитель (викривач),пеняти (нарікати,ремствувати),платок (хустка),полакомитися (поласувати), полоса (смуга),получати (одержувати),понравитися (сподобати),портянка (онуча),порча (псув),посланник (післанець),пошлий (непристойний),пред'явити (подавати),презренний (некчемний,паскудний), прозівати (прогавити),промашка (похибка),промотати (змарнотратити) прошення (просьба),пурга (завірюха,хуга),раж(запал),розговорювати (розмовляти),сивуха (самогон),совітувати (радити),скудіти (убожити),споро (корисно),сулити (обіцяти),треуголка (трикутка),трудяга (роботяга),хандра (нудьга),цеп (ланцюг),ячейка (чарунка)і тисячі подібних, навіть і таких як напр.офеня,папаша,парень,барин, полушка,ряшка,снохач подані як українські.А щоб ще ближче наблизити українських куркулів до московського 'пролетаріата',то подані як українські і такі слова,як напр.блатний,лафа,пацан,помордас, прошляпити,разлюбезний, розмордатити,субчик,трепло тощо. Тим-то і назбирали 121.700 слів,хоч не подали кількадесят тисяч широ українських.

Щоб Українці не закинули Московщині,що це вона московщить та партачить українську мову,то справжні редактори та укладачі цього словника - оті шарапові,лукашкіни,васільєві і незнані нам - подали як українські слова,московські та спростачені (вульгаризми) з безперечно українського джерела - зі словника Б.Грінченка.

Б.Грінченко уклав словник не літературної мови,але селянської.Щоправда,він брав і з творів українських письменників,але ж і ті письменники самі брали зі селянської та й писали переважно на теми зі селянського життя.Селяни,що служили в московському,імперському війську,чи такі, що ходили на заробітки до змосковщених міст,занесли до української мови дещо московських слів,часом партачуючи їх,як напр.вігран (орган),грап (граф),онорал (генерал), оконом (економ),збанк (банк) тощо.Цим шляхом увійшло до селянської мови кількадесят московських слів, як напр.воняти,жар,заїка, защита,зола,карман,квартира,ковер,криса,лишній,лоб,лопнути,мошенство,насмішка,настоящій,обида, пеняти,побіда,повредити,построїти, сахар,свекла,теряти тощо.

Б.Грінченко не мав ані часу,ані змоги відсіяти цю московську полову від українського зерна.Московщина використала це,і наказала запровадити до словника української мови всі московські слова з словника Грінченка.А щоб довести українським націоналістам, що то не вона їх напхала,то надрукувала за кожним з них примітку: 'Сл.Гр.'(с.т.словник Б.Грінченка). Отже,напхав їх до української мови український патріот,письменник і знавець української мови Б.

---

*) Головою його був 1933-37 рр.запеклий україножер Наум Каганович.По ньому -не менші за нього україножери.

**) Слова П.Постишева (в українській вишитій сорочці).

Грінченко.- Традиційне московське "Ловкость рук і нікакова машенства". У передмові до цього ('зеленого') словника сказано,що до нього не записано слів, які "не стали надбанням загальнолітературної (української) мови".І цей словник видала Академія Наук УРСР.Отже, він є обов'язковим (нормативним).Так Московщина "узаконила" в українській літературній мові кільканадцять тисяч московізмів,московських кальок,партацьких слів та іншого сміття.

Наколи взяли з Грінченкова словника московські слова, то не брати широ українські було би надто відкрите московщення.А до того ж багато українських слів не мають своїх відповідників у московській мові.Не надрукувати їх у словнику несила,бо ж вони поширені по всій Україні.Отже,шоб не дати Українцям доводів плянового московщення,Московщина мусила подати у словнику і широ українські слова.А шоб їх НЕ вживали в літературній мові,то за кожним надруковано примітку: 'обласное','рєдко', 'разговорное', 'устарєвшее', 'вульгарное','архаізм'. Іншими словами - до літературної мови не належать.Так Московщина фактично заборонила вживати в українській літературній мові силу-силенну широ українських слів.

Московщить українську мову ше й використовуючи однозвучники (гомоніми) шляхом "пєрєосмислєнія", с.т.українським словам,що пишуться чи вимовляються однаково з московськими, надають змісту (семантики) московських слів. Напр. українському слову 'вертіти' (хвостом) надають московський зміст 'свердлити',українському 'вигода'- моск.зміст 'користь',укр.'глупа' (ніч) - моск.'дурна' (людина),укр.'осередковий'- моск.'ячейковий',укр.'понімати (ловити)- моск.'розуміти',у.'похвалятися (загрожувати) - м. 'хизатися',укр. 'прикидатися' (удавати)-'чипатися',у.'пришиб' (затішок) - м. 'пріщібать' (бити),у.'пряний' (смугастий) 'пряний',у.'пушка' (банька) - м.'гармата',у.'розквітчати' (зняти квіти)- м.'заквітчути',у.'розпаяти' (розподілити пайки) - м.'розлютувати',у.'темляк' (частина вуздечки) - м.'дармовис',у.'тровити' (випасати) - м.'цькувати',у. 'яркий' (похотливий) - м.'блискучий' і т.п.

Українська мова чи не наймилозвучніша у світі.Зіпсувати цю милозвучність несила Московщині,проте пробує запроваджувати такі 'квітки',як напр.зскрібати,зстрігати,зстругати,зступити тощо. Також не дозволяє замінювати (заради милозвучности):В-У,Й-І,ШЕ-ШЕ, Б-БИ,Ж-ЖЕ,З-ЗІ-ІЗ.

Московщина завзялася так зубожувати,спотворювати українську мову,шоб самі Українці визнали її за мужицьку говірку московської мови,за дикунську,непридатну не лише до літератури (а до наукової та технічної і поготів),але непридатну навіть до щоденного вжитку культурних людей.А визнавши за таку,самособою (автоматично) відцураються її, і вживатимуть лише "культурну: московську.Шоби таке доп'яти Московщина не цурається жодних способів. Навіть - на перший погляд - і дрібних.Напр.однозвучні приставки (префікси) української і московської мов не завжди мають той самий зміст (семантику). Отже,та сама приставка, що надає московському слову певний зміст,може спотворити українське слово до нісенітниці.Той '.зелений' (та інші) словник і спотворює.Напр.подає такі нісенітниці,як напр.відкрадатися,відключати,відкльовуватися,відрятуватися,вісінь

(осінь),зарятувати,заусміхатися,захрабрувати,зашвидкувати,защукувати,окоренитися (укоренитися),оплішивити,опорядкувати,осмішка, (усмішка),обночувати,обписати (описати),обрятувати (урятувати), обсміяти (поглузувати),підпиячити (моск.подпоіть),позбудувати (набудувати),покара (кара),покуса (спокуса),припочивати (відпочивати),протічок (потічок),прочинати (починати),рознавати (пізнавати), розохочувати (відохочувати),розруйнувати (поруйнувати),розхолодити (охолодити),усолода (моск.услаждать) і т.п. або ще гірші нісенітниці,як напр.відстаріти,землероб (рільник),обспілкування,протиформувати,співдружба,субпідрядний,співбрат тощо.

Той 'зелений' словник наводить приклади з народньої (с.т.з незмосковщеної) живої мови 5%, зі старих українських письменників - 30%,зі 'совєтських',змосковщених книжок,журналів,навіть часописів - 65%.Шогірше! - Як приклад доброї української мови наводить переклади з московської мови. Чому ті незнані (їхніх прізвищ не подано) перекладачі є мовними знавцями (авторитетами)?- Бо ті переклади - з писань В.Леніна,Іс.Сталіна,К.Маркса.Направду,нема меж московському нахабству і яничарському лакузтву.

Московська мова майже не має власних сутямок (синонімів), крім великої кількости їх на 'матюк'.Ті ж,що записані до словника сутямок московської мови - майже всі позичені в інших народів.Українська ж мова - багатюща на сутямки.Напр.на тямку 'рухатися'має близько сотки,на тямку 'мовити' - кількадесят тощо.Отже,щоб Українці не мали безперечного і наочного доводу ВИЩОСТИ української мови над московською, Московщина досі не дозволяє видавати,давно вже складеного,словника сутямок української мови (*).Журнал "Вітчизна" був почав 1959 року друкувати на своїх сторінках "Матеріяли до синонімічного словника української мови" А.Багмета.Московщина припинила його друк.Надто мулило їй очі багатство його,хоч він і не був повний,і хоч чимало було в ньому московізмів.

Українська мова багатюща також і на неперекладні вирази (ідіоми).Їх має кожна розвинена мова. А вони - поруч з іншими властивостями - надають національне забарвлення мові. Тим-то Московщина заборонила їх в українській мові. Коли ж журнал "Прапор" почав друкувати "Російсько-український фразеологічний словник" І.Виргана та М.Пилинського,то Московщина припинила друк,хоч він був змосковщений великою мірою.В україномовних книжках,журналах,часописях УРСР майже нема (а на селі дуже багато) напр.таких,як:байдики бити,теревені правити,пуститися берега,щукати вітру в полі,накивати п'ятами,велике цабе,передати куті меду,пустити в непам'ять,діймати віри,наложити головою,впадати в око, чинити волю,піти внівець, заноситися на,справдити слово,зірватися на ноги,правити козам роги,у Сірка очей позичати,робити з мухи вола,поїсти всі розуми,наварити каші,гострити язика,взяти на зуб,мотати на вус,збити з панталику,забити памороти,пошитися в дурні,завести під дурного хату, кивати пальцем у чоботі,накрити мокрим рядном,говорити до гори, без року тиждень,на безрік відкладати,глупа ніч,ходити поміж дощ,

*) Дозволила аж 1960 року видати малюсінькій,змосковщений П. Деркача.

пасти задніх,камня варити,дати відкоша,піймати облизня,про людське око і тисячі інших, що їх знає неписьменний наш селянин, а не знають (бо ж не вживають)українські інтелігенти навіть у вільному від московських НКВД-істів,світі. У нашій закордонній літературі та журналістиці лише вряди-годи трапляються такі новотвори, як напр.газетна поезія,мовне шаманство,перевчений дурень,етнографічний патріотизм,примосковити, скомсомолена наука,московське шаманство,гуможувальний ідеал,галас знечів'я,віршована саламаха,енківщина,кривопис,підмосковська Україна,шароваро-гопачний,московський Талмуд, мертвий час,бляшаний патріотизм, соціялістична буржуазія, червоні фашисти,інтернаціональні шовіністи,малоукраїнець,соціялістичні держиморди тощо.

Та,чи не найбільше багатство української мови є в її словотворчій могутності (також і в речівні та словоладі (синтакси)). Ледве-чи яка високорозвинена мова (а за московську і згадувати нема що) має зменшувальні (ба,навість пестливі) форми дієслів,як напр.українське 'спатоньки' тощо.На іменники й має безліч зменшувальних та пестливих форм, і то не лише на живі істоти, як напр. дівчинка,хлопченя,орля,пташеня,рибонько тощо,а навіть і на неживі, як напр.оченята,рученята,пір'ячко,слівце тощо. І не лише на іменники,але й на інші, як напр.нічогісінько, самісінький,ранісінько, тощо.І противно має форми збільшувальні, з ріжноманітними відтінками,як напр.носюра,носяка,чоботище,козарлюга,рибаха тощо,не згадуючи кінцівки ...езний (величезний).Сама лише кінцівка дає інакше забарвлення,як напр.катюга,худоб'яка,татарва,рубанути,стрибанути тощо. Теж і приставки,як напр.повизбірувати, попосміятися,прегарний тощо. Українська мова має форми на назви синів (....енко), дочок (...івна) і навіть на помічників,як напр.писарчук,пекарчук, шевчук,малярчук тощо.

Українська мова висловлює такі докладності,як напр.ярчук (пес із вовчими зубами),шкут (малосильна худоба),ярчя (ягня народжене на провесні), ялак (собаче корито), розвориття (отвір воріт), пучка (кінець пальця),чівка (кукурудзяне волоття),шапурка (шапочка жолудя),кетяг винограду,волось проса,шипак горіха.В Україні людина кричить,корова мичить,коза мекає,свиня кургикає,пес гавкає,бреше,скавчить,песя скімлить,скіглить, чайка кигикає,коники сюрчать, цвіркун цірчить,комаха чечекає,півень кукурікає,співає,кінь ірже, кіт м'явкає,орел клекоче,крук каркає,жаба кумкає тощо.Парубок цілує лише дівчину, а батька чоломкає; нюхає лише людина, а тварина нюшить; звучить дзвін,а голос згучить; яблуко недостигле,а збіжжя свидувате тощо.

"Високорозвинена" московська мова має лише одне загальне: племянік, -ця,дядя,дядюшка.Українська ж мова має,крім загального небож,небога,ще й докладніші: братанич (син брата),братаничка (донька брата),сестринець (син сестри),сестриниця (дочка сестри). Крім загального дядько,має: вуйко (материн брат),стрійко (батьків брат).Має 'братова'(жінка брата).Має навіть:'чортиха,солов'їха' тощо.Так само крім загального 'пастух' має ще й: чабан (п.овець), гайдай (худоби),табар,коняр (коней),коров'яр (корів),свинар (свиней),салмаш (помічник пастуха).

Не теперішній український націоналіст,москвожер,але демократ україноліб Г.Квітка Основ'яненко писав понад сто років тому, що неможливо перекласти український поетичний і навіть прозовий твір чужою мовою докладно. Неможливо,бо чужі,навіть багаті,мови не мають стільки і подібних форм,що їх має мова українська.Як перекласти напр.мама,мамунечка,мамуня,мамунька,мамусенька,мамусечка,мамуся,мамця,неня,паніматка?Або -блукати,вештатися,волочитися,швендяти,шастати,тинятися,дибати,посуватися,чвалати,чимчикувати,чапати,шкандибати,шкультигати,налагати,челепати тощо. Кожне з них одним чужим словом не перекласти.Треба перекладати описово. Тим-то всі українсько-чужомовні словники є завжди вдвічі грубші за чужомовно-українські. Іншими словами - українська мова БАГАТША за інші багаті,високорозвинені мови. Про московську ж - цього жалюгідного покруча - нема що й згадувати.

Московщина це знає. Тим-то вона так люто нищила і нищить вже 300 років по сьогодня українську мову всіма відкритими і підступними способами.Московщина лютує,бо розуміє,що вищість української мови над московською свідчить про вищість української КУЛЬТУРИ над московську.Мова ж бо - це вислів культури. Визнати українську культурну вищість - це поразка не лише "старшебратства","гениальности" московської нації(з усіма з того господарчими наслідками), але й поразка найдорожчого кожному Москвинові,міту - Москва -III Рим (з усіма політичними наслідками).

Про московське нищення кількасотрічних (*) свідків вищости української культури ми вже згадували.

Нема де правди діти.Мусимо визнати - ганебний нам,Українцям - факт,що Московщина ВЖЕ понищила яких три чверти словникового та речівного (фразеологічного) багатства української мови. Могла понищити лише тому,що наша,національно свідома,еліта не зібрала своєчасно й не увічнила те багатство у словниках.. А пізніх Іванів б'ють.Дуже боляче б'ють.Напр.як у т.зв.УРСР

Як дуже Московщина боїться(і ненавидить) багатства української мови,видко з того, що вона пильнує навіть "дрібний" мовний 'сепаратізм'.Напр.заборонила писати 'В Україні',а наказала писати лише 'НА Україні',бо ж вираз 'в Україні' натякає на державну самостійність (як напр.у Франції,в Англії тощо).Заборонила приставку 'несо...(несогірше,с.т.не дуже зле),кінцівку 'надцетеро'(п'ятнадцетеро),удесятеро (накидаючи 'в десять разів),удесято тощо. Заборонила член ТОЙ,ТА,ТЕ (не плутати зі займенником 'той,та,те'), докладнішу форму займенника,як напр.отам (там),отой (той),найвищу ступень ' най...ший (найдальший), накидаючи живосилом своє московське 'самий' (самий далекий),чи безглуздий покруч 'самий дальший'.Заборонила дієслівні форми з 'пови','пона',попо' (повиносити,понаносити,попоносити). Хоч не офіційно,проте фактично заборо-

---

*)Ба,кількатисячорічних.- Московщина забирала і забирає до себе всі найвимовніші археологічні знахідки в Україні.Забирає, щоб кожночасно змогла би їх понищити.Напр.коли сильна українська держава вимагатиме від слабої Московщини повернути їх.Московщина не поверне,а знищить.

нила сполучника Й,ТА,дозволяючи лише І і т.п.без кінця-краю.

Хоч це відомо,проте доречно буде тут пригадати "наближення меншебратнього" правопису до "старшобратнього". Кривопис 1946 року спотворив чужомовні 'ІЯ,ІЮ' на московські 'ІА,ІУ',замість українських 'ІЯ,ІЮ' (укр.ініціяля на моск. ініціал,укр. тріюмф на моск. тріумф тощо). Українське м'яке 'ЛЬ' спотворив на московське тверде'Л'(укр.бльок на моск.блок,укр.кляса на моск.клас тощо). У грецьких словах українське 'Т' спотворив на московське 'Ф'(укр. катедра на моск.кафедра). Чужомовні двоголосники (дифтонги),як напр.'АУ' Українці вимовляють і пишуть 'АВ' (авкціон,авдиторія). Той кривопис наказав писати їх змосковська 'АУ'(аукціон,аудиторія) Грецьку 'ета'Українці пишуть і вимовляють як 'Е' (хемія).Кривопис 1946 ку наказує писати і вимовляти,як Москвини 'І' (хімія). З подвоєних приголосних у чужих мовах Українці писали лише одну,а Москвини обидві.Московщина наказала Україні писати також дві.

Ми сказали тут (не все) про московщення та спотворення найбільшого,6-книжков.т.зв.'зеленого' словника.Так,або й гірше, помосковщені всі,без єдиного винятку,"українські" словники видані в т.зв.УРСР.

Та,навіть і помосковщених Московщина дозволила видати за 30 років лише 16 і глумливо малими накладами.Їх не вистачає по одному примірникові навіть одній третині шкіл УРСР,а про книгозбірні та окремим особам і казати нема що. Напр.того 'зеленого' видано І-у кн. - 75.000 (вид.1953 р.),2-у кн. - 50.000 (вид.аж 1958 р.), 3-ю кн. - 25.000 (вид.1961 р.),4-у,5-у та 6-у - по 25.000 (вид. 1961,1962,1963 рр.).Отже,всі 6 книг мають лише 25.000 покупців.Це на 35.000 шкіл і на 45.000 книгозбірень в УРСР. Чи ж не московський глум з "подоланої" України?-Ні!- Це московський жах з неподоленої України.

Українці розхопили І-у книжку умливіч.Це відкрило Московщині очі (засліплені казковими перемогами в міжнародній політиці).Вона побачила,що Україна і не думає про "злиття націй і мов".Навпаки - мріє про розвиток та збагачення - і без того багатої - української мови. Лишень,навчена кривавим досвідом 1933-37-х років,не виявляє своїх мрій.Миттєвий випродаж І-ої книжки словника виявив ті мрії.Московщина перелякалася. Аж п'ять років вагалася,не знала на яку ступити. Припинити друк дальших книжок словника - це дати зброю українським націоналістам.Друкувати - це поширювати і зміцнювати український націоналізм."Хоч круть верть,хоч верть круть" глузують Українці.Єдиний вихід (тимчасовий) - зменшити наклад до 10 % попиту та половину з тих 10 % продати закордон,утікачам,щоби замилити їм очі "розквітом" української культури в УРСР.

Так жахається Московщина навіть наскрізь помосковщеного, навіть лише на 25% українського словника.А якби вона зжахнулася,коли б Українці поза СССР - дали би Україні 15-книжковий, повний,на всі 100 % широ український словник української мови? Якби дали словники: сутямок,неперекладників,речівні,чужих мов, наукового та технічного назовництва,історичний,етимологічний тощо?

За 45 років наші утікачі та Галичина нічого того не дали. Україні.А мали і мовознавців,і гроші,і 45 років часу. Одного лише

не мали - творчої уяви,а з неї й далекозорости.

Пізні Івани почали укладати чужомовні словники аж по 1941 році, коли Німці та Американці кулями пригадали про їх потребу. Перелякані висилкою "на родіну" та мрійчи про переселення до ЗАС, кинулися укладати 'на коліні',без джерел в таборах маленькі англійські (перед тим німецькі).Французького,еспанського та інших не укладали,бо ж Французи, Еспанці не припекали розпеченим залізом.

Московське 'благотворное вліяніе' надто болячне відчула українська молодь зі середньою освітою,якій Московщина не дозволила скінчити ВУЗ-ів,запроторивших на цілинні землі,на сибірські будови,до колхозів,копалень,виробень на чорну фізичну роботу.Десятки, якщо не сотки,тисяч такої,покривдженої Московщиною, і озлобленої на Московщину,української інтелігентської молоді є в колхозах, у копальнях,у виробнях.Вони знають: хто скалічив їхне молоде життя, і за кожної нагоди мстяться.Саботажі,понадто в рільництві,ширяться і поглиблюються.Московщині треба якось укоськати,якось обдурити "полегшаннями". У мовній царині - це видати більше україномовних словників.

Скільки і яких видали загальних - ми казали.Кожний український школяр,студент бачив купи великих наукових і технічник словників московською мовою.А де ж українські? Тож Московщина мусила дозволити видати щось і українських наукових,технічних. Та,кацап не був би кацапом,якби не пробував обдурити 'хахла'.У тих "російсько-українських термінологічних словниках" українських слів є щонайбільше два відсотки, і то таких,що їх знає кожна українська дитина,як напр.ізвєсть-вапно, уґлєрод-вуглець,кісларод-кисень,закалівать-гартувати,строіть-будувати,ґрузіть-вантажити,кірпіч-цегла,лєнта-стрічка,мінута-хвилина,врємя-час, краска-барва,опит-дослід,жать-тиснути,вєс-вага,сєтка-мережа,ехо-гомін,щьолок-луг, тормаз-гальма,уґол-кут,плотний-щільний,цєп-ланцюг,шар-куля,шаґ-крок, і т.п. Та,таких - повторюємо - не більше,як 2%.Решта - московські та інтернаціональні,що їх вживають Москвини,як напр.(в дужках МИ подаємо українську назву): алфавит-алфавіт (азбука),алюминий-алюміній (глинець),амбразура-амбразура (заглиба), апостроф-апостроф (паєрик),ароматичєскій-ароматичний (запашний),бандаж-бандаж (пов'язь),бєльмо-більмо (полуда),бреш-бреш (вилім і т.п.(*). Як бачимо,московські переписані українськими буквами.Це - вся ріжниця, Отже,ті словники не можна назвати навіть малоросійськими.

Ці московсько-московські термінологічні словники почала видавати т.зв.Академія Наук УРСР (*)аж 1959 року,с.т.по 30 роках існування "Української" "Республіки"-УРСР.Видала яких 15 маленьких: лінгвіністічних термінів,хімічний,фізичний,фізіологічний,ботанічний,рільничий, машинознавства,гірничий, геологічний,математичний, гідротехнічний, географічний,зварювальний, ветеринарний,медичний, технічний. Крім останніх двох,решта пересічно 250-сторінкові,накладом переважно 1.500-3.000.Найбільший наклад (лише трьох словників) - 15.000 примірників.

---

*) див.П.Штепа."Знадібки до словника чужослів".

**) Московщина закрила 1962 року Видавництво АН УРСР.

До речі. - Відповідальним редактором "Російсько-українського математичного словника" Москва призначила Й.Штокаля. Він - галицький москволюб, і 1915 року допомагав московський займанській (окупаційній) владі вигублювати в Галичині 'мазепінцоф'. Не тяжко уявити, як він редагував український словник.

Московщина видала близько 50 своїх технічних словників. Кожний з них - не менш, як 500-сторінковий, а чимало і 1.000-сторінкові. Наклад не менше за 100.000 кожний. Майже нема такої галузі техніки, з якої Московщина не має свого словника.

Україні ж Московщина дозволила видати лише один-єдиний 648-сторінковий технічний словник, накладом 15.000. Він охоплює всі галузі техніки. Та й той словник не є українським, а московсько-московсько-московський.

Московщина видала кількадесят чужомовно-московських технічних словників. Чужомовно-українського технічного не дозволила видати ані одного. Чому?

-Монархічна Московщина доводила всьому світові, що жодної української мови "не било і нет, а есть только малоросейское наречіе мужікоф юга Расеі". "Демократическая" Московщина далеко підліша за монархічну, бо такою не каже, але робить все, щоб так сталося. Якби вийшов чужомовно-український технічно-науковий словник, то він був би переконав чужинців, що українська мова не є нерозвиненою мужицькою говіркою московської мови, але високорозвиненою мовою. А з того висновок, що український народ є культурний, і може керувати своєю незалежною державою. Наколи дикі африканські народи мають свої незалежні держави, то культурний український і поготів може мати.

Московщина має свої словники майже всіх мов у світі і всіх народів та племен СССР. Україна не має своїх словників навіть сусідніх народів, як напр. турецького, болгарського. Українські словники мов румунської, мадярської, словацької, чеської - жалогідно маленькі. Україна досі не має словників своїх природних союзників проти Московщини - Японії, Туреччини, Туркменських та Балтицьких народів. І не має їхніми мовами ІСТОРІЇ України.

Балтицькі народи мали до 1939 року, а Японія, Туреччина мають і тепер свої держави. Вони дуже радо видали би їхніми мовами українські словники та історію України, написану Українцями. Ще й заплатили би укладачам та авторам. Підкреслюю - радо би заплатили українським авторам, бо ті народи розуміють, що Московщина була, є, і повік буде запеклим ворогом їхньої, незалежної від Московщини, державности. І вони шукають союзників проти Московщини. Вони знають, що український народ дуже великий (40 міл.), і живе на багатющій землі. Але московські історики та мовознавці (і московські запроданці) показали їм, як на долоні, що український нарід ніколи в історії не мав своєї незалежної держави. Шогірше! - І досі не має настільки розвиненої мови, щоб нею керувати державним життям. Досі не має ані повного словника своєї літературної мови, ані словників технічного та наукового назовництва. Отже, висновок - український нарід ще не доріс до самостійного державницького життя, і тому надія на його допомогу є оманою (ілюзією).

Чи ж не бачимо на власні очі, що власне так дивляться на Укра-

їну європейські та американські державні мужі? Та,навіть утікачі (емігранти) малюсіньких Балтицьких народів не хочуть співпрацювати з українськими втікачами,а про союз з Україною і не думають.

Наші втікачі та Галичина мали все,що треба,щоб укласти повний словник української літературної мови,разом з усіма,що їх має кожна культурна нація (в тому числі і повні чужомовні). Мали все, щоб написати історію України,з точки погляду сусідніх народів,чи можливих союзників України проти Московщини. Нічого того не дали за 45 років.Натомість дали гори високопатріотичних ухвал,громових промов та саттей,що закликали український нарід боротися з Московщиною за права України та її мови.

З того 'кивання пальцем у чоботі' Московщина самозрозуміло лише кпила та реготалася.

НТШ,Українські Інститути у Празі,Варшаві,Берліні,УВАН витрачали гроші і час на все, крім на найголовніший первень,складник самостійности і сили нації - на її мову. А історії України чужими мовами не написали до сьогодня.Українське переселенці (емігранти) видали ДЕСЯТКИ МІЛЬЙОНІВ долярів на будову громадських будинків та на інші потреби. На українську ж мову та на чужомовну історію Україні не видали й 0,01 % (одної сотої одного відсотка) з тих мільйонів.

Найпатріотичніші ухвали,найгромовіші промови та статті і жодні викрути НЕ обдурять історії. Вона запише,що Галичина за 20 років,а втікачі за 40 років НЕ зробили задля української мови того, що МОГЛИ зробити. Вони "рятували" українську мову від московщення лише порожньою балаканиною,бляшаним патріотизмом,а не своїми широукраїнськми,великими словниками та своєю незмосковщеною мовою.

Пізніх Іванів б'ють.Слушно і справедливо. Несамовито жахлива й трагедія України в тому, що б'ють ВСЮ націю за пізніванство,за політичну короткозорість,за державницьку дурноту нашої провідної верстви.

Збройна боротьба за вільну Україну,за вільне українське слово викликали великий голод на українську книжку, журнал,часопис. Українські видавництва росли по 1917 році, як гриби по дощі. Вони подвоювали,потроювали шороку свої видання,і не встигали задовольнити той голод. "За один лише 1928 рік наклад часописів українською мовою збільшився на два мільйони примірників,журналів на 43%, книжок на 36 % " (*).

Переконавшись на кривавому досвіді 1917-25 років,що небезпечно цілости московської імперії легковажити українською національною стихією - примушена була Московщина дозволити задовольняти голод на українську книжку,журнал,часопис. Звичайно,за своєю традицією, пробувала ошахрайничати Українців, навіть і україномовною книжкою.Ми вже казали: скільки мільйонів примірників видано перекладів українською мовою московських письменників.Отже,панове Українці,маєте аж чотири україномовні книжки на кожного з 40 мільйонів.Які ж маєте підстави нарікати на гноблення української мови?

Українська культура є европейська. Духом,ідеями,стилем літе-

---

*) М.Скрипник."Статті і промови".

ратури азіятів-Москвинів Українець бридився (*).Отже,московських Пушкіних-Толстих-Горьких не хотів читати навіть і українською мовою.Московщина мусила придумувати: як примусити,зараженого 'мазепінством',Українця читати московську літературу.

Примусити дітей було дуже легко. У всіх школах в Україні московська мова та література обов'язкові і мають першість над усім.Успіхи в московській мові і літературі школярів нагороджують дуже щедро.А як примусити дорослих? Московщина пробувала всіляких шахрайств. Напр. В УРСР є величезний брак крамy, і люди охоче платять подвійну ціну. Московська влада наказала крамарям в Україні продавати лише тим, хто водночас купить і московську книжку. Українець купує; платить за крам і за книжку. Крам бере,а книжку лишає крамареві. Він продає її знова в такий же спосіб,але гроші за подруге продану,кладе до своєї кишені. Задоволені всі три.Московщина,крамар і покупець.Чи хтось десь у вільному світі надумав такий геніяльний продаж?

Ще один спосіб. - Московщина нагороджує своїми книжками за всілякі заслуги та перемоги у змаганнях.Як таку нагороду оцінюють Українці - подає київський гумористичний журнал "Перець". Він пише, що змагалися за більший урожай ланкові у колхозі. Переможців нагороджувало начальство з районб на урочистих зборах колхозників.Марина здобула третє місце у змагу,і одержала третю нагороду кусник полотна на сорочку.Явдоха одержала другу нагороду -чоботи. Найвищу, першу нагороду одержала Хивря, яка виплекала найбільший урожай. Районове начальство урочисто подає їй ту найвищу нагороду - п'ять книжок творів В.Леніна. Бідолашна жінка скрізь плач каже: "Марину та Явдоху нагородили,а мене ..."- мусила прикусити язика, бо начальство гримнуло своєчасно пястуком по столі. Плачучи,покинула Хивря збори,а за плачем чула пошепти колхозників:"Так тобі,падлюко,і треба".Звичайно "Перець" надрукував з іншою метою,і пояснював інакше,як ми тут.Але самий факт,що надрукував,вказує на багато таких оцінок московської літератури в Україні.Самозрозуміло,не малописьменними колхозниками,але інтелігенцією.

******

У вільному світі міські книгозбірні мусять купувати ті книжки,що їх вимагають читачі. Якщо управитель книгозбірні не купить, то читачі вимагають від посадника міста,щоб він наказав управителеві купити,і щоб покарав його за те,що не задовольняє бажань читачів. Посадник завжди задовольняє таку вимогу читачів, бо знає, що незадоволені намовлятимуть виборців голосувати проти нього в наступних виборах.А у вільному світі люди дуже пильнують свого права читати те,що вони хочуть. Отже,закид посадникові, що він те їхне право не узгляднив,спричинить його поразку в наступних виборах. Про будь-яку вимогу до уряду СССР,чи навіть до місцевої влади щасливий громадянин "страни,гдє так вольно дишєт чєлавєк" - не може навіть і снити. Дає начальство московську літературу замість

*) Навіть московський попихач М.Хвилевий закликав Українців тікати від московської літератури.

української - мусиш не лише дякувати, але й горлати шосили про свою любов до 'великой,ґеніальной' московської літератури, без впливу якої,ніколи б не існувала українська.

У країні здійсненого соціялізму - СССР нема нічого приватного,особистого. Нема навіть і громадського.Декілька т.зв.'обществ' (товариств),що формально "вибирають" свої управи, - це звичайне московське окозамилювання чужинців.Кожна дитина в СССР знає:як люди "вибирають" всі управи. Так саме і з видавництвами. Всі вони - без єдиного винятку - державні,хоч назовні виглядають,як ніби-то окремі,громадські, бо ж під окремими назвами,як напр.Вид-тво Академії Наук,Вид-тво університету,Вид-тво "Радянська Школа" і т.п. Управителів та відповідальних редакторів ВСІХ видавництв СССР фактично призначає імперський уряд СССР. Вони мусять докладно виконувати всі накази і пляни,прислані з Москви."ЦК КПСС наказує всім партійним комітетам в Україні посилити догляд (контролю) над всіма видавництвами і книгарнями УРСР" (*).

У кожній деспотичній державі мусить бути зосереджено (зцентралізоване) ВСЕ життя,бо інакше деспотична влада не втримається. Зосередження влади в московській "демократічній" імперії СССР є тисячократно більше,як було за монархічного уряду. І вся книжкова справа в СССР зосереджена аж до дрібниць.

Вийшовши,завдяки допомозі ЗАС,переможцем з війни 1941-45 рр. "демократична" Московщина так знахабніла,що вже не закриває свого московського шовінізму. По війні вона подвоїла кількість своїх, привезених з Московщини 'очей і ух ґасударєвих' в Україні,Всі вони на керівних посадах,а надто х тих установах,що творять СВІТОГЛЯД людини:часописях,журналах,книжках,радія,театрі тощо. Найвища імперська влада - Політбюро ЦК КПСС цима 'очима,вухами і руками' не лише керує,але й допильновує навіть і дрібниці всієї книжкової справи в Україні.Політбюро має свою окрему установу,що керує всією книжковою справою в усьому СССР.

Що має УРСР друкувати,якими накладами,як і де продавати -все це визначає не уряд УРСР,але Політбюро ЦК КПСС,Воно також дає накази(директиви) відповідним установам в Україні: які саме книжки, журнали, часописи мають купувати, передплачувати всі книгозбірні, школи,клюби тощо.Та й без наказів з Москви кожний Москвин в Україні сам шукає можливости московщити.Напр.коли якась школа чи книгозбірня просить прислати їй "Кобзаря" чи твори Л.Українки,то книгар-москвин відповідає,що не має,випродані,хоч направду має. Якщо хтось передплатить "Радянську Україну", то присилають "Савєтскую Украіну" (**).Наколи ж впертий хахол увічливісінько пригадає, що він замовляв "Радянську",а не "Савєтскую",і просить виправити помилку,то такого відвідає 'відомий незнайомець',який не дуже ввічливо натякне,що вірному громадянинові СССР має бути 'всьо равно' якою мовою,бо вони обидві рідні.Після таких відвідин хахол погоджується, що 'всьо равно', і читає другою рідною мовою "Савєтскую Украіну". "Радянська Україна" зза браку передплатників засуджена

---

*)Обидва виходять у Києві.Тотожні змістом.Одна українською,а друга московською мовами.

на смерть. Імперський московський уряд не наказував її закривати. Якщо самі Українці воліють московську Україну замість української України, тож вони є господарями у своїй власній республіці. Московщина (за конституцією СССР) не має право до того втручатися.

Не можна закинути "демократічній" Московщині, що вона забороняє видавати книжки українською мовою, бо такої заборони в архівах нема. А що Україна видає мало українською мовою, а більше московською, то завинили самі ж Українці, бо ж україномовні книжки роками лежать не випродані. Пошо ж друкувати більше? Чому не випродані?

Московська влада дозволяє (навіть і наказує) друкувати в часописях неприємні їй факти лише тоді, коли їх так багато, що кожна дитина знає. Мовчанку бо влади люди візьмуть за одобрення тих фактів самою владою. Тож московська влада щоб скинути провину з себе на виконавців її наказів, дозволяє (наказує) часописям друкувати ті факти.

Всі видавництва в СССР є державні. Уряд СССР дає їм гроші, але й вимагає, щоб вони мали якись зиски, щоб не лише самі себе оплачували, але й щоб уряд щось заробив. Тож видавництва не можуть видавати книжок на які нема попиту. Складаючи річний звіт, книгарні подають в ньому: скільки і яких книжок продали, а скількі і які лежать не продані. Відповідно до тих звітів, видавництва плянують дальші видання.

Книгар-москвин, одержавши від видавництва українські книжки, ставить на полиці 10-15 примірників, а решту ховає десь у льоху. Продавши ті 10-15, книгар каже покупцям, що всі випродані, і він більше не має. Сховані у сирому льоху гниють, і їх відсилають до папірні переробляти на папір."...Головна книжкова база Донеччини постачає книжки на всю Донеччину. У тій базі нема творів: М.Вовчка, П.Мирного, І.Нечуя-Левицького, Л.Українки та інших старих і нових українських письменників. Але всі полиці угинаються від творів московських письменників" (*).

"Облкниготорг Донецької области (5 міл. Українців) замовив "Вибрані твори" А.Кримського аж...35 примірників. На складі не має жодного примірника ані старих, ані нових українських класиків. Харківська область має 1.600 шкільних та 2.000 промадських книгозбірень. Харківський же Облкниготорг замовив 250-500 примірників творів І.Франка, П.Мирного, О.Гончара, О.Довженка і більше нічого"(**). Він же замовив книжок у видавництві "Радянський письменник" на 34.000 руб. а у видавництві "Савєтскій пісатєль" - на 214.000 руб. У видавництво "Держлітвидав" замовив на 50.000 руб. а у "Гослітіздат" - на 250.000 руб." (***).

З 38 журналів, що їх передплату оголошує "Союздрук УРСР" нема ані одного українською мовою. У всій Харківській області (разом з містом Харковим) продається 200 примірників "Літературної України". У всій Донецькій - 60 примірників, у всій Волинській - десять

---

*) "Літературна Україна" 5-II-1965.
**) там же. 24-II-1965.
***) там же. II-I-1963.

примірників.А редакція "Літературної України" одержує тисячі листів,що обурюються на брак її у книгарнях та ятках (кіосках) (*). Редакція вислала своїх людей дослідити у більших містах причини браку.Вони виявили,що саботують замовлення обласні книгторги,книгарні і навіть продавці часописів у ятках.Напр.міська книгозбірня у Скадовському замовила Облкнигторгу переплатити їй "Літературну Україну". Управителька Облкнигторгу З.Слєпцова викреслила те замовлення,а московських журналів,часописів передплатила аж 60.Свою відмову пояснила тим,мовляв,Скадовське є літниськом(курортом)(**). Так вилізло шило з мішка.-Виявилося: ХТО відпочиває на українських літниськ х.

Коли Українці почали приватно здобувати передплатників на журнали: "Дніпро","Жовтень","Вітчизна" та інші,то московський журнал "Кракаділ" загрозив Українцям,пишучи,що той, хто здобуває передплатників на ті журнали,робит велику помилку,необачний крок. Отже,розумій,хахле,кудою собі стелиш шлях.І так загрожував не уряд, не НКВД,але журнал (московський).

Московщина вже не може закрити того,що імперський уряд наказує з Москви видавництвам в УРСР ЗМЕНШУВАТИ стало,щороку наклад україномовних часописів,журналів,книжок, а понадто тих,на які попит ЗБІЛЬШУЄТЬСЯ.Цей факт так широко знаний в Україні,що україномовні часописи наважуються про нього писати (***).

Тож,нема нічого дивного у тому, що наклади напр."Дніпра" - 65.000,"Вітчизни" - 16.000, Радянського Літературознавства" - 2.000 і т.п. але безбожницького "Людина і Світ" - 100.000 (4).

Попит на україномовні шкільні книжки перевищував 10-кратно наклади 1962 року.А навіть і з тих,10-кратно менших накладів,друкувалися того року перед початком навчання лише одна третина. Дві третини мали надрукувати аж наприкінці шкільного року,1963 року(5) Школа не може навчати без книжок.Отже,вживає "покищо" московських бо їх у кожній книгарні в Україні повні полиці.А те "покищо" тягнеться до другого шкільного року. А другого року починається знову нове "покищо" і т.д.аж поки українська дитина скінчить "україномовну" школу.

На заселеній нашадками Запорожців,Кубанщині московська "демократія" розв'язала справу москвщення простіше."Демократічний" уряд СССР наказав 27-XII-1932 закрити всі україномовні школи, ув'язнити українських учителів, закрити всі україномовні часописи і журнали,попалити всі україномовні книжки,навіть і твори В.Леніна та К.Маркса українською мовою. Відтоді й досі не допускає на Кубанщину жодних україномовних книжок,часописів,журналів,театру. Кубанці мусять здобувати їх "незаконним" шляхом від приятелів в УРСР.Польські книгозбірні,університети,наукові установи посилають замовлення на українські книжки до Києва. За півтора року одержу-

---

*) "Літературна Україна" 21-I-1966.
**) там же.20-XI-1962.
***) див.напр."Робітнича Газета" 4-IX-1965.
4) там же 11-II-1965

ють (і то лише частину) з Москви.Так примушені і вони набувати українські книжки з України шляхом особисих зв'язків.

Московщина має в Україні свої власні книжкові гуртівні та книгарні (під личиною "всесаюзних"). Вони продають лише те,що видано в Московщині,і не продають виданого в Україні. Але всі книгарні УРСР мусять продавати все,що прийшле Московщина.

******

Московщина ще 1847 року зрозуміла,що Великий Тарас розвалить її імперію.Перебравши 1917 року ввесь політичний спадок монархічної Московщини,"демократічна" Московщина перебрала її ненависть до руїнника її імперії - Т.Шевченка. Не розуміючи причин його величезного політичного впливу в Україні, московська "демократія" пробувала 1917 року нищити Пророка України диким способом.- Палила його "Кобзар",його образи,принижувала всіма способами.Україна відповіла кількарічною збройною війною всього українського селянства.Таку мову Москвин розуміє.Зрозумів,що несила йому нищити українського Велетня. Отже, мусила "демократічна" Московщина вжити старий,історично традиційний московський спосіб боротьби - обдурити, зайти ззаду ворожу силу. Проголосила найзапеклішого ворога всього московського, Великого Тараса приятелем Московщини. Навіть пам'ятник йому поставила (скрегочучи зубами у безсилій люті).

Не перекласти московською мовою творів приятеля Московщини - це підкопати,захитати брехню про його приятельство. Перекласти - вся Московщина обуриться Тарасовим москвожерством. Отже,і тут мусила московська "демократія" вжити традиційне московське шахрайство, підробку історичних документів. Тож, "переклала" і читаємо: "Как Батурін славний рать царева падпаліла" (Як Батурин славний Москва запалила). "А в твоєй земле царевой есть лі чем пітаться?" (А в твоїй Московщині є чим поживитись?). "Сеч немчурою абрасла" Рускіе цареві слугі тоже ґреть умеют рукі" (Січ жидовою обросла. Та й москаль добре вміє гріти рук)."Может і пасадят пана,маскаля іль немца.Пан,маскаль і немец і там найдут хлебец" (Може і посадять москалика або німця.А москаль та німець і там найдуть хлібець). "Крепкою бранью осипает ...(По московськи лає)."Царева баня...(Московська баня)."Малий падвал раскапалі" (Так малий льох в Суботові Москва розкопала)."Царскіх слуґ абьяла завість, всьо паразарялі" (Москалики що заздріли,то все очухрали)."За что же ми панов рубалі?І острой пікой боронілі татарам ребра?" (За що ж боролись ми з ляхами? За що скородили списами московські ребра?)."Как Сеч разоралі,па церквам аклади-різи, свечі забіралі" (Як Січ руйнували,як москалі срібло, злато і свічі забрали з Покрови). "Шляхта била і всьо взяла, кровь павіпівала.А царіца даже воздух в цепі закавала" (Ляхи були - усе взяли, кров повипивали. А москалі і світ Божий в путо закували)."О Баґдан мой,син мой мілий! Горе мне с табою. Что ти сделал неразумний,с матерью радною" (Ой,Богдане, нерозумний сину! Подивись тепер на матір, на свою Вкраїну)."Но растьот уже перевертень, вирастьот,паможет он хазяйнічать в атчізне чужаку" (А тим часом перевертні нехай підростають та поможуть москалеві господарювати)."Распіске павеліл чінов-

нічей" (На квиток повірив москалеві)."Может вижжена Украйна,может Днєпр спустілі в сінєє море" (Може Москва випалила (Україну),і Дніпро спустила в сине море). "А меж німі і землячкі коє-ґдє мелькают. Па гасподскі так і чешут" (А між ними і землячки де-де проглядають.По московськи так і ріжуть)."Синовья радніє.. под царевою белєною ...заґлохшіє" (Твої діти молодії ... московською блекотою ... заглушені)."Каґда начальство раскапает і славний абкрадьот падвал" (Як все москаль позабирає, як розкопа великий льох) (*).

Так самі Москвини показали дурним хахлам : як дуже пече їх пригадка про те,що присвоїна ними назва 'рускій' є брехлива,що цю назву вони вкрали в Українців. Пригадка,що їхньою справжньою історичною назвою є 'Москвин' (**),Московщина. За часів Т.Шевченка ту крадену назву 'рускій','Росія' визнала вся Европа і самі Українці. Великий Тарас НЕ ВИЗНАВ,і ніколи тих брехливих назв НЕ ВЖИВАВ.Він вживав стало і послідовно лише 'москаль' 'московський' Московщина' Тим він не визнавав Московщині жодного права на будь-який спадок Руської Імперії IX-XIII ст.зі столицею Києвом.Тим протестував проти загарбання Московщиною України. Тим був:'сепаратістом','мазепінцем','расчленітєлєм Расєі'. Був запеклим ворогом московської імперії. Це дуже добре розуміють (чи відчувають) ВСІ Москвини. Трагедія України в тому,що й досі,навіть по 50 роках нищення всього українського московською "демократією", навіть і після цього є ще багато малоукраїнців, які як вірний пес, біжать за московським імперським возом,рабски вживаючи брехливі: 'росіянин','російський' 'Росія' замість правдивих:Москвин,московський,Московщина.

Один з визначних,національно свідомих Українців XIX ст.признавався по програній боротьбі за самостійність України 1917-22 рр. що.."Ми ніяк не могли зрозуміти: на що натякає Т.Шевченко,кажучи: " ...Присплять лукаві,і в огні її (Україну),обкраденую,збудять". Хто,як,чому має приспляти,обкрадати? В якому вогні? Хто збудить? Цього ми не розуміли,і не було кого запитати".

Так само і теперішні національно свідомі Українці,по новій програній,признаватимуться,що вони ніяк не могли зрозуміти ані політичної ваги тої ріжниці 'Росіянин-Москвин, Росія-Московщина', ані кривавих наслідків плутанини цих тямок у боротьбі України за свою державну незалежність.Про трагічне нерозуміння другого,тотожнього московського шахрайства 'савєтскій' ми вже згадували.

******

Московщення,зрозуміло,охоплює всі царини життя,отже і мистецтво,музику,театр. "Демократічна" Московщина не дозволяє українським композиторам у СССР використовувати українські народні пісні, а примушує використовувати московські. І то не лише народні,а й партацькі т.зв.'ціґанскіє раманси'.

Державна Радіоуправа УРСР надавала 1946 р. творів українських композиторів 23,а московських 56. Це в Україні,не в Московщи-

---

*)Т.Ґ.Шевченко."Сабраніє сачінєній".Ред.Н.Ушаков.

**) Москвин - літературна форма,москаль - народня.

ні.Але й цього мало московським зайдам. Вони вимагають більше таких московських,що прославляють 'героізм рускава'(не саветского) народу і його любов до 'матушкє Расєі' (*).Навіть польські комуністи в Польщі нарікають, протестують проти того,що Київське радіо всю програму до Польщі надає московською,а не українською мовою. Та,навіть і в Україні Київське радіо та телебачення дає лише 25% свого часу на українські теми,а 75% на московські.Навіть співу,музиці,поезії дає 75 % московських.

У Києві є виробня грамофонних платівок.Але вона виробляє лише московські платівки, а українських НЕ виробляє. Українські виробляються аж у Москві (**).Московщина боїться українських пісень та мови більше,ніж американських атомових бомб.Слушно! Бо ж українська пісня та мова аж надто переконливо доводять ВИЩІСТЬ української культури над московську,і тим викликають в Українців призру до Московщини і мобілізують український,нескорений дух.

Фільмові виробні УРСР виробляють українські фільми московською мовою,а потім роблять переклад українською, і то лише деяких. Чому?- Бо режисери та актори не знають української мови (***).Навіть з "Лісової пісні" Л.Українки зробили фільм мовою московською (4)."Взагалі фільм українською мовою - це щось виїмково надзвичайне у нас в УРСР".Це пише не український націоналіст за кордоном,але київський часопис (5). Та,чому ж дивуватися,коли напр.у київській фільмовій виробні десятки, якщо не сотки,таких акторів, як напр.В.Хохрякоф,Р.Ніфонтова,Л.Зарубін,П.Рокітін,Г.Снєгірьоф,М. Толстой,В.Кісільоф і т.п. (6).

В УРСР є 60 сталих театрів.З них 30 - москвомовні.В Одесі є шість сталих театрів. З них лише один україномовний. В Єлисаветі (Кіровограді) був до 1917 року сталий український театр. Тепер нема.У західних областях України не було ані одного кацапа до 1945 року.А тепер є кілька сталих москвомовних театрів.У Мукачеві нема україномовного,але є москвомовний.

Одним з багатьох московським способом нищити українську культуру - це показувати її,як півдикунську,мужицьку,простацьку. Так, майже неможливо було одержати дозвіл на видання якоїсь поважної книжки українською мово, а московське видавництво Сітіна (в Москві) видавало і продавало (до 1917 р.) в Україні десятки тисяч свого малоросійського мотлоху,що спростаченим 'хахлацкім наречієм' показув хахла п'яницю,блазня,придурка.

Дуже тяжко було одержати дозвіл на якусь високомистецьку театральну виставу українською мовою.але на малорасійський мотлох - дуже легко.У тому мотлосі хахол завжди виступав з пляшкою в руці, несамовито ревів хахлацькі 'частушкі' та підстрибував до стелі в гопаці,а потім показував глядачам дулю.

---

*) "Радянське Мистецтво" 3-IX-1946.
**) "Радянська Культура" 2-III-1965.
***) "Культура і Життя" ч.25.1965.
4) Але до Америки післали в перекладі українською.
5) "Літературна Газета" ч.80.1960.
6) "Молодь України" 18-II-1968.

Цей монархічний дикий спосіб боротися з українською культурою московська "демократія" відновила тепер в УРСР.Напр. у "Запорожці за Дунаєм" С.Гулака-Артемовського актор С.Новікоф (Москвин) зробив з Івана Карася придуркуватого п'яницю,блазня,додавши ще й дикі московські лайки,що їх нема в тексті.Навіть залякані підмосковські Українці не витримали і запротестували.Так Московщина на глумиться,спростачує(примітизує),спотворює майже всі українські вистави в усіх театрах УРСР (*).І не лише в театрах.Ось грач на московській БАЛАЛАЙЦІ Є.Бліноф скінчив Київську Державну Консерваторію.Аж до такого "високого" глуму московської "демократії" з української культури не доглупався жодний найпідліший московський монархічний україножер перед 1917 р.

Звичайно на такий глум Українці не хотіли дивитися. Тож щоби заробити бодай на платню акторам,театри УРСР примушені були ставити щось доброго.Так виставили 1945 р.130 старих,зперед 1917 р.творів,а лише 30 'совєтських'.Московщина затривожилася,і наказала часописам УРСР вимагати більше московських вистав. І читаємо напр. таке:"Досі не маємо театральних творів на тему дружби українського і російського народів. Український театр фактично займається буржуазно-націоналістичним просвітянством,ворожим до СССР, і так виховує глядачів у дусі національної обмеженості і відриву від реального,творчого життя.Справу вистав совєтських творів дуже погіршує їхня кепська якість.Напр."Серце салдата" Плотліна,"Мільйонер" Суптела,"Ковалева криниця","Ятка","Земля" Дольта тощо. А чимало з них - це мотлох, глум зі сучасного соціялістичного життя, як напр."Моя знайома"Л.Юхвида, "Нащадок гетьмана" Ю.Мокрія,"Я живу" Пінчевського. Та й найліпші твори на сучасні теми написані скрайне неписьменно.А часописи - насамперед "Радянське Мистецтво" не борються з націоналістичними збоченнями та з національною обмеженостю, хоч ЦК КПСС наказав (**) усунути ті хиби негайно. Українські драматурги,композитори,критики мусять виховувати в українському народі любов до великого(***) російського народу і ненависть до всіх ворогів СССР, а насамперед до найлютіших ворогів українського народу - до українських націоналістів-запроданців. ЦК КПСС наказує комітетові в Справах Мистецтва УРСР значно збільшити вистави московських,совєтських драматургів та композиторів.Крім того,значно збільшити видання їхніх творів перекладених українською мовою" (4). .

Тепер у СССР пляново не вживається,де можна, виразу (українська нація чи народ',а натомісць вперто вживається 'народ України' або жителі,громадяни України. Стало уникається виразу 'Українці в Україні, а натомісць широко вживається 'громадкість ' (?) нашої батьківщини. Взагалі слово 'Україна і 'український'пляново випихають з ужитку.Єкатеріна II наказувала ще 1790 року малоросійському генерал-губернаторові: "пастєпєно атучать маларософ ат прєвратна-

---

*) див."Мистецтво" УІ-1964.

**) Вилізло імперське шило з мішка.

***) Прикметник 'великий' при тямці 'московський народ' є обов'язковий у всіх україномовних часописах УРСР.

4) "Радянське Мистецтво" 12-Х-1946.

ва їх мнєнія о свазй атмєності ат рускіх".

"Демократічна" Московщина вже привернула законні права назвам: Юґ Расєі,Новоросія,Южная Расєя.Щораз частіше зустріча ємо їх у книжках і журналах.

Московщині мулить назва 'Держлітвидав',бо натякає на якусь державність на 'юґє Расєі',якої "не било,нєт і бить не можєт".Отже,перезвала на"Видавництво Дніпро". 'Прєзрєний хахол' не може і не сміє мати Академії Наук. Отже,назву 'Видавництво АН УРСР' перезвала 1965 р.на 'Видавництво "Наукова Думка" і т.д.

Вже нема назви 'Україфільм',а є:Київська,Одеська,Харківська кіностудії.Прийде черга і на пісні:не буде українських,а будуть полтавські,галицькі.Ну,логічно має прийти і до мови:галицької,кубанської,одеської.Потім прийде Новоросія,а потім і Юґ Расєі.

Українці пишуть з УРСР до своїх рідних за кордоном листи московською мовою,і просять відповідати їм також московською, Вже 4.581.000 Українців (12 % всіх) подали в переписі 1959 року за свою рідну мову - мову московську.

******

Москвини запроваджуючи 1917 року соціялізм у Московщині,не мали там жодних клопотів,бо все, що запроваджували ВЖЕ існувало в Московщині сотки років перед 1917 р. Соціялізація землі існувала, називаючись 'абщіна'.Безбожництво існувало навіть і серед московських єпископів і попів. Інтернаціоналізм існував у душі кожного Москвина у формі 'брадяжнічества'(волоцюзтва)по всій імперії.Родинну мораль не треба було нищити,бо її ніколи не було в московській родині.Навіть ідея III Інтернаціоналу існувала у формі III Риму.Запроваджуючи той самий соціялістичний лад в Україні,Москвини зустріли стихійну, всенародню ненависть до того ладу, і навіть всенародній збройний спротив. Москвинів це здивувало, і вони не могли зрозуміти причини (*). Таж та соціялістична влада прогнала зненавиджених дідичів,а їхню землю роздала безплатно селянам.Чому дурні хахли рубають голови своїм тим добродіям?

Московський демократичний божок В.Белінскій казав,що мужики такі дурні, що не розуміють власного щастя, і тому треба те щастя накидати їм силоміць.Московський інтелігент(і мужик)не міг пояснити той український спротив інакше,ніж хахлацькою дурнотою.Отже,треба ту хахлацьку дурну голову 'прасвєщать саврємєнними оґнямі'.Треба засновувати соціялістичні школи по селах.

Московський монархіст М.Паґодін також казав,що треба 'просвєщать' Поляків.Він пропонував добре заплатити польським історикам, щоб вони написали,не зіпсуту польським шовінізмом,історію Польщі. Монархічна Московщина його поради не виконала,"дємократіческая" ж - перевиконала.Вже маємо "Історію України" написану Українцями. Вона не лише не "зіпсута" українським шовінізмом,але й пересякнена МОСКОВСЬКИМ ШОВІНІЗМОМ (**).

"Демократічна" Московщина розуміла,що закладати по українсь-

---

*) Українські Жиди розуміли.

**) див.К.Гуслистий."Нарис історії України".

ких селах школи з московською викладовою мовою, після війни України з Московщиною за українську державну незалежність - це показати Українцям, що та 'саветская' влада є стара московська, націоналістична і загарбницька, імперська влада, червоною фарбою перемальована. А показавши це, втратить свою найголовнішу зброю - тисячі яначарів, отих: чубарів, скрипників, любченків, шамраїв, мазуренків, ткаченків, кириченків, антоненків, авдієнків, полозів, приходьків, шумських, гриньків, винниченків, христюків, поршів, севрюків, шаповалів, разом з грушевськими.

Так Московщина була примушена, прикусивши язик, 'зробити один крок назад, щоби потім могти зробити два наперед' - як вчив В.Ленін. Пригадавши науку мудрого китайського стратега, поставили пастку на 'мазепінських сепаратістоф' - проголосила соціялістичний (а фактично - імперсько-московський) зміст в українській формі. Заснувала по українських селах і містах школи з українською викладовою мовою, і запровадила загальну "українізацію України".

Дурна монархічна Московщина боялася школи в селі, навіть московської, бо розуміла, що сільська школа (загальна освіта) призведе до революції. А революція в Україні - це втрата найбагатшої осади.

Хитріша "демократічна" знайшла спосіб і московщити українське село школою, і не втратити осади. Вона проголосила, що нова імперія не є імперією, але союзом вільних республік, і кожна з них може вийти зі союзу будь-коли, не питаючи нікого. Проголосила, що нова 'саветская' влада - це влада робітників і селян, і вся земля належить селянам. А щоб правдоподібніше виглядало, запровадила "найдемократичніші" вибори, що вибирають більшістю 99 % голосів. А щоб остаточно переконати в цьому Українців, а понадто впертих селюхів, то вишколила кількадесят тисяч українських селянських дітей на учителів. А ті учителі не московщать дітей, а лише виховують інтернаціоналістів, громадян майбутнього світового СССР. Не московщать, а навчають мови отого всесвітнього СССР. А що та мова - московська, то ліпше, бо ж українській дитині легше вивчити братню, ніж чужу, як французьку чи Есперанто.

Зміцнивши свою владу в Україні, Московщина вже не панькалася з хахлами. Наказала "міністрові" УРСР І.Кравцеву пояснити недотепам, що .. "Введеніе (с.т. запровадження П.Ш.) української мови як обов'язкової державної мови означає введення елементу примусовости і нерівноправности у вивчені мов" (*).

Починаючи від 1933 року, вступні іспити до ВУЗ-ів вимагають іспиту з московської мови і літератури, але з української мови і літератури НЕ вимагають (крім учительського і мовознавчого відділів). Це так в Україні, не в Московщині. Про ц неоднакоправність яничар мовчить.

Імперський "демократічний уряд СССР своїм наказом з 7-XI-1959 зробив обов'язковим навчати у всіх школах всього СССР історію московської імперії, а історію окремих "республік" СССР - НЕ обов'язковим. Наказав 'Педагогічеcкой Академіі РФСР' укласти учебники тої історії, і наказав їй цензурувати історії окремих "респуб-

*) "Радянська Україна" ч.85.1960.

лік".І по цей "елемент примусовости та нірівноправности" яничар мовчить.

Монархічна Московщина була далеко чесніша за "демократическую".Вона бо заборонила українську мову, не викручуючись ніякими 'елементами'.Вона бо відкрито не допускала селянських дітей до середньої і вищої освіти.

"Демократічна" ж, як лише зміцнила свою імперську владу,почала робити те саме,що й монархічна (та ще й у тисячократно більшому розмірі),але закрито,підло,прикриваючись всілякими великими, взнеслими словами.

За перших років по 1917 році вона,не довіряючи старій інтелігенції,кинулася хутко виховувати свою бідняцьку (пролетарську).. Вона уневажнила (скасувала) всі оплати за навчання. Уряд давав десятки тисяч стипендій учням.Та,в міру того,як зміцнювалася імперська влада новопанської провідної верстви, отих 'совєтскіх' дуків та 'совєтского' дворянства',"демократическая"Московщина підтягнула вуздечки на зануздяних немосковських народах СССР.По Великому Погромі України 1933 року Московщина зануздала Україну,а по виграній війні 1945 року й осідлала її. Вкравши в ЗАС таємницю будови атомової зброї, Московщина вже не боялася нікого у світі. Вона вже цілковито відкрито,не ховаючись за фігові листки,заходилася знищити старезний, 40-мільйоновий український нарід, якщо не фізично,то бодай національно,винародовити (денаціоналізувати) його.Монархічна Московщина про таке лише мріяла.

Та,це почала вона десь по 1933 році.А по 1917 українські селянські діти посунули гурмою (масово) до середніх та вищих шкіл. Почала творитися нова українська інтелігенція. І не лише нова, але й ІНАКША за стару. Чим інакша - це велика тема на добру докторську дисертацію, а тут нема на неї місця. Скажемо тут лише, що йшло з села до середніх і вищих шкіл все найрухливіше,найрозумніше,найздібніше,найвідважніше, морально і національно ЗДОРОВА молодь.Чимало з неї були діти розкуркулених,що діставалися до школи на підроблені документи. Це були відважні, запеклі вороги Московщини та її старого і "нового" ладу.Відроджувалася духово і національно здорова еліта, провідна верства України. Заносилося на прихід новітніх Святославів, Володимирів,Ольг,Левів,Вишневецьких, Могил,Хмелів,Мазеп,Дорошенків,Шевченків. По кількасот-річному сну розправляла свої могутні рамена старезна европейська нація.

Отже,нема нічого дивного, що під вплив цього першого загону старого лицарства України(хоч іще в зародку) попадало все українське студенство і українська молодь взагалі. А хто має молодь, той має майбутнє у своїх руках.

Москвини мають, не приглушений цивілізацією тваринний інстинкт самозбереження. І вони відчули ним смертельну небезпеку московській імперії. Та,Московщина тоді ще не почувалася на силі заборонити приймати українських селянських дітей до середніх шкіл, як була зробила це за Єкатеріни II.Тож вона вжила іншого способу до тої самої мети.- Вона привернула старі оплати за навчання та ще й у подесятереному розмірі (*).

---

*)Ураховуючи ціну грошей і кошти життя до і по 1917 році.

Український колхозник не міг наскладати грошей заплатити за навчання,хочби вся його родина нічого не їла 365 днів у році. Так "демократическая"Московщина фактично заборонила українським селянам вступ до середніх та вищих шкіл.Тож як і за монархічної влади,середню та вищу освіту могли одержувати лише діти 'саветского дворянства' та дуків.

Українські промислові робітники та урядовці заробляли, хоч і мало,проте несумірно більше за колхозника та й жили в місті.Вони, хоч і з великою бідою, проте могли стягнутися на шкільну оплату, позичаючи і сплачуючи частинами. Щоб не допустити і цих до вищих шкіл уряд СССР (*) наказав звільнювати від оплати чи давати стипендії лише т.зв.'відміникам',с.т.що скінчили середню школу з найвищими оцінками всіх наук, а насамперед московської мови,московської літератури,московської історії.Так він закрив двері університетутим, що скінчили середню школуне дуже добре,а лише добре.Такі можуть іти до технічних ВУЗ-в.А щоби не допустити українську молодь і до них,уряд СССР привернув старі,сперед 1917 року монархічні вступні іспити,дуже посиливши іспитові вимоги.

Бідна українська молодь мусила і вчитися і водночас заробляти на життя. Заробіткова праця дуже перешкоджала їм вчитися,забираючи дорогий час. Та,український нарід надзвичайно здібний,а селянські діти навчені тяжко працювати, і знали,що задурно нічого ніхто не дасть.Вони не марнували час на розваги,тяжко працювали і вчилися добре.

Діти "демократическіх" вельмож та дуків (а в Україні вони майже всі - Москвини, або Жиди), морально зіпсуті багатством і політичною силою своїх батьків,витрачали більше часу на розваги, пиятику,ніж на науку (**).До того ж Москвини взагалі дуже недотепні телепені,бевзні,нездари. І ті новопанські діти опинилися перед небезпекою не скінчити школи.А без диплома великої кар'єри не зробиш,навіть і в СССР. Москвини побачили небезпеку втратити командне становище в Україні.

Рятувалися вони дуже простим способом.Батько (велика риба в комуністичній партії) скаржиться секретареві шкільної 'партячейки' на "несправедливу" оцінку професорами успіхів його дитини.Той секретар - маленька рибка в компартії і знає,що без допомоги великих риб не виросте.Отже,"Рука руку миє" - іде до професорів, і протестує проти "несправедливих" оцінок, натякаючи на прикрі наслідки гніву всемогутніх вельмож.Кожний у школі знає,що той секретар - 'ухо і око ґасударєве' всесильного НКВД. Та й багато професорів - високопоставлені члени компартії і самі Москвини (***), а немосквини так залякані,що одного натяку вистачає,щоб совпанська дитина одержувала добрі оцінки.Так совпанські діти кінчають школи.

За старої монархічної влади серед професорів,учителів було чимало монархістів, ворогів соціялізму, московських шовіністів.

---

*) а не УРСР,бо всі вищі школи в Україні підлягають міністрові освіти СССР,а уряд УРСР не має влади над ними.

**) "Комсомольська Правда" 23-УІІІ-1963.

***) Напр.підректором Київського університету є В.Цвєтаєва.

Проте,не було випадків,щоби хтось чи щось впливало на їхню оцінку студентських успіхів у науці. До такої підлоти не падали московські монархісти. Це вже соціялісти зробили "прагрес".Щоправда,монархічний уряд за 300 років не розстріляв ані одного професора, хоч серед професорів було чимало ворогів монархічного уряду: лібералів, соціялістів, мазепинців тощо. "Демократическій" же за 30 років розстріляв чи вигубив у в'язницях,на каторзі тисячі професорів.Та,хоч як упосліджені московською владою,проте багато Українців вчилися добре,і не давали жодних причин 'пришіть' (накинути безпідставно) їм якогось злочину супроти московської влади. Тож Московщина мусила знаходити більше способів,щоби не творилася українська провідна верства,навіть і лише технічна.

До 1917 року не приймали до вищих шкіл без поліційної посвідки про 'палітическую благонадьожность' (політичну незаплямованість),с.т.що студент не виступав вороже проти уряду.Тоді все поступове суспільство гостро ганило уряд за те дикунство.Найголосніше ганив В.Ленін.Але коли він сів 1917 року на імперський трон, то наказав не приймати без такої посвідки не лише до вищих,але й навіть і до середніх шкіл. Посвідки про політичну вірність новій імперській владі не лише батьків,але й дитини. Навіть дитина мусить мати від Комсомолу 'палажітельную характерістіку' щоб учитися не лише в середній, але навіть і в нижчий школі (*). А в тій посвідці найголовнішою точкою є походження дитини. І водночас існує закон СССР, за яким діти не відповідають за батьківські політичні злочини. А до злочинів зачисляється і куркульське походження.Направду,нема меж московському цинізмові.

За монархічної влади 90% студентів політикувало,підбурювало народ проти влади.Уряд це знав,але за 100 років до 1917 р. вигнав із шкіл не більше,як 300-500 студентів,учнів.Та,й тих вигнав лише після слідства і суду,якщо обвинувач (прокурор) довів протиурядову діяльність.

За "демократічной" влади СССР лише за кілька років (по 1930) Московщина вигнала зі шкіл в Україні 60% українських (**) студентів та учнів середніх шкіл.А цеж ДЕСЯТКИ (якщо не сотки) ТИСЯЧ. І виганяла без жодного слідства,без жодного суду,а лише підозріваючи,що вони може (?) колись,чимось пошкодять Московщині(***).Виганяла за те, що дід був колись куркулем, або за те,що приятелювали колись з уже вигнаними.Коротко - виганяла без жодних причин.А радше,з тої великої причини, щоб не допустити до росту української інтелігенції,української провідної верстви.

За монархічної влади студентські заворушення були звичайним явищем в імперії.В університетах студенти вели революційну пропаганду,робили таємні революційні сходини в мурах університету.Уряд знав про це,але післати до середини університету жандармів боявся. Боявся, бо знав,що всі вищі школи,професура,студенство зчинили би такий буревій протестів, що його почув би ввесь культурний

---

*) див."Молодь України" 22-У-1966.

**) Москвинів та Жидів вигнано не більше,як 2-3 %.

***) НКВД називає це 'політичною профілактікою'.

світ.А така політична осорома (скандал) могла дуже пошкодити імперії політично і грошево (не одержала б позик в Европі чи в ЗАС). Тим-то до 1920 року поліція не мала права зайти до університетського будинку без дозволу ректора.

У "демократичному"СССР у всіх: школах:нижчих,середніх і вищих є московські жандарми - 'комячейка' на чолі зі своїм секретарем-НКВД-істом. А він є далеко більшою владою в школі, ніж ректор чи управитель (директор). Зрештою, на ректорів та управителів шкіл уряд призначає Москвинів,або перелякани на смерть яничарів. Всі вони пильнують денно і нощно у школі і поза школою,кожний крок, кожне слово всіх студентів,учнів,учителів,професорів.Аж про таку поліційну досконалість у школах навіть і не мріяли московські монархісти.Московська "демократія" безперечно заслужила титул "прогресівной".Тої московської 'праґресівной демократічності' не витримують навіть півцивілізовані мурини, що вчаться у школах СССР. Хоч вони мають там добрі стипендії, проте тікають з СССР,кидаючи московські школи.

До речі про стипендії. - Монархічний уряд давав стипендії без жодних забов'язань від студентів. Скінчивши школу,стипендіят мав право працювати там,де схоче,або й не працювати ніде. "Демократичний" уряд СССР,даючи стипендії,забов'язує працювати по скінченні школи, там,куди уряд пішле. А посилає Москвинів в Україну,а Українців найздібніших до Московщини, а менш здібних до Сибіру.

"..Великий російський (с.т.московський П.Ш.) народ допомагав і допомагає українському народові готувати кадри.Ця допомога проявляється у наданні Українцям місць в учбових закладах РФСР і у надсиланні педагогічних кадрів РФСР на Україну" (*).

У Московщині вчиться 24% студентів-українців,працюють 13.000 науковців-українців.А Московщина прислала в Україну своїх 36.000 науковців-москвинів. Українці в Московщині не чують і не читають одного слова українського,і московщаться (понадто діти). Москвини в Україні мають московські школи,часописи,радіо,театр; московська мова є державна і обов'язкова в Україні.Москвини в Україні не українізуються.Щобільше! - Вони московщать Українців в Україні.І це національне нищення України Москвини називають "московською допомогою Україні".У словнику найбагатшої мови не знайдете назви на це ...Московський монархічний уряд виганяв зі шкіл з т.зв.'вовчим білетом',с.т. без права вчитися в державних школах. Та,вигнавши, уряд лишав бідолаху у спокою. До документів той факт не записували. Поліція за ним НЕ слідкувала. Мав право вчитися у приватних школах,чи скласти матуральний іспит. Мав право на вчительську посаду.Мав право виїхати за кордон,і там скінчити університет.Повернувшись,одержував посаду,як і кожний інший.Коротко - вільно будував своє життя,як хотів та міг.Влада забувала за його 'гріх молодости'.У московський імперії кожний мусив мати лише один документ -пашпорт.У ньому було записано: ім'я,прізвище,коли і де народився та заняття.Більше нічого.Ніяких злочинів та кар не записували.

Щасливі громадяни "демократическої" московської імперії СССР

---

*) "Український історичний журнал" УІ-1959.

мусять завжди мати в кишені яких десять документів, а в них записані всі злочини супроти імперії. Все життя - без єдиного винятку - в СССР удержавлене, отже держава є єдиним роботодавцем. Вона не прийме на жодну посаду людину з 'вовчим білетом', хіба на таку працю, з якої всі тікають. НКВД закликає таку людину до себе на "дружню" розмову, і пропонує йому свою допомогу повернутися до школи та ще й зі стипендією. У подяку просить небагато - лише стати виказником (сексотом). Слабодухі погоджуються. Духово ж сильні самі виїздять на працю до Сибіру, поки їх не повезло НКВД.

Так "охоче" виїхало до Сибіру десятки (якщо не сотки) тисяч українських студентів та школярів. Московщина одним пострілом убиває два зайця: має робітників у Сибіру і позбувається української інтелігенції не лише в Україні, але й взагалі, бо Українці в Сибіру, перемішані зі всілякими народами, московщаться. А дурний монархічний уряд лишав їх в Україні, та ще й дозволяв учителювати, чи мати якусь недержавну посаду. Отже, московські монархісти були, направду, янголоми, порівнюючи до московських "демократів" СССР.

Та, тій "демократії" набридло грати 'ідіотскую камедію' -оту, вимушену колись обставинами, 'українізацію України'. Вона вже почала закривати ВУЗ-и в Україні. Їх було 1952 року 156, року 1956 лишилося 134, року 1962 лише 120. Закрити всі нараз Московщина побоялася, бо ж таке звернуло би увагу всього світу. А Московщина дуже потребує мати свою шосту колону у світі, отих дурнів, що вірять байці про райське життя в СССР.

******

У шкслі діти перебувають лише 6-8 годин, а решту часу вдома отже, поза впливом школи. Набоженська, християнська духовість Українців створила дуже високу родинну мораль та етику. Батьківська любов і синівська пошана панували в українській родині (*). Багато каже той факт, що українські діти звертаються до своїх батьків на ВИ (**). В Українців родинні зв'язки надзвичайно сильні (***). Українські школярі були під непереможним впливом своїх батьків, своєї родини. А вона виховувала, навчала дітей чогось геть противного московській ('савєтскій) шкільній науці й вихованню. Всі зусилля учителів-москвинів та московських запроданців, хахлацьких яничарів московшити українських школярів (насамперед морально, духово) розбивалися об скелю родинного впливу.

Московщина зрозуміла, що українська родина є її найсильнішим і найнебезпечнішим, запеклим ворогом. А що їй несила була зруйнувати українську родину, то почала шукати способів позбутися впливу української родини на дітей. Іншошо способу, як відокремити українських дітей від родини й українського суспільства, не знайшла. Почa-

---

*) У московській родині панували моральний бруд, жорстокість і ненависть. 'Снохачєство' було щоденим явищем, як і жорстоке биття дітей, що виховувало у них ненависть до рідного батька.

**) У малоукраїнських інтелігентських родинах діти тикають батькам, бо батьки мавпують московське дикунство взагалі, в тому числі і московське тикання.

***) У Москвинів їх цілковито нема.

ла засновувати сотки бурс (інтернатів).Тепер в Україні їх є 554, а до них ще 200 сиротинців.У них діти перебувають всі 24 години на добу під пильним доглядом виховників. Не треба нам тут казати: хто є ті виховники, і чого вони навчають, і кого вони виховують.

І були би виховали своїх найвірніших яничарів,якби український нарід не мав сили,що про неї Москвини не мали і не мають найменшого уявлення. Та сила зневічила московські пляни виховання яничарів.Про неї скажемо далі.

У своїх яничарських плянах Московщина не пошкодувала великих грошей на заснування сиротинців. Їх було І958 року в Московщині 2.482,що складає 64.7% всіх у СССР.А Москвинів у СССР є лише 26%. Отже,Московщина мала на 38.7% більше,як їй належиться.В Україні ж сиротинців було лише 619,с.т.І6.І% всіх у СССР.А Українців у СССР є 32% всієї людности.Отже,Україна має на І6% менше, ніж їй належиться.Ріжниця - 54.7 %.

Сиріт у тих сиротинцях було І958 року: в Московщині -224.000 с.т.62.3% всіх сиріт у СССР.Отже,на 36.6% більше,ніж їй належиться.В Україні ж сиріт у сиротинцях було лише 63.І00,с.т.І7.5% всіх у СССР.Отже,на І4.5% менше,ніж їй належиться.Ріжниця - 5І.І %.

Чому в Московщині є так багато сиротинців? Чейже в Московщині не було (як в Україні) ані голодів,ані розкуркулювання мільйонів селян,що полишило мільйони сиріт.Війна перекотилася через усю Україну,і розбила мільйони родин.У Московщині ж війна зачепила лише малий західній скраєк.Всі ці трагедії полишили мільйони сиріт в Україні, а в Московщині - лише сотки. А,як бачимо,в московських сиротинцях сиріт є на 350 % більше, ніж в українських. Чому? - Бо Московщина забирає до себе всіх сиріт з України.Там у своїх сиротинцях виховує їх на московських патріотів.А щоби сироти не здогадувалися,коли виростуть,хто були їхні батьки,то Москвини замінюють їхні українські прізвища на чисто московські.

Ми вже згадували,що чистокровний Москвин не має ані на маковe зернятко творчого духа.Тим-то московська нація не дала до світової культурної скарбниці анічогісінько.А тепер читаємо про поважні - часом навіть великі - осяги науки і техніки Москвинів у СССР.Чи ті науковці та винахідники пам'ятають своїх батьків?

Ще І734 року цариця Анна наказувала губернаторові України кн.А.Шаховскому вживати всіх способів,щоб поженити Москвинів в Україні з Українками.В Московщині уряд сам женив з московками тих Українців,які там служили.А щоби заохотити до шлюбу з московками, то нагороджував вищими посадами тих, які оженилися з московками.

Те саме роблять і "демократічні" Анни в СССР, але багато "удосконаливши", бо женять з московками не лише в Україні та столиці,як за Анни,але в усій імперії,де лише є Українці.

"Демократична" Московщина вивозить з України переважно МОЛОДЬ і переважно хлопців. Так примушує їх женитися з московками, чи з помосковщеними дівчатами. А вивезла з України їх вже кілька МІЛЬЙОНІВ. Брехлива московська "статистика" подає, що Українців поза УРСР ніби живе: в Латвії 29.000, в Естонії - І6.000, в Литві - І8.000,в Туркменістані - 2І.000,в Киргизостані - І37.000,в Узбекстані - 88.000,в Казахстані - 762.000.Разом - І.07І.000.На північ-

ному Кавказі живе 3.000.000, на Доншині та Куршині - I.5 міл. У Східньому Донбасі - 0.5 міл.Разом 6 мільйонів за московською "статистикою",а справді понад I5 мільйонів.А скільки мільйонів Українців є ще в Сибіру,московська "статистика" не подає (*).

На всіх тих землях нема ані однісінької школи,де б навчали української мови,а про україномовну школу і згадувати нема що. Не видають там ані одного часопису,журналу українською мовою. Навіть не продають їх там (**). У самому лише Казахстані є понад один мільйон Українців, а видавництва НЕ посилають туди з України ані книжок,ані журналів,навіть і часописів українською мовою. Використовуючи те,що офіційно не заборонено посилати поза УРСР друковане українською мовою,родичі та приятелі засланців посилають до Казахстану книжки,журнали українською мовою. Року I96I післали I50.000 примірників (***).Москвини забили на сполох.Але Московщина побоялася,з тактичних міркувань,заборонити висилку, і наказала "урядові" УРСР взяти висилку у свої руки. "Міністерство" Культури УРСР проголосило, що воно бере на себе обов'язок пересилати,щоб заощадити зайві видатки людям,що посилають.Отже,всі зібрані книжки,журнали люди мають передавати тому міністерству, а воно перешле.Люди давали з півроку, а потім дізналися від своїх у Казахстані,що вони одержують багато книжок московською мовою,а українською - лише кілька,на замилення очей.

У Казахській ССР жило I956 року 8.488.000 люду.З того Казахів - 28%,Москвинів 30%,Українців 20%,інших 22%.Отже,Українців - I.697.000 (4),а не 762.000, як подає московська "статистика". У школах Казахстану навчається мовою московською 66% учнів, іншими мовами (казахською,узбецькою,корейською) - 34 %.Навіть корейською,бо там живе пару тисяч збігців з Кореї.Українською мовою не навчається ані один учень з тих I.7 мільйона Українців.

У Казахстані друкується 373 часописи,I5 журналів, 700 книжок щороку мовами: московською 85 %,решта іншими,навіть і корейською. Українською - ані одного рядка.

Московщина дозволила I96I р.українському театрові в Києві поїхати з виставами до Казахстану.Не лише театр, але й площа та сумежні вулиці були вщерть заповнені Українцями.Перелякана і люта московська влада вигнала той театр з Казахстану по другій виставі.

За монархічної Московщини український театр їздив і виставляв у всій імперії майже без перешкод. За "демократичної" не виїздить поза УРСР.Ба,навіть у Криму нема українського театру.

Вивозячи Українців (і то переважно молодих з освітою) з України,Московщина одним пострілом убиває аж п'ять зайців. I) Зменшує кількість Українців в Україні і поза нею.2)Збільшує кількість москвинів 'маларасейскава праісхажденія'.3) Затримує розбудову української культури.4) Розбудовує московську цивілізацію. 5) Зміцнює свою владу в Україні.

---

*) див.ще ст. 379-380. 366

**) "Літературна Україна" 27-XII-I963.

***) "Літературна Газета" ч.65.I96I.

4) АН КССР."Казахская ССР".I957.

Московщення немосковських народів імперії схвалювало ВСЕ московське суспільство, від найправіших монархістів до найлівіших анархістів. Ґасударственая Дума (парлямент) беззастережно підтримувала московщення. Провідник лібералів П.Мілюкоф сам казав, що Дума схвалювала таке шовіністичне московщення, що його не наважувався здійснювати навіть назадницький уряд. Той уряд був послабив 1906 р. утиски та московщення, а Дума зганила його за це. Взагалі вона наглила уряд поборювати національні прагнення немосковських народів імперії (*). А більшість членів тої Думи були: ліберали, демократи. Ані один з них не виступив проти московщення. Виступали 2-3 проти диких способів московщення, але не проти самого московщення. Щобільше! - Коли члени тої Ґасударственої Думи, немосквини почали вимагати права друкувати немосковськими мовами та навчати своїх дітей немосковськими мовами, то ВСІ Москвини (і Жиди), члени Думи - без єдиного винятку - злобно виступили проти такого 'сепаратізма'. Так-то виглядає малоросійська байка-що мовляв, то лише уряд московшив, утискав, а не московське поступове суспільство.

У всьому культурному світі парлямент обмежує владу уряду: не дозволяє йому кривдити нарід. У Москвинів навпаки (як і все). 'Земскіе Сабори' XVI-XVII ст. (**) завжди зміцнювали, поглиблювали царський деспотизм. Із наведеного бачимо, що те саме робила і Ґасударственая Дума XX ст. Тягліть національних традицій - подивугідна.

Ту тягліть бачимо і далі. Монархічний міністер освіти граф Д.Толстой писав: "Вся освіта інородців московської імперії має своїм завданням московщити їх, щоби вони злилися з московським народом в одне нерозривне ціле" (***).

Півсторіччя пізніше "демократичний" міністер СССР писав: "Українізація ніколи не була і не є нашою метою. Вона є лише засобом наблизитися до українського народу, насамперед до селянства. Московською бо мовою поворять в Україні робітники немісцевого походження, ті що приїхали з Московщини. Без українізації ми нічого не вдіємо в Україні. Лише українізацією зможемо ми затягнути український народ під свій вплив. Природний розвиток українського народу має свій власний напрям. Не знаючи української мови, ми комуністи опинимось поза тим розвитком, поза українським життям" (4).

На справжні причини, що примусили Московщину 'українізувати Україну' згадує і великий знавець цієї справи: "...Московщина не може жити без українського хліба, вугілля, сирівців. Тим-то ідея державної незалежности України є контреволюційною. Але відкрито заперечувати що ідею тепер (1919 р.) ми не можемо. Тепер треба навпаки поступитися Українцям. Обставини примущують нас погодитися на самоуправу (автономію) України. Ясна річ, мусимо дбати, щоби не випустити зі своїх рук фактичну владу в Україні. А без цієї тимчасової уступки Українцям, ми втратимо Україну назавжди" (5).

*) В. Станкевіч. "Судьби народов Расеі", П.Мілюков. "Національний вапрос".

**) Від XVIII ст. до 1906 року не скликали жодного Собору.

***) "Сборнік Міністерства Народнава Прасвещєія". 1870.

4) Н.Попов. у "Комуніст" ч.120.1927.

5) Іс.Сталін. "Статті і речі об Україне".

"..Ми ніколи не опануємо українське селянство,якщо не переведемо всю нашу політичну і культурну працю на українську мову" (*). Попереджував про небезпеку відкритого московщення і другий великий знавець справи. Він казав:"...Хоч московська мова є державною в Україні, проте не можемо накидати її Українцям живосилом. А понадто не сміємо дрочити московською мовою українське селянство. Його теперішня ворожість до нас є дуже, дуже небезпечна нам,і стане тисячократно небезпечнішою,якщо накидатимем йому московську мову" (**).

А VIII З'їзд ВКПБ ухвалив:"... Всі члени КП мусять усувати всі перепони вільному розвиткові української культури.Мусять ставитися до українських патріотів дуже терпеливо,вирозуміло,дружно, вияснюючи(***) їм користь союзу України з Московщиною.Кожний член КПУ мусить щомога скорше вивчити українську мову, і не допускати щоб її хтось ставив на друге місце по московській" (4).

".. Жодної пільгі жодній нації, жодній мові. Ані найменшого утиску,ані найменшої несправедливости національній меншині. Це є засади робітничої демократії" - вчив московський божок (5). Отже, зробивши українську мову обов'язковою московській меншині в Україні,зробимо кривду,несправедливість тій меншині. Але зробити мову тої (московської) меншини обов'язковою українській БІЛЬШОСТИ не покривдить Українців.бо ж ..."обов'язкове вивчення (с.т.пануванння П.Ш.) московської мови в усіх республіках СССР благотворно впливає на життя тих республік,бо відкриває всім доступ до культурних здобутків всіх народів СССР, а насамперед великого московського,а тим і до світової культури. Тому-то московська мова фактично вже стала спільною мовою всіх народів СССР" (6).

Монархічний міністер 50 років перед тим писав,що московська мова панує в Києві,Могилеві, Тібілісі не тому,що уряд накидає там її живосилом. Панує тому, що не знаючи московської мови, не зможе немосквин бути культурною людиною, бо ж у всій Східній Європі лише московська культура є всебічно розвинена і стоїть на високому поземі.Немосквини це знають,і тому-то самохіть (добровільно)вчаться московської мови" (7).

"Демократічєскій" цар СССР підтвердив цю думку монархічного міністра, пишучи: "Культурно і господарче відсталі народи можуть піднестися лише приєднавшися до вищої культури. Напр. на Кавказі національну справу можна розв'язати лише приєднавши відсталі кавказькі народи до вищої московської культури" (8).

Про те,що Грузини,Вірмени,Азербайджани мали свої національні, високорозвинені культури ТИСЯЧІ років перед тим, як народився

---

*) "Комуніст" 5-IУ-1923.
**) Л.Троцький.див."Правда" I2-IУ-1923.
***)Яка лагідна,чемна мова!(Як у зловленого вовка в байці).
4) "Стєноґрафічєскій атчот VIII конфєрєнціі ВКПБ".
5) В.Ленін."Твори".кн.XIX.ст.69.
6) "Комуніст України" II-XI-I96I.
7) П.Струве."Патріотіка".
8) І.Сталін."Сабраніє сачінєній".

московський народ - про це той яничар мовчить. А ті народи мали свої літератури,і будували величні палаци тоді,коли Москвини жили в ямах та живилися сирою рибою,дикими корінцями,були навіть людожерами.Запаморочений казковими перемогами в міжнародній політиці, московський Ванька вже не закриваться ніякими фіговими листками, і пише: "... і знаходяться ще такі дурні буржуазні націоналісти в національних республіках СССР,які вимагають записати до Конституції їхніх республік,що їхні мови є обов'язковими,державними мовами в їхніх республіках.Що за дурноту (ідіотизм)!"(*).

Тої "дурноти" не буде за 20 років - запевняє XXII З'їзд КПСС. Він ухвалив прискорити нищення української мови так, щоби за 20 років її не було чути ніде в СССР.

І справді,вже бачимо,що в Галичині,де до 1939 року не було ані одної дитини,що коли-небудь чула московську мову,тепер напр. у Львові 60 % середніх шкіл навчають московською мовою;в інших містах - 40-50%; у Станиславові з 12 шкіл 10 навчають московською мовою,Львівський,Чернівецький і Ужгородський університети навчають московською мовою

В україномовних школах УРСР української мови навчають щорік менше. Напр. 1937 року навчали 390 годин річно,1939 року - 240. "Кількість годин української мови у школах треба б було збільшити бодай до чотирьох годин тижнево,як було раніше" - благають Українці (**) "нашу столицю,рідну Москву". Українські діти в Америці мають більше годин української мови.

За переписом 1959 року в Києві жило 664.000 Українців та 254.000 Москвинів. Але московською мовою говорили вдома 635.000,а українською - 180.000,серед яких 90% були неінтелігенти.

В УРСР живе 41.869.000 людей.З того Українців - 32.158.000,а з них 2.065.000 мають московську мову за свою рідну. Москвинів в УРСР - 7.091.000,а з них лише 131.000 говорять вдома українською мовою.Жидів в УРСР - 840.000,а з них 672.000 мають московську мову за свою рідну, а лише 23.000 говорять вдома українською(***). У всьому СССР 4.581.000 Українців записали московську мову своєю рідною мовою.

.."Знання московської мови відкриває двері в широкий світ. У всіх сусідніх до СССР державах московська мова є вже обов'язковий предмет у всіх школах (4). Навіть у ворожих нам ЗАС вивчають її у 200 вищих школах, і капіталістичний уряд ЗАС дає стипендії тим хто вивчає московську мову. Всі народи СССР позичають у московської мови слова,яких їм бракує. Позичає й Україна, бо ж не має досі своїх наукових та технічних словників. Злиття всіх недорозвинених мов в одну високорозвинену вже розпочалося. Наведені приклади вказують, що тою вселюдською мовою буде мова московська.

---

*) "Радянська Україна" 13-У-1960.

**)"Літературна Газета" ч.73.1958.

***) "Савєтская Етнографія" У-1963.

4) Сварка з Китаєм ослабила Московську владу,і Румунія негайно викинула московську мову зі своїх шкіл, замінюючи її на французьку та англійську.

Отже,забуваючи недорозвинену українську,а вивчаючи високорозвинену московську,Українці стають на великий шлях поступу.Тож, хто не хоче знати московської мови,той ворог поступу,ворог людства. А що історична доля наказала московському народові вести все людство шляхом поступу,то той ворог водночас є ворогом і СССР. Отже,ворогом і України...".

Це - зміст усіх учебників московської мови виданих в УРСР. Таке пишуть у журналах і книжках (*). У них чорним по білому написано,що незнання інтелігентом московської мови - це нехибна ознака ворога Московщини. Про такий погляд московської "демократії" Українці переконалися на власній шкірі.

Як бачимо,монархічно-дукарська Московщина була чесніша за "демократичну",бо відкрито проголосила:"не било,нет і бить не может нікакова маларасейскава язика",і заборонила друкувати будьщо українською мовою; навіть Св.Євангелію.Такою тактикою боротьби з українською мовою вона відкривала очі малоросам на свій намір знищити українську мову.Далеко підліша за неї "демократична" Московщина навпаки,проголосила українську мову державною і обов'язковою в Україні,і тим закрила очі малоукраїнцям на свій намір знищити українську мову.

Панує в Україні московська мова? - Та,хіба ж Московщина завинила тому? Хіба Українці не мають своєї республіки,свого уряду? Хіба ж не український уряд видає закони в Україні? Московський уряд ніколи не видавав жодного закону про українську мову в Україні,бо ж за Конституцією СССР не має на те права.Чи може Українці хотять,щоби московський уряд заборонив Українцям говорити московською мовою?

В.Ленін вчив своїх Москвинів не накидувати немосквинам нічого московськими руками,але завжди руками немосквинів.Тоді,мовляв, ненависть немосквинів звернетья на яничарів,а не на справжніх авторів,спричинників - Москвинів.У той спосіб Москвини покажуться в історії чистими,невинними у гнобленні та московщенні немосквинів. Дуже мудра порада. Вона принесла Московщині величезні політичні перемоги в імперії і поза нею,і приносить по сьогоднішній день.

Так довести конечність і користь московщення Московщина наказала яничарам,як напр.І.Кравцеві,К.Литвинові,І.Розакові,А,Агаєві,Б.Гафурові,Ш.Рашідові, Н.Джандильцові,С.Червоненкові та іншим.

А.Агаєв писав:"Тепер письменники одного народу СССР щораз більше пишуть мовою іншого народу.І коли немосковські письменники пишуть московською мовою, то це безперечно додатне (позитивне) явище" (**). Хахлацький яничар пише:"Під безпосереднім впливом великих російських (с.т.московських П.Ш.) письменників: А.Пушкіна,Н.Гоголя,М.Лермонтова,Н.Некрасова,Л.Толстова,А.Чехова,М.Горького формувався (с.т.творився П.Ш.) світогляд українських письменників: І. Франка,Л.Українки,П.Грабовського,М.Коцюбинського,П.Мирного та ін-

---

*)У журналі "Вапроси філософіі" III-1950,у книжках: Н.Кірпотіна "Руская культура",А.Панкратової "Велікій рускій народ" і в тисячах інших.

**) "Літературная Газета" 6-II-1962.

ших.Російські (московські П.Ш.) науковці,письменники,мистці,композитори невпинно подавали свою допомогу українським науковцям, письменникам,композиторам" (*).Як М.Горькій,В.Бєлінскій,І.Аксакоф "допомагали" українським письменникам - ми вже казали.

Інший яничар пише: "В СССР всі народи об'єдналися в один багатонаціональний совєтський народ. Народи СССР мають спільну землю, спільну господарку, спільну соціялістичну культуру, і навіть спільну мову,бо ж російська (с.т.московська П.Ш.) мова стала вже другою рідною мовою народів СССР. Тому-то кордони між совєтськими республіками СССР вже втрачають своє значіння.За переписом 1959 р. напр.в Україні жило 10 мільйонів представників 85 народів. А це ж становить 23% всією людности УРСР(**).Національна форма культури - це передусім національна мова. А форма ж не є щось вічне, незмінне, а її консервація - затримує побудову комуністичного суспільства" (***).Та,щоби "консервацію" (с.т.розвиток - людською мовою) московської мови звільнити від закиду назадництва, цей московський лакуза "пояснює"..."Московська мова не лише збагачує культуру народів СССР, але й інтернаціоналізує їхні ріжноманітні форми" (4). Отже,московщення немосковських народів СССР не є їхне знищення,але їхня "інтернаціоналізація", с.т. великий поступ,бо ж здійснює найбільший ідеал всього людства - світове,безнаціональне, безклясове суспільство,основу вічного миру на нашій плянеті. Ну,а що мовою того безнаціонального суспільства буде мова московська, то це ж самозрозуміло. Хіба ж не Москвини побудують те світове суспільство (і будуть керувати ним,с.т. будуть панівним народом і там).Та,поки це буде,Московщина вже наказала немосквинам СССР мати московську мову не за другу рідну,але таки за першу рідну.Мовне московщення немосквинів СССР щорік прискорює.

******

На XX з'їзді КПСС у Лютому 1956 р.Н.Хрущоф повалив у болото улюбленого і непомильного вождя всіх народів Іс.сталіна.Руйнуючи культ Іс.Сталіна,Нікіта самособою (автоматично) руйнував і культ комуністичних догм; руйнував віру молодих московських поколінь в перемогу комунізму у світі. І Комсомол захитався. Розгром 1941-42 рр.московської імперської влади знищив міт її всемогутности;вилікував громадян СССР від гіпнози страху.Підступне вбивство начальника НКВД Л.Берії самими ж московськими можновладцями - осмілив людей. Критика вийшла на вулицю. Не чуючи твердого ґрунту під ногами,нові можновладці попустили трохи віжки.

Вилористовуючи це ослаблення імперської влади, яка,рятуючи себе,дозволила на критику"спричинника всіх лих" - поваленого царя, критикою 'культу особи' Українці почали підкопувати самий політичний і господарський лад СССР. Цю небезпеку собі Московщина по-

---

*) К.Литвин."Розвиток культури радянської України".

**) Яничар мовчить про те:скільки Українців живе поза УРСР і як вони там московшаться.

***) "Правда України" 20-I-1962.

4) там же

бачила завчасно,але побоялася повторити погром 1933 року,з огляду на хитання московського Комсомолу.Треба було видумувати новий спосіб приборкати Україну.Вона його знайшла.

Монархічна Московщина поборювала своїх домашніх і зовнішніх ворогів своїми власними руками,своїм іменем.Тим вона стягала ненависть на себе.Теперішня ж "демократическая" нищить не своїм іменем,не своїми руками.Цей,направду геніяльний,трік приніс Московщині великі перемоги в СССР і поза ним.

Море пролятої крови,гори трупів,пекельні муки мільйонів невинних дітей,жінок, руїна багатющої України,загарбання земель і поневолення народів в Европі й Азії,розвал держав зсередини,розпалення кількох малих війн в Азії і багато ще підібного, що його зробила МОСКОВЩИНА за 1917-68 роки - все це світ викреслив з рахунку Московщини,а записав на рахунок інтернаціонального комунізму.

День Великого Порахунку з Московщиною прийде,хочби москволюби всього світу стали б дуба. Тоді перед міжнароднім судом стане Московщина ...невинна,як немовлятко.Чому?- Бо всі ліберали,демократи кажуть,що нарід не відповідає за злочини уряду. Але ті ліберали,демократи мають на мірення злочинів дв: ,цілковито ріжні мірила. Одне маленьке, тверде міряти 'ліві' уряди, а друге велике,гумове,що його можна розтягати досхочу - міряти 'праві' уряди і діячів. Напр. ті ліберали присудили, що ВВЕСЬ німецький нарід мусить заплатити Жидам (Ізраїльській державі) 890 мільйонів долярів відшкодовання за злочини Гітлерівського уряду.Стільки офіційно,а фактично німецький НАРІД (бо ж з податків) заплатив Жидам вдесятеро більше,а Московщині стократно більше.

Чому ж московський нарід не має платити Україні,за те саме що й німецький Жидам? - Відповідь: - не лише тому,що світова Мафія міряє Україну отим гумовим мірилом,але й тому,що самі малоукраїнці хворюють на політичний Дальтонізм (*). Всі українські політичні партії і діячі закордоном не вважають московський нарід винуватцем у злочинах: "советської влади','большевіцького режіму', 'кремлівської кліки','Політбюра','комуністів' і т.п.куряча сліпота.Наколи ж самі барани бачать не вовка, що їх роздирає, але доброньку бабусю в гарному очіпку,то платити Україні мільярди мільярдів відшкодовання мають оті 12 осіб,членів Політбюра КПСС.Як бачимо, малоукраїнці хворюють не лише на курячу сліпоту, але й на Athrophia cerebri (заник мозку).Та,повертаймось до московського нищення української мови.

В архівах "демократичної " Московщини нема ані одного закону, чи наказу московського уряду приєднати Україну до імперії. Натомість є кілька ухвал всіляких всеукраїнських з'їздів просити СССР прийняти Україну до свого складу.Такі просьби від парляментів:Литви,Латвії, Естонії, Західньої України оприлюднено до відома всім у світі.Отже,ніхто не має права закинути Московщині загарбництва. Таким самим способом Московщина закриває українські школи. . .

Ми вже оповідали:як і чим Московщина була примушена визнати

---

*)Дальтонізм - це хвороба очей,коли очі не розріжняють барв. Напр.червоне бачуть білим.

українську мову державною в Україні; як примушена була навчати української мови навіть Москвинів в Україні. Хоч московська влада щедро нагороджувала тих українців, які добре вчилися московської мови, проте часописи СССР щораз більше друкують московських нарікань, що - мовляв - україномовні школи занедбують навчання московської мови, отже саботують її. Жодний часопис СССР не надрукує нічого без дозволу (чи наказу) імперського уряду. А він дозволяє оприлюднювати неприємні явища, коли про них знають всі, або коли хоче підготовити людей до якогось великого удару по "ворогам народу". І такий галас у часописях був підготовкою до удару по українській мові. Після такої підготовки Н. Хрущоф закликав до себе "міністрів" немосковських "республік", і кілька годин доводив їм, що у країні побудованого соціялізму не може бути ніякого примусу, отже і примусу вчити чи вчитися якоїсь мови. Громадяни СССР мають демократичне право самі визначати: якою мовою навчати їхніх дітей у школах. Немосквини зрозуміли: кудою гне Нікіта. Литовці, Латиші, Естонці, хоч і яничари, проте прочитали йому цитати з творів В. Леніна про шовінізм московських комуністів; про власні слова В. Леніна "Росія - в'язниця народів". Вони назвали і точку Конституції СССР за якою право визначати: якою мовою навчати у школах належить республіканц, а голова уряду СССР не має права совати свого носа до тої справи. Українці, хоч і мовчали, проте й Нікіти не підтримали.

Діставши облизня, московський "демократичний" цар побоявся ув'язнити клятих 'сепаратістоф', а відпустив додому подумати. І нараз розлялася - наче греблю прорвало - по всіх "республіках" СССР повінь "обговорювань" справи шкільної мови. Московські часописи переповнилися зле прихованими погрозами "буржуазним націоналістам", "запроданцям американського капіталізму" тощо. І тисячі "громадських" зборів ухвалили підтримати "поради" Нікіти.

Українські яничари не забули попередніх 'чисток' КПУ, коли летіли голови з плеч "міністрів" УРСР. Отже, Верховна Рада УРСР ухвалила 17-IУ-1959 закон, за яким навчання української мови у всіх школах УРСР не є обов'язкове, а якою мовою навчати: ухвалюють самі учні та їхні батьки (*).

У кожній школі СССР є 'ячейка' (чарунка) Комсомолу. Керує нею в Україні Москвин, Жид або сто разів випробуваний яничар. Послух в Комсомолі залізний. Всі накази з Москви виконуються без балачок. Так, проголосували, що хотять навчатися московською мовою. Батьки не насмілювалися і муркнути, бо з кривавого досвіду мільйонів Українців знали, що шлях з України до Сибіру ніколи не заростав травою.

Ніякий суд не може документально довести, що "демократична" Московщина нищила українську мову. Московщина має у своєму архіві закон УРСР з 17-IУ-1959. "Ловкасть рук і нікакова машенства".

Проте, маємо документ, хоч і неурядовий,

Нарада з питань культури української мови в Києві ухвалила

---

*) Польський Сойм ухвалив 1924 року закон (С. Грабського), за яким українські батькі мали визначати: якою мовою навчати їхніх дітей у школах. Поляки є безоглядні шовіністи, але й вони не давали права дітям визначати, якою мовою вчитися.

15-II-1963 порушити клопотання перед ЦК КПУ і перед урядом УРСР

1) Щоб у всіх вищих і середніх фахових школах та ремісничих курсах вести навчання українською мовою.

2) Щоб у всіх установах,підприємствах,на залізницях та іншого транспорту і в торгівлі всі справи вести українською мовою.

3) Щоб Академія Наук,інститути,видавництва писали і видавали наукові твори здебільшого (*) українською мовою.

4) Щоб кіностудії творили мистецькі й наукові фільми українською мовою, а фільми інших республік щоб перекладали українською мовою.

5) Щоб в республіках СССР,де живуть українці відкрити школи з українською мовою навчання.

6) Щоб створити при Інституті Мовознавства АН Комісію Культури Української Мови (**),яка мала би сприяти розвиткові і поширенню української мови у всіх ділянках державного і громадського житт.

Що доводить цей документ?

1-ше,що всього вищенаведеного НЕМА ще в Україні.

2-е,що не існував і не існує уряд УРСР і навіть самої УРСР.

Якби існували,то існувало би вже майже півсторіччя все вищенаведене і багато ще чого,що його має кожна самостійна держава.

---

*) Просять лише 'здебільшого'.

**) У Москві існує від 1933 року Комісія Культури Рускава Язика при Інституті Мовознавства.

XVI.

НАЦІОНАЛІЗМ МОСКВИНА.

Пошкрябайте московського соціяліста,і побачите московського шовініста.
В.Ленін
Національні інтереси Московщини збігаються зі соціяльними інтересами московської сіроми.
В.Ленін

"Дайте мені добру книжку історії народу,і я - без великої помилки - скажу вам,що той народ зробить тепер - писав італійський історик Б.Кастільйон.Добру - це не великий перелік історичних подій,але аналіза тих сил,що ті події творили (*).

У XX ст.було лише кілька Українців, які розуміли вищесказане. Та,й їхні голоси були голосами в пустелі,бо сповнилося пророзтво "..її в огні обкраденую збудять..". Один з тих небагатьох пише: "Націоналізований більшевизм, чи радше збольшевизований націоналізм -це буде щось далеко жахливіше за царат,з його 'Чорною Сотнею'.Це буде дика реакція московського народу,ображеного,побитого,обдуреного своїми мріями панувати у світі,переляканого втратою колоній. Ця Московщина вже брикає в утробі Сталінської. Коли народиться, щойно тоді побачать Українці вовчий апетит того північного "брата" і боротьбу на життя чи смерть" (**).

Монархічна Московщина не допускала на керівні державні посади:лібералів,демократів,соціялістів,і вони боролися з москоським урядом за право брати участь в державному керівництві. Мавпуючи европейських демократів, вони вимагали вслі слова,зборів, стоварищення і парляменту. Московські революціонери пробували заляком примусити уряд до поступок.Все московське поступове суспільство ставилося вороже до монархічного імперського уряду, і вимагало ліберальних реформ.

Таке поступування московської інтелігенції зродило у немосквинів імперії оману в її демократичність. Немосквини повірили,що московська інтеліґенція є широ демократична,і є ворогом всілякого утиску,гноблення,отже й утиску національного. Українська інтелі -

*)Такої історії московського народу і держави досі нема.
**) за Д.Донцов."нерозрита могила"(у "Вістник" IУ-1937).

генція повірила (*), що московська демократія є щирою прихильницею боротьби України за свої права, зокрема за права української мови. Ця безпідставна, безкритична українська віра була непохитна наче під гіпнозою. Голосів незадурманених Українців, як напр. М. Міхновського, Д. Донцова не хотіла слухати. Затикала свої вуха щоби не чути. Найяскравіші вияви шовінізму московської "демократії" не відкривали очей загіпнотизованим українським москволюбам. Гіпноза великих слів була сильніша за факти. Наведім кілька таких. Напр.

У Березні 1905 р. зібрався в Петербурзі з'їзд журналістів всієї імперії, щоби виробити спільну тактику боротьби за конституцію. У рямках того з'їзду українські журналісти влаштовували щоденні окремі наради журналістів-немосквинів в імперії (**). Журналісти немосквини запропонували тому з'їздові ухвалити вимогу до уряду признати немосковським народам імперії однакові з Москвинами права щодо культурного національного життя, зокрема право вживати своїх мов у громадському житті. З'їзд не захотів навіть обговорювати ту вимогу (***). А той з'їзд складався зі самих лише лібералів, демократів, соціялістів. Монархістів, назадників було лише 2-3.

Товариство московської поступової інтелігенції 'Ліга Просвещенія' на своєму з'їзді 1908 р. ухвалило великою більшістю голосів ПРОТЕСТ проти запровадження української мови в початкових (лише в початкових) школах в Україні..."з огляду на безпеку і цілість імперії" - як записано в ухвалі. Такого "лібералізму" засоромилися би й африканські півдикуни.

Ліберал, письменник І. Турґенєф був україножером і то підлим, бо своє україножерство закривав личиною ліберальної, порожньої балаканини (4).

Ліберальний письменник І. Аксакоф вимагав від уряду заслати П. Куліша до Сибіру за те, що той складав словник української мови та перекладав Св. Євангелію українською мовою і взагалі за те, що писав і видавав українською мовою.

Божок московської "демократії" В. Белінскій писав про Т. Шевченка: "Цей хахлацький радікал написав два плюгавства (5). Можливо віра може зробити з Т. Шевченка мученика за волю, але здоровий розум каже, що Т. Шевченко - віслюк, дурень, паскуда. І що то за література, що дихає простацтвом мужицької мови та дурнотою мужицького розуму. Його заслали на Кавказ солдатом. Мені його не шкода. Якби я був суддею, я був би присудив не менше" (6)..."Спроби Шевченкових "співаній", цього малоросійського поета упевняють нас у тому, що подібні речі видаються лише задля втіхи самих авторів. Інших читачів у них нема. Але коли ті панове 'кобзарі' думають своїми "поемами" принести якусь користь нижчим станам своїх земляків, то во-

---

*) Український нарід ніколи не вірив жодному Москвинові, відчуваючи своїм національним інстинктом у ньому ворога.

**) З усіх журналістів-немосквинів лише Жиди відмовилися приступити до немосковського гурту. Вони трималися Москвинів.

***) Є. Чикаленко. "Спогади".

4) див. його: "Нос", "Рудін", "Клара Мініч".

5) Це він про "Сон" та "Кавказ".

6) В. І. Белінскій. "Пісьма".

ни дуже помиляються. У повені найпростацьких, сороміцьких слів та виразів їхніх "поем" нема теми, а повно чудернацьких вигадок,що властиво ледачим поетам. Ті вигадки - не народні, хоч будовано їх на виписках з історії,пісень та переказів.Отже,вони простому народові - незрозумілі,і не мають нічого прихильного йому" (*). Ми вже згадували,що М.Горькій не дозволив Українцям перекладати його твори "на малорасейськое нарєчіе".

'Савєтскій' письменник пише:"Пошо ґальванізувати українську говірку, що вже покрилася порохом. Українські письменники хочуть змагатися з московськими, а виходить,що лише невдало їх мавпують" (**).

Вираз:"Нє било,нєт,і бить нє можєт нікакова украінскава язика" міністер П.Валуєф позичив у ліберала Н.Костомарова,який висловився так про наукову літературу українською мовою.А він же був півмосквин (мати - українка); написав книжку про разючу ріжницю між Українцем і Москвином (***) та про всеслов'янську союзну державу з повноправною Україною (4),і заснував українське 'Кирило-Методівське Братство'.Але коли польський письменник (українського роду) Франц Духінський (1817-1893) науково довів азійське походження Москвинів,то Н.Костомаров дуже обурився, і не мігши науково заперечити його доводів, дуже гостро виялав його в часописях. Так виявилося, що його московська кров сильніша за його "україполюбство".

Ліберал проф.А.Погодін писав,що єдиним мірилом вартости московської імперської політики мусить бути потужність та неподільність імперії,а не користі та потреби людности.Тому-то в Україні все,що виходить поза межі гопака і народньої пісні, є шкідливим московській імперії,і тому те треба нищити" (5).

Він писав 1908 року,а 1929 читаємо: "Українізувати Кубаншину і взагалі Північний Кавказ (5 міл.Українців) ми не можемо,бо ті, кому уряд СССР наказав українізувати, ставляться дуже вороже до всього українського,і саботують накази українізувати. Напр.у Донській окрузі живе півмільйона Українців, і вони становлять 92 % людности округи. Досі нема ані одного урядовця-українця навіть у Відділі Народньої Освіти. Шогірше! Навіть у самому Міністерстві Освіти РФСФР нема ніякого рядовця, що пильнує національно культурні потреби 7 мільйонів Українців,що живуть в РФСФР" (6).

Провідник московських соціялістів Г.Плєханоф був запеклим україножером.Його близький приятель пиш про нього:"Г.Плєханоф був великим московським патріотом до глибини душі.Він мріяв про велику московську соціялістичну імперію,і ставив її понад все.Сепаратистів люто ненавидів.Був запеклим 'єдінонєдєлімцем' і винародовцем (асимілятором). Поляків ненавидів за їхній польський патріотизм,і вимагав від них,шоб вони були московськими патріотами.Був

---

*) В.Бєлінскій.в "Отєчєствєнніє Запіскі" т.XXII.1842.
**) Ф.Гладков. див."Вісті" ч.121.1930.
***) М.Костомаров."Дві руські народності".
4) М.Костомаров."Книга битія українського народу".
5) див."Московскій Єженєдєльнік".ч.26.1908.
6) "Правда" 14-VI-1929.

запеклим україножером.Національно свідомих Українців,а понадто Т. Шевченка ненавидів далеко лютіше, як найбільший україножер,монархіст М.Каткоф.Казав,що ніколи не забуде і не простить Т.Шевченкові те,що той писав:"Знаю московську мову,але не хочу нею розмовляти" (*).

Таким-то "соціялістом","інтернаціоналістом" був провідник московських соціялістів поміркованого напряму (т.зв.меншевікоф). А яким був провідник непоміркованого напряму (т.зв.бальшевікоф)?

Один з найблиших приятелів В.Леніна писав:" В.І.Ленін був Москвином з голови до ніг.Він був уосібленням Московщини. Знав її глибоко,і відчував її глибоко. Хоч і був довгі роки на еміграції, проте від нього завжди московським духом дуло.Коли він жив у Кракові,то часто їздив до російсько-австрійського кордону "ковтнути якмога більше московського повітря" (**).

Жінка В.Леніна - Н.Крупская писала: "Ми тут у Кракові обидва дуже тужимо за рідною Московщиною.Володя є великим московським націоналістом. Він не хоче і глипнути на малюнки польських малярів,але катальог Третяковської галерії (***)захоплює його годинами.Він зголоднів за московською літературою. Л.Толстого,А.Пушкіна і все з московської літератури,що її ми тут можемо знайти, Володя читає і перечитує десятки разів" (4).

В.Ленін писав:"Чи почуття нашої (московської) національної гордости є чуже нам,московським злидарям (пролетарям)?- Ясна річ, що не чуже.Ми,московські злидарі любимо нашу рідну Московщину,нашу рідну московську мову" (5).

І він справді любив московську мову,і протестував проти її занечищення,пишучи: "Ми спотворюємо московську мову. Ми вживаємо чужі слова зовсім без потреби. Чому кажемо 'дефекти', коли можно сказати 'недочоти', 'недостатки','прабели'? Можна простити малописьменній людині,що вона вживає чужі слова,яких навчилася з часописів,і горазд не розуміє їхнього значення. Але не можна простити цього нашим письменникам.Вже час проголосити війну тим,хто вживає в московській мові чужі слова.Мене чорти хапають, коли я читаю в наших часописях чужі слова" (6).

За таку самісіньку "очистку українського язика" Московщина вигубила 1933 року всіх українських академіків-мовознавців. Тепер у СССР панує неписаний закон,за яким чистота української мови- це 'буржуазний націоналізм', отже сибірський смертельний табір, або кулька в потилицю.Але така сама чистка московської мови - це соціялістичний інтернаціоналізм,отже тисячі рублів нагороди і високі посади. А хто сумніваться у правдивости такої подвійної діялектики,того навчить НКВД найновішими способами академіка І.Павлова.В.Ленін,вихваляючи московську літературу,надавав їй вагу сві-

---

*) Л.Тіхоміров."Васпамінанія".

**) Г.Зіновьєв."В.І.Ленін".

***) Це - збірка московського малярства в Москві.

4) Н.Крупская."Васпамінанія".

5) В.Ленін."О національной гордості великоросов".

6) В.Ленін."Об очістке рускава язика"я

тової.І він не викидав з неї ані одного московського письменника, хочби не знати як ворожого соціялізмові. Напр.цареславного шовініста А.Пушкіна він підносив на небесну височінь (*).

*****

Москвини всіх політичних переконань побачили,що В.Ленін під личиною інтернаціоналістичних кличів, фактично відбудовує московську імперію.Тим-то коли він наказав (28-I-1918) відбудувати московське (перезване на 'красное',с.т.червоне) військо,і закликав старих царських генералів та старшин вступати до нього,то прийшло їх понад 30.000 на чолі з Головним Командувачем старого імперського війська А.Брусіловим.Прийшли такі визначні генерали,як напр. В.Блюхер,П.Гаркавий,І.Дубовий,Г.Жукоф, І.Клембовскій, І.Корк,Г.Котовскій,Р.Маліновскі,В.Прімакоф,Н.Подвойскій, М.Тухачевскій,А.Фібріціус, Б.Шапошнікоф,І.Якор та десятки інших. У 'саветскому' війську за перших 10 років його існування понад 75 % старшин були старі царські старшини і генерали,разом з старим Генеральним Штабом (**). Завдяки їм уряд В.Леніна зміг привернути обов'язкову військову повинність вже 29-У-1918, і тим відбудувати імперське військо,яке дуже скоро загнало назад до імперії усамостійнені народи. Ті московські генерали,які не розуміли наміру В.Леніна, і воювали його,як напр.А.Колчак,А.Денікін,М.Юденіч,П.Вранґель(***) та інші пізніше побачили свою помилку,і каялися. Напр. А.Денікін назвав свою і тих генералів війну з 'саветскім'військом трагічним непорозумінням (4).Те непорозуміння він направив за війни 1941-45 років,закликаючи московських утікачів-старшин повертатися до СССР боронити 'матушку Расею'. І чимало поїхало . Уряд СССР не ув'язнив їх і не покарав за те,що колись воювали 'саветске' військо. Навпаки - дав їм командні посади,відповідні їхнім старшинським ступням.А ті що не поїхали до СССР,боронили 'матушку' в лавах ... німецького війська.

У всіх Москвинів: монархістів і соціялістів, поступовців і назадників, аристократів і мужиків слово 'Расея' викликає образ величезної імперії, де панує все московське. Тому-то зміна назв: цар на диктатор,монархія на республіка,буржуазний на соціялістичний і т.п.не змінила нічого в імперії,крім осіб та назовництва.Це і підтверджують вороги 'саветскої' влади,московські монархічні втікачі (емігранти).Вони писали в Берліні 1922 року таке:

Кому з нас,монархістів могла прийти 1917 р.до голови думка, що інтернаціоналісти,протидержавники,бальшевікі закладуть основи справді глибоко національної,московської,імперської влади в Жовтні 1917 року?" (5).

"..Зруйнувавши дворянську імперію,бальшевікі негайно почали відбудовувати сіромацьку,але московську ж імперію.І в цьому вони

---

*) див.В.Ленін."Что делать".

**) L.Trotzky."Staline".

***) Крім А.Денікіна,решта - немосковського роду.

4) А.Денікін."Васпамінанія".

5) С.Лукьянов.у збірнику "Смена Вех".Прага.1922.

виявили величезну наснагу (енергію),послідовність і чортівську винахідливість.Найбезсоромніше горлопанство (демагогія),найпідліше ошуканство,найцинічніша брехня,найкривавіша жорстокість - це боло їхніми способами і засобами. Вони залили всю імперію кров'ю; довели її до жахливішого здичавіння,але.. московську імперію відбудували.Від Дністра по Тихий океан,від північного Льодового океану до південного Афганістану" (*).

"..З хвилею,коли 'совєтска' влада врятувала нашу імперію від розвалу,всі обвинувачування проти совєтскої влади не мають жодної ваги. Вона,спираючись на міжнародню голоту та на Азію,продовжує - не старим загарбництвом (імперіялізмом),але новим мирним шляхом - стару, московську історичну, традиційну, національно-державницьку політику. Туреччина,Персія,Бухара, Афганістан - це шлях до Індії, заповіджений ще Пьотром І-им. Московщина започаткувала у Жовтні 1917 року нову - можливо величнішу за стару - добу своєї історії" (**).

"..Саме життя примусило більшовіків відбудувати московську імперію,що була розпалася на окремі держави.Отже,кожний московський патріот,без ріжниці політичних поглядів,мусить вдома і на вигнанні підтримувати совєтску владу,байдуже з яких людей вона складається,чи хто стоїть на чолі її" (***).

"..Це - трагічне непорозуміння вважати революцію 1917 р.не національно московською.Тепер совєтска влада - і лише вона - зможе зміцнити нашу імперію та її міжнародню повагу. Більшовізм з його інтернаціональними впливами та зі всепроникливими зв'язками стає тепер могутнім ЗНАРЯДДЯМ міжнародньої політики Московщини.Отже,направду сліпими і глухими є ті наші протибольшевики, які хочуть позбавити нашу батьківщину того знаряддя" (4).

"...Минули ті часи,коли московські комуністи служили III Інтернаціоналові.Тепер III ІНтернаціонал став знаряддям - і то дуже сильним - Московщини в боротьбі за московські національні користі. Іронією долі, або може безстороннім і непомильним присудом історії,московські національно-державні потреби може захищати тепер не Москва-III Рим,але Москва-III Інтернаціонал.Тепер навіть політичні сліпці вже бачать, що 'совєти' є найвідповідніша форма державного ладу нашої імперії" (5).

Московські втікачі-монархісти визнали,що .."Майбутнє нашої імперії є не в завваленій Москві-III Риму, але в Москві-III Інтернаціоналу.Більшовізм - це справжня основа майбутньої московської великодержавної і наскрізь національної влади (6).Те,що тепер совєтская влада ніби визнає засаду самоозначення народів СССР є лише вимушена обставинами,порожня,не забов'язуюча їх балаканина.Нашим же,московських утікачів, національно державницьким обов'яз-

---

*) Н.Пешехонов.у збірн."Смена Вех".1922.Прага.

**) А.Бобрішев-Пушкін.там-же.

***) С.Чехотін.там-же

4) В.Устрялов.там-же.

5) І.Потехін.там-же

6)Тут бачимо приклад московського національного інстинкту.Таке писали Москвини ще 1922 року.Українці побачили те 20 років пізніше.

ком є визнавати і підтримувати тут закордоном, всіма доступними нам способами 'совєтскую' владу СССР (*).Таке пишуть московські монархісти.

"Містика держави є правдива і глибока. Чи ж не вона розкрилася і розкривається в усьому,що робиться в теперішній московській імперії СССР? Чи ж не робиться з Москви столицю світового III Інтернаціоналу, а з московського мужика - пана долі світової культури?" (**).

Утікач у Парижі, запеклий монархіст і українофер єпископ Євлогій офіційно визнав 'совєтскую' владу за національну московську і тому закликав всіх московських утікачів визнати її за законну і молитися за неї (***).

Отже,нема нічого дивного в тому,що уряд СССР звільнив 1941 р. з в'язниць та таборів всіх колишніх царських старшин; привернув їм їхні старі ступні,і дав відповідні до них посади у війську. І вони справді,не зрадили 'совєтскую' владу; не перейшли до Німців, (як Українці),а билися ліпше за старшин 'совєтского' виховання.

Московські утікачі-соціялісти пишуть: "Більшевікі зробили багато злочинів,крім найголовнішого - вони не розчленували московської імперії" (4).Отже,на їхню думку,безприкладний в історії вигуб 15 мільйонів Українців не є великим злочином,а радше патріотичним 'дастіженієм'.І справді,всі московські закордонні часописи заперечували,що голод 1933 року в Україні Московщина зробила навмисно і пляново.Вони навіть взагалі не писали про той голод.

Утікач,монархіст і українофер, що чинно поборював 'совєтскую' владу,писав:"Іс.Сталін виконує московську національну місію: він відбудовує і зміцнює нашу імперію" (5).

Голова соціялістичного імперського уряду,що ледве врятувався від кулі 'більшевікоф',втікши 1917 р.за кордон писав:"Проф.П.Мілюков вчив нас,що московська імперія є географічним хребтом світової імперії,і тому мусить існувати в усій її могутности і розлогості, байдуже хто і як нею править. А з цього його заповіт нам - берегти неподільність і силу нашої імперії більше,як свого ока, байдуже як наша імперія називається і хто нею править.І це - беззастережно,догматично,і до останього подиху нашого.Воліємо кривавого деспота,як розвал імперії" (6).

Інший ворог 'совєтскої' влади писав закордоном: "Совєтізація земель СССР заселених немосквинами,є водночас і омосковленням тих земель. А федерація їх у СССР - це лише засіб зміцнити неподільність нашої імперії" (7). Повернувшись до СССР, він написав роман:"Цар Іван Ґрозний",що прославляв Івана.За цей скрайне націоналістичний (навіть монархічний) роман соціялістичний уряд СССР

---

*) Журнал "Смєна Вєх".ч.І.1921.Прага.
**) П.Ключніков. там-же.
***) часопис "Возрождєніє" 16-УІ-1927.
4) "Соціалістіческій Вєстнік" У-1950.
5) В.Шульґін."Трі сталіці".
6) А.Кєрєнскій,у "Новий Журнал" У-1943.
7) А.Толстой."Накануне" ч.63.1922.Берлін.

заплатив А.Толстому півтора мільйона рублів,і наказав зфільмувати.

*****

У XIX ст.всі Слов'яни були поневолені неслов'янськими державами: Болгари - Туреччиною,Серби,Словаки, Чехи - Австрією,Поляки, Українці - Московщиною,Німеччиною. Москвинів уважали за Слов'ян, бо вони говорили,хоч і дуже засміченою,проте в основі слов'янською мовою.Москвини мали велику імперію,і природно малі балканські слов'янські народи сподівалися,що Московщина допоможе їм визволитися.Так зродилося у них москволюбство,а з нього ідея державного об'єднання всіх Слов'ян під проводом Московщини (*).

Використовуючи таке наставлення балканських Слов'ян,Москвини, що назвали себе слов'янолюбами (слов'янофілами) почали закладати ідеологічні основи,засади Панславізму. Основи філософські заклав В.Кірієвскій,історичні - Константін Аксакоф,політичні -Іван Аксакоф,богословські - А.Хом коф та Ю.Самарін.Ці їхні основи були основами не Панславізму,але Панмосковізму,у личині слов'янолюбської порожньої балаканини. А.Пушкін нехотячи відкрив цей московський підступ,кажучи:"Слов'янські річки зіллються в московському морі", с.т.розчиняться,змосковщаться.

Всі московські історики та політики СССР мали до 1935 року ідеологію тих монархічних слов'янолюбів за назадницьку (реакційну),а поготів що і К.Маркс визнав її за таку.Але по 1935 р.Москвини змінили цей свій погляд на цілковито противний.Історики:Нечкіна,Нікітін,Сідороф,Пічєт визнали ту стару монархічну ідеологію за поступову,демократичну,і перебрали її без жодних застережень.

У світлі цього виглядає знаменно (символічно) воскресення в СССР старого,монархічного Пьотра Валуєва (1814-1890) в особі Юрія Валуєва (**).Він у кількох журналах широко розписався про 'новую Расею' (Расею,а не СССР).Цей "демократичний" Юрій Валюєф підтвердив,буква в букву, догму свого монархічного двійняка Пьотра Валуєва,що "не било,нет,і бить не может никакой Украйни".Лише навчений гірким досвідом української прочуханки 1917-23 років,повторив ту московську догму не в дурній(відкритій)монархічній формі,а в удосконаленій (закритій) соціялістичній "злиття всіх націй в одну".І монархічний Пьотр поблагословив "демократичного"Юрія, рукою АН СССР.Вона видала у 150-річницю народження (1964)дві книги щоденника Пьотра Валуєва,щоби визначити 'полезную деятельность'того ворога соціялізму і мазепинців.Ну,і щоб "демократичні" Юрії Валуєви продовжували традиції монархічних. І "демократичні" продовжують та ще й з великим "прагресом". Напр. Пьотр Валюєф дозволив Б. Грінченкові видати його "Національна й інтернаціональна ідея",а

---

*) Вчений Хорват Ю.Кржаніч поїхав 1559 року до Москви пропагувати цю ідею.Москвини ув'язнили його,і заслали на 15 років до Сибіру.Здитинілі Українці заклали 1845 року Кирило-Методіївське Братство, що мало пропагувати ідею Всеслов'янської союзної держави.Московщина ув'язнила і покарала засновників і розігнала братчиків.

**) Чи не навмисний "збіг" прізвищ?

"демократичні" Юрії Валуєви не дозволили перевидати цю саму розвідку Б.Грінченка,хоч він писав у ній проти відокремлення України від Московщини. Навіть не дозволили аж до 1958 року перевидати (друкований 1907 року) "Словник української мови" Б.Грінченка,хоч той словник був словником лише селянської мови,а не літературної.

Нахіональна єдність Москвинів, коли ходить про існування,неподільність їхньої імперії - напраду подивугідна.Ось ще пара прикладів. За українсько-московської війни 1917-22 рр.всі Москвини (і Биди),без різниці політичних переконань і суспільного стану,разом спільно допомагали 'савєтскій' владі завойовувати Україну. Напр. Коли робітники київської зброївні(арсеналу) московські 'бальшевікі' зробили 29-I-1918 збройну спробу повалити уряд УНР,то всі київські Москвини,разом з монархістами і капіталістами,чинно допомагали тим 'бальшевікам'(*).А ті ж монархісти та капіталісти знали,що та 'савєтская' влада вистрілює монархістів і капіталістів.

Коли підійшло 31-VIII-1919 під Київ московське монархічне військо ген.А.Денікіна,то київські московські соціялісти і 'бальшевікі' (а Денікін воював 'бальшевіків') допомагали йому захопити Київ,поки ще Українці не захопили.У подяку за це А.Денікін перепустив,через свій фронт,на північ відтяте Українцями на півдні,'савєтске' військо,щоб воно наступало на Україну з півночі,а він з півдня.А він же воював те 'савєтске' військо,отже мав добру нагоду розбити його.

Коли Азербайджанці повстали 18-III-1918 в Баку,щоб скинути 'савєтскую' владу, то всі бакинські Москвини, від монархістів до анархістів,об'єдналися і билися проти 'сепаратістоф'(**).Так само всі Москвини, від монархістів до анархістів, в Україні створили 'Саюз Возрождєнія Расеі',щоби спільними силами повалити українську владу,і вигубити 'ізменнікоф,петлюровцеф' (***).

Вигублювали Українців не лише інтелігенти (московські),але й робітники та селяни (московські).Напр.щоб скорити Україну голодомором,Московщина вислала 14-I-1933 р.на Україну 30.000 своїх пролетарських робтників та селян. Вони забирали з хатів української навіть сіроми останню жменьку зерна,хоч бачили, що діти вже мерли з голоду.Московські міліціонери у містах відбирали у напівмертвої з голоду української селянки буханку хліба,що її вона несла своїм голодним дітям.Якби ті прості робітники,селяни Москвини не хотіли б вигублювати 'праклятих хахлів',то вони знайшли би тисячі способів лишити голодним дітям останню крихту хліба. А вони не лише не лишали,але ще й знущалися,били тих півмерців.Московський уряд СССР не забороняв своїм селянам у Московщині продавати Українцям хліб. Але коли голодні Українці приходили до Московщини купити (не просити) трохи хліба, то московські селяни з ненавистю,прокляттями і глумом гнали киями тих нещасних півмерців до найблищої стації міліції.Чи ж не добренький,невинний московський народ-богоносець?

---

*) див.Є.Бош."Год барьби".

**) Л.Лойко."Васпамінанія".

***) В.Станкевіч."Васпамінанія".

******

Патріотизм,націоналізм народу виявляється найяскравіше за часів великих національних небезпек,напр.за війни. По 1919 році багато Москвинів (з розбитих військ А.Денікіна,М.Юденіча,А.Колчака) втікло до Західньої Европи і ЗАС.Коли А.Гітлер прийшов до влади, то до його націонал-соціялістичної партії вступили сотки московських утікачів (у більшости - монархісти). Нацистівська партія радо приймала їх,бо ж вони воювали 1917-20 рр.московських комуністів. До того ж Німеччина потребувала знавців Східньої Европи,що знали московську і німецьку мови. Так до німецького уряду та війська пролізло багато московських націоналістів, і то чимало з них на високі посади міністерських дорадників. А що німецькі міністри не знали Східньої Европи,то ті московські їхні дорадники фактично унапрямлювали німецьку політику щодо Східньої Европи.Сила їхнього впливу видко з того факту, що дуже впливовий начальник Військової Розвідки адмірал В.Канаріс, сам міністер справ Східньої Европи А. Розенберг(балтицький Німець) та ще кілька високопоставлених державних мужів плянували розбити СССР на окремі національні держави (під наглядом чи залежністю від Німеччини). Їхні пляни московські дорадники зневічили.

Москвини - ліпше за будь-кого у світі - знають,що Ахилесовою ступнею московської імперії є її підбиті немосковські народи.Знають, що ті народи напевно використають війну,щоб визволитися з московської в'язниці,хочби й з допомогою самого сатани,а Німців і поготів.І ті московські дорадники, граючи на німецькій дурній зарозумілости,писі,штовхали Німеччину до гноблення, нищення немосквинів у захопленій Східній Европі.Зарозумілого капраля,що опинився на імператорському троні, вони легко спрямували на україножерський шлях.Англійський генерал слушно зауважив,що Німеччина програла війну 1939-45 рр.у ту хвилину,коли піднесла в Києві свій німецький прапор,а не український (*).

За часів війни 1941-45 рр.ті Москвини на німецькій службі посунули на всілякі посади в зайнятих Німцями землях, насамперед в Україну.Багато з них були на високих німецьких посадах, отже мали владу призначати місцевих людей на керівні посади,як напр.посадників,начальників поліції,районів,редакторів,тощо. Ясна річ,призначали самих Москвинів (місцевих),і то знаних комуністів, що їх уряд СССР навмисно залишив.Ті місцеві Москвини знали місцевих українських патріотів,націоналістів, і вони подавали Москвинам на німецькій службі їх прізвища й адреси.Сотки тисяч таких Українців Німці розстріляли за комунізм чи за якусь провину проти Німеччини,видуману Москвинами на німецькій службі.Щобільше! - Ті московські "антикомуністи" допомагали знаним їм комуністам влаштуватися на німецьку службу.А вони разом з своїми "протикомуністами" шосили роздмухували ненависть між Німцями і Українцями, провокуючи Німців на жорстокі і несправедливі кари української людности.Напр. 'Саветскій' повстанець(партизан) Н.Кузнецоф із своєю ватагою зро-

---

*) J.F.Fuller.in "The Royal United Service Institution Journal".V-1962.

бив 1942 р. ніби замах на життя німецького губернатора в Рівному ген.Ф.Дарґела. Справу досліджували Москвини на німецькій службі, бо вони знали московську мову. А вони подали Німцям ніби знайдену на місці замаху літературу та документи Організації Українських Націоналістів (ОУН). Німці розстріляли 500 українських патріотів, закладників у Рівному.

Ті Москвини на німецькій службі спалили німецькими руками 1942 р. кількасот українських сіл та містечок, разом з Богові-Дузі винними людьми, лише щоб штовхнути Україну до збройної боротьби з Німеччиною. Так, навіть у звільненій Україні примушували Українців воювати московського ворога - Німеччину, замість щоби воювати свого найлютішого ворога - Московщину.

Ті Москвини на німецькій службі навмисно вигубили 1941-43 рр. німецькими руками щонайменше 30% полонених вояків СССР голодом, хлодом, хворобами. Напр в таборі під Честоховим (у Польщі) з 30.000 полонених вимерло 28.000. І ті Москвини подбали, щоб про таку долю полонених дізналися всі вояки СССР. Це зробити не було їм тяжко, бо ж московські "протикомуністи" на німецькій службі мали сталий зв'язок з урядом СССР через його уповноважених на німецькій службі. Так Москвини припинили здачу в полон вояків СССР.

Навіть полонені Москвини нищили московських ворогів. У таборах полонених вони мали своє таємне НКВД. Воно вбивало таємно чи руками Німців тих, хто виявив ворожість до Московщини. Воно провадило велику протиукраїнську пропаганду серед полонених всіх народностей. Воно доводило полоненим чужинцям, що Українці є німецькими союзниками, мають у німецькому війську свої полки, у таборах є німецькими виказниками і т.п. провакацію. І Москвини мали великий успіх в тій пропаганді. Напр. полонений американський лікар нещадно бив києм по голові тих полонених Українців, що приходили лікуватися до таборової лічниці (*).

Німеччина створила з полонених допоміжні військові частини, перевиховуючи їх ідеологічно, і перешколюючи технічно. Ідеологічно перековувати доручила московським утікачам, бо вони знали московську мову і були протикомуністами (були навіть членами німецької нацистівської партії). Ті Москвини так перевиховали полонених, що полонені зненавидили Німців далеко більше, як 'бальшевікоф', і каялися, що здалися в полон, і шукали нагоди 'іскупіть свою ізмену родіне'. Така нагоди прийшла. Під кінець війни Німці побачили свою фатальну помилковість протиукраїнської політики, і заходилися творити військові частини з галичан та полонених дніпрянців. Московські утікачі одразу занюхали смертельну небезпеку Московщині і запропонували Німцям створити з полонених Москвинів "протикомуністів" 'Рускую Асвабадітельную Армію' під командою полоненого генерала А.Власова. Німці погодилися, і ту армію створили. А вона за першої ж нагоди відкрила в Чехії фронт московському війську, і разом з ним ударила по Німцях, спричинивши тим упадок всього фронту в Чехії.

І це не Німці, але Москвини на німецькій службі знищили архі-

---

*) В.Коваль. "Не дискутувати, а викривати".

ви-книгозбірні українських утікачів у Парижі, Берліні, Варшаві. У Празі не знищили, бо хотіли щоб НКВД вивезло до Москви український архів Визвольної війни 1917-22 рр.(*). В ньому були прізвища учасників Визвольної війни, що жили в Україні і на вигнанні.

Ще 1918 року Іс. Сталін казав: "Заселені Українцями, Чеченцями, Інгушами, Киргизами, Башкирами, Татарами землі стали базою контрреволюції. Базою ж революції була лише Московщина, бо вона була національно одною. На заклик савєтского уряду і КП воювати контр-революцію немосковських земель, зголосилося в Московщині охочих на кілька дивізій. Поповнення московсько-українського фронту охотниками з Петроґраду, Москви, Івано-Вознєсєнска, Твєрі та інших московських міст врятувало той фронт від нашої поразки" (**).

Немосквини СССР зрадили імперію і 1941 року. Вони бігли до німецького полону не сотнями, не полками, але цілими дивізіями. За кілька лише місяців здалося понад п'ять мільйонів. А це ж більше, як війська Франції, Англії та ЗАС разом.

Боронити СССР мали самі Москвини. Але й вони захиталися, бо не знали ЩО боронити. Боронити ту владу, яка проголосила своєю метою інтернаціоналізм, яка визнала немосквинам імперії право на "самоопрєдєлєніє вплоть до атдєлєнія", с. т. розвал імперії, а з ним і втрата легкого хліба в осадах і повернення 'на родіну', на голодні 'шчі і тюрю'? І московський народ захитався.

Московський "соціялістичний" уряд СССР примушений був скинути тимчасово свою соціялістичну личину, дуже потрібну Московщині в її міжнародній пропаганді. Раптово щезли 1941 р. з часописів та журналів СССР всілякі соціялізми, а всевладно запанував голий-голісінький 1.000%-ий московський націоналізм. Зникло навіть слово 'савєтскій', а запанувало 'руссскій'. З назви імперського війська викинули брехливий прикметник 'червоне'. Щоправда, не замінили на 'русске', бо плянували приєднати по війні до 'Савєтскава Саюзу' нових членів: Польщу, Румуніяю, Мадяршину, Чехію, Словакію, Болгарію, Сербію, Хорватію. Отже, треба було ще ховати московські ікли під червоний 'савєтскій' очипок. Та, те 'савєтскій' вже не ображало московську національну гордість, бо ж кожна московсько дитина знає, що 'савєтскій' тотожне з 'руссскій'.

Щоби розвіяти рештки сумніву в 'опорє трону' - московському старшинстві - "дємакратіческая" Московщина привернула старі, царські старшінські 'чіни і ордєна' (ступні і відзнаки) та станові старшинські пільги (привілеї). Привернула і старий, царський однострій (уніформу), навмисно його не змінюючи, навіть і наплечники (паґони). Привернула і стару царську присягу, і то не змінивши в ній ані словечка. У царській присязі було: "... перед ліцом Манарха і Атєчєства клянусь ...". У "дємакратіческій" присязі - "... перед ліцом Сталіна і Атєчєства клянусь ...".

А той "соціялістичний" монарх кликав Москвинів: "Хай запалює

---

*) Захопивши 1944 року Прагу, Москвини забрали той архів і вивезли. А 24-У-1964 вони спалили в Києві понад 600.000 документів з українсько-московської війни 1917-33 років.

**) "Правда" 28-XII-1919.

вас у цій війні мужній образ наших великих предків: А.Невского,Д. Донского,К.Мініна,Д.Пожарского,А.Суворова,М.Кутузова"(*). Про К. Маркса,навіть про В.Леніна,ані про соціялізм,робітничий інтернаціонал ані слова. І московський нарід широ вхопився за зброю. Німецьке військо перейшло всю Україну аж до Волги за кілька місяців.У Московщині далі Москви не могло посунутися.

Заслугу Москвинів в обороні СССР офіційно визнав сам "демократичний " цар Іс.Сталін.Святкуючи перемогу над Німеччиною,він виголосив 24-У-1945 на генеральській учті заздоровицю (тост) за "велікій,ведущій русскій(с.т.московський П.Ш.)народ,який не дивлячись на всі хиби 'саветскої' влади, широ підтримав її за війни. Іс.Сталін не висловився,як звичайно,'саветскій' народ,але навмисно підкреслив - 'русскій'.

Московські "інтернаціоналісти" не зраджували своєї Московщини навіть і тоді,коли знали,що їх мають згубити в Московщині.Напр. Саме тоді,коли Н.Хрущоф вигублював своїх противників (В.Молотова, Л.Кагановіча,Г.Малєнкова,Н.Булґаніна,А.Сабурова,М.Первухіна,В.Шепільова) В.Молотоф був у Відні.Англійці запропонували йому охорону (політичний азіль),а англійські видавництва запропонували йому 10 мільйонів долярів,щоб він написав свої спогади. В.Молотоф відкинув ті пропозиції, і повернувася до СССР. Ще перед тим Англійці пропонували те саме Г.Малєнкову,коли він був у Лондоні.Він відмовився. За що вірність Московщині новий цар Нікіта їх не вигубив, а лише вигнав з уряду на менші посади.Та,повертаймось до московських утікачів (емігрантів).

Московські втікачі-націоналісти заснували в Німеччині протикомуністичний 'Національно-Трудавой Саюз' (НТС). Його завданням і метою було рятувати СССР від розвалу на незалежні національні держави,с.т.те саме,що й уряду СССР. Отже,природно обидва, хоч і таємно,проте близько співпрацюють.Докладніше висловлюючись,таємні висланці НКВД заклали той Союз під "протикомуністичною" личиною і керують ним зпоза тих "протикомуністичних" лаштунків.Та,це виявилося згодом, коли основник і перший голова НТС В.Ґеорґієвскій повернувся 1941 р.до СССР на посаду знавця в НКВД.

Одним з ближих завдань НТС є нищити політично і фізично протисаветських утікачів. Московських - розкладаючи їх морально; українських - розкладаючи іх громадсько.Фізично вигублювати їх НКВД доручило 1931 року втікачеві на німецькій службі баронові Л.Нольде (змосковщеному балтицькому Німцеві).Вступивши до НТС,він одразу став керувати таємною революційною діяльністю, що її ніби провадив НТС у СССР.Офіційні провідники НТС В.Байдалакоф та В.Перемскій казали судові (Югослов'янському), що кожного втікача, якого НТС посилала таємно до СССР вести там таємну революційну працю, зустрічало на кордоні СССР ҐПУ (НКВД). Той суд виявив,що той Л. Нольде вислав на руки ҐПУ за п'ять років понад 200 чинних (активних) утікачів,ворогів 'саветской' влади.

Цей "протикомуністичний" НТС із захопленням вихвалює національну політику комуністичного уряду СССР.НТС беззастережно поши-

---

*) Д.Лобай."Непереможна Україна".

рює серед утікачів всі ухвали КПСС про завмирання національних мов і злиття всіх народів СССР в одномовну, неподільну московську імперію (*).

Московські втікачі на німецькій службі (нацисти і жидоненависники) по поразці Німеччини обернулися через ніч на демократів і жидолюбів. По 1945 році багато з них переїхало до ЗАС, і стали громадянами ЗАС.Московські переселенці на американській службі та американські москволюби допомогли їм одержати посади в уряді та в університетах.

За дозволом німецького уряду,американська військова розвідка має свої станиці в Німеччині. Під їхню "опіку" передаються всі утікачі з СССР.Фактично ті станиці є в руках Москвинів та Жидів - урядовців ЗАС.Український інженер Микола Середа втік з СССР. Він сказав тим урядовцям ЗАС,що він був членом українського таємного товариства в Україні. Це його признання визначило всю його дальшу долю.Ті кирпаті та горбоносі "американці" замкнули, сховали М.Середу,не допускаючи до нього нікого,навіть священика українського. Даремні були заходи українських переселенців у ЗАС вирвати його з рук тих "американців".Так і слід по ньому пропав. А що ті "американці" могли з ним зробити - показує такий випадок.

Два літуна СССР: Піроґов та Басов привезли літаком до ЗАС якихось московських вельмож.Ті летуни відмовилися 1952 р.повертатися до СССР. Уряд ЗАС передав їх під опіку московському протикомуністичному товариству, що його очолювала донька Л.Толстого. Те товариство буквально ув'язнила їх у гостиниці, що її власником був переселенець-москвин (**),Москвини два місяці не випускали тих летунів з гостиниці до міста, не допускали до них нікого. Так ті московські "протикомуністи" переконали тих летунів, що вони і в Нью-Йорку є в руках НКВД. Кінчилося тим, що ті летуни власноxіть попросили консула СССР забрати їх до СССР.

Достеменно таке зробили московські "протикомуністи" 1961 р.в Голяндії з українським інженером О.Голубем, що не захотів повертатися до СССР.

Таких випадків було багато, лише в ЗАС всі великі часописи є в руках Жидів та москволюбів,і вони такі випадки промовчують. Та, не змогли промовчати випадку з українкою О.Косенковою.

Вона була урядничкою московського посольства,і втікла 195 під опіку згаданого "протикомуністичного" товариства Толстої. Те товариство так її прийняло,що вона не противилася,коли "протикомуністи" (переважно старі московські аристократи-монархісти) телефоном повідомляли московського посла:де вона сховалася.Він негайно приїхав,забрав її,і ув'язнив у посольстві,чекаючи на московський пароплав відіслати до СССР. У розпуці О.Косенкова хотіла скінчити самогубством - вискочила через вікно третього поверху на вулицю,але зависла на телефонічних дротах,і не забилася.Американці,що бачили зняли її,і завезли до лічниці,не віддавши її послові,

---

*) див.журнал НТС "Посев" УІІ-1963.

**)Поліція ЗАС не цікавилася тим,що робиться в тій гостиниці, і де бідний переселенець взяв гроші на купно гостинниці.

як він вимагав.

Жінка вискочила з третього поверху посольського будинку на вуличний брук - це вже не абияка здива (сенсація). І жадібні на здиви часописи ЗАС розголосили цю подію на ввесь світ. Тим-то і високі американські урядовці 'рускава праісхажденія' вже не мали як повернути О.Косенкову до СССР. Нею заопікувалися Українці, і сховали від московських людоловів. Вона написала свій життепис (*).

Коли українські переселенці (емігранти) заходилися ставити пам'ятник Великому Тарасові у Вашінґтоні, то всі московські переселенці використали всі свої великі впливи, щоб не допустити до поставлення в столиці (**). Ясна річ, їм допомагало (таємно) посольство СССР та посольство СССР до ООН і всі комуністи, москволюби, Биди і світова Мафія. Та, Американців українського походження є в ЗАС близько два мільйона. А навіть півмільйона голосів можуть принести перемогу у виборах одній чи другій партії. Отже, республіканська партія, що була тоді при владі, не піддалася тискові, і уряд дозволив поставити у столиці. Скаженіючи з безсилої люті, московські переселенці писали: "Пам'ятник Т.Шевченкові у Вашінґтоні і водночас відсутність там пам'ятників московським поетам чи письменникам - це шовіністичний вибрік Українців супроти московського народу, це зневага московській культурі" (***). Чи потрібні наші тлуми (коментарі)?

Звичайно, московські переселенці ретельно виконували московський патріотичний обов'язок традиційних шпигунів. Сотки (якщо не тисячі) московських монархістів чи "протикомуністів" шпигують охоче і безплатно задля комуністичного уряду СССР. Напр.

У Московщині є кілька шкіл, що вишколюють шпигунів, і не лише Москвинів, але й немосквинів. Вишколюють не звичайних шпигунів, але високоосвічених, всебічно вишколених керівників московських 5-ої та 6-ої колон (4) у світі.

По 1945 році такі шпигунські школи почали засновувати й інші держави. Так ЗАС заснували в Німеччині свою школу, що вишколює американських шпигунів, звідунів, задля розвідки ЗАС в СССР. А що Янкі не знають жодної мови, крім англійської, то учнів до тої школи набирають з московських утікачів-некомуністів. А що немосквини не знають СССР, то учителями до тої школи взяли московських утікачів, переселенців-некомуністів.

Поліція кожної европейської та американської держави має ти-

---

*) O.Kasenkina."Leap to Freedom".

**) Всі міста ЗАС є самоуправні і уряд не має права втручатися до жодної міської справи, як напр. ставлення в місті пам'ятників. Лише одна столиця (Вашінґтон) є під управою уряду ЗАС і тому він давав дозвіл ставити пам'ятник Т.Шевченкові у Вашінґтоні. В іншому місті дає управа міста. (У Канаді посадниками 5 великих міст були Українці).

***) "Новое Рускоє Слово" I-X-1963. Нью-Йорк.

4) 5-та московська колона - це комуністи, запроданці, шпигуни. 6-та колона - це некомуністи, москволюби, соціялісти, ліберали, демократи, пацифісти тощо.

сячі документів, які понад всякий сумнів доводять, що у проводі всіх - без єдиного винятку - московських товариств, згуртовань, установ поза СССР є звідуни уряду СССР. А найбільше їх є у тих, які найбільше кричать про свою ворожнечу до комуністів, до уряду СССР, як напр. націоналістичне товариство НТС (*).

Учителів та учнів до своєї протимосковської шпигунської школи Американці беруть лише з тих, кого радять московські товариства втікачів. Німецька поліція зловила кілька звідунів (шпигунів) СССР що були учителями, чи учнями тої школи, як напр. Ґ. Хорунжого (він же Мюллєр), Ґ. Клімова (він же І. Калмикоф) та інших.

Так Московщина вишколює в американській, протимосковській школі, за американські гроші СВОЇХ (московських) звідунів. Не тяжко уявити: як регочуться Москвини в СССР і поза ним з такої дурноти Янків. Монархічні московські уряди про таке навіть і не мріяли. Чи ж не "праґрес" московської "демократії"?

Щоби поборювати московську протиамериканську пропаганду, Конгрес (парлямент) ЗАС дав 100 міл. долярів на американську протимосковську пропаганду, і доручив своєму урядові побудувати сильні радіостації в Европі. Уряд побудував стацію "Освобожденіє" в Мюнхені (в Німеччині). Вона мала посилати до СССР мовами всіх народів СССР. А що Янкі не знають ані мов, аня життя тих народів, то природно ту пропаганду мали вести в ікачі дотичних народів. А вони були ворогами не лише СССР, але й всілякої московської імперії.

Опанований мскволюбами та комунолюбами, уряд ЗАС вважав (і вважає) розпад московської імперії за велике нещастя ЗАС. Отже, щоб не допустити 'сепаратистів' до того радія, він доручив керувати ним 'американцям московського походження'. І вони подбали щоби жодний 'сепаратист' не пошкодив московській імперії СССР. А щоб замилити очі, прийняли на працівників того радія кілька слухняних запроданців немосквинів, зрадників своїх народів. Вони лише перекладають мовами своїх народів написане чи зцензуроване Москвинами.

Та, навіть і таке, зцензуроване Москвинами, часто не пересилають до СССР. Москвини в тому американському радії "Освобожденіє" так розпаношилися, що цензурують навіть самого президента ЗАС. Напр.

Заходами американських Українців президент ЗАС Д. Айзенгавер наказав щороку влаштовувати "Тиждень Поневолених Націй". Цей тиждень мав пригадувати світові про потребу визволити поневолені народи. У своєму наказі президент назвав по імені кожний поневолений нарід, отже і Україну.

Радіо "Освобожденіє" два тижня не подавало до СССР того проголошення навіть московською мовою. І лише, коли американські Українці звернули на це увагу президента, то подало, але у своїй власній редакції і викинувши з президентового рахунку поневолених народів Україну та Білорусь.

Німецька поліція виявила чимало московських звідунів у тому радіо "Освобожденіє". Напр. М. Колосову, Б. Ольшанского, Р. Копейчікова, Ґ. Олейнікова, Б. Віноґрадова, І. Овчінікова, П. Ільінского та інших. ЗАС не дозволили Німеччини ув'язнить їх (вони були громадянами ЗАС), і

---

*) Уряд ЗАС дає НТС на його пропаганду великі тисячі долярів.

вони виїхали до СССР.

У ЗАС є державне радіо "Голос Америки",що висилає багатьма мовами.Московським відділом керує колишній посол СССР в Греції А. Бармін.Він втік свого часу до ЗАС.Чи втік,чи "втік" - може колись дізнаємось.Московський відділ має український підвідділ,підпорядкований А.Барміну.Головою українського підвідділу був соціяліст-москволюб Н.Григорів,що свого часу заснував з московськими соціялістами закордоном 'Лігу Сходу Европи'.

Від 1962 року Московщина не заглушує радіо ЗАС,бо воно не лише ані трохи не шкодить Московщині,але навіть допомагає Московщині поневолювати народи СССР. Допомагає тим,що вбиває у поневолених народів СССР надію на визволення з московської неволі,надію на - бодай моральну - допомогу ЗАС їхній визвольній боротьбі. Радіо ЗАС мовами всіх народів СССР доводить,що ЗАС допомагатимуть Московщині вдержати імперію СССР від розвалу (*).

Американці цілковито не знали (і не знають) Східньої Европи. Та,війна 1939-45 примусила їх вивчати її.Повстали в університетах ЗАС катедри чи заклади(інститути),що навчали і вивчали московську історію, господарку, культуру. Своїх знавців Східньої Европи Янкі не мали,і мусили запрошувати московських переселенців та українських Жидів.Українців не запрошували, бо знали, що вони ненавидять Московщину і все московське. Ті знавці так поширили і поглибили москволюбство у ЗАС,що самі Американці глузують: "Адреса Міністерства Закордонних Справ ЗАС є: Кремль. Москва. СССР". Міністер того міністерства Dean Rusk є таким Rusk-im шовіністом,що не визнає 'нікакой Украйни'.

Також за гроші ЗАС московські втікачі заснували і утримують у Мюнхені (Німеччина) 'Інститут Ізучєія СССР'. Німецька поліція виявила в тому Інституті чимало висланців (агентів) уряду СССР,як напр.згаданих уже: М.Колосову,Б.Ольшанского та В.Залєского,А.Трушковіча,В.Петрова та інших.

Запеклі вороги Католицтва, московські переселенці пролізли навіть у Ватикан. Напр.князь Андрей Урусоф,Андрей Каткоф, .Карпоф, .Єврєіноф та інші. Вони перейшли на католицтво,і неполягливо,розами сіяли москволюбство (москвофільство) у Ватикані.І посіяли. Все зійшло,і починає давати врожай.Ватикан вже змінює своє,колись твердо вороже,ставлення до безбожницького уряду СССР на прихильне, і шукає співпраці з ним.Так,як і міністер ЗАС Д.Раск.

Чи ж не казкові перемоги Московщини?

У XIX ст.московські попи в ЗАС та в Канаді неполягливо навертали наших галицьких переселенців,уніятів на московське православ'я.Від тих,що наверталися, ті попи вимагали присяги московському цареві,хоч ті люди були громадянами ЗАС чи Канади (**).

У XX ст.московські політичні 'попи' навернули на московське політичне "православ'я" - москволюбство в комуністичній личині - МІЛЬЙОНИ чужинців. І від них також вимагають присяги соціялістичному цареві В.Ленінові та його наступникам.А серед тих навернених

---

*) E.Shlosser.in "National Review" 7-XI-1964.
**) "Свобода" I2-IX-I90I.

бачимо: президентів,міністрів,професорів,письменників,ба навіть і мільйонерів (американський Е.Ітон). Ба гірше - архиєпископів (англійський Р.Сміт).Це якась неїмовірна казка.

Московські втікачі-соціялісти ухвалили 1947 року такі засади перебудови СССР:

1) Народи СССР мають скласти одну московську імперію.
2) Державною і обов'язковою має бути лише московська мова.
3) Немосковських мов дозволяється навчати на немосковських землях лише з дозвлу і за програмою імперського уряду.
4) Викладовою мовою в усіх школах імперії (без винятку) має бути лише московська мова.
5) Культури немосковських народів імперії мусять бути складовими частинами московської культури.
6) Немосковські народи можуть творити свої місцеві самоуправи,але лише в межах імперських законів і під наглядом імперського уряду (*).

За винятком точки 5-ої,всі інші точки вже здійснені.

Московська "демократична" влада СССР добре знає беззастережний патріотизм,націоналізм та загарбництво (імперіялізм) московських утікачів; знає,що вони завжди підтримували,підтримують і боронитимуть нову московську імперію СССР.Тому-то уряд СССР охоче дозволяє їм відвідати СССР, і на власні очі переконатися,що влада СССР направду є московська,національна й імперська (**).Дозволяє навіть нащадкам царської родини чи аристократії,що колись воювали 'совєтскую' владу. Щобільше! - Їх вітають в СССР офіційно урядові відпоручники з почестями.Напр.вітали 1961 р.внука царя Нікалая II князя Александра Романова (***); вітали 1960 р.нащадка Єкатеріни II - князя Є.Ґаліцина; вітали 1959 р.небіжу графа Льва Толстого - графіню Наталію Толстую та княгіню З.Шаховскою офіційною учтою (бенкетом) та багато ще інших московських аристократів-утікачів. Всі вони свідчать, що 'совєтская' влада СССР є владою московською національною й імперською. Напр.А.Романов захоплено пише,що всі царські палаци в Москві Ленінґраді є в дуже доброму стані, і там дуже дбайливо зберігаються всі царські клейноди,корони,одяг, меблі тощо.Він також свідчить,що навіть молодь має велику пошану до московських царів.Свідчить,що національна гордість Москвинів в СССР є далеко більша,ніж була до 1917 року.Пише,що уряд СССР свідомо і пляново роздмухує М. СКОВСЬКИЙ ШОВІНІЗМ (4).Таке саме пише і кн.З.Шаховская.

Розумний Німець,що знає отой СССР,пише:"Коли Москвини,з причин політичної доцільности, викинуть свою соціялістичну балаканину, і позмінюють назви, то нічогісінько не зміниться від того в

---

*) "Саціалістіческій Вєстнік" IX-1947.

**) Але дуже мало дозволяє українським переселенцям в Америці відвідувати Україну,а понадто українські села.

***)Він - брітанський громадянин.

московській імперії" (*). І московські втікачі підтверджують це. Їхні часописи виразно пишуть,що 'новая Расея' нічого не змінить в СССР по упадку 'саветской' влади,крім назв,та й то не всіх.Напр. назву 'саветская' замінять на 'демократическая'.І не лише мільйони москволюбів у світі горлатимуть: "Да здравствует демократическай Расея",але й дурні хахли (**).

Рятували 'саветскую' владу не лише протикомуністичні московські втікачі, але навіть і ті Москвини, яких та влада жорстоко була покарала. Напр. В'язні в таборах Кінґірі створили були 16-У-1954 Повстанський Штаб з уповноважених всіх народів в таборах,отже і Москвинів. Той Штаб зорганізував велике повстання в Кінґірі. Повстало понад 60.000 на просторі 600 кілометрів.Українці в тому Штабі запропонували поширити повстання ще далі на ввесь Казахстан, і захопити столицю Дезґастан.У Казахстані жило 8.480.000 люду,а з них Москвинів лише - 30% (а серед них багато перекінчиків). Самих Українців-засланців жило там І.697.000.Отже,6 мільйонів людей,які палали пекельною ненавистю до Московщини. Не було найменшого сумніву,що ввесь Казахстан повстав би,якби Повстанський Штаб поширив повстання на Казахстан.З Казахстану повстання вже легко поширилося би на Туркестан,Кавказ,Україну, бо ж всі вони лише чекали на таку нагоду повстати. Такий розвиток міг би легко стати початком розвалу СССР (***).

Москвини в тому Повстанському Штабі завзято СПРОТИВИЛИСЯ поширювати,і горлопанством залякали інших (крім Українців) членів Штабу,які українського проекту не підтримали (4). Схаменувшись з переляку,Москвини розчавили плазунами(танками) зародок того великого повстання. Уряд СССР нагородив Москвинів з того Повстанського Штабу.Українські демократи створили з московськими "демократамі"на чужині (на еміграції) т.зв.'Паризький Блок',який мав би валити московську імперію СССР.Чи знайдеться в якомусь словнику назва на таке ....?

******

Москвини спалили 1565 року в Москві друкарню Івана Федоровича,бо вважали друкарство чортівською видумкою на'погибель'людям. І.Федорович та його помічник Мстиславець ледве врятували своє життя, втікши до Львова, де заклали нову друкарню.

Подібне повторилося в тій же Москві і в XX ст.і з тої ж причини.- Москвини розбили театр,де пораз перший показували кінофільму.Кіномеханік ледве втік живий від розлютованої юрби.Чи ж московський народ не "передавой,ведущій"?

Не згадуючи ані словечком про такий початок друкарства в Московщині,Москвини будючо святкували 1964 р.його,ніби 400-річницю.

**)Гурма Українців під домом М.Грушевського кричала 1917 року: "Слава Україні!". М.Грушевський з ґанку їм відповідав: "Хай живе демократична Росія".(див."Нова Рада" 7-У-1917)

***)див.А.Фурман."Під прапором Бандери" та "Кров і вугілля".

4) Велике повстання,заворушення (понад 50.000 учасників) вибухло 1960 р.у столиці Казахстану - Темір-Таві.

*) O.Spengler."Jahre der Entscheidung".

Звичайно зробили І.Федоровича москвином І.Фьодоровим (*),і проголосили надруковані 1654 року Федоровичем у Москві "Апостол" та "Часословець" першими в усьому Слов'янстві,друкованими книжками. Нахабний Москвин не знає меж своєї брехливости.Проголошуючи свої книжки першими, Москвини знали,що їм не пощастило попалити слов'янські книжки,друковані на ціле століття раніше за їхні. А Чехи почали друкувати свої книжки 1478 року,Українці - 1491 р.(кирилицею у Кракові),отже 473 роки,а не 400,як у Московщині (**).

За війни 1914-20 рр.був у місті Раштат (Баден,Німеччина) великий на 30.000 табір полонених московського війська.Полонені були самі Українці, бо на вимогу Союзу Визволення України (СВУ) німецький та австрійський уряди тримали полонених Українців окремо від Москвинів.СВУ провадив у тому таборі велику національно усвідомлюючу працю.В таборі виходив український часопис"Розсвіт",був український театр, чимало освітніх курсів тощо. Вмерлих ховали на одному цвинтарі,а що в Раштатському таборі були самі Українці, то на тому цвинтарі були поховані самі Українці (600 осіб).Там поставили великий братський пам'ятник,роботи різьбаря проф.В.Паращука. На ньому вирізьбили німецькою мовою: "Український пам'ятник" та українською мовою: "Синам України - їхні земляки". Місто Раштат у своїх міських книжках записало:"Український пам'ятник".

Коли московське військо забрало 1944 р.місто Раштат,то Москвини поховали кілька своїх вояків навмисно поблизу того пам'ятника,і знищили на ньому напис 'Ukrainische', а на його місці вирізьбили 'Russische'.Та,щоб не лишилося документів того московського дикунського шахрайства,Москвини понищили і в міських книгах слово Ukrainische, а записали Russische.

Пам'ятник Т.Шевченкові у Харкові спроектував не М.Манізер,як подається офіційно. Року 1930 був проголошений змаг (конкурс) на пам'ятник Т.Шевченкові. Лава знавців (журі) вибрала один. Коли ж відкрили запечатані листки (коверти) з іменами різьбарів,то виявилося,що вибраний проект зробив утікач Михайло Бринський. А що він був політичний утікач, то Московщина не дозволила будувати за його проектом.Тоді М.Манізер викинув з проекту М.Бринського українські історичні постаті,а на їхнє місце поставив свої 'саветскіе' Самозрозуміло,безправний втікач не міг заскаржити М.Манізера.

За війни 1941-45 рр.Москвини понищили багато українських історичних пам'яток, перекладаючи провину на Німців. Тих знищених українських пам'ятників Москва не дозволила відбудувати, але свої московські відбудувала.Напр.поставлений 1862 р.в Ніжнім Новгороді пам'ятник 'Тисячолєтія Расеі' (роботи М.Мікєшіна).На ньому вирізьблено 109 постатей 'угнєтатєлєй народа': царів, генералів,аристократів,дуків.Німецькі гармати знищили 1942 р.той пам'ятник. Ще й війна не скінчилася,а соціялістичний уряд СССР вже 1944 року повністю його відбудував,не змінивши ані рисочки.Це - наука українським соціялістам та малоукраїнцям.

---

*) На всіх своїх виданнях він друкував своє прізвище - І.Федорович; ніколи І.Фьодоров.

**) Л.Винар."Історія українського ранього друкарства".

Місто Москва святкувало 1947 року 800-річницю свого заснування. З цього приводу інтернаціоналістична московська "демократія" зчинила несамовито шовіністичну вакханалію. Кінця краю не було перехвалкам: столиця людства, серце світового пролетаріата, вождь славянства і т. п. Читаємо напр. таке: "Нікакой чудесник не мог предсказать величественную, історическую судьбу Москви, к которой перешли всі дастіженія славной культури древніх славянскіх ґарадоф: Кієва (*), Новґорода Велікава, Суздаля, Пскова, Владіміра" (**).

*****

"Демократична" Московщина навіть пісні української боялася. У московському монархічному імперському війську Українці співали, а Москвини їм підспівували, багато українських пісень. Співали, бо вонини були пісні, а не московське 'витьо'. "Демократическая" Московщина заборонила війську СССР співати українських пісень, навіть комуністичного змісту. Аж до такого шовінізму не додумалися московські монархісти.

До 1917 р. до військових шкіл приймалося всіх немосквинів без обмежання. В СССР немосквинові - навіть перевіреному комуністові - дуже тяжко вступити до: летунських, морських, технічних військових шкіл. Не вмилася московська аристократія до своєї "демократії".

До 1917 р. Українці відбували військову повинність у полках, що стояли поза Україною. У полках, що стояли в Україні, серед старшин було 50% Українців. Так є і в СССР, з тою ріжницею, що в полках, які стоять в Україні, серед старшин є 90% Москвинів, 6% немосквинів і 4% хахлів-яничар. Чи ж не "демократичний" "прагрес"?

У монархічній Московщині існували т. зв. 'Кадетскіе Корпуси'. Це були середні школи, що виховували найвірніших охоронців царського трону. До них приймали лише шляхетських дітей. Лад був у них військовий, с. т. учителі й учні мали віськові ступні і одностроі, і навчалися військових наук. Учні жили лише у шкільній бурсі. До міста виховники водили їх гуртом. Виховники взагалі пильнували, щоб учні не мали жодних стосунків з позашкільним життям.

Ці школи виплекували в учнів кастову старшинську пиху та призру до інших станів. Крім цареславної та шовіністичної московської літератури, ніякої іншої не давали учням читати. Виплекували з учнів також ненависть до немосквинів, а понадто до 'мазепінцоф'. Так виховувалися вузькоглядні, безоглядні (фанатичні) московські монархічні шовіністи, готові кожночасно вбивати ворогів мовсковської імперії.

Два багатомовні факти. Ті школи не приймали дітей немосковських шляхтичів, хібаш прадід, дід і батько довели, понад всякий сумнів, що вони є більшими московськими шовіністами, ніж самі Москвини. Другий факт. Всі ті 'Кадетскіе Карпуси' були лише в Московщині. Виняткова був у Києві, з метою виховувати хахлацьких яничарів.

Всі ті школи називалися іменами славних московських полковод-

---

*) Москва 800 років тому складалася з кількох рибальських халуп. За свідченням чужинців, Київ був тоді багатший і культурніший за тодішні Париж і Лондон.

**) "Правда" 12-X-1947.

ців:Суворовскій,Кутузовскій тощо. По скінченні Кадетского Корпусу учні йшли до військових шкіл. А що роки навчання в корпусі зараховувалися за роки служби,то вихованці 'кадетских корпусів' випереджували інших старшин на два ступня в дальшій кар'єрі. Вони були військовою сметанкою (елітою) і мали чимало пільг.

Революція 1917 р.закрила кадетскі корпуси,бо вони були надто монархічні. Та, витверезившись по 'віні революції',"демократична" Московщина повідкривала їх, НЕ ЗМІНИВШИ нічогісінько ані у формі, ані у змісті.Лишила і старі монархічні назви:Суворовскій,Кутузовскій тощо. Лишила старий монархічний однострій з монархічними ступнями. Лишила монархічний програм навчання. І приймала до тих 'кадетских карпусів' - як і до 1917 року - дітей лише шляхтичів ('саветских').Щоправда "демократическая" зробила "прагрес" - не не приймає дітей немосковських шляхтичів (хочби й 'саветских'). Тим-то не відкрила Київського 'кадетского корпусу'.

Та,найголовніше лишила старий дух,ідеї і напрям виховання.Як і до 1917 р.так і тепер плекається та сама старшинська кастова пиха,той самий московський шовінізм,та сама ідея 'єдіной-нєдєлімой Расссеї',та сама ненависть до немосквинів.Це не наші слова.

Колишній царський,а потім 'саветскій' старшина В.Бєклємєшоф написав 1963 р.листа з СССР до московських утікачів.Вони надрукували той лист у своєму часописі.Читаємо: "Спостерегаючи наших саветскіх суворовців,я прослезився з радости і зворушення. Та ж вони такі самісінькі суворовці,як і 50 років тому,бо ж ці майбутні саветскі старшини живуть тими самісінькими традиціями,що ними жили московські старшини минулих сторіч.Саветская влада належно оцінила наших предків,геніяльних полководців: А.Невского,Пьотра Вєлікого,А.Суворова,М.Кутузова,П.Нахімова,С.Макарова,інш.(*).

Вихованець вже 'саветского' кадетского корпусу опинившись по війні 1941-45 рр. а Америці, прочитавши той лист, підтвердив в тому же часописі,що в 'саветскіх' кадетскіх школах "всьо как било і до 1917 года". Він писав,що хоч у них офіційно вживають назви 'саветскій','СССР','соціялізм','Украйна',проте у щоденному вжитку учнів і учителів чути лише 'рускій','Расея','патріотизм','юґ Расеі' тощо.

Полковник Денікінського війська,утікач по 1919 році прочитавши вищенаведене,написав у тому ж часописі: "Ми,старі суворовці вірно служили цареві й імперії і били ворогів,не шкодуючи свого життя.І нові саветскі суворовці також вірно служать тій же імперії,і також били її ворогів.Били і битимуть,бо їх веде - як вів і нас старих суворовців - дух А.Суворова,М.Кутузова,Пьотра Великого. А що теперішні царі падлюки,голодранці,то це явище тимчасове.Воно минеться, і прийдуть справжні царі, й їм будуть вірно служити саветскі суворовці. А ми,утікачі мусимо їм допомагати вже тепер,щоб наша імперія була сильною,щоб всілякі сепаратисти її не завалили".

Сотки(якщо не тисячі) таких московських протикомуністів,"ворогів" 'саветской' влади сидять на високих посадах в урядах та університетах ЗАС, і почасти в Европі. А до слів того полковника

---

*) "Голос Родіни" ч.38.У-1963.

треба додати,що не лише у кадетських школах,але й у всіх московських школах СССР виховуються московські НАЦІОНАЛІСТИ,Підкреслюємо - націоналісти,бо ж соціялістична балаканина (фразеологія)- це лише личина,щоби мати 5-ті та 6-ті московські колонии у світі.

*****

Москвин не знає меж своєму цинічному нахабству.Запаморочена своїми казковими перемогами в міжнародній політиці, московська "демократія" проголосила,як обов'язкову всім догму,що вихвалювати московську культуру - це пролетарський інтернаціоналізм,а вихвалювати культуру немосковських народів СССР - це буржуазний шовінізм. Вихвалювати культуру всіх інших народів у світі - це безрідний космополітизм (*). І щоби довести світові цю московську "наукову правду",Московщина закрила 1935 р.всі українські наукові установи,що вивчали культуру українського народу.Їхні видання понищила, українські етнографічні та інші наукові журнали закрила. Московських же заснувала багато нових,і розбудувала старі.

Московська "демократія" не забороняла до 1937 року пропаганду в СССР чистого інтернаціоналізму,бо ж СССР - держава соціялістична. Та,соціялістична лише офіційно, а фактично - московська націоналістична.Немосквини пропагуючи в СССР чистий інтернаціоналізм, відкривали цю московську "таємницю". Заборонити пропагувати інтернаціоналізм у соціялістичній СССР - це цілковито відкрити ту "таємницю".Москвини мусили вжити свого традиційного способу -шахрайства.- Видумали ганебну назву на інтернаціоналізм: заплямували його назвою 'безрідний космополітизм'. Чому ця назва ганебна Москвинам - кожний Москвин розумів. Але чому ганебна немосквинам? - Москвини вжили старий трюк світової Мафії.Маючи часописи та радіо у своїх руках,вона зробила італійську тямку 'фашизм' ганебною. Фашизм нічого ганебного не зробив.Навпаки він урятував Італію від комуністичного пекла.Власне за цей "злочин" світова Мафія засудила його на смерть.Не маючи сили (до 1943 р.) знищити його фізично,нищила морально,надаючи ганебного значення тямці 'фашизм'.Безкритична юрба і має 'фашизм' за щось ганебне,хоч і не може сказати:що ганебного є в ньому.Москвини змавпували цей трюк,плямуючи інтернаціоналізм у СССР (а не поза СССР) "ганебною" назвою 'безрідний космополітизм'.

Прикриваючись личиною: 'доповнення','уточнення','розроблення',Москвини грунтовно переробили марксизм, пристасовуючи його до потреб московської імперії, московського націоналізму. Шкідливих Московщині Марксових думок не друкують навіть у "повних" збірках його творів.А клич III Інтернаціоналу: "Злидарі всіх країн єднайтеся",Москвини тлумачать як: "Злидарі всіх країн московщитеся". Тим-то Н.Хрущоф критикував Іс.Сталіна не за ідеологічні помилки, але лише за тактичні,і то лише ті,які пошкодили імперії.

І Союз московських письменників викляв 4-IX-1946 "низькопоклонство перед гнилою буржуазною Европою та націоналістичний ухил українських письменників.А про націоналістичний не ухил,але ввесь

---

*) див.І.Потехін.в "Савєтская Етнографія" II-1949.

зміст та дух московських письменників - ані словечка.

Московський історик,комуніст М.Покровскій написав історію московської імперії,з клясової,марксистської точки погляду."Марксистський уряд СССР і ЦК КПСС визнали 1934 р.його твір помилковим і шкідливим.Наказали написати з точки погляду московської націоналістичної.Зокрема вказали авторові,що 'опричнікі' Івана IУ захищали народні користі,а Іван IУ був поступовим державним правителем. За те,що українські демократичні історики написали таке про Б. Хмельницького,"демократичная" Московщина вигубила їх по 1933 році. Тепер в московській пропаганді вже не чути про клясових ворогів. Тепер та пропаганда каже,що ворогами СССР є держави,нації.

По війні 1941-45 рр.Московщина переконалася, що її боротьба з національно-революційними силами та ідеями в Україні затягається:, що упокорення українського селянства забере ще не знати скільки часу;що вплив европейських ідей ще сильний;що головною причиною поразки московської пропаганди в Україні є 'розходження між теорією і практикою',як чемно пояснили їй яничари.Московщина побачила, що Україну вона не скорила, хоч і вигубила третину її людности,і то найбільш небезпечну Московщині. У московському суспільстві захиталася віра в силу Московщини.А зневіра у власні сили веде впрост до поразки; до розвалу імперії. І московська провідна верства кинулася горячково посилювати віру Москвина в силу Московщини,в силу московського народу.Великим полум'ям розгорілася (1947-52) божевільне прославлення (глорифікація) всього московською .Зробили м москвина якусь Надлюдину,єдиного творця всієї світової культури, вождем усього світу,земним богом. А звідці логічно:"Пакаряйтєся нам все язиці". Наведім кілька прикладів того божевільного маячення.

Тож, винайшли: радіо не Г.Марконі,але І.Попоф; парову машину не Дж.Ват,але І.Ползуноф;закон незнищимости матерії не А.Лявуазьє,але М.Ломонософ,; електричну лямпу не Т.Едісон,але В.Лодічєф; вольтову дугу не Г"Деві, але В.Петроф (*).Телебачення винайшов 1922 р.С.Катаєф (**).Підводний човен збудував ще 1718 року Є.Ніконоф (***),а не Голяндець К.Ван-Дребель 1620 року. Електричний рушій зробив 1770 року І.Кулібін (4) і т.д.і т.п.

"Передавой,ведушій" не може не вести і у філософії.Отже,'сделалі' і філософів: М.Ломонософ,А.Радішєф, А.Герцен,Н.Добролюбоф,Н. Чернішевскій,ну і самозрозуміло:В.Ленін,Іс.Сталін,Н.Хрушоф. А що їхніх філософських творів не знайти ніде,то вони - бач - "критично осмислювали"европейських філософів.А вже безперечною правдою є, що В.Ленін - "найвище досягнення світової філософії" (5).

"Багатюща московська мова є невичерпним джерелом всі мов не лише в СССР,але й поза ним" (6).

---

*) "Бальшевік" X-1945.
**) "Правда України" XII-1961.
***) Укр.Радян.Енциклопедія.кн.II.ст.183.
4) М.Івановскій."Вчера,сєгодня,завтра".
5) М.Вовчук."Ленінізм і перєдавая руская культура XIX века".
6) "Правда" 21-VI-1951.

"Московська мова не є звичайною мовою. Вона є мовою всього поступового людства. Вона безперечно буде мовою Світової Саветської Республіки. Науковці, що не знають московської мови не є науковцями" (*).

"..Московська мова об'єднує сірому (пролетаріят) всіх народів,і тому є зброєю проти всіх форм капіталістичного утиску, отже, і утиску національного. Закривати очі на цю ролю московської мови - це збочення в болото буржуазного націоналізму. Буржуазні націоналісти в окремих республіках СССР виступають проти 'саветскої' влади під прапором оборони національних культур народів СССР. Справу московської мови у тих республіках вони перетворюють в прапор боротьби проти саветскої влади, граючись на забобонах селянства,виставляючи себе єдиними оборонцями національних культур. А чому вони мовчать про те, що немосковські народи самі вимагають щоб школа навчала їхніх дітей московської мови.Ті народи самі кажуть,що незнання московської мови було би культурним самогубством їхніх дітей,бо в найбагатша у світі наукова література вся друкується московською мовою"(**).Ледве-чи знайдеться в усій московській монархічній літературі писанина підліша, за цю "демократичну". Лише божок тої "демократії" писав: "Малороси,злившись на вікі с єдінокровной Расєєй, атварілі себе двері к цівілізаціі, прасвєщенію,іскуству і науке" (***).

А московська найвища наукова установа не посоромилася брехати про "величезний вплив на Т.Шевченка В.Белінского,Н.Чернішевського,Н.Добролюбова" (4).Так 4-х річний Н.Добролюбоф (народився 1836 р.) та 12-ти річний Н.Чернішевскій (нар.1828 р.) вплинули на 28-річного автора "Кобзаря" (вийшов 1840 р.).

Наколи Академія Наук бреше просто в очі,то інші й поготів. Знаючи,що немосквини не вірять московським пропагандивним фільмам,Московщина найняла Німців Аннелі та Андре Торидайк-ів,щоб вони зробили фільм про казкове перетворення півдикунської московської імперії у висококультурний рай на землі - СССР. Московщина назвала той фільм 'Руское чудо'. Не соціялістичне,але таки московське чудо.І всі часописи,радіо зчинили в СССР несамовиту прославу тому "рускому чуду". Московщина не закривала віговим листком 'саветское', а навпаки мільйонократно наголосила 'руссское', с.т.московське.

Та,те 'руссское' трохи був підмочив,хоч і змосковщений,проте немосквин. Московський письменник,Жид Б.Пастернак одержав Нобелівську літературну нагороду за:"Продовження великої етичної традиції московської літератури" - як пояснила Шведська Академія Наук.Щоб Жид (навіть і змосковщений) продовжував традиції московської літератури - такого не могла сприйняти московська "інтернаціональна демократія".Московщина наказала Б.Пастернакові відмовити-

---

*) Н.Кірпотін."Руская культура".

**) див."Прасвєщєніє національностєй" I-II-1930.

***) В.Белінскій."Полноє сабраніє сачінєній".

4)АН СССР,"Абщєствєно-палітіческіє і філософскіє взгляди Т.Г. Шевченко".

ся від нагороди,що він і зробив.

Всі московські поети,письменники,політики від монархістів:Ф. Тютчєва,М.Погодіна,В.Соловйова, через лібералів: А.Ґерцена, В.Белінского,А.Пушкіна,Н.Добролюбова,П.Мілюкова,соціялістів: М.Бакуніна,Н.Чернішевского,Г.Плєханова,М.Ґорького,А.Керенского до комуністів: В.Леніна,М.Хрушова,А.Блока,Б.В.Маяковского кричать за А. Белим:"Расея,Расея,Расея! Месія ґрядущева дня".

Расея,Расея,Расея!
Ти Леніна міру дала.
Расея,Расея,Расея,
Веді нас к па єдам вперьот. (*)

"Расея! Маґла ль ти стать велікою,каґда б савєтскою не стала ти"..."Здєсь рускій льоґ,Петлюру паражая" - Тисячі таких надруковано у шкільних читанках.

Па веленью нашей сіли,
Рускай,собствєнай,сваєй.
Ну ка ґде ана Расея,
У каких ґреміт дверей?
І навєкі сбів ахоту
В драку лєсть нєсвой авось,
Враґ єйо - какой па шчоту?
Пал нічком і лапи врозь.
Над какой сталіцей круто
Взмил твой флаґ,атчізна мать? (**).

Я в Расеі раждьон.І куди не пайді,
Ґдє б маі не лежалі дароґі зємниє,
Всьо што в сердце майом,што вмєстілось в ґруді
Я заву нєобьятним тем словом - Расея.
С.Островой

Он ідьот,святой і ґрешний
Рускій чудо-человєк
А.Твардовскій

Їм підспівують і яничари:

Весь космос учит рускіє слава,
І эвьозди улибаютца па рускі.
Т.Рядченко

Чуєш?- Карпати своєю хвалою
Славять Москву,славні стяги Кремля.
Якже мені не пишатись тобою,
Рідна,могутня російська земля.
Т.Масенко

Торжествуй же,Україно.
Високо знялась ти ввись:
Бо ще здавна воєдино
Із Росією злились.
П.Тичина

Та,навіть і цей переляканий на смерть раб,не витримав і заплакав:

---

*) Радіо Москва.5-XII-1954.
**) А.Твардовскій."Стіхатварєнія і паеми".

І Бєлий, і Блок, і Єсєнін, і Клюєв
Росіє, Росіє, Росіє моя.
... Стоїть сторозтерзаний Київ
І двіста розіп'ятий я. В. Тичина.

******

Як бачимо, нічого нового не принесла жовтнева контреволюція. Вона була лише синтезою споконвічних мрій минулих поколінь московського народу (нації). Вона була апокаліптичним здійсненням всього, що було в московській душі, про що марив потворний розум Москвина сторіччами. І вся таємниця сили 'саветской' влади в Московщині (*) є в тому, що та влада на всі 100% є владою московською націоналістичною, с.т. побудована і стоїть на засадах, ідеях, ідеалах, духовости і світогляду московської нації: інтелігенції і простого народу.

Так природно зіллялося в одне нерозривне ціле: московський націоналізм з московським соціялізмом, Москва-III Рим з Москва-III Інтернаціонал, московська Церква з Комсомолом, Апрічіна Івана IУ з Союзом московських письменників. Обнялися і зі сльозами національної гордости, розцілувалися монархіст архирей К. Побєдоносцєф з комуністом блюзніром А. Бєлим. Національна єдність Москвинів зміцнилася тисячократно, і зіллялася в одне, неподільне тіло і душу - МОСКОВСТВО.

У Жовтні 1917 року воскресло, і щирим гомоном відбилося в душах 50 мільйонів Москвинів святе пророцтво Філафея XУI ст. "Москва - III Рим, а четвьортому не бивать". Воскрес ідеолог московського націоналізму XУII ст. протопоп Авакум з його "Масква всему міру ґалава". Воскресли московські ґвардейці XУIII ст. з їхнім "Хатім штоб імператоріца била, как і все наші царі, самодєржавцем". Воскрес цар Алєксандр III XIX ст. з його "Цар, вєра і народность" (с.т. і націоналізм П.Ш.).

У Жовтні 1917 року відродилася, по коротенькому занепаді (1855-1917) величезна сила - МОСКОВСЬКИЙ НАЦІОНАЛІЗМ. До влади прийшов націоналіст В. Ленін.

У Жовтні 1917 року почалася нова доба в історії Московщини. Доба, що її яскраво намалював Ф. Достоєвскій у своїх романах: "Бєси", "Братья Карамазови" та інш. До проводу нації прийшли чистокровні Москвини, що вийшли з надрів свого народу. Народу-нелюду, жорстокого, жадібного крови і знущань, злодійського, підлого, ледачого і - що найголовніше - цілковито безморального, безбожницького. Народу-потвори. Націоналізм є ніщо інше, лише сукупність (сума) всіх духових властивостей народу. І московський націоналізм має всі вищенаведені властивості. Московський націоналізм - це потвора Франкен- (**) штайн.

Ми вже згадували про глибоко матеріялістичну духовість, світогляд московського народу, про його безморальність і безбожність,

---

*) І водночас слабість на немосковських землях імперії.

**) Франкенштайн - потвора, створена англійською письменницею М. Шелі (в її романі). Та потвора пожирала свого творця.

Речник того народу М.Горькій висловив світогляд московського народу коротко,але вичерпуюче - "Все з черева виходить".І нова московська провідна верства,московська "демократія" на своєму прапорі написала:"Повний Шлунок".

Глибоко побожний український нарід мав на своєму прапорі: "ПовнаДуша".І український нарід мав свою догму:"Не єдиним хлібом живе людина".Тим-то український нарід завзято спротивився московському "Повний Шлунок" (лише шлунок). Цей український спротив та московська творча нездарність призвели до того,що шлунок робітників та селян СССР став далеко порожніший,як був до 1917 року. Чому?- питає нарід. Мусила московська провідна верства дати відповідь,заки не урвався терпець народові,як 1917 року.

"Сія саринь нічєм,кроме жєсточі,унята битьне можєт" - дуже влучно висловив Пьотр I основну засаду московської влади.Страх і лише страх кари може стримати Москвина.Страхом (і брехнею) керує своїм народом і московська "демократія" СССР.Вона каже своєму народові: "СССР оточений ворожим, капіталістичним світом,який хоче знищити СССР і поневолити Москвинів. Якби так сталося,то Москвини не матимуть легкого хліба в осадах. Щоби так не сталося СССР мусить мати військо сильніше за вороже. Мусить видавати на військо три чверти всіх державних прибутків. Мусимо ще якийсь час терпіти голод і холод,якщо не хочемо бути рабами капіталістів.У СССР є ще чимало біди, але ж в капіталістичних держава біди далеко більше, бо ж капіталістичні уряди не дбають за народ,а московський робітничо-селянський дбає.Та,вже недовго терпіти. Той капіталістичний світ уже зігнив,і ось ось таможня сірома,з нашою допомогою,повалить там капіталістичний лад. Тоді створимо світовий СССР, і всі державні гроші витрачатимем на розбудову добробуту всього народу. Потерпім ще трох,і вдячні внуки поставлять нам пам'ятника".

Таке вбивають московські провідники в голову свого народу 24 години на добу і 365 діб на рік. Відгороджений залізною заслоною від усього світу, народ довго вірив цій брехні. Та,минали десятки років,а капіталістичний світ не падав.Щобільше? Він не лише не нападав на СССР,але навпаки рятував СССР від упадку.- Давав йому на мільярди долярів і на довгі сплати позички,машинерію,одяг,харчі.

Війна 1939-45 рр. зруйнувала залізну заслону СССР,і мільйони його громадян побачили на власні очі: хто зігнив,СССР чи капіталістичний світ."Зігнила" Німеччина за кілька лише тижнів розторощила величезне "непереможне" московське військо. Німецьке військо дійшло до Волги."Зігнилі" ЗАС кораблями,літаками привезли до СССР десятки тисяч літаків,плазунів,авт; привезли мільйони тон: військового виряду,одягу,харчів,ліків. Подарували СССР стонадцять кораблів.І все це не продали,але ПОДАРУВАЛИ (*).І все те було такої високої якости,що про неї і мріяти не могли московські виробні.Мільйони людей в СССР не лише бачили,але й вживали всі ті аме-

---

*) Формально позичили,але по війні Московщина відмовилася заплатити,і ЗАС махнули рукой.Понад одинадцять і пів мільярдів повноцінних долярів (а не безвартісних рублів) видали ЗАС на допомогу СССР.

риканські вироби,порівнювали їх до московських.

За тої війни понад п'ять мільйонів громадян СССР були в Німеччині,Австрії,і на власні очі бачили добробут німецьких робітників та селян.По війні тисячі українських переселенців посилають своїм родичам у СССР щороку тисячі пакунків одягу,харчів,ліків,і пишуть, що в ЗАС вони доробилися вже власної хати з новітнім устаткованням,чи власного хутора (фарми) з новішою машинерією.Різними шляхами дізнаваласи люди в СССР, що капіталістичні ЗАС щораз більше демократизуються.Напр.удержавили допомогу безробітним,бідним,старим,запровадили (частинно) державний нагляд над промисловістю, торгівлею,рільництвом. Допустили промислових робітників до керми і зиску виробень.Знесли всі станові пільги (привілеї) тощо.

У СССР люди на власні очі бачать,що московська "демократія" запровадила старе,вже давно минуле в Европі,капіталістичне рабство робітників. Напр. прив'язала робітників до певних виробень,без права покидати їх.Запровадила потогонний лад у вирібнях,с.т.платню за кількість зробленого,а не за час праці (*).Погнала жінок та дітей до виробень і навіть до копалень та на будови. Знищила робітничи союзи,обернувши їх у підганяйлів робітництва і т.п. Також бачать люди в СССР швидкий зріст нових дуків та аристократів,і водночас - нечуване в історії Европи - жахливе зубоження робітництва та селянства (**).

Коротко - люди в СССР переконалися,що той прославлений московський "соціялізм" - це найцинічніше,найбрехливіше,найбільше у світовій історії московське націоналістично-імперіялістичне ОШУКАНСТВО робітництва, селянства,інтелігенції, і то не лише в СССР, але й у всьому світі.

Московська "демократична" інтелігенція пояснювала (до 1917) убожество народів імперії, нерозвиненість промислу, рільництва в імперії,безправність,неосвіченість, некультурність народів тощо себелюбством дворянства та дурнотою царських урядів.Та інтелігенція обіцяла народам імперії поліпшити те все на 1.000%,коли матиме державну владу у своїх руках.

Вона одержала ту владу 1917 року.І за майже півсторіччя не поліпшила того всього,але погіршила на 1.000 %. Старі люди в СССР знали і молодшим казали, що до 1917 року життя було далеко ліпше, заможніше,вільніше робітникам та селянам,ніж воно є в СССР.Молодші люди знають, що до 1917 року сама лише Україна годувала своїм хлібом пів Европи, а в СССР вимерло з голоду майже 10 мільйонів. Всі люди, навіть і діти,на власні очі бачать щодня божевільний безлад,марнотратство,крадіж мільйонів тон харчів,крату і водночас брак їх у крамницях.Бачать тисячі фактів безмежної дурноти всіля-

---

*) Всі робітничі (професійні) союзи у всіх державах(крім СССР) завзято боролися і вибороли заборону платити за кількість виробленого.Тепер у всьому культурному світі платять за годину праці. Лише з дозволу робітничого союзу, крім платні за годину,платять окремий додаток за кількість виробленого.

**) М.Джілас."Новий клас".

ких начальників.Бачать старий зперед 1917 року,тисячократно посилений і "удосконалений" 'праізвол і раболєпствіє'. І водночас цинічну урядову брехню.що "жить стало лучшє".

Так умерли в СССР мрії зперед 1917 року про соціялістичний рай на землі. Намарно три покоління пролили море крови. Намарно склали гори жертв соціялістичній марновірі(утопії).Химера! Мара! Жахлива помилка.Письменник А.Арбузоф у своєму романі "Мой бєдний Марат" зі сумом стверджує, що комсомольці не лише не живуть комуністичними ідеями,але й глузують з них вже відкрито.

Передова стаже (авангард) нашії - це інтелігентська молодь. Вона шукає і торує нові шляхи до незнаного майбутнього.Бездушній, безвірній,безголовій теперішній московській інтелігентській молоді несила шукати нових шляхів,бо ж несила їй відчути душею і збагнати розумом споконвічну правду, що лише великі духові ідеї, лише ідеї вищі за шлункові захоплюють людську душу, серце і розум. Що лише за вічні, непроминальної вартості ідеї віддає охоче людина свої життя.Ніколи за малі,часові,шлункові.Не маючи сили того зрозуміти,втративши віру в можливість "Повного Шлунку", втратила московська інтелігентська молодь ґрунт під ногами. Втратила життєвий компас; духово,морально пустилася берега. Схудобіла. А худоб'ячий ідеал - нажертися,впитися,мати самиць,всього того досхочу. Цим і живе тепер нова московська провідна верства.

Так порожній шлунок започаткував упадок московської імперії. Порожня ж душа московської провідної верстви потягла її в моральне болото зогнивати на смерть.

Цар і законодавець московської "дємакратії" В.Ленін вчив, що моральним є все те,що є корисне (сіромі).А Москвин ніколи не визнавав жодної моралі засадничо, бо ж "Трудна чалавєку знать : што грєшно,а што нєт.Тайна тут прєвосходящая ум чєлавєчєскій" (*).

Людина з такою "мораллю" вжиє найгідкишої підлоти,найжорстокішого злочину.А в московській,азійській,дикій деспотії можна було (і є) врятувати своє життя,і зробити кар'єру лише підлотою,злочином,виказом,лакузтвом,хабарством,таємним убивством (**).

До 1914 року Европа чинно обурювалася на якусь більшу неморальність чи злочин. Крім того,у московському імперському проводі було чимало немосквинів (змосковщених).І уряд не дозволяв аж дуже розпаношуватися особистій, громадській чи політичній неморальності та злочинству.По 1917 році мораль Европи впала на дуже низький позем,і Европейці не звертали уваги, що діється в Східній Европі. Використовуючи це,московська "дємакратія" скинула зі себе фіговий листок европейської культури, і розперезалася на всю її 'широкую натуру'. 'Праізвол і раболєпствіє' вже цілковито відкрито й офіційно панує не лише в державному - як було до 1917 році - але й у ВСЬОМУ життя СССР.Нема в СССР ані одної царини життя,в якій хтось може здобути вище становище чесно,лише своїми здібностями та осягами.Чесність в СССР - це самогубство.Чесні люди - у в'язницях, у

---

*) В.Андрєєв."Тьма".

**) див.Н.Бочкарьов."Масковскоє ґасударство па сказаніям іностранцєв", Т.Лукомскій."Московія в прєдставлєнію іностранцєв".

сибірських смертельних таборах і в могилах.Навпаки,підлота - це єдиний в СССР спосіб не лише здобути вище становище, але й навіть взагалі вижити. А що змаг (конкуренція) підлих дуже великий, то здобувають вищі становища,вищі посади найпідліші,найнеморальніші, найжорстокіші.Люди,єдиною життєвою метою яких є нажертися,напитися,розпуствувати,знущатися. Така двонога худоба 'плєвала' на всі ідеї та ідеали,і заради них не ризикуватиме своїм життям.У хвилину небезпеки своєму життю чи добробутові,зрадить свого хлібодавця, і служитеме будь-кому,хто ліпше заплатить.

Теперішні московська провідна верства морально зігнила.Цього вже й не ховають кремлівські можновладці, бо ж ховати - це признаватися до співучасти.Треба удавати обуреного,і навіть карати.Уряд СССР наказав своїм часописям оприлюднювати факти пияцтва, розпусти,злодійства дітей нової аристократії СССР.Та,ніхто тим не хуриться,бо ж те ....звичайне явище в СССР.

Війна 1941-45 рр показала, що більшість синків московської нової аристократії та дукарів не фронті не воювала,а сиділа в запіллі на безпечних посадах.А за 1941-45 років московська молодь (понадто інтелігентська)була далеко менш зігнила,як теперішня.

Без проводу,що об'єднує і керує,не існує(бо не може існувати) ходна, навіть маленька людська громада. Держава ж є велика і дуже складна громада.Вона розпадається,втративши провід.Історія вчить, що всі держави,які впали,розвалилися тому,що їхня провідна верства морально зігнила. Напр.Римська імперія була могутня доти,доки римська провідна верства охоче віддавала своє життя і маєток заради величі і слави Риму, коли вважала своїм щастям і честю покласти свою голову за імперію.Римська держава могутніла і багатіла а з нею багатіла й її провідна верства. Її нащадки,виросли в багатстві, звикли до учтів і незаслужених особисто почестей. Вони призвичаїлися думати і дбати про свій особистий добробут насамперед,а державний,національний - потім. Поглиблювалася боротьба за владу (державне корито),обкрадання держави і народу. І коли Рим облягли Гуни, то морально зігнилі провідні Римляни думали не про боротьбу з Гунами,але про рятунок свого особистого життя та маєтку,хочби й ціною національної зради. Рим упав до рук Гунів,як перестигле яблуко з дерева. Так упали Єгипет,Вавилон,московська імперія 1917 р.Турецька 1920 р.Така доля і нової московської імперії СССР.

Та,є в Московщині одна сила,що завзято боронитиме імперію від розвалу.Це - московське 'кадрове' старшинство.Воно безперечно є дуже патріотичне і націоналістичне. Битиметься до останньої краплини своєї крови.Але вони навчені лише воювати,с.т.нищити,а будувати,с.т.правити державою їх не вчили.Наполеони ж не падають з неба. Якби якийсь можливий (потенціяльний) Наполеон і впав з неба серед африканських дикунів,то він ніколи не зміг би стати европейським імператором.Наполеонів родит і виховує на провід власний нарід. Так,як Великого Богдана.Чи висуне московський нарід?

Чим ріжняться Наполеови від звичайних генералів?- Геніяльним командуванням? Багато геніяльних командувачів не стали наполеонами.- Робить їх наполеонами глибочина та широчина їхнього держав-

нищького розуму і знань.Московські старшинські школи завжди виховували вузькоглядних загорільців (фанатиків).Московський старшина був культурним і політичним невігласом. У СССР чимало збільшено політичну освіту старшин,але водночас і звужено до бездумного,безкритичного вивчення марксизму.На такому ґрунті наполеони не виростають.Хіба Стенькі Разіни,Є.Пуґачови.

Та,найголовніше з найголовнішого,визначальним є те,що тепер війни виграють не гармати,але СЛОВО,с.т.ідеї.Англо-Американці виграли 1945 року горячу війну,але програли холодну. Програли, бо не мали ідеї,що поривав людей до смертельної боротьби.

Яку ідею може висунути московське кадрове старшинство? - Лише одну - "Єдіная,недєлімая Расєя". Чи ця ідея пірве зігнилу московську провідну верству до смертельного бою? Та,хочби й пішла,чи врятували би Москвини свою імперію від розвалу?

Ми вже казали,що Москвини збудували свою імперію не своєю військовою чи культурною силою,а лише руками та розумом яничарів. Це знає теперішня "демократична"Московщина,і не шкодує мільярдів гроша та величезної праці, щоби виховати якмога більше і вірніших яничарів.Виховала багато.Але й виховала те,чого фатально забракло Українцям 1917 року. Це - НЕНАВИСТИ до Московщини,до Москвинів,до всього московського, а також і до спричинників поневолення - до яничарів. Щоправда, та ненависть переважно сліпа,а сліпу може завести на манівці світова Мафія в личині "справжньо" демократії. Відкрити очі - це завдання таких книжок,як оця.

Отже,доля московської імперії залежить від того чи пощастить Московщині - з допомогою світової Мафії - обдурити Україну (як 1917 року) новою,привабливішою ОМАНОЮ.Напр.федеративними чи світовими угодами,союзами тощо.

Провідник московських соціялістів А.Керенскій писав: "Єдіна, неподільна Расєя (с.т.імперія П.Ш.) - ПОНАД ВСЄ.І це беззастережно,безкомпромісово,догматично,до останнього подуху нашого".

Духові нашадки П'ятисот Безсмертних Українок з Кінгірі вже поставили українську догму: Українська,Самостійна,Соборна Держава беззастережно,безкомпромісово,догматично до останнього подиху останнього Українця й Українки.

XVII.

МЕСІЯНСТВО МОСКВИНА.

Москва - III Рим
Філофей XVI ст.
Москва - III Інтернаціонал.
В.Ленін XX ст.
Масква - всєму свєту ґалава.
нар.припов.

Німецький автор "Історії України" питав ще 1796 року: "Як це сталося,що ті горді, вільні Козаки опинилися у московському ярмі? Яким чином Московщина змогла накласти кайдани на Козаків, на націю,яка була пострахом Туреччини,Польщі,Татар і самої ж Московщини? Як це сталося,що місце вільно обраного Гетьмана зайняв московський губернатор?" (*).

Яке це сталося, що 1917 року скинули з себе московське ярмо вдесятеро менші за Україну:Литва,Естонія,Латвія, Фінляндія, а вдесятеро більша за них Україна досі ходить у московському ярмі? - повторюють запит,зперед 150 років,наші діти.

Як це сталося? Яким чином? Як?

Наші батькі народу,вчені історики відповідають: "Миролюбна Україна оточена з усіх чотирьох боків напасницькими народами.З півдня - азіяти Турки,зі сходу - азіяти Татари,з півночі - азіяти Москвини,зі заходу - войовничі Ґермани (Німці пхали Поляків на схід,а Поляки - Українців.Румунів пхали на схід Угри). Миролюбна Україна -це острів серед ворожого моря;з жодного боку нема ніякого природнього кордону -всюди відкритий степ.Не могла Україна мати союзу з якимось сусідом проти іншого сусіда,бо всі вони хотіли загарбати щмога більше багатющої української землі.Це довели всі спроби такого союзу.Наколи б кожний Українець був велетнем казкової сили,то й тоді б Українська незалежна держава була би не встоялася. Велетень лев тікає від сотки маленьких бджіл,а ворогів було десять на кожного Українця. - Так пояснюють нашу недержавність малоукраїнці,визнавці матеріялістичної філософії життя.

Визнавці ідеалістичної філософії,українські націоналісти питають: "А яким же чином менша за Україну Англія не лише втримала свою державну незалежність, але й розбудувала Британську імперію на п'ятьох суходолах.Чейже англійські острови відкриті до нападу

*) J.C.Engel."Geschichte der Ukraine".

з усіх боків. А чому ж від мільйонової імперії Чингіс-Хана лишилися лише жалюгідні маленькі рештки кримських та волзьких Татар? Ту імперію не завалила якась сильніша за неї імперія. А яка ж сила створила з малосильного містечка Риму величезну Римську імперію? І яка сила завалила ту могутню імперію? Як знаємо, завалила не сильніша за неї. А звідки дикий, маленький фіно-татарський народець набрав сили розбудувати своє миршаве Суздальське князівство на імперію, що займає одну шосту суходолу нашої планети? Якою силою цей маленький, дикий народець поневолив більші і культурніші за себе Золоту Орду, Україну, Польщу, а тепер і пів Европи?

Поперед ми казали, що поневолив їх не власною військовою чи культурною силою, але підступом, хитрощами, обдурюванням, яничарством. Це так! Та, чи лише цим? Чи лише хитрощів досить, щоби збудувати імперію? Чейже поневолені Московщиною культурні народи дурнішими за диких Москвинів не були. Тут приходимо до великого запиту.- Де, в чому є справжня сила нації? Це - велика тема, що вимагає кілька грубих книжок (*). Тут скажемо лише про один з її складників - про національну доктрину.

Людина має розум і серце. Має тіло і душу, і тому-то відчуває голод не лише шлунку, але й голод душі. Щобільше! - Часом людина з порожнім шлунком, але з повною душею почувається щасливішою за людину з повним шлунком і порожньою душею. Лише повного шлунку не вистачає до повного щастя навіть дикунові, навіть вщерть зматеріялізовані людині. "Не єдиним хлібом живе людина". Ця євангельськ правда стосується і до нації.

Щоби тварина (чотиринога і двонога) не загинула у життєвій боротьбі, Творець дав їй інстинкт самозбереження. Цей інстинкт владно вимагає від людини вірити у свою силу, у свою перемогу, у свою вищість. Наймиршавіший жебрак, навіть раб не любить щоби його принижували. У глибині душі, навіть і раба, жевріє іскорка гордости, самопошани, байдуже, що та гордість не виявляється назовні в чинах. Тим-то нема у світі народу (навіть дикого племені), що не мав би бодай трохи національної гордости. Коли нема жодних підстав до неї, то інстинкт самозбереження наказує видумувати ті підстави. І всі народи, навіть і дикі племена. створили свої національні перекази (легенди), в яких прославляють свій нарід, своїх предків свої перемоги.

У своїх історичних переказах (легендах), піснях, приказках тощо нарід висловлює свій історичний ДОСВІД, свою філософію життя, свій заповіт наступним поколінням. Провідна верства, еліта нації все те аналізує і синтезує в короткій, але всеохоплюючій формулі-висновку. Цей висновок стає дороговказом, компасом нації на довгі сторіччя. Стає національною доктриною.

Вказівка компасу показує північ за всіх обставин. Так і національна доктрина вказує нації напрям її ходу за всяких обставин. Напрям випробуваний довгими сторіччами досвіду. Нарід висловлює її первні (елементи) у простій, але глибокій формі приказок. Напр. українські: "Хочби москаль з неба - вірити йому не треба", "З мос-

*) Дещо сказано у П.Штепа. "Українець а Москвин".

калем дружи, а камень за пазухою держи" і т.п. Провідна верства висловлює у філософічній формі,у формі ідеї,якою і задля якої живе нація.У національній доктрині нація висловлює МЕТУ свого життя; висловлює ПРИЗНАЧЕННЯ своєї нації у світі. Так національна доктрина набирає силу догми. А кожна догма має свою силу,основує її на ВІРІ в неї своїх визнавців. Підкреслюємо - на вірі,а не на розумових переконаннях.Нація,що непохитно вірить у свою національну доктрину-догму (хочби й безглузну,як Москва III Рим),яка вірить у своє призначення,у свою місію - така нація має неймовірно великі (як до своїх фізичних сил) перемоги.

Тут маємо зробити застереження.Національна доктрина має величезну силу і життєздатність лише тоді,коли створена самим життям, а не кабінетними мрійниками,теоретиками. Має силу лише тоді,коли стоїть на непохитному ґрунті історичного досвіду власної нації,на духовості власного народу, на життєвій філософії власної нації. Свою національну доктрину не можна позичити у чужинців.Коли ж теоретики позичали чужі їхній нації доктрини,то нація їх не сприймала. Напр.московська нація не сприйняла европейських доктрин лібералізму,демократизму,соціялізму, а воліла свою національну деспотію. Тих,хто пробував їй накинути (М.Сперанского,П.Мілюкова,А, Керенского) вона вигнала з Московщини, а взяла В.Леніна,який відновив стару московську доктрину Москва - III - Рим у формі Москва - III Інтернаціонал.Так українська нація не сприйняла соціялістичних доктрин і московської деспотії, заплативши за вірність своїй українській національній доктрині несамовито жахливу ціну на ім'я УРСР.

Народи,що свої національні доктрини сперли на власний історичний досвід, на власну духовість - творили історію людства. Англійське "Britania rule the waves" (Британія панує на морях) створило Британську імперію на берегах всіх океанів.Англійці дали людству машину,і показали шлях до лібералізму - перші у світі створили Парлямент.

Німецьке "Deutschland uber Alles" (Німеччина понад все) створило таку могутню - матеріяльно і духово - державу-націю,що треба було об'єднаних сил кількох великих потуг,щоб її приборкати.Німеччина дала світові багато великих науковців,філософів,письменників.

Французьке "Vive la France" (Живи Франція) рятувало кількократно французький нарід від поневолення сусідами.Франція створила чи не найліпшу у світі літературу; дала світові великі поступові ідеї волі і прав людини; повела світ на шлях народоправства, демократизму.

Американська доктрина Монро спрямувалавсі сили Американців на творення нової цивілізації,і за коротенькі пару сторіч американський степ та праліс обернулися в найбагатшу,найвільнішу,а тепер і наймогутнішу у світі державу.

Московське "Масква - III Рим" призвело московську націю на верхів'я її історичної слави - СССР.

Українське "З Києва піде світло Христове" створило найкультурнішу і найбагатшу тоді імперію Русь, яка врятувала европейську цивілізацію і культуру від знищення азійськими ордами, і понесла світло Христове аж до берегів Льодового і Тихого океанів.

Запорізького Ордена "За віру, за волю, за честь" рятувало пару сот років европейську (.отже й українську) культуру від знищення новітніми дикунами - Москвинами. Українське Козацтво дало українській нації духову силу такої величезної наснаги, що дикунська Московщина не здолала її всією імперською силою у 300-річній боротьбі, а тепер поломила на ній свої хижацькі зуби..

Духовий нащадок українського козацтва - безсмертний Тарас своїм "Заповітом" створив безприкладну своїм святим геройством УПА. Вона Тарасову національну доктрину "Бог і Україна" піднесла перемогою Духа своїх воїв - 500 Безсмертних Українок з Кінгірі на височінь недосяжну всім деспотам, всім мафіям.

Виросла з твору українського народу - з переказу про першого Апостола Христова в Києві - українська національна доктрина "Бог і Нарід" (нація) своєю духовою силою перевищила всі національні доктрини всіх народів. Перевищила, бо ж піднеслася зі земного дочасного, матеріяльного життя на височінь ідей вічних, до Праджерела всього життя озорого і неозорого, до несмертельного Божеського Духа.

Українська національна доктрина "Бог і Нарід" поставила Україну на чолі сил Божих у війні зі силами сатани. А війні, що розгоряється тепер, у війні, що визначить долю нашої планети. Так Українська національна доктрина "Бог і Нарід" стає доктриною світовою. І вона, а ніщо інше знищить раз на завжди московську доктрину "Москва-III Рим". Москвини це знають. Знає і світова Мафія. А ми, Українці, щоби зменшити число українських жертв у тій війні, мусимо знати ті обидві сатанські сили: і московську "Москва - III Рим", і мафійну ООН 'Всесвітньої Наддержави" зі столицею у Нью-Йорку (*).

*****

Московський історик пише: "Рік 1169 треба вважати за рік народження Московської держави. Того року князь Андрей Боґолюбский зруйнувавши Київ, заснував нову столиці Владімір, і нове Велике Князівство - Суздальске. В особі кн. А. Боґолюбского Москвини вперше виступають на історичний кін" (**). Рік 1169 визнають за початок московської держави й інші московські історики, як напр. М. Покровскій (***). Не визнають запаморочені марою Москва - III Рим, монархісти: Н. Карамзін, В. Татіщеф, С. Соловйоф, Д. Іловайскій, соціялісти: М. Артоманоф, В. Пашуто, Є. Тарле, взагалі всі 'совєтскіє'.

Всі загарбники, всіх часів (навіть і дикуни) завжди намагалися пояснити, виправдати своє загарбництво якимись вищими ідеями чи ідеалами. Отже, їм не вистачало самого лише права меча, і вони шукали схвалення (санкції) якогось вищого судді: Бога, справедливости

---

*) У Нью-Йорку лише тимчасово. Президент жидівської республіки в Палестині Давид Бен-Ґуріон вже оприлюднив таке: "ООН побудує в Єрусалимі Храм Пророків. Це буде осідок Найвищого Суду всього людства. Той суд полагоджуватиме суперечки поміж всіми народами всього Світового Союзу". (див. американський журнал "Look". 16-I-1962.

**) В. Ключевскій. "Курс руской історіі".

***) М. Покровскій. "Історія Расєі".

тощо.Так народилося месіянство загарбницьких народів.Навіть і в народі,що втратив свою державу 2.000 років тому, що розпорошився по всьому світі - навіть у Жидів (*).

Ідейний підмурівкок під своє загарбництво Москвини почали творити з першого ж дня народження своєї держави 1169 року. Тоді у Вишгородському манастирі(під Києвом) був чудотворний образ Божої Матері,привезений колись із столиці Візантії - Царгороду. Переказ про той образ каже,що там,де він стоїть - стоятиме столиця великої держави. Руси забрали її з Царгороду,і Візантія впала в руки Турків.Привезли той образ до Києва,і Київ став столицею великої імперії. Треба нам пам'ятати,що за тих часів (XII-XVII ст.) люди непохитно вірили у правдивість переказів,пророцтв тощо.Так цей Вишгородський образ набув силу святого опікуна столиці й держави(т. зв.палядіум).А.Боґолюбскій украв той образ з Вишгороду до столиці свого князівства Владіміра-на Клязмі (**).Коли столицею стала Москва,то перенесли того опікуна столиць до Москви.

Психологія вчить,що малосильна людина, і навіть сильна,але зневірена у свою силу,має почуття своєї нижчости(Inferiority Complex),несили.Природний інстинкт самозбереження наказує такій людині підбадьорювати себе,байдуже чим,хочби й оманою,самодуренням аби лише людина ВІРИЛА,що воно рятує її, збільшує її сили.Так міти, перекази стали величезною духовою,моральною силою, що рятує людину і нарід від упадку в безодню зневіри,розпуки,душевного заламання,смерти."Вірте і віра врятує вас" - цієї понадсумнівної правди (аксіоми) теперішніх науковців-психологів,лікарів душевних хвороб,навчав майже 2.000 років тому Тесля з Назарету.

Москвини мусили шукати способів зменшити свій страх перед силою (культурною насамперед) Европи. Мусили шукати способів збільшити свою віру у власні сили. Таке зробити може лише національна гордість, що виростає з перемог, з культурних здобутків нації.І національна гордість не є порожній,шовіністичний забобон. Національна гордість - це СИЛА,і то сильніша за гармати.

Цю силу - національну гордість - творять великі національні постаті: вожді, герої,письменники,мистці,науковці, філософи. Вони творять культуру й історію нації. Европа,зокрема Україна,має чим пишатися,бо розбудовує свою культуру понад 5.000 років у сталому зв'язку з прастарими культурами Малої Азії,Єгипту,Індії,Китаю.

Відокремлена від усього культурного світу,Московщина почала розбудовувати свою культуру щойно 700-800 років тому, і то не власними силами, але найманими чужинцями: Українцями та Німцями. Свою науку Москвини почали (лише почали) розвивати можно у XVIII ст.а літературну мову аж у XIX ст.І то не власним розумом,але розумом немосквинів. Коротко - Москвини не мали не тощо підстав,але й знадібок будувати свою національну гордість. А розбудова держави владно вимагала створити її, бо національна гордість - це Дух

---

*) Щобільше!- Жидівське месіянство принесло Жидам казково величезну владу у світі.

**) Прикметно Москвинам.Вони той образ перезвали на 'Владімірская Боґоматєрь'.

душа нації,а бездушна нація приречена на загибель.Хоч цього всього Москвини не розуміли, проте вони інстинктово це відчували. І псковський учений чернець Філофей,позичивши з Балкан ідею III Риму ,створив 1524 року московський міт "Москва-III Рим.Той міт"теорія III Риму не була лише витвором московських політиків. Вона увійшла глибоко у душу і кров всього московського народу; стала його глибокою вірою у месіянське призначення Московщини; стала творчим духом,що творив всю московську історію"(*).

До татарської влади та якийсь час і по ній, Московщина,хоч і мала Великого Князя,проте складалася і кількох фактично самостійних князівств, як напр.Псковське, чи республіка Великий Новгород. "Культурне життя Великого Новгороду було пов'язане з культурою Київської Руси та її Руського-Литовського нащадка. Тож не дивно,що навіть коли Москва завоювала і зруйнуваала 1478 року Великий Новгород,то політично переможене місто було аж до середини XVI ст. культурним осередком всієї Московщини. У Великому Новгороді існував тоді гурт европейсько освічених учених,на чолі з архиепископом Ґенадієм Ґонзовим. До того гурту належав учений чернець Філорет, хоч походив він зі Пскова. Той гурток знав европейську ідею III Риму.Філофей мав чи не найбільшу освіту та розум у тодішньому новгородсько-псковському суспільстві. Літописець XVI ст. пише про нього,як про велику,духову,моральну і розумову силу та авторитет (**).

Філофей

Саме тоді (1510 р.) Московщина загарбала Псков,і знищила його вольності,вивозячи до Московщини тисячі псковських визначних діячів,а надсилаючи своїх урядовців.Філофей був псковським патріотом,і побачив, що Москва вже стає столицею нової великодержави, а Новгород і Псков засуджені історичною долею на заник.Ідея 'історичної долі' (провіденціялізму) була тоді основою філософічного світогляду Европи.Тоді люди твердо вірили,що життя людини і народів є наперед визначено Богом.Отже,і Філофей вірив,що упадок Риму та Царгороду (Константинополя) і зріст Москви наперед визначені Богом.І хоч Філофей - псковський патріот і Слов'янин - мав всі причини ненавидити азіятську Московщину, проте він повірив в її історичну місію.А повіривши,він переніс на Москву балканську ідею III Риму,що її висловив твердо (категорично):"Два убо Рима падоша, а третій стоїт,а четвертому не биті" (***).

Як бачимо,найбільшу московську ідею,що дала Москвинам силу розбудувати імперію,створив немосквин,Слов'янин,псковець. Її величезної державницької ваги Москвини не могли навіть і збагнути. І немосквинам забрало 80 років часу розтлумачити тим дикунам її користь Московщині. Філофей проголосив цю свою ідею перше 1504 року (у'посланії'до Велик.Князя Івана III),а остаточно зформулював її 1524 року.Московський митрополит Макарій (також не Москвин,а новгородець) витратив кілька років часу,щоби розтлумачити Іванові IV та боярам її державницьку вагу.Московська держава і Церква

---

*) О.Оглоблин."Московська теорія III Риму XVI-XVII ст.".

**) там-же

***) Його узасаднення див.В.Малінін."Старец Філофей і єго послані".

офіційно ухвалила її аж 1589 року, записавши до "Уложоной Грамоти" (про заснування Московського Патріярхату). За царя Бориса Годунова Москвини вже офіційно писали: "В Богохранімом царствуєщем градє, в Третєм Ріме".

У XII-XVIII ст. націю утотожіювали з державою, а державу з королем (династією). Отже, щоб довести право Москви на спадок Риму, треба було довести спорідненість московських князів з імператорами І-го чи 2-го Риму. Це і робив Філофей у своїх багатьох 'посланіях'. Митрополит Макарій також багато писав 1542-63 роками про ту "спорідненість". Обидва пригадували, що московські князі походять з київського роду Рюриковичів (*). А київські королі були посвоячені з усіма европейськими королями, разом з Візантійськими.

Та, посвоячення через Київ ставило Москву аж на четверте місце: Рим-Царгород-Київ-Москва. Так самі Москвини мусили визнавати Київ старшим, і то не "братом", але таки 'матєрью ґарадоф рускіх'. Отже Київ мав би бути III Римом, а Москва хіба IV (**). Московщина шукала способу позбутися Київського старшинства. Саме тоді Ватикан шукав силу, яка могла би привести Царгород (Візантію) під владу Ватикану. І Ватиканові було байдуже, яка та сила могла бути. Напр. Папа Пій II запропонував султанові Магометові I перейти на католицьку віру, спокушаючи його тим, що, мовляв, він заволодів Візантією незаконно, загарбництвом, а якщо перейде на католицьку віру, то Папа надасть йому титул і корону імператора Греків і Сходу (***).

Ватиканові не пощастило спокусити Турків, і він звернув свою увагу на Московщину. Запропонував їй пшлюбити Івана III з небогою колишнього візантійського імператора Зоєю Палеолог. Ватикан плянував з її допомогою спонукати Московщину визволити Царгород, а далі може і визнання Москов ською Церквою зверхности Папи Римського(4). Московщина дуже радо ухопилася за цю несподівану нагоду, і вислала до Ватикану свого високого урядовця Батисту Вальпе (італійця з походження). Він неофіційно приобіцяв Ватиканові, що Московська Церква визнає зверхність Папи (5). Як далеко було від того показує той факт, що Московська Церква наново охристила вже охрищену православною (грецькою) Церквою Зою Палеолог. А щоб підкреслити це, надала Зої навіть нове ім'я. Назвала її Софією.

Посвоячившись із візантійським цесарем безпосередньо (а не посередньо через Київ, як раніше), князь Іван III почав називати себе також цесарем('цар' -слов'янська форма від caesar). Іван IV наказав записати до державних законів новий титул московських кня-

---

*) Рід Рюриковичів вимер у Московщині ще 1598 року.

**) Московська Церква - на 460 років молодша за Українську - проголосила сама себе матір'ю Української.

***) L. Pastor. "Geschichte der Päste".

4) В. Гришко "Історично-правне підгрунтя теорії III Риму".

5) Безбожницький цар Нікіта вислав 1962 р. до Папи Римського свого зятя з подібними грушками на вербі. Ватикан так спокусився тими грушками, що запросив НКВД-істів у рясах на Собор Католицької Церкви. Не тяжко уявити, як реготалися в Москві всі Москвини.

зів - 'цар'.І від Філофея до теперішніх істориків СССР разом,проголосили невідклично(безапеляційно):"Шлюб із Софією Палеолог зробив Івана III спадкоємцем прав Візантійських імператорів,а православна московська держава - після завоювання Візантії Турками - стала вождем і основою всього православного світу, і всього Слов'янства (*). Як і все, це звичана московська "наукова" брехня. Киньмо оком на неї.

Турки заволоділи Царгородом 1453 року.Отже,Візантія вже не існувала 19 років перед шлюбом Софії,а Палеологи жили утікачами (емігрантами) в Римі.Отже,фактично імператорські права Палеологів не вартували нічого.Щобільше! - Навіть і теоретично Софія не мала найменших спадково династичних справ. Їх успадкував брат останнього імператора Константина Палеолога -Тома Палеолог.А Тома мав двох синів і двох дочок.Один син,Мануїл,втративши надію на візантійський трон,перейшов на магометанську віру,і одержав державну посаду в Турції. За законами Візантії спадкові права перейшли до другого сина -Андрія.Старша за Софію дочка -Єлена вийшла заміж за сербського володаря (**). За візантійськими законами династичні права успадковують лише мужчини, ніколи жінки. Отже, Софія не мала би тих прав,навіть і по смерти брата Андрія,наколи б він не мав синів.А він їх мав.

Андрій Палеолог мріяв визволити Царгород, а не маючи власної сили,шукав когось,хто визволив би. Ясна річ,ніхто не визволяв би задля Палеологів,і тому Андрій пропонував 1480 р.продати свої імператорські спадкові права.Перше запропонував своєму швагрові Іванові III,але той не хотів платити гроші за порожній титул.Цей факт вказує,що тоді Москвини не надавали жодної ваги спадковим правам Палеологів (***).

Не знайшовши за 10 років іншого покупця,Андрій знову запропонував Іванові III за меншу ціну.Той знову відмовився. Нарешті Андрій продав 1494 р. свої спадкові права на Візантію французькому королеві Карлові VIII.Той хоч і додав до своїх титулів ще й 'Імператор Сходу', Царгороду не визволив. Тоді Андрій подруге продав 1502 р. ті права еспанському королеві Фердинандові Католикові.

Отак виглядають права Софії на спадок Візантії.

Зрештою і самі Москвини не вважали себе тоді (XV-XVI ст.) спадкоємцями Візантії,хоч Московська Церква неполягливо їх в тому переконувала. Московський історик пише: "Ані зі слів, ані з чинів Івана III не видко,що він після шлюбу зі Софією,вважав себе спадкоємцем Візантії чи прав її імператорів.Його син і внук не виявили наміру визволяти Царгород"(4). Вони не лише не думали про свої права на Візантію,але навпаки син Софії Василій III намагав-

---

*) "Бальшая Саветская Енціклопедія" ст.358.

**) Сербам і до голови не прийшло допоминатися візантійського спадку,хоч Єлена була старшою за Софію.

***)Причина відмови була не в московській скнарности.Московські князі видавали величезні гроші на хабарі в Золотій Орді.

4) В.Каптерьов."Характер атнашеній Россі к православному Востоку в XVI-XVII веках".

ся укласти союз із султаном,а його внук цар Фьодор називав у своїх листах турецького султана своїм братом, і прирекав виконувати його волю (*).

Якої ваги надавав Іван III правам Софії на Візантійський спадок,вказує той факт,що він призначив своїм наступником на троні не сина Софії Василія,але внука від першої своєї жінки Дмітрія.

Та,у XVII ст.Москвини змінили свій погляд на московські права до спадку Візантії на цілковито противний.Вони почали доводити права Московщини на візантійський спадок. Звичайно, не цураються навіть і безглузної брехні та підробки історичних документів. І Москвини признаються до такого шахрайства. Напр.один пише:"У Москві почали на початку XVI ст.перекручувати історичні факти,пристосовуючи їх до своїх політичних потреб"(**).Підробили (пофальшували) і писання Філофея.Напр.

Обґрунтовуючи свою ідею 'Москва - III Рим',Філофей писав:".. вся хрістіанская царства приідоша в конец і снідоша во єдіне царство нашего ґасударя по пророческім кніґам,то есть ромейское царство".Оце 'ромейское' написано у всіх старих відписах посланій Філофея.Але у пізніших відписах (по XVI ст.) замість 'ромейское' написано 'росейское'.Чому Москвини підробили?

У московській мові XVI ст.слово 'ромейскій' означало 'римський'. Назвою 'ромейское' царство Філофей висловив - поширену тоді в Европі - думку (віру),про незнищимість проводу,осередку Християнства.І Філофей сам каже,що перше Ромейске царство (Римська імперія) упало, але провід і осередок Християнства перейшов до другого Ромейского царства (Візантії).Впало друге Ромейске царство (Візантія) - осередок і провід Християнства перейшов до третього Ромейского царства (Московщини).Як бачимо,назва 'ромейское' у Філофея не означала 'росейское'. І не могло означати, бо ж за його часу не існувала в московській мові назва 'росейскій' на означення 'московський'. Аж до Пьотра I і Москвини і чужинці називали Московщину 'царство Московское',або (як називали чужинці)скорочено 'Московія'.В архівах є тисячі документів з цією назвою.

Безпідставність Софієвих прав штовхнуло Москвинів видумувати якесь правдоподібніше споріднення з римськими імператорами. А що Москвини з жахом тікали від европейських наук, то історії Европи не знали.Тут допомагла їм питома їм злодійкуватість.

Литовці мали переказ (легенду),за яким литовський король Ґедемин походив від римського воєводи,спорідненого з римським цезарем Августом Пелемоною.Великий Новгород мав жваві зв'язки з Литвою,і новгородці знали той литовський переказ. Московський митрополит Макарій (новгородець родом) знав його,і зробив з нього московський переказ про царя Пруса.Макарій виводить родовід Івана IV "от царя Пруса,кой бил братом Ромейского цезаря Авґуста". Цю свою видумку він наказав записати до 'Степной Кніґи'. В ній записані родоводи московських царів,князів,вельмож.

---

*) А.Шпаков."Учрежденіе патріархата в Расеі".

**)П.Мілюков."Очеркі історіі руской культури",див.і М.Сперанскій."Рускіе патделкі рукопісей".

Польський король Баторій,глузуючи з того московського 'царя Пруса',радив 1581 р.Іванові IУ не осмішувати себе в очах Европейців.На це Іван відповів Баторієві:"Якщо не було царя Пруса,то хай король Стефан пояснить нам: як же є земля Пруська?" (*).А шведському королеві Іван писав:"Ти - мужичий род,а ми от Авґуста Кесаря родством ведьомся" (**).

По Пьотрі I у всьому культурному житті Московщини запанували Німці.Вони розтлумачили московським дикунам,що з їхнього 'царя Пруса' реготатиме вся Европа. Отже,Московщина наказала своїм Німцям видумати щось розумнішого. Але ж з порожнього не наллєш. Як не крути,як не перекручуй,але нема чим довести,що Київську імперію створили Москвини. І професор петербурзького університету Ґ. Баєр видумав т.зв.'Варязьку теорію походження Руси'.За тою теорією (припущенням) Руську (Київську)імперію створили Ґермани-Скандинавці. Москвини - хоч-не-хоч - мусили піти на уступки Німцям,аби лише не "молодший брат" її творив.Та навіть і за варязькою теорією Київську імперію створив таки ..."молодший брат".

На мапі Клавдія Пталомея з 2-го ст.до РХ теперішня прусія названа Borussia. У Прусії по селах говорили 'рутенською' мовою ще й 1556 року(***).У провінції Ганновер правилася Богослужба старослов'янською мовою аж до 1751 року (4). На мапі Німеччини, а надто Прусії ще й тепер є десятки слов'янських назв.Навіть міста називалися аж до XII ст. слов'янськими назвами,напр.Липське (Ляйпціґ), Бранибор (Бранденбурґ),Градець (Ґрац),Братислава (Бреслав).Навіть Берлін - назва слов'янська."Основною людністю Прусії були Слов'яни" (5).

Німецькі історичні документи оповідають про короля Рутенів,Ґотів Одоацера,рутенської народности (6),що панував у У ст.в Німеччині. С.Величко у своєму "Літописі" пише:" Наші предки Русичі з У ст. під проводом свого короля Одонацера Рим здобули,і 14 років там панували" (7).

Року 360 посунула з Азії на Україну орда Гунів. Частина прарусів (Алани) втікаючи від них,подалися до своїх пруських праукраїнців,з якими і раніш мали культурні та торговельні зв'язки.Там на острові Руґія заснували своє невелике князівство. Данський історик С.Ґраматик (1140-1206) пише,що вони мали храм з постаттю 'Свитовида',а в тому храмі були викарбувані імена 300 їхніх героїв,отже вони мали своє власне письмо (8).

Ґетьман Б.Хмельницький у своєму універсалі 1648 р. пише про: "..предків наших Русів з Ругії од Помор'я Балтицького". У грамоті короля Отона наша королева Ольга названа Regina Rugorum (а не

---

*) П.Мілюков.там-же.

**) І.Жданов."Сачінєнія".

***) S.Herberstein."Rerum Moscovitiarum Commentarii".

4) W.Morfill."Slavs".(in "Encyclopefia Britanica").

5) J.F.Muirhead."Prussia" (Ib.).

6) див.П.Штепа."Українець а Москвин".

7) С.Величко."Летопісь событій".

8) В.Січинський."Роксоляна".

Russorum).(*).

Все це (а такого є більше) вказує,що ті "варяги" Рюриковичі, які прийшли до Києва,були нащадки Одоацера або князя з Ругії,с.т. були Українці.Такої думки і проф.С.Гербершгайн.

Як бачимо,Москвини не змогли знайти собі царя зпоміж себе,а мусили позичати в Україні.Та,й український той рід (династія) Рюриковичів вимер в Московщині, коли вмер 1598 року цар Фьодор, син Івана IУ.Так урвалася і ця (династична) тоненька ниточка до московського права на спадок Руської (Київської) імперії.

По смерти царя Бориса Годунова (чистокровного Татарина),Москвини обрали на свого царя боярина Міхаіла Кішкіна. Його рід не мав жодних зв'язків з нічим українським.Щоби якось нав'язати того Кішкіна до якогось царського роду,Москвини перезвали його на Романов,мовляв його рід походить з Риму.Партацтво цього шахрайства видко з того факту,що ім'я Роман є західньо-европейське і переважно католицьке.Імені Роман в Московщині ніколи не було і нема, бо ж Московщина викляла все европейське,як еретичне,а католицьке і поготів.

Та,й рід "Романових" вимер,коли чистокровна німкеня Єкатеріна II вбила 1762 року свого чоловіка царя Пьотра III,останнього Романова.Від неї тягнувся аж до 1917 року чисто німецький рід Ангальт-Цербстський,під брехливим прізвищем Романових.

Коли царська (династична) нитка до Києва урвалася,мусила Московщина снувати народню.І всі московські історики, від монархіста Н.Карамзіна XУIII ст.до лібералa В.Ключевского XIX ст.і до інтернаціонально соціялістичної А.Панкратової XX ст.всі разом напружують всі свої шахрайські здібності,щоб довести,що Руська (Київська) імперія з усіма її багатствами є 'общім дастаяніем' (спільним добром) 'Велікорософ, малорософ, белорософ',довести,що 'Веліко і мало,і бело - все єсть Роси тоєсть руссскіе' (**).

Тут нема місця наводити інші московські "теорії".Їх вже розбили московські ж досліди в археології,мовознавстві,народознавстві.

Московська видумка 'Москва-III Рим не була в Московщині лише мрією,марами, теорією. Московщина використовувала її у зовнішній політиці від XУII до XX ст.разом.І треба визнати, що мала велику життєву політичну користь з тої теорії. Напр.уторувала Московщині шлях до загарбання всіх православних Церков.Їх загарбати намагається і теперішня соціялістична Московщина, і тому треба знати попередні московські спроби загарбати православні Церкви.

Поширити владу московського уряду на всі православні Церкви у світі Московщина намагалася кількократно за останні 300 років. По захопленні 1453 р.Турками Царгороду,Московщина "позичила" 1504 р.з Балкан ідею III Риму, і створ ла свою національну доктрину -

---

*) Mon.Germ.Dipl.1.502.

**)Московський історик Н.Полєвой (1796-1846 - змосковщений Українець)написав 6 книг "Історії народа рускава". У ній він не пропагував 'общєго дастаянія'.Нікалай I покарав його так що він умер з голоду-холоду. "Демократіческая" Московщина перевидала всі старі монархічні 'Історіі Расеі',крім Н.Полєвого.

Москва-III Рим. Отже, мовляв, Москва є спадкоємцем II Риму (Царгороду), а тим самим є спадкоємцем і Вселенського Православного Патріярхату. Іншими словами - Вселенським Патріярхом може бути лише Патріярх Московський. Але Туреччина не знищила Вселенського Патріярхату в Царгороді. Отже, треба його знищити. Чи не єдиний спосіб до того - загарбати Царгород (Константинопіль). І Московщина намагається здійснити це від XVI ст. по сьогодня. Напр. Нікалай I пробував 1854 р. Нікалай II вимагав 1917 р. від Франції та Англії їхньої згоди на загарбання Московщиною Царгороду, як заплату за участь у війні проти Німеччини. І. Сталін вимагав 1939 р. від Німеччини, Англії і Франції за участь у війні на їхньому боці. Та, в усіх тих спробах Московщина дістала облизня. Мусила вживати свого історично традиційного способу - захопити Вселенський Патріярхат підступом, шахрайством, підкупством.

*****

Всі православні Церкви моляться за Вселенського Патріярха. Молилася і Московська Церква, коли нею керували Українці, прислані Київським Митрополитом. За татарської влади все московське життя - навіть церковне - потатаршилося. Хоч Хан Золотої Орди не був християнином, проте Московська Церква молилася за нього і його родину. Москвини не вбачали в цьому нічого дивного, бо відчували кровну (азійську) спорідненість з Татарами. До Греції ж відчували таку чужість, що навіть перехрищували наново православну Грекиню Зою Палеолог. Та, крім того ненавидили Греків за їхню культурну вищість.

За такого московського наставлення Московська Церква легко розірвала канонічні зв'язки зі Вселенським Патріярхом. Першу спробу усамостійнити свою Церкву Московщина зробила 1448 року. За законами (канонами) Православної Церкви, нових митрополитів наставляє, висвячує Патріярх. Московщина порушила цей церковний закон. Князь Василій III сам наставив, а московські єпископи самі висвятили 1448 року єпископа Іову на митрополита. Вселенський Патріярх та всі православні Церкви засудили таке порушення церковних законів, і не визнали Іову за законного (канонічного) митрополита. Та, московські історики і є на те, щоби доводити, що чорне є білим. І вони доводили, що Іову визнали за канонічного. Напр. історик московської Церкви митроп. Макарій пише: "Упадок Царгороду призвів до незалежности Московської Церкви від Вселенського Патріярху". А Царгород упав 1453 року, а Іова висвятили 1448 року, с.т. на п'ять років перед упадком Царгороду.

У православних Церквах новонаставлений єпископ давав обіцянку не визнавати митрополитом нікого, крім призначеного Вселенським Патріярхом. Це приречення було частиною обряду (чину) висвяти єпископа. Таке приречення давали і в Московській Церкві. По упадку ж Візантії Московська Церква додала 1458 року до того приречення слова: ".. і по павеленію ґасударя", с.т. митрополита призначеного Вселенським Патріярхом і царем разом. А пізніше (1495 р.) змінила на цілковито противне, с.т. новонаставлений єпископ прирекав НЕ визнавати митрополита, призначеного Вселенським Патріярхом, а визнавати лише призначеного московським царем (*).

---

*) В. Малінін, там-же.

Московський митрополит коронував 1547 року Івана IУ. Знаючи, що те коронування не правосильне за законами Православної Церкви, Московщина післала до Царгороду послів, з багатими подарунками (хабаром) Вселенському Патріярхові, просити його, щоб він дав грамоту, якою визнає те коронування правосильним, законним. Патріярх Єремія такої грамоти не дав, пояснюючи Москвинам, що коронувати королів управнені лише два патріярхи: Римський (Папа) та Царгородський (Вселенський Православний). Пояснював, що цього права не мають інші патріярхи, а про митрополитів і говорити нема що. І Єремія запропонував Московщині прислати свого заступника (екзарха), який іменем Вселенського Патріярха наново покоронує Івана IУ. Московщина відмовилася.

Хоч Патріярх Єремія тої грамоти Московщині не дав, проте в московських архівах така грамота ...є. Щоправда, вона без дати і в ній вишкрібані і виправлені слова, але.. "ловкость рук і нікакова машєнства". Учений письмознавець (палеограф) В. Регель довів, що ту грамоту написали і підписали московські урядовці в Москві, і пізніше виправляли. П. Мілюкоф визнає її за підробку (*). А Московщина долучила її до збірників законів, як історичний документ законности, правосильности коронації.

Не лише поза Московщиною, але й у самій Московщині були люди, що сумнівалися в правосильности коронації московських царів. Таких Московщина вигублювала, як напр. Максима Грека (грецького походження), Українця П. Боровського.

Монархічна Московщина вигублювала лише тих, хто висловлював сумнів у законности московської влади. "Дємократическая" ж Московщина вигублює в СССР і тих, які ще не сумніваються, але може колись сумніватимуться у законности московського "старшебратства".

Крім московської, всі інші православні Церкви були в ХУІ ст. під чужинецькою державною владою, та ще й (крім української) магометанською. Ті Церкви були малі і бідні, і мусили їздити до Москви по грошеву допомогу. Навіть і сам Вселенський Патріярх. І коли Московщина, наставляючи самовільно свого митрополита, поломила закони Православної Церкви, то не було кому її покарати. Підбадьорена такою безкарністю, Московщина задумала заснувати свій Патріярхат також самовільно, якщо Вселенський Патріярх спротивиться.

За законом Православної Церкви засновувати новий патріярхат має право лише Вселенський Собор, а коли час наглить, то Собор всіх патріярхів. Знаючи це, цар Фьодор дав 1586 року Антіохійському Патріярхові Іокімові аж надто велику грошеву допомогу, коли він приїхав по неї до Москви, і обіцяв дати ще, якщо Іокім намовить всіх патріярхів ухвалити заснування Московського Патріярхату. І він намовляв їх. Але вони боялися, що Московщина, маючи свій Патріярхат, так унезалежниться від них і від Вселенського Патріярхату, що не даватиме їм грошевої допомоги, бо не потребуватиме їх. Отже, не ухвалили.

Два роки пізніше (1588) приїхав до Москви по грошеву допомогу сам Вселенський Патріярх Єремія. Москвини сподівалися, що він

---

*) П. Мілюков. там-же.

привіз ухвалу Собору Патріярхів про заснування Московського Патріярхату. Довіданшись, що він не привіз її, дуже лютували, і вимагали щоби він сам наставив. Він відмовився, пояснюючи, що не має права на таке. Вони запропонували йому залишитися в Москві і бути московським патріярхом. Він відмовився. Тоді Москвини фактично його ув'язнили, поставивши біля його хати вартових, які не допускали нікого до нього і нікого не випускали з хати. Так залякували його пів року.

Державна влада мала визнати заснування Патріярхату окремим законом. Уряд видав такий під назвою "Уложоная Грамата". До тої 'Грамоти' Москвини вписали всю теорію філофея про Москву-III Рим. Написали в ній, що на Соборі єпископів, який вибрав московського патріярха був Вселенський Патріярх Єремія з усім свої почотом (єпископами), і що він, Єремія ніби казав там: "Антіохійський Патріярх Іоким повідомив мене, що московський цар просив заснувати московський Патріярхат. Отже, я з Олександрійським Патріярхом Сільвесром, з Єрусалимським Патріярхом Ніфонтом, з Антіохійським Патріярхом Іоакімом і з архиєпископами та єпископами, усім Собором радили, і ухвалили заснувати Московський Патріярхат".

Все те було, від першого до останнього слова, московською брехнею. Єремія був тоді в Москві, але на тому "Соборі" не був, з тої причини, що того "собору"...НЕ БУЛО. І нічого подібного він ніколи не казав, бо інакше був би привіз ухвалу Патріярхів заснувати московський патріярхат. Москвини так збрехали, що й пальці видко. Написали 'Єрусалимський Патріярх Ніфон', а він справді називався Софроній. Єремія знав всіх патріярхів особисто, і не міг помилитися.

Московщина вимагала, щоб Вселенський Патріярх Єремія своїм підписом уважнив всю ту московську брехню, і тим самим визнав би законність (канонічність) самовільно вибраного Москвинами їхнього Патріярха. Хоч як заляканий був Єремія, проте він так обурився московським нахабством, що відмовився підписати. Москвини загрозили, що втоплять його і ввесь його почот. Грек підписав, і негаючись втік додому.

У тій 'Уложоной Грамоте' написано, що Собор Єпископів відбувся 26-I-1589. Історики не знайшли в усьому московському архіві ані натяку, що той собор відбувся. Також записано, що в Соборі брали участь 56 єпископів, але підписів є лише 32. Після назв решти 44 єпископських катедр нема підписів. У тій 'Грамоте' є підписи навіть українських, білоруських, литовських єпископів. А вони нічогісінько не мали спільного з Московщиною, бо ж їхні землі не належали до Московщини, а творили свою незалежну Литовсько-Руську державу. Навіть такий історик, як митр. Макарій, що виправдував московські шахрайства, муси[в] назвати, що все вищенаведене в (Уложоной Грамоте' є московською видумкою (*).

Разом з патріярхом Єремією був у Москві Монемвасійський митрополит Іеротей. Він пише, що Єремія підписав лише під загрозою його втопити, якщо не підпише. Він пише, що та московська 'Уложоная Грамота є суцільною московською брехнею. Пише, що Московський Патрі-

---

*) Митр. Макарій. "Історія Руской Церькві".

ярхат є незаконний (неканонічний). Таке пишуть і самі Москвини (*).

Вирвавшись з московського полону, Патріярх Єремія не хотів оприлюднювати московського насильства над ним, хоч Олександрійський Патріярх Мелетій вимагав від нього уневажнити свій, вимушений загрозою, підпис і проголосити незаконність Московського Патріярхату. Знахабнілі від такої мовчанки Вселенського Патріярха, Москвини почали вимагати від патріярхів визнати Московський Патріярхат першим серед усіх патріярхатів, загрожуючи припинити грошеві їм допомоги (**). Хоч ті патріярхати дуже потребували московської допомоги, проте аж таке цинічне нахабство їх обурило так, що заризикували втратою допомоги - визначили йому п'яте місце.

Це визначення обґрунтував Олександрійський Патріярх Мілетій Пігас. Москвини запам'ятали це, і коли він вислав до Москви архимандрита Неофіта та чеця Іоана по допомогу, то Московщина помстилася: закатувала на смерть тих послів. А навіть і тоді, навіть півкультурний світ визнавав недоторкальність послів. Визнавала і Московщина, але лише щодо послів великих, сильних держав. А патріярх Мілетій не мав узброєних полків.

Щоб якось помститися на партріярхах, Московщина видумала спосіб принизити їх.- Вона запроектувала заснувати в Московщині аж п'ять патріярхій, і про цей проект повідомила всіх патріярхів.

******

Новгородці довго не могли забути знищення незалежности Новгороду Московщиною. Довго ще жила у Новгородців ненависть до Московщини. Тим-то заснування Московського Патріярхату зустріли новгородці дуже вороже, а його неправність (неканонічність) спричинила, що новгородці взагалі не визнавали його за патріярхат. Архиєпископ Новгородський показово (демонстративно) носив митрополичий білий клобук, на ознаку непідлеглости його московському митрополитові і патріярхові. На тлі цієї ненависти розвинулася в XУ-XУI ст. у Новгороді чимала самостійницька, протимосковська література, що вивищувала Новгород супроти Москви. Напр. "Повесть о бєлом клобукє",

Увесь християнський світ вірив, що 1498 року буде кінець світу, бо на той рік припадало 7.000 років від створення світу, а пророкі віщували кінець світу за 7.000 років від його створення. Тоді в Европі жваво обговорювалася ідея месіянства народів, на тлі отого "кінця світу". Новгород жив тоді европейським культурним життям, отже та ідея обговорювалася і в Новгороді. Так зародилася у новгородців ідея перенести світовий, православний осередок з Царгороду до Великого Новгороду (***). Висловили вони ту ідею у своїй "Повєсті о бєлом клобукє".

У тій повісті оповідається, що Візантійський імператор Константин подарував папі Сільвестрові дорогий білий клобук. Наступник

---

*) А.Шпаков. "Учрєжденіє Патріаршества в Расєі", Ф.Терновскій. "Ізучєніє візантійской історіі", П.Мілюков. "Очєркі історіі рускої культури", А.Бєстужєв-Рюмін. "Абзор сабитій".

**) А.Шпаков. там-же.

***) В.Гришко. "Історично-правне підґрунтя теорії III Риму.

Сільвестра передав той клобук Царгородському Патріархові,а той за наказом з неба,передав його Новгородському архиєпископові Василію. З того часу Новгородські владики носять білий клобук, як знамено (символ) найвищої церковної влади і Божого керунку,переданих Великому Новгородові (*).

Московський Собор заборонив 1564 р. новгородському архиєпископові носити білий клобук.Собор 1967 р. ухвалив,що "повесть есть писаніем лживим і неправим",а автор написав її "от ветра ґлави своея". Сто років пізніше Московщина привласнила собі ту повість, замінюючи слово 'Новоґрад' на 'Москва'.

З політичним упадком Візантії (завойованням Турками) упала в очах Московщини вся вага і вартість Вселенського Патріярха.Московщина почала вважати своїм приниженням підпорядкувати свою Церкву безсилому Вселенському Патріархові, і вона почала рвати з ним зв'язки та вивищувати свою московську Церкву понад всі православні Церкви.Отаточною метою цього було зробити московського патріярха Вселенським,і тим підпорядкувати йому всі православні Церкви. А головою Московської Церкви був не лише фактично, але й правно московський цар.Отже,підпорядкувати московському цареві.

В ХУ-ХУІ ст.Московщина була лише маленькою державкою, і Московська Церква ще боялася осамітнення серед православних Церков. Свавільно відірвавшись від Вселенського Патріярха, Московська Церква почала залицятися до інших патріярхів. Напр. московський митрополит Феодосій писав Єрусалимському Патріархові: "Сіон всем Церквам ґлава і мать суща всему Православію, от нея же ізиде радость і свет Христов" (*).Так хитрий Москвин підсовує Єрусалимському Патріархові думку,повляв лише Єрусалимський Патріярх має історичне право бути Вселенським, а ніколи Царгородський. Докладно так підкупав Єрусалимського Патріярха і "саветскій" патріярх СССР Алексей Семанскій 1963 року.

В ХУ-ХУІІІ ст.з усіх православних народів лише Москвини мали державу,і їхній голос важив багато у недержавних православних народів.Москвини плянували не підвищення Єрусалимського Патріярха, а приниження Царгородського. Знищити повагу і пошану православних Церков до ІІ Риму - Царгородського Патріярхату - це мав би бути перший крок до Москви-ІІІ Риму,до перенесення Вселенського Патріярхату до Москви,в руки Москвинів. Військовою силою цього не зробиш,отже Московщина мусила мирним способом прихиляти до цієї ідеї провідників православних Церков,купуючи їх щедрими хабарами. Це і робила Московщина монархічна,і робить тепер "демократична" (***).

---

*)Н.Костомаров."Памятнікі старіной руской літератури".

**) А.Шпаков.там-же

***) За монархічної Московщини в московських священицьких школах (духовних семінаріях) навчалося багато Сербів,Болгар,Румунів на кошти московського імперського уряду.Виховували їх там на москволюбів (москвофілів). Тепер в СССР виховуються (на кошти уряду СССР) на москволюбів тисячі молоді з усього світу,всіх народів.Як бачимо,московська "демократія" робить те саме,що й її аристократія.

Намагаючись перенести осідок Вселенського Патріярхату до Москви,щоби опанувати всі православні Церкви,Московщина, і завжди, не цуралася жодних найпідліших способів: підкупства,очорнювання, брехні,шахрайства,таємного вбивства.Ось кілька прикладів.

У згаданій "Уложоной Грамоте" попри інші брехні читаємо ще й таку.- "Єрусалимський Патріярх Іоким та кандидат на Кесарійського митрополита Іосиф виїхали до Москви по 'милостиню' (грошеву допомогу).В дорозі стався землетрус,і патріярх Іоким помер у Кафі.Але він лишив листа до московського патріярха, в якому просив його висвятити Іосифа на Кесарійського митрополита".

Політичний висновок з того,мовляв, Єрусалимський Патріярх визнав законність (канонічність) Московського Патріярха.Щобільше! - Визнав Московського Патріярха однакоправним до Царгородського.

Все це,від першого до останнього слова - московська брехня. Єрусалимський патріярх Іоким тоді взагалі не існував.Ніякого землетрусу тоді не було.До Москви ж приїхав нікому невідомий пройдисвіт Іосиф.Москвини висвятили його на єпископа,і дали йому чимало грошей.Але до Єрусалиму він не поїхав, а служив Московщині в Царгороді за її шпигуна.Москвини навіть не пробували пояснити: чому той Єрусалимський Патріярх сам не висвятив Іосифа.Ще один приклад.

Щоби оборонитися від наступу Турків, Візантійський імператор Іван УІІ Палеолог пробував спонукати Папу та европейських королів до захисту Европи від Турків. Він скликав 1438 року до Флоренції православно-католицький Собор, запрощуючи всіх европейських королів. Московського князя не запросив,бо ж той був лише слухняним підлеглим (васалом) татарського короля (хана). Проте і без запрошення приїхав московський митрополит Ісідор.

Московський 'книжнік' Сємєон Суздалєц про той Собор пише,що ніби візантійський імператор Іван УІІ писав Римському Папі Євгену: "...На Русі панує Великий цар,мій брат Василій. Йому служать всі східні царі. Але він такий скромний і розумний, що не хоче титулуватися царем, а називає себе лише князем. Собор не починав своєї праці шість місяців, бо чекав на приїзд московського митрополита Ісідора.А коли він приїхав, то ввесь Собор зустрічав його з великими почестями,заради слави Великого царя всієї Руси -Василія"(*).

На тому Соборі було багато писарів, які записували все від початку до кінця Собору. Ті записи переховуються в европейських архівах.Нахабному Москвинові 'наплєвать' на ті архіви.А щоби своїй брехні надати ваги бодай у Московщині,то всю свою брехню вкладає в уста візантійського імператора.

Метою Флорентійського Собору було зорганізувати похід на Турків, і тому Іван УІІ запросив на Собор володарів незалежних держав. Московський князь без дозолу свого зверхника - хана Золотої Орди - не міг і пальцем поворухнути,а проти татарських союзників і одновірців - Турків і поготів,хочби й хотів.А він і не хотів,бо Азіяти були ближі йому кровно і духово,ніж европейці Греки.Все це знав імператор Іван УІІ,і тому і не думав запрощувати московського князя.Та,крім того ніхто в Европі не цікавився дикою,маленькою

---

*) Переказ з В.Малінін."Старєц Філофей".

Московщиною. А Семєон пише,що ніби візантійський імператор,царгородський патріярх, увесь Собор з нетерплячкою чекали на приїзд Ісідора.Собор же розпочав свої наради 9-У-1438, а Ісідор приїхав 18-УІІІ-1438,с.т.на чотири місяці пізніше.

Московщина платила данину Золотій Орді до 1480 року.Коли приїздив ханський посол, то Великий князь виходив йому назустріч аж перед Московою.Зустрічаючи,підносив послові кумис. Татарський посол (лише посол,не хан) навмисно вихлюплював трохи кумису на свій одяг. Московський Великий князь мусив його злизати з послового одягу,на знак покори і своєї нижчости супроти Татар.Про це знали Европейці.

А Семєон,не моргнувши оком,пише,що московському князеві корилися східні царі. А тоді у Східній Европі царями були татарські та турецькі хани. Ті самі,що їхнім послам московські великі князі злизували кумис з одягу. І такого татарського раба ніби називав своїм братом імператор славної на ввесь світ Візантії.

Московська "дємократія" лише наслідує монархічних Семєонів. Р.Савіцкая пише:"Автори спогадів про часи В.Леніна часто вигадують "факти" та "документи",перекручують, підфарбовують події,безсоромно брешуть.Так напр.брехали у своїх спогадах міністер В.Бонч-Брусєвіч,комендант Кремлю П.Малькоф,високопоставлені М.Бєлякоф,К. Черноф,П.Замойскій і багато інших" (*).

Та,звеличення (глорифікація) самих лише царів - хочби й понад міру - не вистачає,щоб довести право на ІІІ Рим,на ІІІ Інтернаціонал,на патріярхат.Перший і другий Рим,с.т.їхню славу і культуру творили полководці,державні мужі,філософи,письменники.Церкву творили Апостоли,місіонари,за що Церква визнала їх за святих.

Християнство в Московщині запровадили Українці,місіонари з Києва.Вони створили московську Церкву,і дали їй своїх українських святих та тих грецьких,що їх визнала Українська Церква. Українець архиєпископ Дмитро Ростовський написав життєписи святих "Читії Мінеї",але там не було святих москвинів,бо їх (святих) взагалі не було.А це ж заперечувало Москву-ІІІ Рим і право на московський патріярхат.Московщина мусила на ґвалт виробляти своїх святих.

Щоб канонізувати якогось святця треба дуже добре дослідити все його життя і все те,що робить його святим.Це забирає роки часу.Українська Церква за 600 років канонізувала 22 святців.Московська Церква канонізувала за ДВА роки 39.За такого поспіху чимало помилилися,і пізніше мусили викидати зі святих,бо їхня "святість" навіть і на московську міру,показалася чимсь противним.Напр.святий патріярх Іоким закатував 1685 року 90 невинних людей,а між ними і священиків та ченців.Закатував,бо хотів загарбати їхні маєтки.

Соціялістична Московщина виробляє в СССР на ґвалт національних московських святих, щоб їх брак не заперечував Московщині право на Москва -ІІІ Інтернаціонал.Ще за життя канонізує:нагороджує високими посадами,орденами, називають їхніми іменами вулиці, міста,колгоспи,вирібні.І також буває чимало помилок.Сьогодня соціялістичний святий,а завтра -капіталістичний запроданець.Навчена

---

*) див."Новий Мір" ХІІ-1964.

таким досвідом, Московщина почала канонізувати давно померлих. І виявилося,що всі найбільші наукові винаходи зробили Москвини,а не Англійці,Французи,Німці.Виявилося,що В.Шекспір (ХУІ ст.) позичав у А.Пушкіна (ХІХ ст.),що Н.Коперник (ХУІ ст.) вчився у Н.Ломоносова (ХУІІІ ст) і т.п.

Своїх святих можна наробити сотні за пару років,але своїх великих історичних постатей не наробиш,хочби як брехав.Лишився Московщині єдиний шлях - украсти їх в інших народів.Пробували украсти у Німців 'царя Пруса', і Европа реготалася. У Поляків нема як украсти,бо історію Польщі знає вся Европа.Історичне щастя Москвинів (і українська дурнота) дало до московських рук старезну Україну з її кількатисячорічною багатющою культурою і славою. І Московщина вчепилася руками,ногами і зубами за цю золоту нагоду безкарно вкрасти українську культуру і славу.

Десь біля 1498 року Москвини написали "Сказаніе о бармах Мономахових". Воно оповідає, що Візантійський імператор Константин Мономах передав королівські клейноди,в тому числі і 'Шапку Мономаха (с.т.корону) Київському Великому Князеві Володимирові Мономахові.У пізніших московських відписах того 'сказанія' дописано:".. не просто рещі таковому дарованію і не от человек, но по Божіим неізреченим судьбами, претворяще і преводяще славу ґречскаґо царства на російскоґо царя".Отже,передачу показано не як людську,але як Божеську дію.

Як звичайно,в цій московській байці нема ані слова правди. У візантійських,київських,римських та інших (крім московських) архівах,літописях,переказах нема і натяку на передачу Візантією будь яких клейнодів будь кому поза Візантією.А в московських архівах є лист ніби від Царгородського Патріярха,що повідомляє ніби імператори Василій і Константин післали клейноди Київському Володимирові.В тому листі ім'я Василій виправлено на 'василевс',що в грецькій мові означає 'імператор'.Це слово 'василевс' стоїть перед іменем Константин,отже разом означає'імператор Константин'.Крім того вишкребено місце по імені 'Володимир',і написано 'Мономах'.У всіх немосковських писаних пам'ятках нема жодної згадки, що Володимир, син Всеволода мав титул 'Мономах'.Це вже Москвини дали аж у ХУІ ст. титул 'Мономах',щоб підперти свою видумку Москва-ІІІ Рим.

Чому Москвини переробляли це (своє ж) шахрайство?

Візантійські імператори Василій і Константин Мономахи жили за часів Володимира Святого. Отже,якщо вони давали клейноди,то йому,а не його правнукові Володимирові Монамахові,якого батько Всеволод тоді ще й не народився.Москвини хотіли надати ті клейноди саме Володимирові Мономахові тому, що мали його (а не Володимира Святого) за засновника Суздальського роду Рюриковичів.А крім того, його батько Всеволод оженився з візантівською царівною Мономахівною. Про 'Шапку (корону) Мономаха' нема жодних писаних пам'яток, крім московських.Та,навіть і московські не згадують про неї аж до часів Івана ІУ. Більшість дослідників, немосквинів вважають ту 'Шапку Мономаха' за татарський виріб.

Цю свою,білими нитками шиту,побрехоньку Московщина зробила державним документом, що має довести її право на спадок Київа і

II Риму - Царгороду. Москвини записали її до 'Степной Книге', і внесли її до коронаційної церковної відправи.Навіть намалювали в Московському Успенському соборі образ передачі царських клейнодів візантійським імператором Константином київському Володимирові Мономахові.Навіть і на тому малюнку збрехали.Поставили 988 рік, с.т.час Володимира Святого,а не Володимира Мономаха.У тому соборі коронувалися всі московські царі. Отже, кожному пригадувалося, що він має здобути спадок Візантії - здійснити московську національну доктрину Москва-III Рим.І справді,та пригадка мала гіпнотичну силу не лише на загорільців.Голова міністрів,ліберал П.Мілюкоф кричав 1917 року,як навіжений: "Расея має всі права на Константинопіль.Він наш,московський був,є і буде".Його наступник "інтернаціоналіст" В.Ленін двічі пробував взяти Візантійський спадок,підбадьорений тим,що Англія та Франція в умові 1914 р.погодилися щоб Московщина забрала Царгород.Так само у пересправах із Німеччиною 1939 року Московщина намагалася одержати її згоду на загарбання Царгороду.

Московське "Сказаніе о бармах Мономаха" веде родовід (і спадкові права) московських князів до українських королів; від них до візантійських імператорів; від них - до Риму,а від нього - до імперії Олександера Македонського,до якої належала Мала Азія та Індія.Загарбати Індію плянував ще Пьотр I (*).По ньому аж досі Московщина не забуває про Пьотрові пляни.Демократична" Московщина їх здійснює в: Кореї,Індо-Китаю,Ляосі,Вьєтамі,Індії.І вже бачимо там московські перемоги. А коріння тих перемог лежать у московській національній доктрині 'Москва - III Рим'.

*****

Грузинська Церква є одною з найстарших Церков.Вона існувала вже в IV ст.Загарбавши 1801 р.Грузію,Москвини знищили незалежність Грузинської Церкви,підпорядкувавши її "матерній"(**) Московській. Та "матірна" почала опікуватися "дочернею" тим,що прислала з Московщини своїх єпископів.Вони покрали величезні скарби з грузинських церков та манастирів,що їх Грузини поназбирували за 1.400 років.Ті московські єпископи не задовольнилися золотими, сріблянними церконими річами та самоцвітами з образів.Вони понищили стародавні церковні й інші історичні книжки,архіви безмірної наукової вартости (***).Це робили "побожні" й "освічені" єпископи,а не дурні комсомольці-безбожники.Нема потреби згадувати,що Московщина заборонила грузинську мову в церкві,а запровадила 'церковно-славянску' хоч Грузини не розуміли ані одного слов'янського слова.

Ми вже згадували,що Московщина загарбала сусідні землі і на-

---

*) E.Pelz."Geschichte Peters des Grossen".

**)Московщина проголосила незалежність своєї Церкви в XVI ст. це на 1.000 років пізніше за незалежність Грузинської.Москвини не потребують позичати очей у Сірка,щоб називати молодшу на 1.000 років "матірною".

***) Там було багато книжок з дохристиянської доби та з перших сторіч Християнства.

роди не своєю силою, але дурнотою політиків тих народів і політиків европейських взагалі. Новим прикладом цього є загарба Московщиною по 1945 році европейських православних Церков.

По перемозі в останній війні доля Европи фактично була в руках лише ЗАС. І це ЗАС дозволили Московщині обсадити своїм військом Балтицькі держави, Польщу, Західню Україну, Болгарію, Румунію, Мадярщину, Чехію. Обсадивши, Московщина негаючись підпорядкувала православні Церкви тих народів Московському Патріярхові. Сербії не пощастило Московщині обсадити, і тому Сербська Церква залишилася незалежною. Католицьких та протестанських Церков цих народів Московщина не мала ніякої можливости підпорядкувати Московському Патріярхові, бо ті Церкви не мали нічого спільного з православієм.

Але мали багато спільного Уніятські Церкви, і Московщина їх підпорядкувала своєму Патріярхові. Як звичайно, зробила це так, щоб виглядало на "власновільне" приєднання. Напр. наказала 1946 року Румунському православному патріярхові зробити заклик до румунських уніятів, щоб вони подавали писані просьби прийняти їх до Румунської Православної Церкви. Самозрозуміло, московські НКВД-істи розтлумачили їм, що в Сибіру не забракне місця "ворогам румунського народу". Проте, з усіх 700 румунських уніятських священиків подали ту просьбу лише 38. Московщина визнала цих 38 за уповноважених представників усіх 700. Таким чином вся Румунська Уніятська Церква "власновільно" підпорядкувалася Румунському православному патріярхові, а той вже був підпорядкований Московському патріярхові офіційно, а фактично московському імперському урядові.

Докладно таким самим способом Московщина знищила 1946 року й Українську Уніятську Церкву, з тою лише ріжницею, що її Голова митрополит Андрій Шептицький не захотів піти шляхом румунського патріярха, а відмовився кликати своїх вірних до з'єднання з Московською Церквою. Ув'язнити його "демократическая" Московщина побоялася, бо митрополит А.Шептицький був в'язнем царської, монархічної Московщини, і караний за те саме. Тоді ще діяла в Галичині Організація Українських Націоналістів (ОУН), і галичани були настільки національно свідомими Українцями, що ОУН не потрібно було розтлумачувати їм причину тотожности московської монархічної і соціялістичної політики. Московщині не лишалося нічого іншого, як таємно отруїти 1944 року митрополита А.Шептицького, використовуючи той факт, що він вже давно хворував.

Наступник митр.А.Шептицького митр.Й.Сліпий та 9 єпископів Української Уніятської Церкви не захотіли приєднатися до московської православної Церкви, і Московщина на всіх їх ув'язнила і вигубила. Живим лишився лише митр.Й.Сліпий. По 18 роках ув'язнення Московщина випустила його до Риму. Що вона робила з ним у в'язниці і з якою метою випустила - колись дізнаємось з московських архівів.

З Українською Православною Церквою Московщина не 'церемонілася', не робила жодних комедійних прилучень, просьб, а без жодних балачок ув'язнила (1929-32) і повигублювала всіх 27-х єпископів на чолі з митрополитами Василем Липківським і Миколою Борецьким.

*****

Пригадавши успіх свого шахрайства 1588 року соціялістична Московщина надумала його повторити 1947 року. Вона запросила на Собор Московської Церкви всіх православних патріярхів, митрополитів, єпископів зпоза СССР. Плянувала зробити той московський Собор разом з гостями Собором Вселенським, який мав би проголосити московського патріярха Патріярхом Вселенським. Підступ не повівся, бо Вселенський Патріярх пригадав (*) всім православним владикам московське шахрайство 1588 року, і Собор не відбувся.

Скаженіючи з люті, Московщина вже цілковито відкрито й офіційно проголосила (**), що не визнає Царгородського патріярха за Вселенського, бо, мовляв, коли зникла Візантійська імперія, то з нею зник і титул Вселенський задля Царгородського патріярха. Зрештою єпископи свій титул одержують від назви катедрального міста (***). Від 1923 року не існує Константинополя (Царгорода), а існує Істамбул. Отже, той патріярх, який живе в Істамбулі має право на титул лише 'Істамбульський'.

Діставши облизня 1947 р. Московщина вже 1948 року знову пробує звабити до Москви православних владик зпоза СССР. Задля того безбожницький уряд СССР влаштовує (іменем потріярха) гучне святкування 500-ої річниці незалежности Московської Церкви. На те своє свято Московщина запросила всіх православних патріярхів, митрополитів, архиєпископів та інших православних владик у світі, обіцяючи заплатити всі їхні видатки. Майже всі православні Церкви малі, бідні і (крім Грецької) під владою магометанських держав. Приймаючи запрошення на те московське свято, вони сподівалися одержати, як раніш, грошеву допомогу. Так з 12 православних Церков, 9 прислали своїх представників. Та, Московщина задурно нічого ніколи не дає. Допомогу дала, але зробила зі своїх єпископів і тих гостей Малий Собор, якому запропонувала ухвалити політичні ухвали, хоч гості не мали жодних уповноважень на будь-які ухвали.

Десять років пізніше (1958) Московщина знову пробує знищити Царгородський Патріярхат, щоби перенести Вселенський до Москви. Вона знову дуже урочисто святкувала 5/12-1958 (4) 40-ву річницю відновлення Московського Патріярхату. Знову запросила всіх православних владик зпоза СССР. Знову настирливо накидала їм думку, що осідок Вселенського Патріярха не може бути в маленькій країні, залежним від магометанської влади, ворожої Християнству. Чи ж не природним було би мати осідок Вселенського Патріярха в могутній, православній московській імперії? І щоб показати тим своїм гостям намацальні наслідки з того, не пожалувала дати їм аж надто щедру "допомогу". Ті взяли, подякували, але обіцяли подумати.

Московщина знова пробує 1963 року, якщо не знищити, то бодай принизити повагу (авторитет) Царгородського Патріярха, підготовляючи тим ґрунт для перенесення Вселенського Патріярхату до Москви.

---

*) Митр. Хризостом. "Дві головні небезпеки". в Єклезія" X-1947.

**) В "Обозрєніє Московской Патріархіі". XII-1947.

***) Існують єпископи: Ленінґрадський, Сталінґрадський на глум християнам.

4) Кошти платив безбожницький уряд СССР.

Ватикан запросив 1963 р. православні Церкви прислати на Собор Католицької Церкви своїх представників,як спостерегачів.Вселенський Патріярх Атенаґорас, дбаючи про єдність Православія,запитав московського патріярха Алєксея: чи він вишле своїх представників,і чи взагалі варто Православним Церквам висилати? Алєксей відповів, що не варто і він не пішле.Одержавши таку відповідь,Атенаґорас повідомив Ватикан,що не пішле свого представника на той Католицький Собор.Дізнавшись про цю відповідь,Алєксей (докладніше уряд СССР) негайно вислав на той Собор своїх представників.А що інші православні Церкви не прислали, то єдиним представником Православія на тому Соборі став Московський Патріярх (через своїх відпоручників). Мовляв,Московський Патріярх фактично є Вселенським,а формально,то справа лише часу.Так подивився на це й Ватикан,протягаючи Московщині свою руку приязні,хоч московська рука червона від крови замучених митрополитів, єпископів, священиків не лише православних, але й підлеглих Ватиканові уніятів.

На Соборі Католицької Церкви всі митрополити та єпископи Української Уніятської Церкви були запротестували проти тої приязні з Московщиною,але Ватикан заборонив їм оприлюднювати і поширювати той їхній протест (*).

******

Український нарід створив переказ (легенду),який каже,що Апостол Андрій Першозваний поставив на київських горах хрест,поблагословив Київ,і пророк,що з Києва поширіться світло Христове далеко навколо.Пізніше (від створення переказу) новгородці перебрали цей переказ,додавши,що Апостол Андрій з Києва заплив Дніпром до Новгородської Землі,і там у селі Ґрузіно застромив у землю свою патерицю (жезл),на знак прилучення Новгородської Землі до Христової Церкви.

Московщина не визнала цього переказу про Апостола Андрія,навіть і з новгородським додатком, з кількох причин:1) Московщина була підлегцем (васалом) Золотої Орди,а Русь була власністю Орди.Перебрати переказ про Апостола Андрія в Києві - це натяк Орді, що Київ є власністю Московщини.Московщина побоялася Орди. 2) І по звільненні зпід влади Орди,Московщина була маленька,бідна і дикунська державка. Вона відчувала силу київської культури і,як усякої сили,боялася Києва. Не наважувалася привласнити той переказ.3) Україна не була тоді в межах московської держави,і Московщина не мала сили накидати щось Україні.4)Московщина мала Українську Церкву за єретичну,бо засмічену европейськими єресями. Тож і переказ про Апостола Андрія в Києві вважала за єретичний.

Московська Церква,відчуваючи свою мирщавість супроти інших Церков,не наважувалася і мріяти про Апостолів у Московщині. Тому-

---

*) Кілька московських аристократів-утікачів (князь А. Урусоф, А.Катков та інші) перейшли на католицизм. Ватикана їх висвятив на католицьких єпископів,і вони пильнують у Ватикані користей 'єдіной,нєдєлімой матушкі Расєі'.

то вона вчила,що жодний Апостол не приходив до Руси (*). Пізніше, коли московська держава почала вбиратися в колодочки,почала вона вчити, що Християнство поширював серед Слов'ян (отже і серед Русів) Апостол Павло,а не Андрій (**).

В XVI ст.Московщина дуже посилилася.Вона не лише звільнилася зпід татарської влади,але й загорнула під свою ханства Казанське та Астраханське.Загарбала Новгородську та Псковську республіки.Посунулася на Прибалтику.Відчувши свій зріст,і бачачи Україну в руїновищах,наважилася Московщина мріяти про загарбання України.А задля того мусила довести свої права на Київський спадок. Переказ про Апостола Андрія якнайліпше до того надавався, і Московщина змінила свій погляд на нього на цілковито противний. Привласнила, і почала вживати у своїй дипломатії.Напр.дипломат А.Сухоноф казав Грекам: "Чого ви пишаєтесь, що ми від вас Християнство перейняли? Ми прийняли його не від вас,але від Апостола Андрія" (***).А Іван IV казав італійському дипломатові:"Ми прийняли християнську віру за першопочатків Християнства,коли Апостол Андрій приходив до нашої країни,а від нас поїхав до Риму.Отже,ми прийняли християнську віру водночас,коли й ви прийняли його в Італії" (4).

Так намагалася Московщина XVI ст.піднести свій Москва-III Рим на позем навіть першого Риму. Так само намагалася вона і в XX ст. піднести Москва-III Інтернаціонал на позем вищий за II і I Інтернаціонали.Монархічна Московщина написала цілу книгозбірню своїх марень про рятунок людства Москвою-III Римом. "Демократична" написала тисячократно більше про рятунок людства Москвою-III Інтернаціоналом.

Московщина бачила безпідставність виводити свої права на візантійський спадок від шлюбу Івана III зі Софією. Бачив і сам автор теорії Москва-III Рим Філофей. Тим-то він, обґрунтовуючи свою теорію,робив великий наголос на походження московських князів від київських королів.Напр.він писав Василію III:"...Не забувай,царю заповітів своїх предків: Великого Константина,Святого Володимира, Великого,Богом обраного,Ярослава та інших блаженних святих,що ти від них походиш" (5).

І справді,спадковий зв'язок з Києвом - це основа,що на ній стоїть вся велична будова московської національної доктрини 'Москва-III Рим і Москва-III Інтернаціонал.Так,і III Інтернаціонал,бо ж він живиться коріннями,що глибоко заложені в московській вірі в Москву-III Рим. Без цієї основи завалиться вся будова московської національної доктрини 'Москва-III Інтернаціонал'.

Московщина має лише один-єдиний шлях до II і I Риму - шлях через Київ.Тим-то московська національна доктрина нерозривно пов'язана з володінням Києва Московщиною. Власне в цьому зв'язку і захована смерть тій московській доктрині,а з її смертю і смерть

---

*) В.Малінін,там-же.
**) А.Шпаков.там-же.
***) Є.Ґолубінскій."Історія Руской Церькві".
4) митр.Макарій.там-же
5: В.Малінін.там-же.

московській імперії. Це дуже добре розуміє Московщина, і тому-то вона з такою чортівською люттю нищить від Переяслова 1654 року по сьогоднішній день визнавців і саму ідею державної незалежности України. Вона скорше погодиться на незалежність багатющого Сибіру, ніж на незалежність, біднішої за Сибір, України. Втративши бо Київ, Московщина втрачає щось далеко, далеко більше, як багатющу осаду. Вона не боїться втратити український вугіль, залізняк, нафту, пшеницю, цукор. Вугілля, залізняку, нафти, золота має в Сибіру вдесятеро більше, як в Україні. За те багатство купить і пшениці.

Московщина боїться втратити ту силу, яка створила імперію і втримує її від розвалу досі. Боїться загубити свою національну доктрину 'Москва-III Інтернаціонал'. Не знаючи: звідки ця доктрина бере свою розгонову силу, не знаючи коріння отого 'Москва-III Інтернаціонал' - не зможемо його побороти. А коріння - повторюємо - Москви-III Інтернаціоналу лежать глибоко в 'Москві-III Римі', а не в марксизмі, інтернаціоналізмі, соціялізмі, як думають, обдурені московською пропагандою (соціялістичною і монархічною) невігласи в московській історії, чужинці і малоукраїнці. Тим-то ми й дали кілька сторінок на московські церковні шахрайства, пов'язані з ідеєю Москва - III Рим.

******

Та, вже чотири рази в історії тряслася земля під Москвою-III Римом і навіть захитувалася основа московської національної доктрини. Перший раз захиталася земля під III Римом 1605-1609 рр. Тоді на святий трон III Риму заліз незнаного походження пройдисвіт Дімітрій, що продав III Рим польським єзуїтам. Опаскудив святий трон. По ньому сів на трон ще гірший за нього, єретик, католик, Поляк Владислав, що мав завести III Рим у полон до I-го Риму.

Пораздругий захиталася 1648 року сама основа московської сили - московської національної доктрини. Тоді несподівано виникла, не будь-де, але на шляху до 2-го і I-го Риму, в Києві могутня держава, ВОРОЖА Москві-III Римові. Її володар загрозив московським послам: "..Всі городи московські і саму Москву зломлю. А хто в Москві сидить, від мене не відсидиться" (*).

Заносилося на справжній III Рим у .. Києві. Найліпше за всіх зрозуміли це відпоручники колишнього II Риму. Вони дали свою повну релігійно-моральну підтримку Великому Богданові одразу ж на початку революції 1648 року, і тим-то чимало хитливої шляхти, священиків і народу одразу приєдналися до революції, і визнали Великого Богдана за володаря нової держави. Єрусалимський Патріярх Паїсій, величаючи Б. Хмельницького 'князем Руси', дорівнював його до Константина Великого. Греки навмисно показали Москві свою оцінку (і надію) нової держави.- Два митрополити: Коринтський Іосафат (**) і Назаретський Гавриїл (люди близькі до Вселенського Патріярха) відправили в Чигирині Службу Божу у присутности московського посла А. Сухонова. В літургії вони вийшли з олтаря царськими дверима,

---

*) Б. Хмельницький. див. М. Грушевський. "Історія України".

**) Загинув під Берестечком.

закликали Б.Хмельницького зі сином, наказали їм стати навколішки перед царськими дверима, положили їм на голови омофори, і прочитали відповідні молитви. У многоліття та на єктиніях ті митрополити титулували Богдана 'Государем і Гетьманом Великої Росії'.

Ця обрядність (церемонія) нічого не каже нам у XX ст. Але тоді, вона сказала Московщині, Україні і світові, що II Рим не визнає Москви за III Рим, а вважає Київ гідним перейняти права і обов'язки II Риму.

Богданова поразка під Берестечком 1651 року зруйнувала грешькі надії на Київ-III Рим, а поразка України в Переяслові 1654 року врятувала Москву-III Рим. Не знайшлося в Україні українського філофея з українською національною доктриною 'Київ - III Рим'.

Поразтретій захиталася основа московської національної доктрини 1917 року. Тоді, на превеликий жах Московщини, видавалося б дуже змосковщений, Київ пригадав Московщині і всьому світові, що перший Апостол Христовий пророк Київу бути III Римом. Тоді 100.000 киівців несли сотки жовтоблакитних прапорів та образів українського національного Пророка Т.Шевченка, і співали його заповіт. Жодних червоних прапорів, жодних карломарксів не несли.

Лютуючи зі своєї несили 'васпретіть', Московщина примушена була сховати тимчасово свої шакальські зуби під червоний бабусин очипок 'самоапределеніе вплоть до атделенія', та "українізації", Та, не намарно Московщина виховувала 200 років всіляких: брюховецьких, галаганів, драгоманових. Того преганебного нам 1917 року, року, що визначив долю України на наступне сторіччя, провідна верства України - на вічну собі ганьбу - дала народові на провідників не: хмелів, виговських, дорошенків, мазеп, гордієнків, полуботків, шевченків, але дала новітніх: самойловичів, кочубіїв, розумовських. І вони - оті московські яничари - (а не Москвини): винниченкі, грушевські, скоропадські, скрипники, чубарі, любченки врятували Москву-III Рим.

Поразчетвертий захиталася земля під московським III Римом 1941 року. Тоді німецький домагач (претендент) на III Рим загнав московського аж по Волгу. Москва-III Інтернаціонал ганебно завалилася. І ось тут виявилася справжня (незрозуміла малоукраїнцям) сила Москви-III Риму. Конаюча Москва-III Інтернаціоналу закликала на рятунок стару Москву-III Риму. Закликала старих: Філофея, Івана IV, Пьотра I, Д.Пожарского, К.Міниха, А.Суворова, М.Кутузова. І німецьке військо не змогло посунутися далі Москви. Американці та Англійці побачили на власні очі силу Москви-III Риму, і тому дали їй допомоги на одинадцять мільярдів долярів, і тим врятували Москву-III Інтернаціонал.

Як бачимо, вже чотири рази в історії Москва-III Рим хиталася, але не впала, навіть перемогала. І тепер починає хитатися земля під Москвою-III Інтернаціоналом. І спричинюють той землетрус сили не зпоза СССР, але ЗСЕРЕДИНИ СССР. І ці сили заб'ють осиковий кіл в могилу московського месіянства, з його національною доктриною, і тим завалять останню добу московської імперії.

******

Ф.Достоєвський, пророкуючи неминучість зудару Московщини з Ев-

ропою,писав ще 1877 року:"..Буде жахливий,великий бій; багато крови людської проллється. Та,найістотнішим в тому буде те, що він розв'яже тисячорічну справу католицтва: волею Провідіння його місце займе московське православ'я" (*).

Монархіст Ф.Достоєвскій мріяв 'оправославити' Европу.Соціяліст В.Ленін-'скомунізувати' Европу. Обидва мріяли про те саме - розкласти Европу ідейно,щоби загарбати її потім фізично без пострілу.Чи ж це не здійснюється вже?

Устами героя свого роману Ф.Достоєвскій каже:"Сучасна Европа - це суцільний цвинтар.Німеччина?- Мертвий нарід без майбутнього. Франція? Вона сама себе знищить,і нема за чим шкодувати.Величезне повстання голоти скоро вибухне в Европі. І це обов'язок Московщини врятувати Европу московською силою і московськими ідеями. Московський мужичок, легендарний Мікула Селяновіч зоре европейський цвинтар,і засіє його новим московським насінням.Москва ще не стала III Римом, але прийде час і на це, бо ж світ не може існувати без Риму....А єдиний у всьому світі нарід, що має оновити і врятувати світ і що йому єдиному дані ключі життя і нової віри, - це народ-богоносець московський" (**).

"..Кожний великий нарід вірить - мусить вірити,коли хоче бути великим - що лише він має правдиву ідею, як рятувати людство. Він мусить вірити у своє призначення провадити інші народи до остаточної мети людства. Таким народом,безперечно,є народ московський, бо ж всі його думки простують до світового об'єднання" (***). Московська ідея готує всьому світові оновлення (4). Та,щоб таке сталося,треба щоб політична першість московського народу над усім слов'янським світом стала незаперечним фактом" (5).Московська "демакратія" зробила це 1945 року фактом.

Інший письменник писав ще 1867 року:"Головна течія світової історії випливає з Нілу двомя ріками.Одна - небесна,Божа - простує через Єрусалим,Царгород,Київ до Москви.Друга - земна,людська - тече через Олександрію,Атени,Рим в Західню Европу. В Московщині твориться (1867 року П.Ш.) новий суспільний і господарчий лад, що приведе людство до щастя.І всі слов'янські річки зіллються в одне велике,московське море,що залле всю Европу" (6).Отже,Москвин свідчить, що 'новий суспільний і господарчий лад' почав творитися не 1917 року,але 1867 року.

Московський монархіст писав 1860 року: "Я вірю,що Московщина стане на чолі нової великої держави, і дасть всьому світові нову культуру" (7).

Московський ліберал писав 1870 року:"О моя Русь!(с.т.Московщина П.Ш.).Моя Батьківщино! Тобі єдиній приречено укоронувати

---

*) Ф.Достоєвскій."Бєси".
**) там-же.
***) читай - 'панавання'.
4) читай - 'московщення'.
5) Ф.Достоєвскій."Дневнік пісателя".
6) Н.Данілевскій."Расея і Європа".
7) К.Леонтьєв."Восток,Расея і Славянство".

поступ людства,і встановити справедливість у всьому світі.Хто може рівнятися до нас,Москвинів? Кого ми,Москвини не можемо примусити скоритися нам? Чи ж не в наших,московських руках є політична доля всього світу?" (*).

Московський демократ писав 1850 року:"Дай Боже,щоби Москвини взяли Париж.Пора вже скінчити ту дурну Европу" (**).

Московський інтернаціоналіст писав 1957 року:"З якою гордістю і щастям наповнюється душа,якою подякою до тих,хто підняв тебе, велика нова Росія (с.т.Московщина П.Ш.),і розправив твої вірлині крила,і ти злетіла вище за всіх і дальше за всіх; показала людству нову добу,яскраву як сонце" (***).

Московський анархіст писав 1860 року:"Московський народ створить нову культуру, навіть нову віру, нові закони і нове життя в усьому світі" (4).

Московський комуніст писав 1963 року:"Повстає перед очима світу безмірно велична постать Росії (с.т.Московщини П.Ш.) серед пожеж,немов нове світло,що має вигоїти всі рани людства" (5).

Московський соціяліст писав 1915 року:"Я переконаний, що за місяць, рік чи два здивовані Німці дивитимуться, як московський прапор майорить над Берліном.Турецький султан доживе до того дня, коли московський меч залишить над почорнілим півмісяцем на брамі Царгороду.Московський народ,і лише він,зробить увесь світ щасливим"(6).Він же 1917 року писав, що таємнича тінь Штабу московської революції полетить у світ,зупиниться над Берліном,і піднесе над ним 'савєтскій' прапор; обгорне Париж червоним світлом,і повалить ту республіку; виведе голоту з лондонських льохів на вулиці; полетить через Атлантичний океан,а Америка - яку мали за скелю - покажеться порохом, що вибухне вогнем, як лише Москва дихне на неї (7).

А.Блок у своїх "Двенадцать" та "Скіфи" голосить старе монархічне месіянство. Його поемами захоплюються Москвини до безтями. Він інтуітивно відчував, що 'большевізм' наснажує новою, молодою силою,духово постаріле, духово пранцевите (сіфілістичне),творчо ялове московське суспільство.Тим-то і співав він 'Осанну''большевізмові'.Та,пізніше він побачив,що той 'большевізм' успадкував ВСЕ (без єдиного винятку) найгірше монархічної Московщини.З розпуки він збожеволів.

Навіть чисто господарська (економічна) розбудова промисловости СССР пересякнена московським месіянством. То ж бо не просто розбудовують господарку, як всі інші народи, але будують рай на

---

*) М.Погодін."Сачінєнія".
**) А.Ґєрцен."Сабраніє сачіненій.
***) "Літературная Ґазєта" 5-XI-1957.
4) М.Бакунін."Пісьма о патріотізмє".
5) Б.Пастєрнак."Доктор Живаґо".
6) В.Маяковскій - півукраїнець (мати Павленко).Він,як і Н.Гоголь любив Україну,і як і Н.Гоголь на 37-му році життя скінчив самогубством.
7) "Ґрозние фактн"

землі.Президент СССР М.Калінін хизувався 1939 року: "Ми,Москвини є першими в історії будівничими соціялізму. Цю честь історія призначила нам,Москвинам. Лише подумати: як багато це говорить! Тисячі років минуть.Все людство,вивчаючи історію,зі захопленням дивуватиметься тому фактові, що такий простий наш народ перший збудував соціялізм. Це велика честь нашому,московському народові. Та думка, що в майбутньому людство памятатиме нас - зміцнює наше завзяття сьогодня" (*).

"..Ніколи жодна країна, жодний народ не мав так багато творчої сили і хисту, так багато героїв праці, як мав народ московський за всю його історію. Европа колись дивилася на московський народ м погордою,звисока, як на малокультурний народ.А тепер він очолює все поступове людство" (**).

Московські сектанти вірили,що Страшний Суд почнеться тоді, коли труба Господа Саваофа, в руках московського земного бога Даніїла Філіпова, затрубить на ввесь світ. Тоді воскреснуть душі праведників,і позлітаються до матушки Москви.А в Москві зазвонить 'цар-колокол' на ввесь світ, і люди зі всього світу полинуть до Петербургу,де Страшний Суд судитиме все людство (***).

Московські сектанти також вірили,що Христос ще не приходив на землю,і що Мати Божа Марія вийде з московського народу. Отже, Христос матиме московську кров,і тому Бог благословить увесь московський народ, і поставить його вождем усіх інших народів. Так Москва буде 'всєму свєту ґлава' (4).

Московські народовці ще в XIX ст.у своїй відозві "К афіцєрам рускай арміі" писали, що поваливши царат, вони створять 'Народние Лєґіони',які матимуть світову історичну вагу, бо допоможуть революціям в Европі.По 1945 році - це історичний факт.

Розум московського народу, що подивляє і любить 'калек перехожіх','божіх странічкоф',що шукає 'небєсний ґрад Кітєж';розум,що сторіччами мріє про 'второє пріщєствіє',про якийсь всесвітній потоп-катастрофу - такий розум готовий кожночасно сприйняти якесь нове'абьявленіє' нової віри якогось нового пророка, нових святих книг і нові 'страждання' за правдиву віру.Так і сприйняли Москвини марксизм. Сприйняли його, бо ж він був месіянський, сектансько правовірний,мав свій Талмуд,своїх пророків і святих.До нього Москвини додали ще й свою Москва-III Рим,зі своїми непомильними папами та мудрими кардиналами-ідеологами, зі свої Орденом Хрестоносців - комуністичною партією.Змосковшивши марксизм,Москвини влили його до свого історичного 'московізму', і так дуже удосконалили стару, московську монархічну, месіянську Церкву, старе московське месіянське православ'я під новою назвою 'бальшєвізм'.

Як бачимо,московські і монархісти і соціялісти свою жадобу панувати у світі завжди закривали і закривають личиною 'служити світові'. І жодний провід Московщини не наважиться відмовитися

---

*) А.Панкратова."Велікій рускій народ".

**) там-же.

***)Брокгауз і Ефрон."Енціклопедічєскій Словарь".т.37.ст.404.

4) журнал "Земля і Воля" У-1875.

від московського месіянства.Наколи б який пробував би відмовитися, то такого Московщина вбила би за 'ізмєну родіне'.

"..Національне месіянство Москвинів завжди мало, і тепер має форму апокаліптичну. Доктрина 'Москва-III Рим' призвела маленьке Суздальське князівство до імперії, що займає одну шосту суходолд нашої плянети.Московське месіянство - Москва III Рим - тепер втілилося у III Інтернаціонал, що створив міт про' священне царство міжнародньої голоти.Але в цим міті бачимо пику московського народу.Бачимо ототожнення ідеї міжнародньої голоти (пролетаріяту) з месіянством московського народу. Третій Інтернаціонал - це ніщо інше,а лише старе 'Москва-III Рим'. Той факт, що III Інтернаціонал є не інтернаціональна ідея й організація,але НАЦІОНАЛЬНІ МОСКОВСЬКІ - не розуміють на Заході ані державні мужі,ані комуністи. Комуністи-немосквини,вступаючи до III Інтернаціоналу,не розуміють, що вони допомагають московському народові здійснювати московську національну месіянську ідею - Москва-III Рим.."(*).

А XVI ст.псковський чернець Філофєй проголосив "Москва - III Рим,а четвьортому не бивать". В XVII ст.московський чернець Савватій повчав Европейців (Греків та Українців):"Наша вєра правільная, а ваша єрєтіческая".В XVIII ст.Московська Церква проголосила своє "Вірую": Пакаряйтєся нам язиці,ібо с намі Боґ'.В XIX ст.архиєпископ Макарій Булґакоф писав: "Европа сказала вже все,що могла сказати.Тепер Ex Oriente lux. І лише наша Русь (с.т.Московщина П.Ш.) . кликана Провідінням перебрати духовий провід над Европою" (**).

Московська національна доктрина 'Москва-III Рим' дала духову основу московському загарбництву (імперіялізму). Та,дикун-москвин розумів Рим лише як велику імперію панівного народу, якому служили і приносили свої багатства підбиті ним народи. А про Рим - творця вищих духових, культурних скарбів, про творця европейської культури дикий Москвин не знав і знати не хотів.Так від Риму Московщина взяла лише його імперську ідею загарбництва, і воно стало і досі є початком і кінцем (альфою і омегою) ВСЬОГО московського життя.Московське загарбництво стало найвищим,всепожираючим богом кожного Москвина.І кожний Москвин і вся московська нація приносили тому богові в жертву ВСЄ: всі матеріяльні і духові багатства, що їх мали, чи вкрали у сусідів, увесь свій час, всю свою і своїх підбитих народів кров і піт. Навіть і своє життя:особисте,громадське, культурне,господарське. Через всю свою історію Московщина витрачала на військо - безпосередньо і посередньо - понад 75% державних прибутків, Шляхи,школи, промисловість розбудовували лише щоби збільшити військову силу.Метою московської шкільної і позашкільної освіти завжди було і тепер є вишколювати бездумного,безкритичного, слухняного владі націоналістичного,запеклого 'салдата', готового кожночасно 'біть врагоф матушкі Расєі':монархічної чи соціялістичної без ріжниці.Бо 'Масква всєму свєту ґлава'.

Зробивши зі землі двоного звіря, Творець вдохнув у нього часточку свого Божеського Духа: дав йому ДУШУ. Тим Творець поста-

---

*) N.Berdyaev."The Origin of Russian Communism".

**) арх.Макарій (М.Булґаков)."Історія рускай Церькві".

вив двоного звіря на шлях розвитку на Людину. Душа непереможно тягнула двоногого звіря до божественого, до краси, до добра, до любови. І ввесь зміст розвитку людської культури - це розвиток божеських первнів у людині, наближення її до образу Божого.

Набоженство (релігія) олюднювало двоногого звіря страхом Божої кари за вияви звірячести. Християнство підносило двоногого звіря на щабель Людини чимсь далеко більшим за страх. Християнство поставило на сторожі злих учинків ВЛАСНЕ СУМЛІННЯ, виховуючи у двоногого звіря САМОДИСЦИПЛІНУ, виховуючи у нього СВІДОМІСТЬ ОБОВ'ЯЗКУ супроти інших людей, а насамперед найбільшого обов'язку -ЛЮБИТИ їх. Любов - це основа основ Християнства. "Люби Господа Бога; люби ближнього свого.- На цих двох заповідях увесь закон і пророки стоять". Так все цивілізоване людство, хоч і дуже, дуже поволі, проте пішло шляхом від звірячости до людяности.

Бокок і законодавець московської "демократії" В.Ленін навчав її, що моральним і справедливим є все те, що є КОРИСНИМ (справі). А від користи справі до користи людям, що тою справою керують,- лише один крок. Московський же безбожницький і безморальний нарід жив і живе за засадою "Мета виправдує засоби". Отже, заради користи справедливо буде чинити будь-яке звірство. Це і є ввесь зміст життєвої філософії московської нації: провідної верстви і народу. Так московський нарід, єдиний з усіх народів, ішов й іде від дикої звірячости до звірячости цивілізованої , яка далеко жорстокіша за дику,

У світовій історії бачимо, що остаточні, тривалі перемоги здобувалися не силою меча, але силою СЛОВА. Не руїнницьким огнем, але вогнем Слова, ТВОРЧОЮ культурою. Не ненавистю, але Любов'ю. Не безвірою, але Вірою. Не без Бога, але з Богом. Етика, мораль, естетика, добро давали далеко триваліші перемоги, ніж моральна і фізична розпуста, бруд, зло, брехня. Остаточні, тривалі перемоги приносила завжди лише духова, культурна вищість. Вищість Духа над матеріяю. Прикладом є перемога грецької культури і Християнства в Римській імперії.

"На всіх світових загарбниках помстилася перевага Меча над силою Духа; перевага могутности державної над могутністю духової. Всі світові драпіжники показалися велетнями на глиняних ногах. Кожного з них розбив маленький кам'янець, що впав з великої Гори Божої - Сіону" (*).

---

*) Д.Мережковскій. "В тіхом омуте".

XVIII.

ДУХОВІСТЬ МОСКВИНА.

Европейська культура була завжди чужою московській душі.
Ф.Достоєвскій

Московський соціялізм - це московський царизм наперевертъ.
А.Ґерцен

Бальшевізм є спадкоємцем всього, що його створила московська культура і найвищим виявом московського патріотизму.
"Большевік" I-1944

Европа (с.т.і Україна) від непроглядних часів праісторії і далі за часів історичних була міцно пов'язана тисячами культурних зв'язків із усіма великими світовими культурами: Єгипетською, Малоазійською, Індійською, Китайською, створивши свою Геленську та Римську. Сотки всіляких ідей всіх тих культур в Европі збігалися, перетиналися, змагалися між собою до вищих, ще не знаних. Ця безнастанна ВІЛЬНА БОРОТЬБА ІДЕЙ, народжуючи нові ідеї, виховувала КРИТИЧНИЙ розум, що не сприймав нічого бездумно, але власним розумом оцінював, сприймаючи, чи відкидаючи, чи виправляючи. Так Европейці навчилися цінити вільну, критичну, творчу думку понад все. І вільна думка, вільна творчість створила все те, що називається европейською культурою й цивілізацією. Та культура здійснювала християнський ідеал ВІЛЬНОЇ ЛЮДИНИ. Духово вільна европейська людина, звільнила себе і з фізичного рабства. Всі стани в Европі: аристократія, шляхта, торгівці, ремісники, мішани всі вони боролися, і здобули самі свої права. Вже в XII ст. народився англійський парлямент (*). Свідомість особистої гідности - це найяскравіша, питома Европейцям властивість. Всі чужинці, що були в Україні, однозгідно свідчать, що Українці всіх станів, навіть слуги, мають дуже сильне почуття власної гідности.

Геть цілковиту противність бачимо в Московщині. Ми вже згадували, що боячись европейської культури, Москвин тікав від неї, відгородившись від Европи спершу дерев'яним плотом, потім залізною

*) Український парлямент (віче) народилося на кілька сторіч раніше англійського. В Московщині досі нема парияменту.

заслоною,а тепер залізобетоновим муром.Так заховавшися,врятувався Москвин від всіх европейських "єресей": латинської XУ-XУI ст. ліберальної XУIII-XIX ст.буржуазної XX ст. Ані трошечки не зачипили Московщину великі животворчі рухи в Европі: Ренесанс XIУ-XУI ст. Реформація XУI-XУII ст.Французька революція XУIII-XIX ст.

Так Москвин урятувався від усіх тих 'гібельних єресей'.Але "врятував" і свій розум від здібности критично думати.Московський академік І.Павлоф свідчив,що "Русскій чалавєк імєєт слабую мазгавую сістєму". Такий його розумовий стан дуже сприяв утворенню 'абщіни'. Абщіни не лише земельної у селян, але й розумової (інтелектуальної) в освіченій провідній верстві.Ця розумова 'абщіна' остаточно вбила всі можливості народитися вільної,критичної думки, а про вільну самочинну творчість і казати нема що. Державна влада звільняє Москвина від обов'язку думати,плянувати,зачинати.І Москвин, не знаючи життя поза Московщиною, вважає такий стан природним і навіть єдиномożливим.Дивлячись на европейське життя,Москвин щиро вириться,що Европейці люди 'зігнилі' ,і Европа ось-ось загине у власному безладі. Таке віщували московські політичні письменники XУII-XУIII-XIX ст.і тепер XX ст.в СССР.Коли в XIX ст.почав долітати до Московщини гомін европейських ідей,то московська інтелігенція не змогла оцінити своїм розумом їхню вартість взагалі, а у московському життя зокрема.Москвин сприймав чи відкидав европейські ідеї не розумом,але своїм національним інстинктом. Так сприйняв і марксизм.Сприйняв,не відкинув,як Українець.Чому?

Москвини,Жиди і Німці мають багато спільного в їхній духовості.Всі три є запеклі шоністи,мають месіянську ідею панувати над усім світом; всі три є жорстокі,чужоненависники; всі три визнають матеріялістичну філософію життя.Тим-то твір жидівського духа - марксизм Москвин ВІДЧУВ близьким,рідним московському національному духові.Москвин ПОВІРИВ всією своєю душею в марксизм.Підкреслюємо 'повірив',с.т.сприйняв не розумом,а душею,як сприймають побожні люди віру в Бога.Московський філософ Н.Бердяєф каже,що марксизм став набоженством (релігією) Москвинів, яка має своє св. Письмо,своїх святих, свої безперечні догми. Ухил від тих догм карається в СССР смертю,як кілька сторіч тому католицька інквізиція карала тих,хто не погоджувався з католицькими догмами.

Ми вже казали,що зміст Християнства Москвин ані розумів, ані відчував, бо той зміст був надто далеким, надто чужим Москвинові. Щобільше!-Християнські ідеї суперечили,заперечували всю духовість і світогляд Москвина.Тим-то Москвин взяв з Християнства лише церковні форми, лише 'букву'. Московські вчені богослови були лише 'начотчікамі' (буквоїдами),сліпими сектантами,які за буквою (формою) не бачили,не розуміли змісту.А про живий зв'язок християнських ідей зі живим життям, не могло бути і мови.Таким 'начотчіком' сектантом був В.Ленін і його учні.

Коли життя Европи і доля марксизму пішли геть інакшим шляхом, ніж пророкував К.Маркс, то В.Ленін утратив ґрунт під собою. Його безкритична, сектанська віра у Марксові догми захиталася. Будучи лише сліпим 'начотчіком', а не самостійно,критично думаючим філософом,В.Ленін не спромігся пояснити Марксові помилки. І він почав

пояснювати розбіжність між життям і марксовими догмами традиційним московським крутійством, брехнею, горлопанством (демагогією). сектанським словоблудством (казуїстикою).Москвини, не маючи ані крихточки критичного розуму, сліпо вірили словоблудству свого "геніяльного" вождя, пророка і законодавця. І коли по його смерти почалася розколюватися КПСС, то в ній не було жодної особи, жодного гуртка, що висунула свою власну думку. Всі і праві і ліві, гинучи в льохах НКВД, намагалися довести, що вони правдивіше тлумачуть ту чи іншу букву Марксового Талмуду.

*****

У всіх народів бачимо пошану до освічених людей; бачимо потяг до освіти. Геть навпаки в Московщині. Вона проголосила 1917 р. клич "Мир халупам, війна палацам", "Голото, бий, вбивай дуків" (*). І 1917-22 рр. московські вояки зупиняли на вулицях людей, вимагали показати руки. Хто не мав мозолів, того там же застрілювали. Таке робили московські революціонери 1611 р. (І.Болотнікоф), 1668 року (С.Разін), 1773 р. (Є.Пуґачоф). Історична традиція.

В.Ленін ненавидів інтелігенцію, хоч і сам був інтелігент та ще й дворянин. Ненавиділи інтелігенцію й революціонери-інтелігенти М.Бакунін, П.Ткачоф та інші соціялісти. Революціонер, дворянин С.Нечаєф у своїй відозві "Мужічкам і всем простим людям" закликав тих 'мужічкоф' палити міста разом з мешканцями і зорювати згариша. Не 'мужік', але князь А.Крапоткін (**) вчив, що інтелігенція не варта жмені гнилої січки. Не 'мужік', але граф Л.Толстой мав інтелігенцію за ворога народу. Московський вираз 'мягкотелая інтєлігєнція' повстав не 1917 року, але 50 років раніше.

Звідки ж походить та ненависть Москвинів до працюючої інтелігенції, ненависть не лише мужиків, але й інтелігенців. Чейже її не можна вважати за дуків (буржуазію), бо ж чесно, часто тяжкою працею голови і нервів заробляє всій хліб щоденний, часом менший за мужицький.

Ця московська ненависть є ненавистю не до людей (освічених), але до самої освіти, ненависть до культури. Культура є европейська, а Москвин расово і духово є Азіятом, тож та ненависть обертається в ненависть до самої Европи. Про причини ненависті Москвинів до Европи ми вже казали.

У розділі про безбожництво Москвина ми навели кілька прикладів московської ненависти до европейської науки. Тут згадаємо ще пару. Напр. Пьотр І заснував у Москві гімназію. На управителя призначив полоненого саксонця Г.Ґлюка, що скінчив німецький університет. Він запросив 10 німецьких професорів, і поставив гімназію на високий навчальний позем. Всі учні одержували добру стипендію. На 300 місць у гімназії знайшлося лише 40 учнів, і то лише діти дрібних урядовців, яким їхне начальство наказало післати дітей, загрожуючи вигнати їх зі служби, якщо не пішлють. Ця гімназія закрилася за кілька років ізза браку учнів (***).

---

*) Ці кличі голосив М.Бакунін 50 років раніше.

**) Соціялістичний уряд СССР дав йому досмертну пенсію.

***) В.Ключевскій. там-же.

Коли заснували 1755 р.московський університет,то ледве знайшлося сто студентів (*),а 30 років пізніше було їх аж ... 80. На правничому відділі був ... один (**).

Пьотр I видав 1714 р.наказ про обов'язкову освіту шляхетських дітей.Наказав відкрити школи. Але шляхта не хотіла посилати дітей, і тому губернатори посилали військові відділи,які живосилом забирали дітей до шкіл, і тримали їх у школах під 'караулом',с.т. ув'язненими,щоби не порозбігалися. Проте розбігалися.З Рязанської школи з 96 учнів втікли 59.Навіть з Морської Академії втікло 127, і Сенат оприлюднив наказ імператора,щоб вони повернулися,загрожуючи карою смерти за непослух.У всій світовій історії подібного не проголошував не тощо імператор,але й звичайний губернатор.Чи ж не "геніяльний" московський народ?

Від чення Саватія XУI ст.через старовірів XУII ст.дворянства XУIII ст.лібералів XIX ст.до соціялістів XX ст.разом, без перерви тягнеться московська ненависть до европейської культури.І в цьому бачимо "праґрес" московської "демократії".Вона за останнє півсторіччя понищила европейських культурних скарбів (а понадто українських) тисячократно більше,як їхня аристократія за три сторіччя.

Московський монархіст Ф.Тютчєф (1803-1873) писав:"Засади,що на них стоїть Московщина і Европа,що ними вони керуються в житті і політиці,є так дуже протиставні,що себе взаємно заперечують. І життя одної можливо лише коштом смерти другої"(***).Сто років пізніше потакнув йому й соціяліст В.Ленін,кажучи:"Існування СССР поруч капіталістичного світу - неможливе.Один або другий мусить наприкінці впасти".

******

"Що кидається в очі при порівнанню двох світів:латинсько-германського (з українцями) і світу московського? Барвистість,величі цілої історії,рухливість народніх мас,напруженість конфліктів,свобідна гра сил,величезна роля великих особистостей, примат права і логіки - на Заході.Однотонність,придавленість особистости,безбарвність історичних подій,незрізничкованість народньої стихії,непропорційно велика роля держави - Росії"...

.."Боротьба цесарів з папами,повна драматичних моментів, - це Захід. Розправа всемогучих царів з позбавленим всякого значення духовенством - це Росія. Завзята і вперта боротьба февдальних лицарів з королями - це Захід.Відтяпування голів своїм 'холопам',як називав своїх бояр Іван IУ, - це Росія. Трагічний конфлікт старої віри з реформою,ще більш імпозантна реакція першої - це Захід. Спір між офіційною Церквою та 'розколом' - це Росія. Кальвінізм, швінґліянство,лютеранство - там, 'пригуни','хлисти', 'столпікі' - тут.Великі фігури французької аристократії,що не забувають навіть на ешафоті своєї гідности - це Франція.Малодушна банда таж "аристократії" з ласки царської,що вештається по константинопольських

---

*) Діти Українців,які жили в Москві.

**) У Київській Академії було понад 2.000 аж до зруйнування її Пьотром I.

***) Ф.Тютчев."Сачінєнія і пісьма".

і празьких кабаретах і шінках,дожидаючи там рятунку своєї країни-це Росія.Не позбавлений певного драматизму момент страти Людовика XVI,або великого противника Кромвеля - це Европа.Замордування останнього Романова не знати де і не знати ким - це Росія.Мірабо, Каменьяк,Клемансо,три стовпи трьох епох французької буржуазії - це там.Замоскворецький купець Островського,Федя Родічев і Хлестаков Керенський,три фігури також трьох епох буржуазії - це тут. ..Ціла плеяда аристократичних імен,знаних цілому континентові, що стоялана чолі або вандейських повстань,або армії коаліції,що боролася проти французької революції - це Захід.Брусілов,Поліванов, Клембовський,Гутор і маса інших царських генералів, що боролися за Третій Інтернаціонал - це Росія"..(*)

В Европі взагалі,а в Україні зокрема самі люди,з власного вільного почину, власними силами закладали і розбудовували свої стани,промисел,торгівлю,рільництво,міста, церкви,школи,шляхи,с.т. все своє особисте,громадське,культурне,господарське,політичне життя. І права,що їх мали европейські стани,громади,міста,Церква,товариства, особи здобували вони власними силами, боротьбою.Так европейська шляхта виборола свої права боротьбою з королями.Міста-боротьбою з феодалами вибороли свою самоуправу.Селяни боротьбою з землевласниками визволилися з кріпацтва. Ця САМОДІЯЛЬНІСТЬ зродила і змішнила у Европейців почуття власної гідности: особистої, станової,громадської.В Европі живе громадянин,а не підданий.

Все вищезгадане творили в Московщині не люди знизу, як в Европі,але творив уряд згори.Отже,і права давав цар зі своєї ласки, і тому і відбирав їх зі своєї примхи.Московська Церква стала звичайние міністерством уряду. Шляхетську гідність діставав той,кого сподоба[в]цар,а не за заслуги. Містами управляли призначені урядом і лише перед ним відповідальні,'градоначальнікі',які були місцевими царьками. З кріпацтва звільнив сам цар,без боротьби селянства і т.п. Так було перед 1917 р. так є і по 1917 році.Про почуття власної гідности Москвин не мав жодного уявлення. Бундюча пиха, з якою Москвин знущається з підвладних,безборонних, слабших - умливіч переходе в огидне лакузтво перед зверхником,сильнішим.Московський народ не створив тямки 'громадянин', а коли його інтеліґенція змавпувала з Українців тямку 'ґражданін',то вона не поширилася навіть серед неї.

Дамо слово Москвинові,що прожив пів свого життя в Европі. Він пише:"За найгірших часів европейської історії ми бачимо в Европі пошану до особи,визнання її прав і незалежности; бачимо розуміння культурної ваги геніїв,здібностей. Хоч европейські уряди і були дуже суворі, проте вони не засилали до своїх Сибірів Спіноз,не 'секлі розґомі' Лессінґів,як це було в Московщині.Ця пошана до моральної сили, це визнання гідноости людини, ця одна з найбільших чеснот культурної людини - ніколи не існувала і не існує в Московщині (**).В Московщині особа придушена,поглинена не лише державою,але й суспільством" (***).

---

*) Д.Донцов."Підстави нашої політики".

**) Він писав це сто років тому про ....СССР.

***) за А.Ґерцен."С того берега".

Москвини не мають жінку за людину.Вони мають приказку:"Риба не м'ясо,баба не людина".Маючи жінку за худобу,природно продавали, купували жінок.А куплене треба пильнувати,щоб хтось не вкрав.І багаті Москвини тримали аж до XVII ст.своїх жінок замкненими на ключ у 'теремах'.Бідні ж перекладали на жіночі плечі всю найгіршу працю.Москвини (і самі московки) вважали визиск жінок за природне. І тепер у СССР вважають. Ніде в усьому культурному (навіть півкультурному) світі жінки не працюють на таких тяжких роботах,як у країні, якою править уряд "робітників і селян",у СССР. і ані одного протесту не було в Московщині.В Україні були вибухли жіночі розруху,але московська "демократія",розстрілявши та заславши до Сибіру кількадесят тисяч Українок,довела,що "Жінка не людина".

******

Ми вже згадували: як зародилася і поглибилася у диких Москвинів їхня отарність.Отарність - зі своєї природи - не знає 'Я' (особи). Не знає навіть і 'МИ',як у европейських культурних (отже і в українському) народів.Не маючи власного Я,Москвин природно не має власних переконань,а всі вимоги" моральні,правні,набоженські,політичні накидує йому отара.А що вона не може існувати без пастуха з його гирлигою і псами,то фактично ті вимоги накидає Москвинові пастух,с.т.цар (чорний чи червоний) руками 'апрічників',жандармів, НКВД-істів. Так природно запанувала в Московщині рабство, покора, брак особистої моралі,брак власного сумління, брак власної правосвідомости.Московське суспільство до 1917 року і по 1917 році керується в усьому своєму житті: родинному,громадському,державному, культурному і навіть і в церковному - лише наказами начальства.Ці властивості московської духовости зродили та зміцнили і московську 'абщіну'.

Московська 'абщіна' (перезвана по 1917 році на 'колхоз')є природньою,законною дитиною московської духовости,і тому має дуже глибокі, незнищимі коріння в душі, серці і мозку КОЖНОГО Москвина. Нею захоплювалися і монархісти-славянофіли,і ліберали 'западнікі', і соціялісти,комуністи.Особа цілковито зникає в абщіні.Особа в абщіні не має жодних прав щодо загалу.Особиста думка в абщіні шкідлива,бо ж спричиняє поділ думок і тим руйнує 'єдіномисліє'.Тим-то в абщіні нема і бути не може особистого почину (ініціятиви).Абщінік не має спонуки (стимулу)поліпшувати свою землю,бо ж за чергового переділу його кусник землі абщіна передасть комусь іншому.Отже не може бути спонуки щось взагалі поліпшувати.

Абщіна не визнаючи прав особи,не визнає і обов'язків особи. За податки відповідає не особа,а вся абщіна.Отже, "ТИ є лише частинка загалу,а сама в собі 'ти' є ніщо" (*).

Знавець московського народного життя пише:"Така частинка звикла сторіччами коритися чужій волі, і тому не може постатитися критично до наказів,і всі накази виконує сліпо,без вагань.Власного переконання,власної моралі Москвин не має. Він є цілковито порожній глечик,що його можна наповнити чим хочете. І це стосується

---

*) Л.Толстой."Вайна і мір".

не лише мужика, але й аристократа, інтелігента" (х). Ті частинки сьогодня здущують польське повстання, завтра "визволяють" братів Слов'ян, позавтра воюють за III Інтернаціонал. Вони ж бо не відповідають за свої вчинки. Відповідає: 'барін', абщіна, начальник, уряд, цар, диктатор.

Заперечували особистість, особисті права, людську гідність ВСІ Москвини, всіх сторіч, разом з т.зв. 'западнікамі', с.т. тими, що визнавали язиком лише (теоретично) европейські ідеї, але ніколи їх не здійснювали навіть у своєму приватному житті. Не визнавали націоналісти ('слов'янофіли), не визнавали демократи (народовці), а соціялісти і поготів. Напр. демократ Д.Пісарєф обґрунтував своє заперечення прав особистости законами Дарвінізму (збереження роду коштом особи). Т.зв. 'западнікі' П.Лавроф та Н.Міхайловскій, закриваючись европейською речівнею ніби визнавали права особи, але ставили особу в таку залежність від громади, що фактично особа не мала жодних прав (*). Московський революціонер пише: Ми сильні лише тоді, коли згуртовані в громаді. Наша сила в гурті. Потребуєте мене?- Берить мене всього. Наказуючи, не дбайте про мене. Я віддаю всі свої права громаді, і вона має право робити зі мною все, що хоче. Я розчинюся в громаді, зіллюся з нею в одне тіло, аби лише вона жила і розвивалася" (**). Те саме вчили: Л.Толстой, С.Нечаєф, М.Бакунін, який вимагав 100% 'уравніловку'. Вимагав, щоб професор і мужик мали однакову освіту і однакову платню (***). Таке і пробувала Московщина здійснювати 1917 р. але по кількох місяцях не лише привернула стару ріжницю, але й подесятерила її. І московський патріот М.Волошін питав: "Что ж смѣнілось?- Знакі возглавья. А тот же ураган на всѣх путях"

Европейський ідеал волі - це право народу керувати державою, с.т. демократизм. А Москвини розуміють тямку 'демократія' не як народоправство, але як 'уравніловку' (4). Европейський демократизм це дати можливість нижчим піднестися власними зусіллями вище; зрівнятися з вищим. Московський же "демократізм" - це намагання нижчих примусово стягнути вділ вищих. Стягнути всіх до поземи голоти. І то не лише матеріяльно, але й культурно.

Заздрість невдахи, нездатність власними силами піднестися, садистична насолода стягати вищих вділ - притамана всім Москвинам: і неписьменним мужикам, і вченим професорам. Це призвело до вихвалювання убозтва, а далі - логічно - і до вихвалювання каліцтва: фізичного і духового. Европейський моральний кодекс обов'язку, чесности засуджує всілякий злочин, всіляке неробство. Москвини навпаки вважають злочинців 'нещасніньокімі'. Радісно цілують працівного (сіфілітичного) брудного жебрака (5). Московська література "вазлаґала вѣнок на вшівую ґолову мужіка" (6). "Садовила на трон 'тар-

---

х) Ґ.Успенскій. "Власть землі".
*) див. В.Ковалевскій. "Н.К.Міхайловскій",
**) Н.Морозов. "Повесть моєй жізні".
***) Я.Стеклов. "М.А.Бакунін".
4) див. Н.Данілевскій. "Расея і Европа".
5) див. Л.Толстой. "Васкресеніе".
6) Ф.Достоевскій. "Бѣси".

жествующую свінью',якій надавала право судити здорових,що їм та свиня присуджавала відтинати язики або чистити виходки" (*).

Московська 'уравніловка', вихвалювання убозтва (матеріального і духового) це - "засудження європейського ідеалу праці генія, втіленої у Мілянському соборі, в Київській Св.Софії, у Паризькій Нотр-Дамі,у творах А.Данте,Ю.Байрона,що їхньої геніяльности не можуть стерпіти,виховані на 'камарінском мужіке' та на міських 'частушках',московські будівничі "нової" імперії" (**).

Найліпший знавець московської душі ще півсторіччя перед 1917 роком писав:"...о том подлом рабе,о том подлом лакее,каторий первий взмостітца на лесніцу с ножніцамі в руках,і раздерьот бажественний лік велікава ідеала во імя равенства, завісті і піщеварения" (***).В ім'я того ідеалу,що його проголосили не лише 'бальшевікі',алей вся московська національна сметанка (еліта),від монархістів-славянолюбів,через ліберальів-вольтерьянців, шляхтичів-народовців до соціялістів-бальшевіків всіх разом.

Московська 'уравніловка' (засада однаковости всіх) спричинила ще й те,що і московський мужик,і московський аристократ (напр. граф Л.Толстой) вважають всяке піднесення - матеріяльне,культурне, духове - особи над юрбою за неспокутну провину. Л.Толстой у своїх творах підкреслює, що інтелігенція не потрібна народові, що вона пасожитська,що обдурює і визискує народ.Проти піднесення особи над юрбою пишуть Г.Успенскій,Н.Златовращкій та інші.

Москвин відкидає і особисту чесність,і відкрито каже,що вона є порожньою балаканиною,смішною вигадкою (4). "Трудна чалавеку знать: што грешно,а што нет.Тайна тут превосходящая ум чалавеческій" - каже один з героїв Ф.Достоевского. Людина мусить бути чесною?- Чому? - дивується Москвин (5). Він не знає "гібельнава различія между тваім і маім" - свідчить Ю.Самарін.

Цих 'чому' Москвин не знає,бо не має моральних засад створених самим народом. Ті засади творила влада, і вона накидала йому силоміць. А накинене ззовні народ викидав на смітник за першої ж можливости. "У нас,Москвинів нема почуття обов'язку, бо ж звідки міг він узятися" - каже Ф.Достоевскій (6).

"Примітивізм цілого суспільного ідеалу нації,придавленість одиниці,нерозвиненість автономної моралі і правного почуття,необмежаний культ маси - ось та генеральна ідея,що зробила з московського народу нарід рабів,орду,нездатну до відпору ніякій волі згори.... Масу, що протиставляє активності - хаос,людській енергії - енергію натури,організації - палку, приматові розуму і волі - покору й інстинкт, зложеності форм - московську безформність у всім, як в суспільнім,так і в товариськім житті. Під впливом цієї генеральної ідеї та установ,з яких вона зродилася,повстав і своєрід-

---

*) Д.Мережковлій."Бальная Расея".
**) Д.Донцов.там-же
***) Ф.Достоевскій.там-же.
4) див.К.Леонтьев."Васток,Расея і Славянство".
5) див.В.Андреев."Тьма".
6) Ф.Достоевскій."Дневнік пісателя".

ний московський ідеал свободи, рівности і демократії... Західній ідеал свободи - це право впливати на державну машину, яка нічого не сміє зробити без волі одиниці. Ідеал московської свободи - зрівнання всіх, що виносяться над товпою; зрівнання осягнуте хоч би й ціною політичного рабства. Ідеал свободи вироджується тут в найбільш вульгарний ідеал рівности, еґалітарности. Москалі знають демократію не в сенсі народовластя, але (як казав Данілевскій) в сенсі рівности, або ліпше сказати, еґалітарности. На заході рівність - це оправдане стремління стати сильнішим, працею зрівнятися з тими, що стоять вище. В Росії - це стремління слабих стягнути сильних вділ, зрівняти їх із собою, а не себе з ними" (*).

Московщина вхопилася марксизму власне тому, що він заперечував велику вагу і ролю в історії великих особистостей. І "демократична" Московщина нищить у СССР особистість у творчості, заміняючи її на гуртову. Гурти ('бріґади') виконують, визначені владою, завдання не лише на колхозних полях та в стайнях, але й в літературі, мистецтві, науці.

Европейську творчість: літературу, мистецтво, науку, взагалі культуру Московщина ненавидить саме тому, що вона ставить високо особистість, що вона прославляє бортьбу особи за ідеали цілковито протиставні ідеалам московським. З усіх московських письменників - і буржуазних монархістів, і сіромашних соціялістів - нема ані одного, хто не мав би за найгірше нещастя Московщини всебічний розвиток особистости. Один з них пише: "Візантійський ідеал є тим добрий, що не має в собі того перебільшеного ідеалу особистости, що його запровадив у життя германський феодалізм. Тому добрий, що не має знанадтої особистої самопошани, яка дісталася до буржуазії шляхом заздрости; яка викликала в Европі демократичну революцію; яка породила всі ті фрази про необмеженість прав особи; яка пізніше поширилася навіть і серед нижчих верств европейського суспільства, роблячи з усякого наймита та шевця СКАЛІЧЕНУ, нервовим почуттям особистої гідности, людину" (**).

Людину, що має почуття особистої гідности, Москвини мають за моральну каліку, за хвору людину.

Московський письменник Н. Шівіріоф відкрито ставить крапку над і, пишучи: "Зміст, суть минулої історії московського народу, і завдання майбутнього є у приниженні особистости" (***). Цей монархічний заповіт московська "демократія" СССР виконала на І.000%. І ніякого протесту, ніякого обурення не бачимо в Московщині. Українці висловлювали своє обурення, але московська "демократія" заткала їм уста, розстрілявши чи заславши таких відважних на каторгу.

Московські націоналісти (т.зв. славянолюби) XIX ст. мали 'єдиномисліє' за найвищий осяг московської культури. В устах московських націоналістів ця духова деспотія і рабство не є дивною. Але ж у Московщині були ще й т.зв. 'западнікі', які голосили европейські ідеї. Найбільшою ж европейською ідеєю є власне воля особистої дум-

---

*) Д. Донцов. там-же.

**) К. Леонтьєв. там-же.

***) А. Пипін. "Характеристіка літературних мнєній".

ки.І не дивлячись на це, ті 'западнікі' були за оте 'єдіномисліє'. Як пояснити це поєднання цілковито противних ідей?Дуже просто.- Європейські ідеї в устах московських 'западніків' були лише димовою заслоною, за якою ховалася їхня жадоба захопити імперську владу, і накинути поліційною силою московську національну догму 'єдіномислія'.

Монархічна Московщина змогла запровадити те 'єдіномисліє' лише частково. "Дємократична" запровадила в СССР на всі 100%.Ба, побільше! До 1917 року за Т.Шевченком "все мовчало,бо благоденствувало".По 1917 році - все хвалить,бо "благоденствує".Направду, "праґрєс".

С.Нєчаєф у своїй відозві писав, що найгіршим ворогом революціонерів і революції є вільне друковане слово. Він вимагав примушувати мовчати всіх неприхильних письменників та публіцистів. Недоріка! Його учні в СССР примусили ворожих письменників не мовчати,але хвалити те,що вони ненавидять. Це вже - "праґрєс над проґрєсамі".

Московська засада 'єдіномислія' заперечувала засаду демократичного голосования, бо ж передумовою його є право особи мати власну думку.Запровадити ж 'єдіномисліє' може лише 'самодєржавіє' (деспотія). Так засада 'самодєржавія' стала законом не лише монархічної Московщини,але також і "дємократичної". "Дємократична" до 1917 р.горлала:"Геть самодержавство",а захопивши 1917 р.владу,запровадила в СССР таке 'самодєржавіє', що йому позаздрили в пеклі Іван IУ,Пьотр I,Нікалай I.

Сила національних традицій - непереможна.

******

Як ми вже згадували,московська провідна верства складалася з мішанини прамосквинів (угро-фінів) зі змосковщеними нащадками Українців, Татар, Німців. Українська духовість є цілковито противна фіно-татарсько-німецькій,і тому кровне змішання тих противенств дало жалюгідний покруч. Покруч,що хитався від одної скрайности до противної,без душевної гармонії,безладний (хаотичний), без сталих засад,із саломахою нестравлених ідей в голові,з безбожністю і безморальностю в душі. Ствсрився,незнаний у інших народів,дивогляд - 'русская інтєлігєнція'.Той покруч був таким направду потворним дивоглядом,що европейському ромумові несила його збагнути. То була якась несамовита саламаха противенств.Противенств не між окремими особами,але в тій самій особі.Напр.граф у мужицьких лаптях проповідує 'непратівлєніє злу',а зі своєю жінкою живе, як пес з котом. 'Кающійся дворянін',ліберал-волтерьянець власноручно катує своїх кріпаків. Власник кількох тисяч кріпаків - переконаний соціяліст, демократ. Князь - теоретик анархізму. Мільйонер дає тисячі рублів на соціялістичну революцію. Деспот і душегуб проповідує любов і милосердя. Власники кріпаків соціялістичними провідниками. Раби,а мріють панувати в усьому світі.Самоопльовання поруч з пихою.І так без кінця-краю.

Що таке московська інтеліґенція? Самі Москвини відповідають: 'народнічєскоє мракобєсіє' (Н.Бердяєф),'сєктанскоє ізувєріє','ґе-

роічєскоє ханжєство' (М.Булґакоф),'убожєство правасазнанія' (А.Кістяковскій),'бєздоноє лєгкомисліє' (П.Струвє),інші кажуть:'сонміщє бальних','чєлавєкоподобноє чудовіщє','краснокожіє лібєрали', 'ґотєнтотская мораль','хуліґанскоє насіліє' і т.п. (*). "Московська інтелігенція - це якесь цілковито своєрідне,духовно,соціяльне твориво; вона відчуває свою безґрунтовність і безладність" (Н.Бєрдяєф)."Глибока незрівноваженість,здібність перекидуватися від одної скрайности до противної - це питомі властивості московської вдачі" (Н.Трубєцкой)."Ми,Москвини ставимось якось байдуже і до добра і до зла,і до правди і до брехні" (П.Чаадаєф). "Брехня і фальш у всьому нашому московському житті" (Ф.Достоєвскій)."Мусимо визнати, що наше ґромадське життя є дуже сумне.Брак ґромадського,критичного осуду, байдужість до всякого обов'язку, до справедливости,до правди. Цинічна призра до людської ґідности, до нової думки - все це викликає розпуку. І мав же я нещастя народитися в Московщині" (А.Пушкін). Московський патріот пише про свою Московщину: "Блажєн кто раздрабіт о камєнь тваіх,Блудніца,чад.Блажєн тєбя разящій лук Ґасподнєґо святова мщєнья" (І.Бунін).Але інший кричит:"Расєя,Расєя, Расєя - мєсія ґрядуава дня" (А.Бєлий).Та,інший каже:"Ми абєрньомся к вам (Європейцям П.Ш.) сваєй азіатской рожєй. Папробуйте сразітца с намі.Міліони нас; нас тьми і тьми і тьми.Да,скіфи ми! Да, азіати ми, с раскосими і жадними ґлазамі" (А.Блок)."Сплашного зла стаіт твєрдиня.Царіт бєзсмисленая лож" (І.Аксакоф).Вся жізнь наша крутітца окала чіна і кнута" (П.Чаадаєф).Національніє чєрти московскаво чєлавєка - ето праізвол і раболєпствіє" (В.Соловйоф).
Про книжку,яка оповідає про московське життя,московський міністер сказав:"Вона тим шкідлива,що кожне слово в ній - правда".

У такій саламасі і здоровий розум може здуріти.А що ж може зробити нещасний покруч - московський інтелігент? Хіба впитися до безтями.І справді,вони впивалися на налоґових пияків.У Московщині існували т.зв.'лішніє люді'.Вони були інтелігенти,часом з університетською освітою. Вони розуміли жах московського життя, але не мали духової сили боротися, і ставали налоґовими пияками; падали на дно суспільства; ставали 'басякамі' (*).

Самі Москвини кажуть,що 'бальшєвізм' - це зібрана сочкою в один запальний промінь, споконвічна московська духовість і світоґляд. А духовість народу відзеркалює національна література. І справді, в московській літературі эперед 1917 року бачимо чимало 'бальшєвіків'. Напр.Марк Волохов у романі "Обрив" І.Ґончарова,Антіп Бурдовскій у романі "Ідіот" Ф.Достоєвского,Пьотр Верховєнскій у його ж романі "Бєси". Базароф у романі І.Турґєнєва мав всі людські ідеали за нісенітницю.Він не визнавав жодного морального закону,чи засади ані в самому собі,ані поза собою. Робив лише те,що з нього мав користь собі. Вважав непотрібним обмежувати себе будь чим.Л.Толстой мав науку за 'параждєніє празнава любапитства' (твір марної цікавости), а любов до батьківщини назвав "нєчто атвратітєльноє і жалкоє" (щось гідке і жалюгідне).Він писав:"Капіталістичний лад треба знищити,замінюючи його на соціялістичний. Націо-

*) див.М.Ґорькій."Оґаркі".

нальний сепаратизм треба знищити, замінюючи його на космополітизм. Всілякі набоженські забобони треба знищити, замінюючи їх на розумову свідомість (*). Казав, що Венера Мілоська викликає у нього огиду, а квартет Бетовена - заворот голови (**). Д.Пісарєф писав, що чоботи вартніші за твори В.Шекспіра.

Московські 'нігілісти' 1860-х років створили свій, скрайно дикунський (примітивний), простацький стиль своїх писань. У ньому повно жовчі, нахабних наклепів, перекручування фактів, злоби, безсоромної брехні. Цей стиль став традиційним усіх московських соціялістів. Він питомий В.Ленінові. В СССР він панує не лише в часописях та журналах, але навіть і в науковій літературі і в офіційних документах.

У московському красному письменстві (белетристиці) найліпшим (бо найправдивішим) твором про єство 'бальшєвізму' є роман Ф. Достоєвского "Бєси". Тому-то Москвини ховають, не поширюють цей роман. Московський Художній Театр хотів був виставити 1912 року інсценізацію "Бєсів". Дізнавшись про той намір, М.Горькій та А.Луначарскій зчинили великий протест, і "Бєсів" не поставили. Московська приказка каже): На варє шапка ґаріт". І в СССР "Бєси" фактично заборонені. Також багатомовний факт. Москвини в СССР і поза ним не перевидали "Бєсів", хоч перевидали інші романи Ф.Достоєвского.

Психологія вчить, що ті люди і народи, які мають почуття своєї нижчости, несили, щоб себе підбадьорити, вживають єдино можливого їм способу - перехвалки. Цей спосіб вжили і московські т.зв. 'слов'янофіли'. Вони написали цілу купу книжок, що можуть бути джерельними знадібками (матеріялом) лікареві розумових хвороб. Тут перекажемо коротенько їхні мари.

Першою марою була їхня видумка, мовляв Західня Европа духово зігнила. На їхню думку Европа, ставши на шлях лібералізму та упромисловлення, тим засудила себе на смерть, бо той шлях - мовляв - веде до занедбання всього містичного, позазмислового (трансцендентного) в европейській культурі і до знищення усталених громадських та державних установ і форм.

Який шлях вони радять нам, Европейцям? - Не більш, не менш, як 'Пакаряйтєсь нам (Москвинам) всє язиці, ібо с намі Бог'. І щоби довести, що з ними Бог, видумали другу свою мару про московський 'народ-богоносец'. Про нього вони пишуть: "Московський народ не визнає засадничо ідеї приватної власности, бо ця ідея є протихристиянська і є головною причиною боротьби на ненависти поміж людьми (***). Ми, Москвини вже на світанку нашої історії заклали свою общіну. В ній всі люди мають однакові права; ввесь її маєток нале-

---

*) Л.Толстой. "О существующім строє".

**) Московщина вживала всім можливих їй заходів, і не шкодувала гроша, щоб Шведська Академій Наук призначила Л.Толстому Нобелівську нагороду. Шведи не дали. А перший московський письменник, що її одержав був І.Бунін, якого Москвини ненавидять за те, що він писав правду про Московщину.

***) Чому не визнає - ми казали. Але про те 'славянофіли' ані словечком не згадують.

жить всім і кожному з абшініків.Отже,нема диявольської заздрости на чужий маєток.В абшіні всі справи розв'язує сама абшіна за згодою всіх абшініків.Отже,плекається дух згоди і любови. Хіба ж це не християнський ідеал царства Божого на землі? Жодний нарід у світі не має ані натяку на таку ідеальну нашу установу. А ми,Москвини маємо її вже тисячку років.

"Наш московський народ не визнає і права окремої людини на своє власне, незалежне від громади,особисте життя. Не визнає бо ж що є окрема людина,окрема особа? - Малюсінька комашінка, що згине самітня,що нічого не може зробити сама без громади, без упорядкованої громади. А упорядкованою вона може бути лише тоді, коли має провід,вождя,і то сильного,щоб його накази виконували без хитань. І ми,Москвини - Богові дяка - від початків нашої історії маємо сильних царів-самовладців,а вони не допустили,щоби ліберальні шашелі підточували нашу державу. Ті шашелі вже підточили всі европейські держави, і їхній упадок - це справа лише часу (*). Ми, Москвини розуміємо велику правду,якої не розуміють Европейці.А це те,що особа - ніщо,а держава з царем-всевладцем - все.

"Наш московський народ глибоко вірить,що єдність думки створює й єдність чину. В єдності всієї нації лежить запорука її могутности, а з неї і багатства та щастя. Тому заради цього ту єдність думки треба підтримувати ВСІМА способами,навіть і шпусом. Треба безмилосердно нищити тих, хто ту єдність думки руйнують (с.т.тих,хто має інакші від загалу погляди П.Ш.).Сам Христос вчив про потребу єдности духа,отже і думки.І наш нарід цю єдність має.А чи має якийсь інший нарід?

"Московський народ не є себелюб.Московська душа любить не лише свій нарід,але й всі народи світу (**).Напр.Москвини покидали свою любу Московщину, і розселювалися по всій імперії, і всюди почувалися як вдома.А це показує, що московський 'чалавєк' є 'общечалавєк',людина світова.А повести до 'общечеловеческой' (світової) мети може лише такий нарід,який почуває себе 'общечелавєческім'. З усіх народів таким є лише народ московський. І він хоче кожночасно проливати свою власну кров,щоби повести ввесь світ до світової мети, до вселюдського щастя (*). Хоче,бо ж сам Бог таке наказав.Сам Бог наклав на московський нарід місію привести людство до царства Божого на землі.

Та,часом московське шило вилазить з 'общечелавєческава' мішка.Напр.Ф.Достоєвскій прозраджує: "Вселюдкість є національною цихою Москвина.Отже,всі люди у світі мусять стати москвинами.Питання лише ЯК це зробити."Демократична" Московщина вже знайшла: як це робити в СССР і поза ним.Ба,навіть вже робить.

---

*)Москвини,що були в Европі у XVII-XIX ст.жахалися,бачачи там 'сваволю',с.т.волю. Вони ніяк не могли зрозуміти:чому та 'сваволя' ще не завалила европейські держави (В.Ключевскій).

**) Ту "любов" сконкретизував П.Зубоф у XVIII ст. а його духові діти в СССР здійснюють у XX ст.

***) По 1917 році,а понадто по 1945 р.справді веде.А куди -навіть дурні Янкі починають доглупуватися.

"По Ізраїлю і Візантії,московський нарід був третім народом, обраним Богом на рятівника людства. І це самозрозуміло,бо ж московський нарід за своєю вдачею не знає силування, отже нарід,що нікому не зробив кривди.Московський нарід виявив - виняткову серед інших народів - здібність без силування будувати громадський та державний лад. Жодний інший народ такої здібности не показав. І в усьому світі єдиний нарід московський має правдиву розв'язку всіх суспільних,господарських, політичних, і культурних справ" (*).

"Московський нарід не знає силування (насильства).Без силування будував громадський лад і свою імперію".Чи знайдеться в найбагатшій мові слово на означення цього московського ... ?

"Хтось порівняв Московщину з Янусом.Це порівнання -помилкове. Янус бо мав два обличчя, а Московщина має їх далеко більше. Інші народи творили лише по одній інтернаціональній доктрині.Московщина створила їх цілу купу. Сперше створила 'правдиве християнство'. Згодом - 'правдиве слов'янство'. Потім - 'правдивий соціялізм'.Ці були московські "інтернаціональні" доктрини, але на кожній - як залізом вирізьблене - стояло: Правдиве Християнство - це Я. Правдиве Слов'янство - це Я.Правдивий Соціялізм - це Я" (**).

Навіть далекий французький історик це побачив,і записав:"Вчора Московщина казала нам:"Я є справжнє Християнство".Завтра скаже вона нам:"Я є справжній соціялізм"(***).Це сказано сто років тому. І "демократическая" Московщина вже не лише сказала, але й повистрілювала в СССР мільйони тих,хто пробував сумніватися в тій московській "правді".Мріє вистрілювати ще більше мільйонів поза СССР.Всі Москвини всіх політичних напрямів мріяли (і мріють) знищити 'гнилую' Европу (4). Писання В.Леніна є лише плягіятом з писань соціялістів:С.Нечаєва,М.Бакуніна,Н.Чернішевского та інших, а також і писань монархістів: Ф.Тютчева, А.Хомякова, М.Погодіна й інших.Европа "гнила",бо ж бач у ній багатство піднесено до чесноти,а убозтво вважається за ганьбу.Вважається,бо у свідомості Европейців,як напр.у Англійців,Українців,багатство є винагородою за власну працю,за власний розум.Українець має убозтво за ознаку ледарства,і тому ставиться до убозтво з призрою.

У всіх писаннях К.Маркса не знайти ані натяку на якусь мораль. Він має людину за бездушну тварину, і все її життя пояснює спростаченою фізіологією. Марксові теорії не можна назвати нелюдянськими; вони протилюдянські (антигуманні).Тому-то Москвини і захопилися марксизмом. С.Нечаєф написав "Катехіз революціонера" такий безморальний,дико звірячий,що навіть К.Маркс ним гидився. В.Ленін не лише вихваляв той "Катехізм",але й здійснював його. Пара прикладів. С.Нечаєф підозріваючи у зраді члена таємного революційного товариства Н.Іванова,звабив його до себе, і власноручно задушив.А

---

*) див.Н.Данілевскій."Расея і Європа".

**) Д.Донцов,"Що таке інтернаціоналізм".

***) J.Michelet."Modern History".

4) див.В.Страхов."Барьба з Западом в нашей літературе".

це ж лише за недоведену підозру. Н.Хрушоф,Ґ.Маленкоф,підозріваючи Л.Берію в намірі захопити владу, звабили його на засідання Політбюра ЦК КПСС,і там застрілили. Нікалай І нагородив відзнакою жінку,яка виказала поліції свого сина,що був втік з війська. В.Ленін поставив пам'ятник хлопчикові Павликові Морозову за те,що він виказав поліції свого батька. У всіх школах СССР прославляють його і начають дітей наслідувати. Соціяліст XIX ст. В.Федосєєф убив свого батька,щоб успадкований маєток ужити на революційну боротьбу.Москвини прославили його у своїй літературі.

Революціонер XIX ст.П.Ткачоф учив,що ю дружна любов та вірність є найдурнішою нісенітницею,видуманою середньовічними фарисеями.Революціонерка XX ст.Н.Крупская (жінка В.Леніна),коли доп'ялася 1917 року до імперської влади,видала закон,яким дозволялася офіційно повна,нестримана розпуста і т.д.

Улюблений московський 'поет революції' В.Маяковскій закликав своїх Москвинів нищити геть все,палити світової слави твори,висаджувати динамітом у повітре музеї,вбивати навіть власних батьків, поливши їх бензіною і запаливши,що би горіли,як смолоскипи на святі революції (*).І цей заклик Москвини дуже радо виконували по 1917 році досі. Але нищили і нищать лише НЕмосковське, а московське дбайливо охороняють від знищення.Приклади ми наводили.

М.Бакунін (1814-1876) був не простим пропагатором нищення.Він був надхненим апостолом нищення,пророком царства Руїни,царства сатани.Тому-то він і мав Сатану (з великої букви) за свого бога.Він учив:"Страсть к разрушенію есть творческая страсть".Ніякий людський розум не збагне такої потворної "логіки".

С.Нечаєф був політичний безувір,запеклий сектант, суспільний садист. Він не мав жодного почуття міри, і відкидав, без балачок все,що не погоджувалося з його поглядами.Не довіряв нікому,навіть своїм найблищим приятелям.Сам недоук,ненавидів інтелігенцію. Він був вузькоглядний,хитрий деспот (**).Десятки (якщо не сотки) тисяч таких нечаївців стали по 1917 р. більшими і меншими можновладцями в СССР. Отже, нема нічого дивного, що вигубили десятки мільйонів людей.

С.Нечаєф учив,що намовляти когось до революційної діяльности - це марнотратство часу. Не намовляти,але робити треба революціонерів.Напр.треба штовхати студентів на вчинки, що за них уряд вижене їх зі школи,і посадить до в'язниці.Це й зробить їх революціонерами.Це і робили Москвини за війни 1941-45 рр. Знаючи,що Німці стріляють чи вішають кожного полоненого члена КПСС без жодного слідства і суду,ЦК КПСС наказав 1941 р.прийняти до КП сотки тисяч людей, без звичайних формальностей. Ці нові комуністи напевно до німецького полону не йшли.

С.Нечаєф учив,що найгірший боягуз буде битися,якщо опиниться в обставинах,за яких єдиним шляхом порятунку є битися. Уряд СССР посилав 1941 р. під німецький гарматний вогонь сотки тисяч неозброєних колишніх політичних в'язнів, підгоняючи їх ззаду хутко-

---

*) див.його поеми: "Радаватца рано", "Той стране".

**) Б.Козмін."Нечаєв і нечаєвщи".

стрілами НКВД.

Визначний комуніст у СССР пише,що кожний член КПСС може підписатися під "Катехізмом" С.Нечаєва,і що історія вже визнала його за ідейного батька 'бальшевікоф' взагалі,а чекістів зокрема (*).

Ті запеклі сектанти: М.Бакунін, С.Нечаєф, П.Ткачоф та інші моральні потвори не були винятками.Такими були - тою чи іншою мірою - всі московські революціонери. Один з них пише про славних Софію Перовскую та Ольгу Натасонову: "Вони мали мало розуму, але ах забагато віри.Ту їхню віру, їхні погляди жодна довбня не виб'є з їхніх голів.Вони не мали жодного творчого розуму,але мали багато життєвого розуму задля щоденної революційної діяльности.Та понад все непохитно,запекло вірили у свою правду (**).

Але чому в СССР не поширюють "Катехізису' С.Нечаєва? -Він бо голосив 'бальшевізм' голим,не одягнув його в пристойні шати гарних слів, як це робить у СССР московська "демократія". Неперевершений крутій дурисвіт В.Ленін здійснював "Катезізм" Нечаєва, але під гарними, привабливими назвами. Науковці психологи кажуть: "Назвіть найогиднішу річ гарною,привабливою назвою,і люди охоче сприймуть ту річ".І справді,Н.Ленін 'втьор ачкі (обдурив) мільйонам людей,назвавши нову деспотичну,московську націоналістичну імперію Союзом(а не імперією) Савєтскіх (а не кріпацьких) Соціялістичних (а не осадницьких) Республік (а не губерній). Був би назвав правдивою назвою - вже давно не існувала би ця імперія.

Москвини не потребували вчитися у М.Макіявелі (1469-1527),бо ще перед його народженням робили те,що він радив. Напр. обіцювали більше,ніж противник, не маючи жодного наміру здійснювати ту обіцянку. Привласнювали чужі ідеї (хоч вони були противні московським) щоби,закриваючись ними,обдурити свого ворога. Обвинувачували противника у злочинах, що їх він ніколи не робив. Обріхували,зневажлювали, очорнювали противника. Закривали гарними назвами найпідліші свої вчинки.Виступали у всіляких личинах і т.д.і т.п. Всі Москвини,у всіх сторіччях від XII до XX разом.

Все протиприродне - нежиттєздатне,а все природе - здорове, сильне. Всі московські партії розлетілися 1917 року, як порошинки від першого ж вітру,бо їхні - позичені в Европі - ідеї були протиприродні Москвинові. Натомість В.Ленін збудував свою партію на природних Москвинові засадах: деспотії,зосередження влади,жорстокости,сліпому послухові членства і насамперед на запеклій ВІРІ.Всілякі розумування (теорії).то було лише задля дурення тих, хто за формою не бачив змісту.

Ленінська партія (т.зв.бальшевікі) була насамперед московською націоналістичною партією ДУХОВО.Вона направду була кров від крови, кість від кости московського народу. Тому-то народ душею відчув її рідність,і підтримав її всією душею, серцем,головою,руками і ногами.Підтримала вся нація:від Верховного Головнокомандувача імперським, царським військом ген. А.Брусілова та патріярха Алексея Семанского до боягузу,п'янички волоцюги,жебрака. Москов-

*) А.О.Гамбаров."В спорах о Нечаєве".

**) Л.Тіхоміров."Васпамінанія".

ська нація пішла за голосом національного інстинкту, і врятувала від розпаду свою імперію. Генерали, які воювали 'савєтскую' владу, пізніше визнали, що вони трагічно помилилися (*).

"Савєтскій державний апарат - це справді народний апарат, Наш московський народ сам його створив, і він виконує його волю (**). Так брехлива "Правда" нехотячи сказала правду. Деспотичний бо лад у Московщині не царі згори накидували, але та деспотія походила з глибочини московської народньої душі. Невігласи кажуть, що Москвини і Московщина дуже змінилися по 1917 році. Мовляв тепер: загальна освіта, поширення культури, упромисловлення, знищено гала-пасну шляхту тощо. Сліпці не бачать, що ВСІ зміни по 1917 році в СССР -це зміни лише форм, а не змісту. Підсліпуваті не бачать, що залишилася незміненою найголовніше - МЕТА чорної Московщини, на червоно перемальованої.

Безбожна, безморальна Московщина живе за засадою "Мета виправдує засоби". Ця засада показалася ломакою з двомя кінцями. Один кінець дуже допоміг Московщині збудувати імперію. Але другий кінець може її зруйнувати. Як?

Освячену й узаконену державою засаду "Мета виправдує засоби" Москвин логічно вжив і у своєму приватному житті. Тепер у СССР звичайний і щораз більше поширений зразок московської провідної верстви - це 'шкурнік', 'рвач', 'стіляга', кар'єрист, вислужник, що рідну маму продасть за шмат гнилої ковбаси. Підлий, зрадливий і понад все боягуз. Він своє життя і власний добробут цінить понад ВСЕ Тип революціонера-борця, що охоче жертвував своїм життям у боротьбі за ідеї та ідеали, за народ, за соціялізм тощо - залишився лише в могилах, архівах, музеях і в старій літературі. Навіть в літературі СССР їх нема, хоч імперська влада наказує письменникам їх творити, і щедро нагороджує. Та, з тих "створених" "героїв" самі ж письменники глузують (потай, щоби не помандрувати до Сибіру).

Така морально зігнила провідна верства не буде ризикувати своїм життям і добробутом за якись теоретичні засади. Навіть за найбільшу, за 'Москва-ІІІ Інтернаціонал, с.т. столиця і пан світової СССР. Щоправду, коли б ця ідеї здійснилася, то було би 'нежість, а масленіца'. Але ж, щоб її здійснити треба ризикувати своїм життям. Хай дурні б' 'ться.

Колись Московщина мала досить гарматного м'яса: немосквинів та дурніших Москвинів. Роки 1941-45 показали, що немосквини не будуть гарматним м'ясом у наступній війні. Дурніших же Москвинів тепер дуже поменшало, бо мільйони їх навчилися солодко жити на посадах нагонячів уярємлених народів. Та, й не знати ще: хто переможе. Далеко розумніше - десь сховатися, і перечекати, щоби побачити: хто перемагає, і вчасно запропонувати свої послуги. А кому служити -байдуже. Аби добре платив.

За років 1917-47 кожний Москвин (не лише комуністи) слідкував за немосквинами з власного почину, без наказу згори, і не гаючись

---

*) див. А. Денікін. "Васпамінанія".
**) "Правда" 26-ІУ-1953.

повідомляв владу про найменшу ознаку ворожости до імперської влади.А на зборах ЦК КПСС 1962 р. Н.Хрущоф кричал на своїх пахолків, що міністрами УРСР величаються : "Партійна дисципліна впала у вас так катастрофально,що тепер буржуазні (с.т. українські П.Ш.) націоналісти ганять саветскую владу,вже не ховаючись,у присутности навіть членів КП, а ті члени не лише мовчать,але навіть втікають від таких ворогів нашої влади і держави. Куди втічете? Загубивши бальшевицьку пильність,загинете під румовищем СССР.

Світова історія аж надто переконливо доводить,що почислені дні тої держави,що її провідна верства морально зігнила. Сучасний французький історик назвав свою книжку про СССР "Велетень на глиняних ногах" (*).Наведім ще голос розумного Москвина.Він пише:

Пасивність,нерухомість,тупа байдужість,цілковито не християнський терпець,брак бажань,брак любови,не лише до чогось далекого високого,святого, але навіть до близького,до свого, до самого себе; взагалі брак всякої любови до будь-чого - ось наші, московські,справжні,найглибші часом заховані почуття.

"Всі наші,московські почуття походять з Безладу (Хаосу).Нахил до первісного,до плаского, до примітивного - ось наші смаки.Страх височини.Страх глибини. Боїмось всього багатогранного, складного. Нахил до всього недорозвиненого,механічного,відірваного. Нелюбов до органічного,до цілосного. Нелюбов до силогізму; якийсь страх і безпорадність перед ним, як це зауважив ще П.Чаадаєф.І вражаючий брак цікавости,ледарство думки,що так бентежило А.Пушкіна. І як наслідок цього всього - брак любови до культури.Культура ж бо по-перше складна,а ми любимо спрощене; а по друге культура є любов життя,а ми ж,Москвини є діти Безладу,с.т.смерти,отже любити життя не можемо.

"Культура - складна,і культура - це лад, уклад. А ми ж,Москвини діти Безладу.Культура - це гіерархія вартостей, а ми любимо рівність Безладу,і знати не хочемо жодної гіерархії.Культура - це світло, а наші - звиклі до темного Безладу - очі не витримують світла. Культура - це творчість,а ми, Москвини діти Безладу,що здатні лише руйнувати. Культура - це краса, а нас вона ображає,як кожна неоднаковість.Краса - це світло життя, а нам,Москвинам вона видається грішною,і ми навіть боїмось її.Боїмось і тому ненавидимо. Пошо нам краса? Що може вона сказати нашому розумові і серцю? Адже ми звикли оглядати не життя, що є красне, але смерть, що є гидка.

"Зрештою,культура - це правда,а ми,Москвини не хочемо її,бо боїмось її височини. Наша думка не підноситься вище низьких,невиразних,безладних пів-правд. Культура - це хист і дар Божий, а ми Москвини не любимо Бога, і не стерпимо хисту. Ми не стерпимо нічого,що підноситься понад пласку, тупу і мертву мірноту, пересічність.Та, і взагалі ми,Москвини не можемо нічого любити.Ми можемо лише ненавидити. Якже можемо ми розуміти культуру,що є сама Любов?

"Ми не розуміємо ладу, уладу ані в царині ідей, ані в царині суспільній.Ми ненавидимо всяку форму,бо ж Безлад безформений,а ми Москвини є діти Безладу. Всіляка форма - це життя і краса,а тому не

*) M.Kerhuel."Le colosse aux pieds d'argile".

любимо ані краси,ані життя. Ми,Москвини не знаємо міри ніде,всяка міра нам видається примусом,всілякий улад - силуванням;всіляка влада сваволею. І справді, ми не розуміємо ані єства влади,ані змісту волі, свободи,і тому-то 'душа душі' нашої є щось дикунсько звіряче.А істотно ми ставимося зі призрою до самої праці,до героїзму,до слави.Чи ж не казав Ф.Достоєвскій,що найспокисливішою нам є право на безчестя? (*).

Чи маємо не вірити цьому московському патріотові,що так гірко,з таким душевним болем журиться своїм народом?

*****

Від першого,записаного історією, московського большевицького вождя - Івана Болотнікова 1611 р.через С.Разіна 1668 р.Є.Пуґачова 1773 р.іде довгий шереґ більших і менших ленінів:В.Белінскій (теоретик бальшевізму), Н.Чернішевскій (уравніловка), П.Зайчевскій (автор першої бальшевицької відозви 1869 року), А.Ґерцен ("Пора вже скінчити Европу"), М.Бакунін (Плянував привезти до Европи 40.000 червоних Москвинів),С.Нечаєф (Подав засади ЧЄКА,НКВД). А. Аракчеєф (монархічні совхози),Ґ.Патьомкін (Здійснював монархічний бальшевізм),Ф.Достоєвскій (пророк бальшевізму); далі низка монархічних бальшевіків:Л.Толстой,В.Соловйоф,К.Леонтьєф,Н.Данілевскій, А.Хомякоф, П.Крапоткін,Ю.Кірієвскій, К.Аксакоф,Ф.Тютчеф,М.Погодін і "демакратичні" бальшевікі: Н.Чернішевскій,П.Ткачоф,Ґ.Плєханоф і хмари інших теоретиків і практиків бальшевізму.

Мужик І.Болотнікоф,казак Є.Пуґачоф,голодранець С.Разін,інтелігенти,ліберали,соціялісти:В.Белінскій,Н.Чернішевскій, П.Зайчевскій,монархісти:В.Соловйоф,К.Леонтьєф,дідичі: М.Бакунін,А.Ґерцен, шляхтичі: С.Нечаєф,В.Ленін,генерали: А.Аракчеєф, Ґ.Патьомкін,аристократи:князь А.Крапоткін,граф Л.Толстой,царі: Алексей,Іван IV, імператори: Пьотр І,Нікалай І,патріярхи:Іоким,Алексей ...Всі стани,від імператора до голодранця,у всіх сторіччах,всі і завжди визнавали і здійснювали отой 'бальшевізм',який міняючи свою назву, лишився по сьогодня незмінною національною вірою всієї московської нації.

"Масква всєму міру ґалава" патріярха Іоким,'жандарм Европи(потім і всього світу) Нікалай І,'Масква сталіца міравова пралєтаріата'мужика,'Пора вик нчити ту зігнилу Европу' ліберала, 'Спіной к Європе' монархіста,'Дайош Європу' голодранця.Держава, Церква,уряд,інтелігенція,дукі,голота.Єдність національних ідеалів - варта заздрости.

Червоні Москвини на чолі еспанського комуністичного уряду 1936 року,і такі ж самі червоні Москвини на чолі еспанського анархічного руху 1873 року.

Безоглядне панування вищого стану над мільйонами схудобілих рабів: бояр за царів,дворян за імператорів,голодранців за диктаторів.Палення єретичних книжок:за патріярха Фотія XУI ст. за царя Алєксея XУII ст. за деспотичного імператора Пьотра I XУIII ст. за ліберального імператора Александра II XIX ст. за соціялістичних

*) А.Салтиков."Двє Расєі".

диктаторів XX ст.

Нищення чужих скарбів культури" за Андрея Боголюбского - Київських церков 1169 р. за Єкатеріни II старородавніх храмів у Криму 1783 р. за Нікалая II -українських барокових церков 1900 р.за В. Леніна київських та інших церков,музеїв, за Н.Хрущова - українських книгозбірень,архівів,української мови.Історична тяглість московської "побожности" і "культури".

Безбожницькі блюзнірські оргії:апрічників за Івана IV у XVII ст.,'Всесвятєйшого,Всепьянєйшого Собору' за Пьотра I у XVIII ст., 'радєні' аристократії за Александра I та безбожництво інтеліґенції за Александра III у XIX ст.,блюзнірські оргії студентів-богословів за Нікалая II і комсомольців за В.Леніна у XX ст. Тяглість традицій - подивугідна.

Соціялістичні відозви до народу: І.Болотнікова 1611 р.Пьотра I 1709 р.Є.Пуґачова 1773 р.П.Зайчєвского 1869 р.а далі вже десятки інших.

Каторжні канальські роботи: за Івана IV,за Пьотра I,за Нікіти I,і всі руками поневолених народів.

Боярські кріпацькі вирібні (фабрики) XVII ст.також кріпацькі Пьотра I у XVIII ст.і також кріпацькі В.Леніна у XX ст.

Масове і криваве закріпачченя вільних селян: до общін у XVII ст.до дворянських маєтків у XVIII ст.до колхозів у XX ст.

Три чверти державного кошторису на узброєння: за Івана IV,за Пьотра I,за Єкатеріни II,за Нікалая I,за Іосіфа I,за Нікіти I.

Державний улад (система) виказу на висоті патріотичного обов'язку: 'сказателі' у XV ст.,'фіскали' у XVIII ст.,'ісправнікі' у XIX ст.,'сєксоти' у XX ст.

Державна і громадська пошана до катівського фаху,як рятівників: трону у XVIII ст.,'ґасударствєності' у XIX ст.саціалістічєскава атєчєства' у XX с.

Стала,щораз більша розбудова в'язниць, каторги: за царів, за імператорів,за диктаторів.

Преторіянські збройні відділи на охорону влади: стрельци та апрічнікі за царів,дварянська ґвардія та 'Охранка' за імператорів,компартія та НКВД за диктаторів.

Пануюча каста: боярство-ХУ XVII ст.,дворянство XVIII-XIX ст., босяцтво XX ст.

Священики - таємними виказниками поліції: церковний обов'язок виказувати підозрілих за царів,уневажнення таємниці сповіді за імператорів,НКВД-істи в рясах за диктаторів.

Голова Церкви - вірний слуга уряду: патріярх Іоким XVII ст., обер-прокурор С.Синоду К.Побєдоносцеф XIX ст.,патріярх Алєксєй Сємянскій XX ст.

Зарозуміла,дикунська пиха,ненависть до всіх немосквинів, ненависть до всього европейського: старовірів XVII ст.,славянофілів XIX ст.бальшевіків XX ст.

Звеличення хама,ідіота,душегуба в XVI-XVIII ст.'уніжоних і аскарбльоних' у XIX ст.'соціально бліскіх' у XX ст.

Повсякчасна небезпека від уяремлених немосквинів імперії.

А понад все за всіх сторіч,у всіх станах - стихійна нена-

висть дикуна,хамули до всього взнеслого,красного, особистого. Закорінений глибоко в душі і з молоком матери передаваний з покоління в покоління, клич азіята-кочовика: "Ріж! Катуй! Грабуй! Зрівняй все і всіх із землею!

'Пакаряйтєся язиці,ібо с намі Бог' - московської Церкви.

'Народ-богоносєц,месія міра' - московської інтелігенції.

'Всємірная рєволюція' - московського народу.

І.Болотнікоф,С.Разін, С.Нєчаєф,В.Лєнін. Селянин,голодранець, дворянин.XVII ст.XVIII ст.XX ст.Викиньте імене,дати,назви з історії будь-якого сторіччя Московщини,і читач не вгадає: про яке саме сторіччя читає.

Мета,способи,загарбництво,ненависть до всього немосковського, деспотія,дикунство, культ наказу,безбожництво,безморальність,блюзнірство,безвласність,сваволя правителів, хабарництво,канцелярщина,хуртова вигуба,садизм катів,переповнені в'язниці,каторги,нищення церков,музеїв,книжок,нищення і крадіж чужих культурних скарбів, набоженське і політичне сектанство,підступ,зрада,звеличення фізичного та морального бруду, вихвалювання фізичної та духової деспотії,власновільне рабство і т.п.і т.д.у безконечність переповнена всім тим історія московського народу, від її початків по сьогоднішній день.Без одного дня перерви. Десятками тисяч голих фактів, без пояснень,можна заповнити книгозбірню грубих книжок. А поки її не матимем,доти Московщина матиме розв'язані руки поширювати москволюбство,цю її найсильнішу ЗБРОЮ.

Скрайній вже час вибити з її рук цю зброю.

XIX.

ЧУЖИНЦІ ПРО МОСКОВСТВО.

Москвини ще не є людьми.
J.Michelet

Хто хоче укоротити своє життя,хай їде до Московщини.
G.Fletcher

Все життя Московщини пересякнене брехнею.
A.de Custin

Світ уважав і вважає московську імперію за величезну силу. Цей міт був і є найбільшою московською світкою (козирем) у московській дипломатичній грі.Підробленість (фальшивість) тої світки Московщина знає,ліпше за будь-кого,і тому дуже пильнує,щоб про її підробленість не дізнався світ.Задля того вона відгородилася від світу муром ще 600 років тому.

Та,цілковито не пускати до себе чужинців Московщина не могла,бо потребувала їхньої допомоги.Чимало чужинців приїздило і жило в Московщині,Повернувшись додому, вони списали свої враження і видали книжками.Ті книжки Московщина нищила всіма способами.Напр. вимагала 1591 р.від англійського уряду знищити книжку Д.Флетчера, а по відмові скуповувала і палила.Те саме вимагала 1717 р.від австрійського уряду за книжку Ю.Корба, і так само скуповувала її і палила.Московщина підкупила 1800 р. друкаря,і зцензурувала книжку К.де Рульєра.Наполеон вчасно довідався, і наказав знищити цензуровану, а надрукувати справжню. Завоювавши 1833 р. Крим, Московщина попалила всі,що їх могла захопити,татарські архіви та книжки.Року 1862 Московщина скуповувала і нищила книжку К.Делямара,бо в ній на мапі слов'янських народів Україна зазначена, як окрема держава від Карпат по Кавказ.Єкатеріна II дала французькому письменникові Ф.Вольтерові 25.000 золотих рублів хабара,щоб він написав історію московської імперії у прихильному до Московщині дусі. Нікалай I видав кількадесят тисяч рублів,щоби знищити шкідливий Московщині вплив книжки А.де Кюстіна. До 1914 року кілька великих паризьких часописів одержували щороку тисячі рублів хабара,щоби не писали зле про Московщину.По 1917 році "демократична" Московщина поновила той хабар.За війни 1939-45 рр.Москвини-втікачі та москволюби повикрадали з чужоземних книгозбірень тисячі, шкідливих Московщині,книжок.

По 1917 році,а понадто по 1945 році Московщина засипає чужо-

земні університети тисячами книжок щороку, що їх написали підкуплені чужинці. З тих книжок - 90 % на тему могутности, сили (матеріяльної і духової) Московщини, московської імперії. Самозрозуміло, пошахрайнені і забріхані понад всякі межі.

Справді сильний не боїться показати свою силу. ЗАС, Англія, Франція, Італія, Німеччина та всі інші держави ніколи не зачиняли і не зачиняють своїх кордонів чужинцям. Навпаки, радо показують їм свою силу і культуру. Мільйони чужинців щороку відвідують ті країни, і ходять, їздять по всій країні за своєю уподобою, без жодних перешкод, без жодних заборон, дозволів, без жодних таємних слідців за плечима. Єдина в усьому світі Московщина вже понад 500 років боїться пускати до себе чужинців, а коли й пустить, то слідкує за кожним їхнім кроком. Московщина боїться, щоби світ не дізнався, що могутність московської імперії і сила (культурна) московського народу є МІТ, є БЛАХМАН.

Та. той блахман є, хоч і не певною, проте великою московською силою. Знищити той блахман - це знищити найсильнішу московську зброю - 'шосту колону' москволюбів у чужих країнах, в тому числі і в Україні. Тому-то свідоцтва чужинців про Московщину, за всі сторіччя московської історії, набирають великої ваги. З тисяч тих свідоцтв наведім тут кілька задля прикладу. Зачнім від московського божка.

Московщина видала повну збірку писань К.Маркса, та пошахраїла навіть свого пророка і законодавця: не помістила його писань про Московщину (*). Напр. не надрукувала його розвідки: "Enthülungen über die Geschichte der Diplomatie des 18 Jahrhunderts", що її надрукував Лондонський часопис "Free Press" 1858 року, а Марксова дочка Елеонора Акелінґ перевидала 1889 р. окремою книжечкою. В тій розвідці К.Маркс писав: "У кривавому болоті московського рабства, а не в суворій славі нормандської доби, стоїть колиска Московщини. Змінивши імена та дати побачимо, що політика Івана III і політика теперішньої московської імперії, є не лише подібна, але й тотожня". Далі Маркс з великою огидою ганить ту політику, і пише: "Політика Івана I була тотожня з політикою Івана III, Пьотра I і теперішньою. Єдина ріжниця та, що попередники Пьотра I боролися проти обмежання могутности Московщини, а Пьотр I намагався осягнути безмежної могутности. Московщина зроджена і вихована в огидній і жалюгідній школі монгольського рабства. Сильною вона стала лише тому, що в майстерстві рабства стала неперевершеним майстром. Навіть і тоді, коли Московщина стала незалежною, вона і далі залишилася країною рабів. Пьотр I поєднав політичну хитрість монгольського раба з пихою монгольського володаря, що йому Чинґіс-Хан заповів здобути світ".

Трохи раніше (1853 р.) К.Маркс писав таке: "Життєві користі зроблять Великобританію найповажнішим і невгнутим противником Московщини та її загарбницьких плянів. Можна припускати, що цю роздуту потвору спинять Європейці, бо ж вона вже посунулася на шляху

---

*) Борючись з московським загарбництвом, Румунія видала 1964 року збірку протимосковських писань К.Маркса окремою книжкою.

до світового панування.На Албанському узбережжі вона вже стоїть у самому осередку Адріятики,Виглядає,що кордони московської імперії протягнуться від Данціґу (а може і Штетіна) до Трієсту.А що завоювання йде за завоюванням,то можна вважати за певне, що завоювання Московщиною Туреччини буде лише вступом до завоювання Угорщини,Прусії,Галичини і остаточним здійсненням Панслов'янської імперії.Припинити московський завойовничий розгін є наказом години. У цьому збігаються користі світової демократії з користями Великобрітанії (*).Якже не назвати К.Маркса пророком?

Він також писав:"Московська політики - незмінна.Московські способи,тактика мінялиля і мінятимуться,але провідна зоря московської політики - підбити світ і панувати в ньому -є і буде незмінна.Московський Панславізм - це лише одна з форм московського загарбництва. Метою московського Панславізму є не свобода та незалежність слов'янських народів,а знищення всього того, що створила Европа за тисячі років своєї культурної праці.Московський ведмідь загарбуватиме доти,доки знає, що европейські звірі не здатні стати опір.Московщина спокладається не так на свою власну силу,як на боягузтво Европейців. Вона залякує Европу, і ставить їй якмога більші вимоги,щоб мати потім з чого уступити і тим показати свою уступчивість,миролюбність" (**).Чи К.Маркс був віщуном?

Мабуть був віщуном і Наполеон,бо він писав:"Воля матиме на московський народ такий вплив,як міцне вино на людину,що не звикла до нього.Коли якийсь новий Пуґачоф з університетською освітою стане на чолі незадоволених, коли московський нарід зробить революцію,то ...мені бракує слів сказати вам,яке тоді пекло буде там. Москвини бо не лише найжорстокіші дикуни,але й найпідліші,бо не мають жодного уявлення про мораль.Европейці вшанують моє ім'я тоді,коли Московщина загарбає Европу" (***).

Голова Брітанського уряду лорд Г.Палмерстон казав 100 років тому:"Політикою і практикою Московщини завжди було і є поширювати межі московської імперії,оскільки на це дозволяла слабість чи хитливість її сусідів.Але вона завжди стримувалася від загарбництва, зустрівши твердий опір сусідів.Та,затримувалася лише до часу,коли той опір слабшав".

Польський король Зіґмунд II писав 1569 р.до Брітанської королеви Єлизавети I: "Московщина щороку зростає на силі,а вона є запеклим ворогом всякої волі.Ми знаємо,що Ваша Величність цілковито несвідомі звірячости та деспотії московського царя. Ми є сусідами Московщини і тому знаємо і розуміємо її ліпше,ніж інші королі.І ми перестерегаємо Вас та інших европейських народів,не жертвувати Вашої гідности, Вашої волі, Вашого власного і Ваших людей життя,а поборювати дикунський московський народ".

Фредрих Великий у своєму "Політичному Гаповіті" писав 1768 року: "Направду божевіллям є те, що короткозора Европа допамагає розбудовувати силу Московщини,яка мріє зруйнувати Европу".Це ска-

---

*) K.Marx."The Eastern Question".
**) K.Marx."Merx Versus Russia".
***) Napoloon Bonaparte."Lettres".

зано 200 років тому про теперішній СССР.

Попереджував Европу,і намагався заснувати союз европейських держав,щоб воювати Московщину і гетьман Пилип Орлик (1672-1742)і його син Григор.Тепер Европа платить за свою сліпоту і дурноту.

Німець Г.фон Штаден був на московській службі (апрічніком). Повернувшись додому 1575 р.),він описав ту 'апрічіну'.Його свідчень не наводимо,бо тодішня апрічіна - це докладна,аж до дрібниць, фотографія теперішньої апрічіни -НКВД,що її всі знають (*).

Антіохський Патріярх Макарій III був 1654-56 рр.у Москві. З ним був його писар Павло Алепський,і він списав свої враження.Його опис московського життя XVII ст. - це опис теперішнього життя СССР,тому ми тут згадаємо лише пару його думок.Він пише:"Дякую Тобі,Боже,що ми знову у Країні Козаків. Через два роки,що ми прожили в Московщині, наші уста були замкнені на колодку, наш розум у в'язниці.У тій країні ніхто не може почувати себе бодай трошечки вільним.Ми там забули,що таке радість та сміх. За кожним нашим кроком слідкували Москвини"(**).Десятки тисяч людей дякували Богові 300 років пізніше,перейшовши кордони СССР у вільний світ.

Учений Хорват Ю.Кржаніч, переконаний москволюб, був поїхав 1559 р. до Москви проповідувати свою ідею всеслов'янської держави на чолі з московським царем. Повернувшись по 15 роках додому, він написав книжку. В ній пише,що Москвини є дурні, забобонні,дикуни, жахливо брудні; посуду ніколи не миють; у хаті можна задохнутися від смороду, і втратити половину крови від блощиць. Пише,що всі Москвини і московки пияки,брехуни,ошуканці,підступні,жорстокі,ледачі, без примусу не зроблять нічого навіть собі. Хабарництво та сваволя начальників не має меж.Священики малописьменні і такі ж дикуни,як я мужики.Книжок ніхто не має жодних. Пише,що навіть Татари та Турки є далеко культурніші за Москвинів (***).

Англійський посол Д.Флетчер жив кілька років (від 1580) у Москві. Він пише,що в Московщині все (разом з людським життям) є приватною власністю царя. Цар відбирає від своїх підданих їхне майно і життя,коли лише забажає, без жодних пояснень.Губернатори провінцій не одержують усталеної державної платні,а на своє утримання самі збирають з місцевої людности. А що кожний Москвин має ненажерливу жадобу збагатіти, то губернатори деруть з підлеглої їм людности все, що зможуть. Заскаржити його нема як, бо він є і суддя.Коли губернатор чи інший урядовець награбує багато майна,то цар наказує зрубати йому голову, ніби за зловживання,але награбованого не повертає пошкодованим,а кладе до своєї кишені.

"Московщина має ще інший способ законного грабунку.Вона має закон,за яким половина майна злочинця одержує той,хто викаже його владі.Ніяких свідчень,ніяких доводів не вимагається; вистачає самого виказу.Охочих одержати половину майна ніколи не бракувало.Коли бракує переступів,то їх видумують (4).Ув'язнюють невинну людину,і

---

*) H.Staden."Aufzeichungen uber den moskowitschen Staat".

**) П.Алепскій."Путешествіе патріарха Макарія в Расею".

***) Ю.Кржаніч."Рускоє ґасударство в XVII вєкє".

4)Це писалося у XVI ст.,а в XX ст.НКВД 'пришиває' злочин.

вимагають від неї - за ціну звільнення - посвідчити проти вказаної людини.Ув'язнений охоче це робить,бо Москвини не мають навіть уявлення про якесь там сумління,мораль чи справедливість.Цей спосіб поплатніший урядові,бо не треба віддавати виказникові половину майна жертви!.

"Серед найвищих і найнижчих панує неймовірно дике пияцтво, безсоромне,не стримане нічим хабарництво,загальна розпуста,виказ, лакузтво нижчих і пиха вищих. Ощуканство на кожному кроці. Крадіжі державного і приватного майна - щоденне явище. Жахливий бруд,сморід навіть в аристократичних домах, з мільйонами тарганів та блощиць.Інакшого життя Москвини не знають,і не вірять,що в Европі є інакше.Навпаки,вірять,що у них найліпше,ніж будь-де.Не вірять,бо уряд не дозволяє нікому виїздити до Европи, тримає кордон замкнений,а за спробу самовільно виїхати карає смертю, і відбирає все майно в усіх родичів того,хто виїхав"(*).Як бачимо,тотожність із життям СССР повна.

Свого часу Московщина вимагала від Англії знищити цю книжку Дж.Флетчера.Професор Московського університету,Українець О.Бодянський якимсь чудом видав її 1840 року московською мовою.Монархічна Московщина вигнала його з університету. "Демократическая" Московщина за таке розстрілює в СССР.

Англієць А.Енкінсон,що відвідав 1557 р.Московщину писав:"Всі московські церкви переповнені 'іконами'.До них люди б'ють поклони так,що набивають великі ґулі на чолах!Тепер у СССР іконами є Марксовий "Капітал" твори і труна В.Леніна,промови та образи І.Сталіна.І хоч ґулі на чолах є тепер ідеологічні, а не фізичні,проте це не міняє самого єства московської "побожности" (**).Ось приклади таких ідеологічних ґуль: 'Чистота Маркса-Ленінської теорії в хирургії','Ленінізм у хімії', 'діялектичний матеріялізм в електротехниці','будова фабрики на основі ленінізму' тощо.

Австрійський посол у Москві 1654 р.писав:"Балачки московської аристократії низько простацькі,гидкі культурній людині.Головна тема їхніх балачок та гумору - це очорнювання інших, плітки та обмови і дикунське хвальство.Брешуть Москвини з неймовірною безсоромністю та нахабством: анітрохи не зашіряться, коли зловите їх на брехні.Переспавлюючи з чужинцями,московські міністри вживають всіляких можливих і неможливих способів,щоб обдурити їх. Всім відомі факти вони безсоромно перекручують (***). Московські торгівці та ремісники неймовірно нечесні. Злодіїв та шахраїв повно на кожній вулиці в Москві,і вони ходять безкарно" (4).

Сто років пізніше інший австрійський посол писав те саме,що і Д.Флетчер,а також,що "Вся московська нація є в найгіршому рабстві.Всі і кожний,без ріжниці стану, разом з міністрами,є рабами.Найвищі вельможі підписують свої листи до царя 'твой хлоп і раб Івашка чи Петрушка' і т.п.Якщо хтось підписав би Іван чи Пьотр,то

---

*) G.Fletcher."Of the Russe Common Wealth".
**) F.Voigt."Unto Ceasar".
***) Довгенька традиція міністрів СССР
4) A.Meyerberg."Relazione".

був би втратив своє життя.Москвини переконані,що вся їхня країна з усіма багатствами і з усіма людьми,є приватною власністю царя,і він має Божеське право робити,що захоче з маєтками і людьми!

"Москвини не мають найпростіших моральних засад.Вчитися від чужинців бодай повідінки пристойної не хотять,уважаючи свою найліпшою.Ця нація,народжена і вихована в рабстві, скаженіє,коли хоч трохи послаблюється деспотія царя. Москвини покірні лише тоді,коли загнуздані і в ярмі.Визнаючи право царя на їхне майно і життя, Москвини цю засаду застосовують також і до чужинців, що опинилися в Московщині.Москвини накидають їм ярмо, і вимагають рабської поведінки. Якщо чуженець (не московський громадянин)пробує втікти з Московщини,то Москвини,спіймавши його,карають як кріпака, що втік від власника (*). Вищі стани,хоч і самі раби,поводяться з нижчими як з рабами.Не маючи найпростішої культури,Москвини вважають ошуканство за найбільшу мудрість. У брехні вони не мають ані меж,ані найменшого сорому. Звичайнісінькі людські чесноти є такі чужі,незрозумілі Москвинам,що вони підлість уважають за високу чесноту!

"Цей нарід ненавидить волю; протестує якщо їм накидати її. Якби якийсь їхній цар царював би так,як королі в Европі,с.т.керував би державними справами,не втручаючись у приватне і громадське життя своїх громадян, то Москвини такому не корилися б,і напевно вбили би (**). На приятелювання і приязнь Москвин дивиться лише з точки погляду користи собі.Московські вояки,з власної волі без наказу люблять жорстоко знущатися, катувати в'язнів. У Московщині завжди і всюди можна за малі гроші знайти брехливих свідків, що заприсягнуться на хрест та Євангелію в церкві.Навіть у Турків нема такого гидкого лакузтва перед вищими,і такого жорстокого знущання з нижчих,безборонних" (***).

Данський посол до Москви у своїх спогадах 1712 р. пише: "Хоч тепер Москвини намагаються мавпувати культурні народи; хоч вони і переодягнулися у французькі шати, і виглядають назовні ніби цивілізованішими, ніж раніше,проте кожний з них залишився і тепер тим, чим він був - дикуном і рабом. Бруд такий жахливий, що я радше їв би на підлозі найбіднішої української хатини, ніж за столом московського вельможі.Коли московські аристократи сваряться, то плюють один одному в обличчя,і прозивають такими гидкими словами, що їх не можна друкувати.На святкованні,що його влаштував цар Пьотр найвищі вельможі понапивалися, як свині; горлали,свистали,ригали, звертали,плювали один на одного і сварилися такими словами,що чужоземні дипломати повтікали. У стосунках з Москвинами мусите вживати гострої,простацької, лайливої мови,щоби вони вас зрозуміли і зробили, що мали б зробити.Якщо говоритимете культурною мовою, ввічливо,то вони помітуватимуть вами. Князь А.Меншікоф - друга по

---

*) У СССР таких чужинців розстрілюють. З кількасот тисяч полонених з останньої війни Московщина відпустила додому менше,як чвертину.

**)Убили Александра II,що зніс кріпацтво.Вбили Нікалая II, що дав парлямент і самоуправу.

***) J.G.Korb."Diarium itineris in Moscoviam Perillustris".1701.

царі особа - не знає читати-писати. Суд можна легко підкупити; навіть найвищий, заплативши канцлерові кн.А.Меншікові 20-30.000 рублів, з яких цар візьме свою пайку" (*).

Член французького парляменту Буасі Д'Анґля казав 1795 року у своїй промові: "Вже 60 років минуло, як Московщина загарбала: Україну, Кавказ, Грузію, Крим, поділила Польщу. Кажуть, що московська імперія - це велетень на глиняних ногах; що хабарництво розкладає її; що рабство послаблює її; що поширюючись вона тим самим сама готує собі кінець; що кожне її нове загарбання чужих земель - це новий крок до її упадку і т.п. Так! Погоджуюся з цим. Але чи ж ця потвора не пожере нас, заки сама загине? Подумайте про це. Час швидко минає. Московська орда готується. Пораз другий рушить на Европу Атиля, і ми загинемо, якщо вчасно не зупинемо ту азійську потвору". Сказано це понад 150 років тому. Далекозорий Француз умів логічно думати.

Французький історик Ж.Мішле (1798-1874) писав: "Московщина - це сила дикунська; це світ беззаконства; це світ ворожий всякому законові і насамперед законові моральному. Москвин не має найвартнішого, що має людина - це здібности відчувати моральне добро і зло. А ця ж здібність є основою всієї людської культури.... Московщина, використовуючи европейські вольності, ширить заколоти, безлад в Европі. Вона напала на Польщу, ніби обороняючи селян від гноблення їх польською шляхтою. Напала на Туреччину, ніби обороняючи політичну та набоженську волю балканських Слов'ян. Своєю пропагандою Московщина руйнує духові і моральні основи у кожного народу, що став її жертвою(**). Москвини збудували свою імперію на сліпій, дикій вірі у свою місію "рятувати" світ, не звертаючи найменшої уваги на жертви навіть самої Московщини. Передумовою свого успіху вони вважають цілковите знищення особистости і зневічення всього духового і культурного життя. Якщо ми, Европейці допустимо Московщину до участи в наших европейських справах, то ми впустимо до Европи моральний розклад, колотнечу, безлад"(***). Це ми й бачимо по 1945 році.

Чужинці дивуються і не можуть зрозуміти: яким чином соціялістичний і сіромацький (пролетарський) СССР повернув - видавалося би зненавиджені - старі, зовнішні ознаки капіталістично-монархічного поневолення народу - оті всі царські однострої, ступні, хрести, титули та інші 'буржуазні забобони'. В СССР носять блискучі однострої не лише військо та поліція (як всюди у світі), але носять їх також і урядовці, і то не лише державні, але й громадські, як напр, учителі, студенти, учні, інженери тощо.

Французький монархіст, маркіз А.де Кюстін поїхав 1839 року до Петербургу, де його вітали учтами, і довго розмовляв з ним Нікалай І. Потім він щось подорожував по Московщині. Повернувшись до Франції, він написав книжку про Москвинів. Москвини і тепер скаженіють, якщо згадати їм про ту книжку. Нікалай І не шкодував грошей французьким письменникам, щоби вони підірвали довір'я до тої книжки. Ми

---

*) J.Just."Memoires".1712.

**) Чи не про 'сателіти' СССР казав він це 100 років тому?

***) J.Michelet."Modern History".

тут переповім скорочено і непов'язано деякі місця з неї (*).

Він писав:"..Всі народи ненавидять рабство та деспотію.Москвини ж люблять деспотію,а рабську покору вважають за велику честноту. Де-інде Івана IУ були би вважали за потвору,що її виригнуло пекло,і огида до нього була би жила в наступних поколіннях. Москвини навпаки люблять,шанують і подивляють Івана IУ.Коли він помер, то вся нація його оплакувала (**).Покора Москвинів своїм царям - це направду набоженський культ, незнаний европейським народам. Знаний хіба азіятським. Москвини мають свого царя направду за земного,непомильного бога,і тому не коритися йому вважають за великий,неспокутний гріх. Вони плазують у його ніг, і благають його берегти те,що кожний европейський народ ненавидить - це деспотію і рабство. Вони зі сльозами захоплення та любови заприсягаються коритися деспотові,без найменшого вагання.Заприсягаються всі стани: вельможі і жебраки.Благають царя правити 'твьордо',с.т.деспотично,бо передчувають,що лише деспот може загнуздати московський, дикий,жорстокий нарід; що лише деспот може вдержати лад і не допустити до розвалу імперії.

"..Направду,Москвини люблять рабство більше,ніж інші народи волю.Не тощо волю,свободу,але навіть звичайну лагідність уважають Москвини за небезпечну,руйнуючу лад слабість.Жорстокість уважають за потрібну силу.Обезброює Москвина лише страх.Страх та користь є єдиними спонуками всієї діяльности всіх Москвинів. У Московщині нема середини між деспотом і рабом. Як не дивно, кожний Москвин є раб і деспот разом. Мене жахає не катівська жорстокість московських царів та можновладців, але жахає - незрозуміла Европейцям - тиха покора жертв тої жорстокости, готовність їх умерти без слова протесту.Коріння цієї покори лежать у непохитній вірі Москвина,що сам Бог дав владу цареві,і тому цар завжди справедливий (***).

"Московський уряд вигубив тих,хто наважився наріката (на вухо приятелеві) на урядові безправства. Але водночас той же уряд вихваляє свою справедливість, свою турботи про добробут людей(4)

"..У московській поліційній державі противенства між доконаними,жахливими згубами,катівським знущанням, безправством тощо і офіційно голошеними,прекрасними,взнеслими словами - далеко підліше,ніж у африканських людожерів,бо ті принаймі не виголошують гарних слів.

Чи не те саме в СССР?

"Веселість Москвинів виглядає гірша за смуток.У Москвинів назовні - пиха,а всередині - рабство.Це я бачив у кожного Москвина. Взагалі зовнішність Москвина є найоблудніша за будь-чию. Тому-то Москвин уважає своїм найгіршим ворогом того, хто стягне з нього зовнішню личину. В Московщині ширість мають за божевілля. Слушно!

---

*) Є ще в О.Мерчанський."Правда про Росію".

**) Оплакували і смерть Іс.Сталіна.Див.ст.78

***)Тисячі московських вельмож і мужиків в СССР засуджених 'саветскою' владою на розстріл, кричали перед смертю: "Да здравствует саветская власть".

4) А.де Кюстін писав це 125 років тому про ....уряд СССР.

Бо ж все московське життя,у всіх царинах -це суцільна змова проти правди. Москвини вважають зрадником того,хто не є брехуном; заперечення брехні вважають державною зрадою....

Чи не те саме в СССР?

"Історій є власністю царя.Він її змінює як хоче і що хоче, проголошуючи нові історичні "правди"перероблені до потреб біжучої політики...

'В СССР по кожній 'чистці' 'єретиків','зрадників' викидають з книгозбірень всі книжки,що в них згадуються їхні імена.З азбуковників видирають ті сторінки,де згадується про 'вищишених'. Навіть на гуртових малюнках перемальовують їх на інших осіб. По смерти (вбивствоі)Іс.Сталіна наново переписали, переробили історичні праці,як напр."Історію КПСС","Історію СССР" та інші.

"Москвинам цілковито бракує творчого духа; навіть бракує звичайної винахідливости. Вони не дали нічогісінько до скарбниці людської культури. Не дали навіть і ті з них,яких величають вони 'великими',бо ж ті "великі" лише мавпували Европейців. Та,й мавпують Москвини лише форми европейської культури,а духа її вони не можуть сприйнятибо він не лише цілковито їм чужий,але й заперечує їхній,московський,азіятський.Тим-то навіть і мавпують механічно,бездушно,перекручуючи,спотворюючи,знижуючи до свого дикунського позему,розумінню,відчуванню.Так Москвини створили нестравну соломаху під назвою 'русская культура',що справді є лише карикатурою культури".

"Навіть набоженство Москвинів не є прагненням душі,а зроблене в міністерстві,щоб допомогти царській деспотії тримати в руках свій нарід і підготовити загарбання православних країн (*). Московські священики були, є і будуть (бо ж не можуть інакшими бути) лише поліцаями в рясах.Московщина - це татарська Орда,а не грецька Візантія....

"Я подав дещо з царювання Івана IУ тому,що Москвини і Московщина на наших днів є такі самісінькі,як були і за Івана IУ. Щоби належно оцінити европейську волю і европейське життя взагалі,треба пожити у в'язниці, що називається Моск Кожний,хто пізнав життя в Московщині, буде задоволений із життя в будь-якій европейській державі, під будь-яким европейським урядом. Я особисто ніколи не забуду того почуття,яке охопило мене, коли я,покидаючи Московщину, переступив її кордон. Тоді я на ввесь голос вигукнув: "Боже!Я вільний! Я можу казати і писати, що думаю".Птах,що вирвався з клітки не був би щасливіший за мене тоді...

"Московський нарід,у наслідок злиднів,є пожадливий і тому істотно загарбницький. У своїй пожадливості та загарбництву Москвин не знає меж. У своєму рабському упокоренні він снує надію поширити свою деспотію на інші народи,що їхне багатство хоче загарбати.Цей рабський нарід мріє панувати в усьому світі. Ця його надія надає йому величезної розгонової сили. Московщина дивиться на Европу, як на свою здобич, що її раніш, чи пізніше матиме у сво-

---

*) А.де Кюстін писав це 1840 року про московську православну Церкву в .....СССР.

їх руках.Московщина розпалює і роздмухує в Європі безлад та наші сварки і роздори,щоби таке моральне зіпсуття вжити у своєму загарбництві.Це буде Польща на всеєвропейську міру" (*).

"Москвини казали мені:"Європа вступила на шлях, що ним ішла Польща.Європу підточують шашелі лібералізму; її сила щораз більше слабне. А наша імперія щораз могутніє власне тому,що ми не маємо європейської ліберальної сваволі.Так! Деспотія робить нас рабами, але, прийде час, коли ми примусимо Європейців заплатити за наше рабство...Від часу,коли я пізнав Московщину,майбутнє Європи видається мені дуже чорним.Мені приходить до голови думка,що Бог призначив Московщину покарати Європу за її моральне зігнитя" (**).

Книжку А.Кюстіна перевидано в ЗАС 1952 року.Передмову до того видання написав кол.посол ЗАС до СССР В.Бедел-Сміт.У тій його передмові читаємо:"Читаючи книжку А.де Кюстіна,написану 1843 р. про імперію Нікалая І, я мав враження,що читаю про СССР 1943 р. Такою мірою була їхня неймовірна ТОТОЖНІСТЬ,хоч розділяє їх час понад сто років".

В.Бедел-Сміт сам написав книжку про своє послування в СССР. У ній читаємо:"Основа більшевізму є чисто московська національна. Ленін та Сталін розбудували ту основу (більшевіцьку) на сторічних традиціях деспотичного самовладства московських царів. Совєтська політика - це подружжя старого московського загарбництва (імперіялізму) з молодою комуністичною ідеологією.А фактично більшевізм є цілковито тотожній з московізмом" (***).

Поляк З.Красінскі писав, з подивугідним глибоким розумінням духа і душі Московщини,сто років тому:"Московщина є великим комунізмом,керованим урядом, який є військово-теократичним.Дантон,Марат,Робеспєр - це немовлята, порівнюючи їх до таких революціонерів,як Іван IV,Пьотр І,Нікалай І. У глибочинах своєї душі Москвин свідомий свого духового каліцтва, але він не має ані розуму,ані волі позбутися того каліцтва.Ба,гірше! - Москвин має свій рабський стан за ідеал,і думає, що в такому рабстві буде колись увесь світ. Тим-то Москвин має нестримний нахил до загарбання чужих земель,бо ж те загарбання є винагородою за його рабство, даючи йому можливість знущатися з подоланих,а тим підносити його до панів,до панського народу. Так доходить до неписаної угоди між московським урядом і його підвладними щодо загарбництва.Підвладні дають своєму урядові згоду і силу нищити ворогів імперії.Ось тут і захована таємниця душі Москвина і його імперії. Її ніколи не змінять ані уряд ані суспільство,бо ж вона є водночас і форма і зміст самої Московщини.

Московщина подасть руку всім темним силам; купуватиме золотом; замотуватиме кириною (інтригами).Коротко - всю свою імперську могутність вжиє на розпалення світової,соціяльної революції. Московщина заповідає нову добу. Вона проголошує нового бога, нову Церкву,прихід нового суспільства. Проголошує знищення приватної власности.Людям лишає єдину втіху - тваринне життя.Московська революція вже існує; вона вже має мільйони вишколених,здисциплінованих,узброєних вояків.Найгорячіша мрія Московщини - це поставити

---

*)вільний переказ з A.L.de Custin."Journey of Oue Times".

xx) ТАМ-ЖЕ

xxx) Див. W. BEDELL-SMITH." My THREE YEARS IN MOSCOW"

московські прапори на румовищах Европи,чи на европейському моральному багні, створеному підлостю одних, нездарність других і роздором всіх Европейців.Московщина не занедбає жодної нагоди використати всі підлоти людські" (*).

Це пророцтво,написане понад СТО років тому,здійснюється на підсліпуватих европейських та американських очах тепер. Щогірше! Задурманені Европейці та Американці власними руками затягають на свої шиї московський смертельний зашморг. Коли Бог хоче покарати людей,то відбирає їм розум.

Те,що писав А.Кюстін 1840 року про московську монархічну імперію,повторює сто років пізніше (1943 р.) про "демократическую" імперію СССР колишній комуніст,американський професор В.Чемберлен. Він жив у СССР 15 років,і добре знає московську мову та історію. Він пише: "Що довше жив я в СССР, то більше мене вражало: з якою великою силою стара, царська теорія і практика урядування тримається в СССР.Численими нитками,часом дивними,часом смішними,часом зловішими зв'язано самовладство царів із самовладством савєтським.Дух і життя СССР можна далеко ліпше пізнати, вивчивши історію московської імперії,ніж статистику СССР та промови його вельмож. Найголовнішою ланкою між старою і новою Московщино є деспотія, з її наслідками: щілковитим невизнанням ніяких прав особи і цинічний глум з людини.І коронованні самовладці минулого,і некоронованні теперішні ув'язнювали і висилали до Сибіру та вбивали ненормальну (на погляд Европейців) кількість люду".

"Дух старих жидівських погромів воскрес у нових погромах українських селян та української інтелігенції. Націоналізм 'більшевіків' - це старий шовінізм московських 'черносотенцєф' (монархістів),розпечений до червоного. Напр.всі нові медалі носять імена лише московських національних героїв. Українських гетьманів, татарських ханів,грузинських князів - забуто"(**).

"Якщо порівняємо Московщину часів Пьотра І з СССР,то подібностей,навіть тотожностей знайдемо,як грибів по дощі. Читаючи книжку М.Туган-Барановського "Руская фабріка в прошлом і настоящем",я зі здивованням прочитав у ній про багато тих самих клопотів, що їх намагався розв'язати Пьотр тоді і Іс.Сталін тепер.Напр.Пьотр закріпащував робітників до виробень на 10 років.І.Сталін закріпащує на все життя. Крам,що його виробляли московські виробні XVIII ст. був дуже дорогий і дуже низької якости.Щоб поліпшити якість Пьотр наказував рубати голови управителів виробень.Тепер у СССР крам також дорогий і також кепської якости.Щоби його поліпшити І.Сталін також наказує розстрілювати управителів".

"Пьотр будував за державні гроші виробні,і давав їх запівдарма дукам, би вони провадили їх.Хто не хотів брати,тому накидав живосилом,і ставив державних доглядачів,с.т.виробня фактично була державною.У СССР всі виробні - державні,і в кожній є державні наглядачі".

---

*) Z.Krasinski."Memorieli".st.1847-1854.

**)За Б.Хмельницького "пригадали" аж тоді,коли Німці загнали 1941 року московське військо аж за Волгу.

"За Пьотра найняти чуженецького знавця (спеціяліста) можна було лише за дуже велику платню, бо чужинці не могли витримати московського дикунства та канцеляршини (бюрократизму).Те саме і в СССР. Тоді чужинці мусили жити відокремлено від Москвинів (в німецькій 'слабаде'),і за кожним слідкувала поліція. Те саме і в СССР.В угоді ЗАС з СССР про визнання СССР є вимога Американців мати свого священика в Москві. Така самісінько вимога є і в угоді Німеччини з Московщиною XVIII ст.Чуженецькі посольства в СССР мусять купувати харчі в Московщині не за свої гроші,але за гроші СС СР.Те саме було і 200 років тому".

Кличем 'слов'янолюбів' за царів був:"Геть зі гнилим Заходом". Цей самісінький клич мають і 'бальшевікі' в СССР.За царів держава робила домашні позики,що їх ніколи не повертала.Те саме і в СССР. Месіянство монархічної Московщини 'Москва -III Рим' знайшло в СССР нову соціялістичну форму 'Москва-III Інтернаціонал'.Зміст лишився старий".

"Саме тоді,коли уряд СССР заборонив чуженецьким дописувачам відвідувати голодну Україну (1933 р.),я прочитав життєпис царя Бориса Ґодунова,і здивувався,прочитавши такий уступ:". Б.Ґодуноф гадав,що чутки про голод можна побороти мовчанкою. Він намагався заховати - аж надто наочну - правду офіційним запереченням голоду.Найбільше боявся він,щоб в Европі не дізналися про голод у Московщині.Задля того він наказав гладким і добре одягненим людям ходити попри вікна чуженецьких посольств, а голодним і в лахміттях заборонив виходити вдень на вулицю.Також заборонив всілякі балачки з чужинцями,щоб не хотячи,хтось не сказав щось про голод". Та,ж цей уступ з подій 1603 року може бути описом подій 1933 року, і то слово у слово до дрібниць разом".

"Московські державні урядовці тікали закордон 1664 р.(Ґ.Катошіхін) і 1929 р. (І.Бєсєдовскій).Обидва написали книжки про жах московського життя і політики. Року 1835 уряд засудив заочно на смерть проф.В.Печеріна за те,що він відмовився повернутися з Італії до Московщини. Ніякого злочину (на европейську міру) він не зробив.Уряд СССР засудив за те саме тисячі утікачів.Син канцлера В.Ордин-Нашокіна втік 1660 року до Ґданська. За це засудили його батька на смерть, але цар Алєксєй відклав кару на якийсь час,наказавши батькові привезти сина живого чи мертвого. Уряд СССР вигубив тисячі людей лише за те, що їхні родичі втікли 1920 р. закордон. Іван IV не дозволив виїхати закордон московці, що вийшла за данського посла в Москві.Таке саме не дозволяє і уряд СССР".

"Таких подібностей можна наводити без кінця-краю, з тою лише ріжницею,що уряд СССР тисячократно побільшив,поширив,удосконалив простацькі способи царського уряду.Відповідно до того збільшилося і кількість жертв".

"За царів ніхто не примушував письменників прославляти тодішній політичний чи господарський лад. У СССР не лише заборонена критика державного ладу, але й вимагається від письменників прославляти його і вождів.Інакше одержать ім'я 'ворогів народу' з

усіма з того наслідками" (*).

Інші європейські та американські науковці, політики кажуть те саме, що й вищезгадані, тому ми наведім лише малі уривки з їхніх книжок. Напр. американський професор пише: "Тепер московський націоналізм у СССР далеко перевищив націоналізм царської Московщини. Псевдоінтернаціоналізм московських 'більшовіків', що час від часу показується III Інтернаціоналом, є ніщо інше, лише поширення московського націоналізму на світову міру. Московський "інтернаціоналізм" - це те саме, що гітлерівська п'ята колона, чи англійське 'інтеліджент сьорвіс' (політична розвідка) (**). У своїй іншій книжці він ґрунтовно довів, що лише наступ на Московщину, а не замирення з нею, врятує світ від атомової війни (***)

Інший американець пише: "Жорстокість Марксової науки пасувала глибокому дикунству Москвинів. Марксівське месіянство знайшло найглибший відгук у країні скрайньої месіянської віри - в Московщині. Марксове безбожництво притягнуло до себе нарід, що завжди був готовий перейти від скрайньої месіянської віри до цинічного глуму з набоженства - нарід московський. Зарозумілу принду Марксової догми В. Ленін підніс до розумової деспотії, і тим наблизив марксизм до духовости московського народу, народу природно схильного і до скрайнього силування, і до скрайнього рабства".

"Більшовікі СССР не лише не зреволюціонізували світ, але навпаки стали КОНТР-революціонерами. Всюди, де лише революція починала здобувати перемоги, як напр. в Німеччині, Австрії, Мексику, ставали вони жертвою злобної, руйнуючої московської пропаганди. Провідників тих революцій Москва проголошувала угодовцями, зрадниками сіроми, слугами дуків і т.п. Нема найменшого сумніву, що коли Московщина матиме досить військової сили, то вона намагатиметься зброєю творити у сусідніх країнах лялькові, послушні Москві уряди. Потім пробуватиме те саме в дальших країнах" (4). Це писав він 1938 року. Чи він віщун, чи міг логічно думати?

Міністер Закордонних Справ ЗАС А. Стівенсон казав: "Московщина у своїй закордонній політиці підтримує національні визвольні рухи осадницьких (колоніяльних) народів поза СССР, Ця її підтримка сприяє поширенню москволюбства у світі. Але в межах імперії СССР Московщина не визнає жодного національно-державного самоозначення колишніх незалежних держав на Сході Європи. СССР - це остання осадницька імперія, що в ній Московщина не дає поневоленим нею народам жодної можливости визначити їхню долю. Ту їхню долю Московщина визначила, раз на завжди, пістолею" (5).

Міг логічно думати й Німець, що писав: "Третій Інтернаціонал у Москві мав би допамагати революційним рухам у світі. А справді ж

---

*) переказ з W.H.Chemberlin. "Russia's Iron Age" і "Russian Enigma".

**) J.Burnham. "The Managerial Revolution".

***) - "Containment or Liberation".

4) F.A.Voigt. "Unto Ceasar".

5) переказ з A.Stevenson in "US Department of State Bulletin" 5-II-1962.

він іде шляхом московських царів.Змінилася лише назва.Раніш називався 'монархізм',а тепер називається 'бальшевізм'. Москвини самі кажуть,що змінилися лише 'знакі і возглавье'.Так.Не змінилась бо ж МЕТА - накинути свій московський світогляд та суспільний і політичний лад усьому світові" (*).

Інший Німець пише: "СССР не є державою в европейському розумінні цього слова. СССР - як монгольська держава Кіпчак - складається з пануючої Орди,деспотичного хана та безправних людей і народів. У СССР панує азіятська, татарська,морально брудна,жорстока деспотія,зі щоденним катівством,як уклад правління.У СССР може з'явитися сучасний Чингіс-Хан, що підіб'є Азію й Европу. У своєму світогляді і почуваннях Москвин лишився досі кочовиком, як туркмен чи манджур. Душа Москвина жене його до безперестанних і безметних мандрівок.Його батьківщиною є не його село, а широкі обшири московської імперії і навіть поза імперією.'Общечалавек' за виразом знавця московської душі Ф.Достоєвского.Коли одного дня - з міркувань державно-політичної доцільности - Московщина викине на смітник комуністичну речівню та кличі, то нічогісінько не зміниться,крім назв.Одне лише є певне - СССР не переживе жодної поразки" (**).

Ось голос москволюба:"Бальшевікі є законними дітьми свого царизму.Він виховував їх сторіччами.Вони усунули царя,але не усунули царизму.В.Ленін є логічним наслідком московської нелогічности. Він захопив державну владу так, як перед ним захоплювали інші самозванці. А самозванщина є довгий розділ московськог історії. Помилковим є твердження,що мовляв В.Ленін та його діяльність не є московськими.Вони є широ національні,на всі 100% московські. 'Савєтскій' лад - це ж лише поширення старої московської 'абщіни' на всі царини життя і в імперському розмірі" (***).

Польський голос. "Московщина несе іншим народам не комунізм, але бальшевізм.А бальшевізм з його зосередництвом, загарбництвом, заперечуванням прав людини і народів,з його жорстокістю,садизмом, забріханістю,словоблудством (казуїстикою),шахрайством,дурисвітством (демагогією) - це ж є нічо інше, лише старий історичний МОСКОВІЗМ. Марксисти кажуть: "Буття визначає свідомість". Історія Московщини це підтверджує. Московщина була 'бальшевіцькою' і за Івана IV,і за Пьотра I,і за Єкатеріни II,і за Нікалая I.'Бальшевікамі' були і Пьотр I і А.Пушкін,Нікалай I і Ф.Достоєвскій, генерал А.Суворов і соціяліст А.Ґерцен,реакціонер ген.М.Скобелєф і революціонер Ґ.Плєханоф.Чи вони сиділи на троні,чи носили генеральський однострій, чи гнили у в'язницях або на каторзі - всі вони ненавидили і вигублювали,хто як міг; Поляків,Українців, Грузинів, Узбеків,Черкесів,Татар та інших 'інородцеф'.

"Про месіянський 'Панславізм',що його Москвини уявляли лише як Панмосковізм та про православ'я,що його уявляли лише як московське, - мріяли і ліберал А.Пушкін і монархіст,кат,ген.П.Муравйоф,

---

*) E.Ranschofen-Vertheimer."Victory Is Not Enough".
**) O.Spengler."Jahre der Entscheidung".
***) Т.Масарик."Світова революція".

каторжник Ф.Достоєвскій і міністер, який післав його на каторгу, граф Н.Ігнатьєф, народовець Н.Данілевскій і кат народу міністер Трепоф, демократ І.Аксакоф і запеклий ворог демократії В.Пуришкевіч".

"Та, ті московські Панславізм та Православ'я були заслабі, щоб ними можна було загарбати світ. Отже, Панмосковізм знайшов знаряддя величезної сили - інтернаціональний комунізм. Дика, азіятська Москва-III Рим зодягнулася в гарні, привабливі шати III Інтернаціоналу" (*).

Американський москволюб пише таке: "Московський 'бальшевізм' зродився ще на світанку московської імперії, і зростав сторіччами. Його корні сягають Івана IV, що вигублював свою аристократію та заклав тодішню ЧК - 'Апрічіну'. Коронований бальшевік Пьотр I заклав 'Всєшутєйшій, Всєпьянєйшій Сабор', що провадив найгидкіші блюзнірські оргії. Нитки бальшевізму тягнуться далі через С.Разіна та Є.Пугачова, які вбивали, нищили все на своєму шляху заради й іменем 'прастова народа'. Далі (1862 р.) П.Зайчевскій закликав: "Беріть сокири! Вбивайте владу на вулицях, на майданах, в їхніх домах! Убивайте! Убивайте! Убивайте!!! По Зайчевскому приходить С.Нечаєф, що у своєму дикому, садистичному "Катехізмі Революціонера" - творі, що його не може зрозуміти ніякий европейський розум - кличе своїх земляків не визнавати жодної моралі, жодної культури, а все нищити, руйнувати, палити, вигублювати, катувати"

"Так! Бальшевізм є явищем істотно московським, національним, азіятським. І причини успіху Іс.Сталіна лежать не в його вдачі, здібностях, знаннях, але у вдачі, світогляді, духовості самого московського народу, всіх його станів. Москвини всією їхньою душею прагнули повернутися до старих, звиклих і єдино зрозумілих їм традицій та шляхів своїх царів. Іс.Сталін це їм дав, і тому став царем"

"Величезні культурні, господарські, політичні, суспільні зміни зайшли в усьому світі, отже і в Европі, с.т. перед самими дверима Московщини. А Московщина залишилася - як і сторіччя перед тим - культурно, господарче, суспільно і політично тою самою, що й сторіччя взад, с.т. потворно, садистично жорстокою, морально і фізично брудною, світоглядово запекло сектанською, з ненавистю до всіх чужинців і чужих культур, відгороджена непролазним муром від усього світу, рабською і деспотичною, без найменших проблесків будь-якої волі, свободи, безбожницькою, загарбницькою, цинічно забріханою" (**).

Німець пише: "Бальшевізм має глибоке коріння в московській духовості. Він має далеко більше спільного з московським національним месіянством, ніж з марксизмом. Невизнання особистих прав, особистої гідности, приватної власности, безбожництво, жорстокість і т.п. - все таке має глибокі коріння в духовості Москвина. Вони історично старі, московські національні" (***).

Молодий московський письменник, член КПСС Влад.Тендрякоф у своїх творах ("Крепкій узел", "Белий флаг") трохи критикував 'са-

---

*) переказ з R.Wraga."Sowietski ustroj".

**) переказ з E.Lyons."Stalin".

***) D.Piede."Das russische perpetuum Mobile".

ветскую' владу, і тому Европейці мали його за 'бунтаря', с.т. за противника тої влади. А в балачці зі сербським письменником Мих. Міхайловим він боронив ідеї С.Нечаєва. Казав, що "хто не хоче підпорядкуватися суспільству, того треба змусити кулькою в потилицю" (*).

Той же М.Міхайлов пише: "Homo Sovieticus? - Він не лише беззастережно, але й ШИРО сприймає все, що проголосить Політбюро КПСС за правду, і вважає злочином не виконувати те. Він - несвідомий езуїтства, що його Ф.Достоєвський змалював у постаті Єркеля, і тому 'Гомо Совєтікус' сердечний, навіть порядний у приватному житті, але в ім'я "вищих ідей" здатний на найганебнішу підлоту. Він не здатний думати власним розумом, і тому тужить за зверхником щоб той йому наказував. 'Гомо Совєтікус' не може уявити службу ідеї інакше, як службу ОСОБІ. Незлічені сталіністи і були тими Єркелями, що здійснювали це його душевне прагнення. Він жахається навіть наказу виявити власну волю. Цей духовий раб не може -хочби й хотів- жити без якогось зверхника, пана. Бо ж легше йому жити як підмет, ніж як предмет. Йому затяжко нести відповідальність, а далеко легше вірити, що людина залежить від суспільства. Він ХОЧЕ жити в отарі. 'Гомо Саветікус' щиро вірить у власну брехню. Він свідомо закриває очі на все, що не міститься в його світогляді. Він, як дитина, вірить, що лише техніка розв'яже всі нещастя і принесе повне щастя всьому людству. Всіх філософів людства він має за дурнів, або за запроданців капіталізму" (**).

"Апріччна Івана IV, Ахранка Нікалая II, ГПУ В.Леніна - це все споконвічні, щиро московські національні, лише Москвинам притамані, поліційні установи заляку (терору), подібні одна на одну, як яйце на яйце" (***).

"Москвини вважають терористичний, поліційний державний лад за цілковито природний, неухильний і навіть конечний. Тим-то вони не можуть навіть уявити якийсь інший державний лад" (4).

"В СССР нема: ані царя, ані жандармів, ані поліції, ані в'язниць, ані каторги, ані катів. Нема. Бо ж цих і таких гидких, зненавиджених людьми СЛІВ державна влада не вживає, бо ці СЛОВА заборонені в СССР" (5).

"У московському словнику всі слова обернені горідном: правда називається брехнею, а брехня правдою; неволя називається волею; поліційний заляк - демократією; загарбання - визволенням; Політбюро КПСС - світовим сіромацтвом і т.п. А найбільшою московською брехнею є московський т.зв. "комунізм", який є нічим іншим, а лише личиною на історичному МОСКОВІЗМОВІ" (6).

Швайцарський проф. Г.де Рейнольд пише, що І.Сталін лише продовжував - і то до дрібниць - у XX ст. все те, що був розпочав Іван III у XV ст. В одному слові -це деспотія. Тим-то Сталінська імперія є

---

*) M.Mikhailov.in "New Leader" 7-VI-1964.
**) там-же
***) R.Essen. "Die russische Glaihung".
4) J.Fischer. "Das sind die Russun".
5) M.Nomad. "Apostles of Revolutions".
6) J.F.Fuller. "Russia Is Not Invincible".

цілковито тотожня з імперією Нікалая I,Пьотра I,Івана IV. Реформи Пьотра I і змістом і формою є прототипами реформ Леніна-Сталіна Пьотр I був ніким іншим,лише коронованим бакьшевіком, тим-то його культ і звеличення (глорифікація) такі сильні в СССР.Рушійною силою московської держави,від першого її дня і по сьогодня, є нічим і ніким не загнуздане загарбництво (імперіялізм).У Московщині ніколи не було і нема того,що в Европі називається 'суспільство'. Натомість була і тепер є полохлива череда безязичних і без мозку баранів,що покірно йдуть під ніж свого земного бога: царя раніше, а диктатора тепер.Були три форми московської імперії: I) Татарсько-московська XIV -XVII ст.2) Петербурзька XVIII-XIX ст.3) СССР XX ст.Коли ж розвалиться СССР,то четвертої вже не буде; московська імперія зникне,як зникли всі подібні до неї".

Еспанський соціолог пише:"Я чекаю на книжку,що перекладе московський "марксизм" мовою московської історії. Бо ж його сила в московському,а не комуністичному змісті" (*).

Знаний англійський соціолог В.Брофорд у своїй науковій розвідці (есею) подав правдиву аналізу духовости Москвина (**).Московські переселенці (емігранти) намагалися його вбити за те, що він здер личину з Москвина.

"Всі Москвини - навіть і незадоволені та ворожі - вважають 'саветскую' владу московською національною і державницькою.Тим-то всі Москвини боронитимуть 'саветскую' владу від усіх намагань її повалити" (***).

Провідник австрійської соціял-демократичної партії Е.Пернерсторфер ще 1916 року казав:"Могутність московської імперії можна зломити,й її загрозу Европі відвернути лише тоді,коли Україна буде незалежною державою.Вона бо буде найсильнішим заборолом Европи проти азійського, московського дикунства,як і була за минулих сторіч заборолом проти дикунства татарського" (4).

Англійська комуністка,що по кількох роках життя в СССР повернулася до Англії, писала: "В СССР панує господарське і політичне рабство робітників і селянства, господарський безлад,жахливе зубожіння народу. А водночас нова 'саветская' апистократія живе розкішним,багатим життям. Отже, в СССР існує чисто капіталістична станова (клясова) нерівність. У СССР нема навіть малюсінької частинки тої волі,законности,людяности, яка є вже давно в капіталістичних державах.Направду,СССР - це КАПІТАЛІСТИЧНА держава,та ще й в її старій, найгіршій формі,що була 100 років тому в Европі. Всі зла капіталізму посилені в СССР до нечуваного ніде ступня, і жодного доброго,що є в капіталізмі,нема цілковито. Що найбільше обурює европейських соціялістів - це те, що 'саветская' влада СССР називає себе соціялістичною ,сіромацькою,робітничо-селянською і т.п.брехнею,що її цинізму нема подібного в історії" (5).

---

*) X.Ortega y Gasset."The Revolt of the Masses".
**) W.N.Bruford."Chekhov and His Russia".
***) F.Beck."Russian Purge and the Extraction of Confession".
4) див.СВУ."Чужинці про українську справу".1917.
5) F.Utley."The Lost Dream".

Президент ЗАС Теодор Рузвельт (1858-1918) казав:" Я ніяк не можу зрозуміти московської вдачі.Москвин бреше вам в очі і,знаючи, що ви бачите його брехню,ані трохи не засоромиться.Видається мені, що Москвин взагалі не знає: що то є сором".

Один визначний чужинець казав ще 1906 року в Петербурзі:"Вся Европа - панська,мовляв у білих рукавичках.Вся ж Московщина - хамська,мовляв без штанів. А московська 'Гасударственая Дума' -це не парлямент,а звіринець" (*).

"Московська імперія СССР - це огидна,жахлива потвора,створена Франкенштайном.А тим Франкенштайном є ми Американці" (**).

"Вся московська нація,від царя до жебрака,надібна крови"(***)

Наприкінці наведім пару українських голосів. Напр.Черкаський священик Федір Гурський казав 1654 року у своїй промові на Раді в Переяслові: "Три царі або волхви піднесли були немовляткові Христові дари: золото, ливан і смирну. Золото віщувала царствованя,ливан-ладан - смерть, смирна - воскресення Божественого. Так і дари,що їх тепер принесли нашому народові віщують його долю. Чим покриті ті дари - тим покриється, зодягнеться і наш нарід. Дари польські покриті килимом,тож килими матиме і наш козацький нарід. Дари турецькі покриті шовковою тканиною,тож у шовкові тканини зодягнеться і наш козацький нарід. Дари московські покриті рогожею, тож у рогожу зодягнетья і наш козацький нарід" (4).

Тоді ж і на тій же Раді полковник І.Богун-сказав:"У Московщині панує найогидніше рабство. Там нема і бути не може нічого власного,бо все є власністю царя.Московські бояри титулують себе 'рабами царськими'. Увесь народ московський є рабом. У Московщині продають людей на базарі, як у нас худобу. Приєднатися до такого народу - це гірше,як скочити живим у вогонь" (5).

Український не шовініст,але щирий демократ Г.Квітка-Основ'яненко писав понад сто років тому:"Коли українські молоді письменники змужніють,то вони доведуть, що московська мова є лише дикунською говіркою,порівнюючи її до української мови. Коли вони повитягають з московської мови все українське,то найзапекліший московський шовініст буде примушений визнати жалюгідне УБОЗТВО і НИЖЧІСТЬ московської говірки супроти української мови,І справді,чи ж можна написати звичайнісіньку статтю московською мовою,не вживаючи немосковських слів та виразів? (6).А українською мовою - можна і стаття буде досконала і щодо форми і щодо змісту (7).Українське красне письменство, а понадто поезію часом дуже тяжко перекласти якоюсь европейською мовою докладно і досконало,бо навіть багаті европейські мови не мають багатьох досконалих українських форм

---

*) В.В.Розанов."Апокаліпсіс нашего времені".
**) A.de Seversky."America Too Young to Die".
***) C.L.Lesur."Histoire de Cosaques".
4) переказ з Я.Маркович."Записки о Малоросіі".
5) там-же
6) див.А.Чудінов."Словарь іностраних слов вашедшіх в рускій язик".
7) див.П.Штепа."Знадібки до словника чужослів".

слова і вислову" (*).

"Москвини ще не є людьми" - пише французький історик (**).

А ми додамо - і нема виглядів,що колись стануть людьми.На це вказує той історичний факт,що спроби немосквинів (мовно змосковщених) улюднити Москвина тягнулися майже I.000 років від перших українських християнських місіонарів, а скінчилися тим,що Москвин повернувся I9I7 року до всього свого історичного старого."Демократична" Московщина)отже,нарід не уряд) підкреслила цей факт показово (демонстративно) перенісши столицю з 'вікна в Европу' до національної Москви.До Кремля,де й досі живе невмируший дух Івана IУ,який веде "демократическую" Московщину історичним шляхом монархічної Московщини.

Звідці - життєві засади української державницької і всякої іншої політики щодо Московщини. Саме - всіляке зближення України до Московщини: культурне, господарче, політичне скінчиться новим поневоленням України. Отже,ЛИШЕ ПОВНЕ,ЦІЛКОВИТЕ ВІДОКРЕМЛЕННЯ УКРАЇНИ ВІД МОСКОВЩИНИ І ЦІЛКОВИТЕ ЗНИЩЕННЯ В УКРАЇНЦІВ ВСЬОГО,ЩО ХОЧ ТРОХИ СМЕРДИТЬ ЧИМСЬ МОСКОВСЬКИМ - СТВОРИТЬ І УТРИВАЛИТЬ УКРАЇНСЬКУ САМОСТІЙНУ ДЕРЖАВУ.

---

*)Г.Квітка-Основ'яненко в листі до А.Краєвського 28-XII-I84I.

**) J.Michelet.Ib.

XX.

МОСКВИНИ ПРО МОСКОВСТВО.

Масковскій нарот
Іґом рабства клєймьоний,
Безбожной лжі тлєтворной,
І лєні мьортвой і пазорной,
І всякой мєрзості полний.
А.Хомякоф

Московщина - це потвора,
що нею навіть пекло гидилося,і виригнуло на землю.
В.Розаноф

Якщо б Московщина скрізь землю провалилася б,то у світі нічогісінько було би не захиталося.
І.Турґєнєф

Ми вже згадували про жалюгідного покруча на ім'я 'московський інтелігент'.Згадували,що домішка европейської крови, зродивши боротьбу противних, духових первнів у його душі, зродила в ньому духовий безлад. І він борсається з одної скрайности до противної: то бундючне горлає про свою місію керувати всім світом, то плазує навколішки,і м'явчить як розчавлене кошеня,а своїй зневірі в самого себе, і сам себе опльовує. Та домішка европейської крови часом відкриває очі навіть і цілковито змосковщеному покручеві, і він та змосковщені немосквини часом бачили справжню Московщину,справжнього Москвина. З їхніх думок про Московщину і Москвина можна скласти кілька великих книжок. Ми тут наведім лише кілька задля прикладу.

Ф.Достоєвскій у своєму романі "Бєси" змалював в образі Кармазінова письменника Івана Турґєнєва.І устами Кармазінова-Турґєнєва каже,що основою московського соціялізму є безморальність, заперечення честі і чесности. Московська ж безбожність не зі соціялізму виросла,а навпаки московський соціялізм виріс із московської безбожности.Коли ж бо нема Бога,то розперезується безморальність.

В особі Шіґальова Ф.Достоєвскій змалював майбутнього 'твердава бальшєвіка'.Шінґальоф пропонував поділити людство на дві нерівні частини.Одна десята частина мала би мати, необмежане нічим право наказувати і карати решту дев'ять десятих людей.Та більшість мала б бути лише слухняною отарою механічних 'роботів'.Але й та меншість мала б сліпо виконувати накази вождя-деспота.Без деспо-

тії бо ж не існувала і не може існувати ніяка однаковість,рівність.

Чи ж московська "демократія" не здійснила вже такий "соціялізм" у СССР? Отже,"великий" В.Ленін був лише маленьким плягіятором Шіґальова.

Шіґальова підтримав (у "Бесах") і Пьотр Верховенскій,пропонуючи щотридцять років 'пускати кров' тій пануючій меншости,щоби не зледачилася і не забувала:ЧОМУ вона панує.Отже,і 'чистки' КПСС не В.Ленін винайшов.

У соціялістичному раю на землі не буде лиха, біди,страждань, боротьби,с.т. не буде волі вибору між добром і злом.Отже, не буде гарту людської душі.А це неминуче призводить до занику особистої ВІДПОВІДАЛЬНОСТИ. Безвідповідальне ж суспільство - це безлад, смерть суспільства.Щоб її уникнути суспільство інстинктово покликає до влади сильну людину, і та людина - логікою життя - запановує над суспільством.Пан суспільного тіла самособою (автоматично) стає і паном суспільної душі - диктатором, деспотом. Він,знищивши рештки особистих бажань,перетворює суспільство в отару овець.

"Починаючи з безмежної волі,я закінчую безмежною деспотією. І додам,що крім цього мого розв'язання справи суспільного ладу, не може бути жодного іншого" - каже той Шіґальоф.

Московська "демократія" проголосила в Березні 1917 року нічим не обмежану волю,свободу.А закінчила...кожний з нас знає чим.

Соціялістові Шіґальову підтакує і монархіст кажучи:"У нашому московському нібихристиянському (псевдохристиянському) суспільстві з'явився новий Іслам,лише не стосовно до Бога,а до держави.Ми Москвини віримо в державу,як у надлюдську силу,супроти якої людина безсила. Запеклий магометанин уважає всіляку балачку про єство Бога карогідним злочином. Так і ми, Москвини вважаємо великим, неспокутним злочином сумніватися у праві держави робити з нами все,що вона забажає" (*).

Соціяліст А.Ґерцен писав:"Якщо наші московські соціялісти матимуть колись державну владу у своїх рукац, то вони своїм катівством далеко перевищать 'Охранку' (царське НКВД П.Ш.) (**).

"Природна річ: Ескімоси їдять сире м'ясо,а Москвини катують людей... Лежачого ніде не б'ють.Але у нас у Московщині б'ють,і то з подвійною насолодою" (***),

Лібеґальний професор Н.Костомаров писав письменникові І.Аксакову:"Ви хочете сполучити несполучне.Хочете неподільности імперії і волі її громадянам. Якщо не хочете розпаду імперії, то мусите визнати конечну потребу цензури, Охранки, в'язниць, закріпашення особистої думки та урядової сваволі. Якщо хочете волі, то будьте готові на розпад імперії, бо ж вона неможлива без самовладства, а самовладство неможливо там,де є волю думки і слова".

"Александр II казав:"Я охоче дав би конституцію,якби не боявся,що на другий день по ній не розпадеться наша імперія".

---

*) В.Соловйов."Національний вапрос в Расеі".

**) А.Ґерцен."Былое і думи".

***) Д.Мережковскій."В тіхом омутє".

Люблячи свою Московщину, я часто думаю, що всі наші московські гидоти зроджують ПОТРЕБУ деспотії, бо ж наш народ стоїть морально далеко нижче за европейські народи" (*).

"Історія і сучасність доводять, що деспотія в Московщині мала і має свої корні в самій духовості Москвина. Тому-то нема і не може бути в Московщині жодної власної сили, яка могла би ту деспотію захитати. Мабуть доведеться тої сили щукати в Европі" (**). У Московщині і у Москвина взагалі нема ніякої синтези азіятського з европейським. Та, й така синтеза взагалі ледве-чи можлива" (***).

"Секлі іх значіт, а ані замєсть таво штоби блаґадаріть за науку, савсєм значіт нікакова чуствія. Ето било паслєднєє слово крєпаснова хішніцтва. Палучай в зуби і да вєлічіт душа мая! Ето же паслєднєє слово і хішніцтва саврємєнава" (4).

Москвини в СССР і на вигнанні порівнюють І. Сталіна з Іваном IV. Вони кажуть: "Якби Іван IV не вигубив був бояр (винних і невинних) то Московщина була би розпалася на уділи (князівства) і московської держави було би не існувало. Іван IV вигубив тих кириників; знищив сепаратизм новгородців, заливши їх їхньою ж кров'ю, і хоч вигубив силу силенну своїх же Москвинів у війні з Казанським ханством та з Литвою, проте тим він заклав тверді основи під московську державу. Московська інтелігенція мала його за скажену звірюку, але московський нарід його зрозумів, і тепер не шкодує пролитої ним крови".

"Пьотр I вигубив багато свого народу у війнах та на будовах, але й заклав міцні основи під московську імперію. Подібно до Івана IV і Пьотра I робив і І. Сталін. Коли б він був не винищив хахлацьких куркулів на будовах, не було би ані колхозів, ані упромисловлення СССР. Якби він шкодув вояків, то був би не виграв війни, отже не існувала би тепер московська імперія СССР, і не мала би Московщина осад (колоній). А без осад Московщина була би впала на позем теперішніх Татар чи Казахів у СССР. Так! І. Сталін вигубив мільйони своїх же людей, але тепер наймогутніша держава у світі ЗАС не наважуються зробити одного кроку в Ляосі чи Конґо, не спитавши згоди Московщини" (5).

В'язень у сибірському таборі Москвин Н. Роґінскій каже: "Пьотр I вигубив багато людей, будуючи Пєтєрбурґ на болоті. А хто тепер журиться тими жертвами? А вся нація пишається тепер трьохмільйоновою столицею імперії. Тепер будують залізницю від Уралу до Камчатки. Розбудовують величезну промисловість у сибірському пралісі, у вічно мерзлій тундрі. Кілька мільйонів людей терплять великі муки на тих будовах, і помруть там. Але колись мільйони людей добре житимуть у Сибіру, і тоді хто журитиметься померлими піонерами? Влада СССР не є короткозора і боягузна, і добре вона робить, що ціною мук і передчасної смерти мільйонів теперішнього покоління, будує щас-

---

*) К. Леонтьєв. "Восток, Рассі і Словянство".
**) Ґ. Федотов. "Расєя і свобода".
***) Ґ. Федотов. "Русскій чалавєк".
4) М. Салтиков-Шедрін. "Пампадур і пампадурші".
5) див. "Возрожденіє" I-X-1963. Париж.

тя мільйонів майбутніх поколінь"(*).Так дивиться москвин-в'язень, один з тих,що своїми муками і передчасною смертю хоче розбудовувати могутність Московщини.Державницька свідомість -варта заздрости.

Але інший Москвин пригадує:"Є дві Русі. Перша - Київська має свої коріння у світовій,а щонайменше в европейській,культурі.Ідеї добра,чести,волі,справедливости розуміла ця Русь так, як розумів їх увесь Західній світ. А є ще друга Русь - Московська.Це - Русь пралісу,монгольська,дика,звіряча.Ця Русь зробила своїм національним ідеалом криваву деспотію і дику запеклість.Ця московська Русь здавна-давен і досі була,є і буде цілковитим запереченням всього европейського і запеклим ворогом Европи" (**).

Яка ж будувала московську імперію? Московський письменник відповідає:"Земля наша - велика і багата,але ладу в ній нема; приходьте і правьте нами".Цей переказ -це вся історія Московщини.Чому жодний нарід,крім московського,не створив подібного переказу? Історія всіх інших держав починається хоробрими чинами: війною, повстанням,взагалі виявом якоїсь чинної сили.Московська ж історія починається безчинною віддачею долі народу в чужі руки. Яскраве свідоцтво власної знемоги (пространії)".

"Вся історія Московщини - це суцільне покликання 'варягів'. Сплячу,будівничу силу московського народу збуджувала і заплідніювала завжди сила,що прийшла зпоза Московщини.Основні початки державної дицципліни і соціяльної гієрархії та субординації і разом з тим творчі імпульси (зауважте - всі чужі слова) ми,Москвини завжди одержували ззовні. Без тих - чужих московській духовості - сил Московщина ніколи не виросла би на імперію. І вся московська історія - це боротьба тих чужих творчих первнів: ідей,установ, культури з московськими національними,руйнуючими,дикими первнями. Почалася та боротьба варязькими впливами і продовжувалася київсько-візантійськими, а від XVIII ст. ще й німецькими та французькими" (***).

Творчу яловість Москвина визнають і самі Москвини.Напр.П.Чаадаєф (4) пише:"Де наші московські мудреці,мислителі?В усьому світі лише ми,Москвини не дали культурному світові нічогісінько вартісного,нічого доброго його не навчили.Ми,Москвини не дали ані одної творчої ідеї до скарбниці світової культури; нічим не допомагли поступові людської культури.Жодна, понад середню,вартість ідея не зродилася у нас у Московщині, в московській голові. Шогірше!- Все,що ми одержували від культурного світу,ми спотворювали,переймали лише зовнішні форми, відкидаючи,або спотворюючи до непізнання самий зміст" (5).

Запеклий московський націоналіст пише:"Коли Европейці питають нас,Москвинів: які духові,культурні вартості дали ми,Москвини до

---

*) "Ost Probleme".31-VIII-1950.

**) A.K.Tolstoy.in "The Slavonic and East European Review" vol.XIX.1940.

***) за А.Салтиков."Две Расеі".

4) Він мав щось італійської крови.

5) П.Чаадаєв."Сачіненія і пісьма".

світової культури; яким добром обдарували ми,Москвини людство,то ми або мовчими,або виголошуємо порожню,без жодного доводу балаканину" (*). Подібне каже і Ф.Достоєвскій, А.Ґерцен,Д.Мєрєжковскій, А.Салтикоф. Хоч ці люди і не були чистокровними Москвинами,проте вони були щирими московськими патріотами.

Ми,Москвини розпиячили Киргизів,Черемісів,Бурятів та інших; ограбували Вірменію та Грузію; заборонили навіть Богослужбу грузинською мовою; ожебрачили багатющу Україну.Европі ж ми дали анархістів: А.Крапоткіна,М.Бакуніна,апостолів руїни і катівства С.Нєчаєва,В.Леніна і т.п.моральний бруд" (**).

Навіть вихована у московському шовіністичному прославленні "ґеніальності рускава народа" - молодь пише:"Московська нація -це нація злодіїв,ледарів і п'яниць, нездатних творити власну культуру" (***).За цю оцінку автора покарано 7-ма роками каторги.

А признаймось щиро: I) Ми,Москвини є нарід небезпечний, бо маючи азійську кров,ми є жорстокі з природи,2) Виховані на великих обширах і надзвичайно витривалі, ми,Москвини є кочовиками,загарбниками і галапасами на тілі наших сусідів. 3) Ми,Москвини є пихаті,заздрісні,хитрі,напівцивілізовані, але зарозумілі,хворі на манію своєї ніби-то вищости. Ми,Москвини всіх ненавидимо і нічого не шануємо.В історії вічною пригадкою цього залишиться наша рідна ЧЕКА" (4).

В.Ленін писав перед 1917 роком: "Такої дикої, такої темної країни,як наша Московщина вже давно нема в Европі" (5).

Дикунами були не лише мужики,але й аристократи,та ще й славні письменники, як напр.Л.Толстой. Заперечуючи вартість науки, Л. Толстой мавпував азбуку лише найспростачених течій філософії розумового розвитку (раціоналістичного еволюціонізму). За Л.Толстим все 'просте' є добро,а все складне є зло.А це ж - ніяка філософія, навіть ніяка культура, але лише дикунство, культ порожнечі, нулі. Від квітучої складности,через упрощенську нулю, до трупного гниття.Ввесь уклад,все наставлення Л.Толстого і є властиво та нуля,що через неї має пройти вся культура,щоби розпастися на від'ємну народницьку спрощенність і складний соціялістичний безлад" (6).

"Л.Толстому завошіла людина миліша,за фізично чисту". Він казав,що навіть християнство мусить бути духово завошіле" (7).

Провідний московський поступовець Д.Пісарєф казав, що чоботи вартують далеко більші,як всі твори В.Шекспіра.

"Европейці літають,а ми,Москвини сидимо в калюжі,і думимо себе,що то не калюжа,а широ московська ідея" (8).

"Москвин визнає за правду лише те,що торошить його голову" - свідчить М.Салтиков-Щедрін.

---

*) В.Соловйов."Три разґавора".
**) В.Розанов.там-же
***)
4) А.Масаінов.в "Нов.Рус.Слово" 21-У-1932.Нью-Йорк
5) В.І.Ленін."Сабраніє сачіненій" т.ХУІ.
6) П.Сазановіч.у "Возрожденіє" ч.3846.Париж.
7)
8) Д.Мєрєжковскій.там-же.

Про книжку А.Кюстіна (про Московщину 1839 р.) А.Ґерцен писав: "Ця книжка пригноблює кожного Москвина.Наша голова хилиться додолу зі сорому і у розпуці,і серце болить,бо відчуває правду в жахливих Кюстінових закидах. Прикро,що чуженець відкрив світові нашу духову гнилизну".Поет В.Жуковскій казав:"Нема як ганити книжку А. Кюстіна,бо ж у ній сама лише правда".Хоч і пошахраєний (зфальшований),проте видали 1930 р.в СССР московський переклад цієї книжки. Люди вмить її розкупили, бо бачили тотожність життя СССР із життям імперії Нікалая І. Уряд СССР покарав цензорів, видавців і перекладчиків,а книжку відбирав і нишив.Отже,демакратичні міністри СССР підтвердили вирок монархічного міністра, що та книжка тиы і шкідлива,що в ній сама правда.

Московський народознавець І.Родіноф поназбирував (до 1917р.)по московських селах багато таких, неймовірно жахливих фактів звіряцого дикунства,жорстокости,безморальности,безбожництва,що московські критики його книжки (*) закинули йому божевілля,і уряд посадив його до божевільні. Інший пише:"Якшо би ми оцінювали моральні ідеали нашого (московського) народу за піснями,що їх він створив, то ...жах! Прочитайте велику збірку "Вєлікорусскіх народних пєсней" (**).

Московський письменник А.Бальмонт пише:"Ф.Достоєвскій пише ніби романи. Ні,вони не романи,але жахливий, пророчий,чаклунський літопис.І сам Ф.Достоєвскій називає свій роман "Бєси" майже історичним нарисом.Устами героя того роману - Вєрховєнского-батька Ф. Достоєвскій визнав,що оті 'бєси',с.т.моральна гнилизна,моральний бруд накопичувалися в Московщині сторіччами".

Ф.Достоєвскій оповідає, що заможний московський селянин убив ножем у спину свого приятеля,щоб забрати в нього годинника.А вбиваючи,він молився:"Благослови,Боже і прости".Інші змагалися з Богом тим,що наладовували причастя до рушниці і вистрілювали його.І Ф.Достоєвскій підкреслює, що подібні чини були не випадковими,не окремими лише вибриками божевільних. Він каже,що таки чини досконало відзеркалюють духовість всієї московської нації" (***).

"Московська секта 'хлистовцеф' - це не є лише набоженська секта. Вона є жахливо диким, запеклим,несамовитим безувірством,що пересякло наскрізь всю московську культуру (4). Тому-то безбожництво московських соціялістів спричинив не соціялізм,але навпаки їхне вроджене безбожництво зробило їх соціялістами.

"Релігія - опіум". Кривавого нищення того 'опіуму' вимагали: народовці С.Нечаєф,М.Бакунін,Н.Чернішевскій, ліберал В.Белінскій, декабрісти О.Бестужеф,В.Давідоф та інші несоціялісти.Народовець Н. Корецький,В.Ленін стали безбожниками на 14-му році життя.Безбожниками були царі Іван IV,Пьотр І,Александр І і протицарські ворохобники С.Разін,Є.Пуґочоф. М.Бакунін учив,що набоженство є найне-

---

*) І.А.Родінов."Наше преступленіе".

**)А.Масаінов."О дікарях океанійскіх і дікарях рускіх" в "Новое Рускоє Слово" 20-І-1932.Нью-Йорк.

***) Б.П.Вишеславцев."Руская стіхія в Достоєвскаво".

4) Н.Бердяєв."Судьба Расеі".

безпечнішим ворогом соціялізму.

Та,без якоїсь віри не може жити людина.М.Бакунін мав Сатану (з великої букви) за свого бога (*). Його сатанські блюзнірства повторюють у СССР мільйонократно.Міністер Освіти СССР А.Луначарський зробив богом Людство (**).М.Горькій зробив богом Народ(***). Н.Чернішевскій проповідував 'челавєкобожество',с.т.робив богом людину.Московські сектанти (хлистовці) мають багато богів-христів та богородиць. Про пошуки Москвинами безбожницької віри читаємо в "Бесах" ф.Достоєвского.Нарешті Москвини зробили своїм богом соціялізм.Московський соціялізм стоїть не на розумових доводах,не на аналізі та логіці,але на бездоводній,догматичній ВІРІ.Московський соціялізм є лише вірою,набоженством (релігією).Таке каже і московський філософ Н.Бердяєф.Він пише:

"Набоженський догматизм є надзвичайно глибокий і сильний у московській душі.Тим-то і політичні переконання та суспільні ідеї ставали в Московщині набоженськими догмами,і завжди мали запеклих фанатиків-ортодоксів,які ненавидили "єретиків" (інакодумних) сектансько вузькоглядно,і горіли жадобою їх нищити.По 1917 році ця жадоба не мала стриму,і"єретиків" гублено мільйонами.І навіть саме московське безбожництво є нічим іншим,лише вірою,набоженством, у якому місце Бога зайняв бовван (ідол) науки,техніки,машини.Фактично ж навіть і не науки,а лише спростачені (зпримітизовані) догми про неїснування Бога".

"Фактично московське безбожництво,з'єднане з соціялізмом,зродилося з аскетизму московського православ'я, і могло вирости лише в душі ним вихованій. Ортодоксальний погляд московської Церкви на гріховність багатства, і то не лише матеріяльного, але й багатства думки,творчости, краси - перебрала повністю і московська інтелігенція, а понадто соціялістична. Родоначальник бальшєвіцької партії С.Нечаєф у своєму "Катехізісі революціонера" вимагав від членів соціялістичного товарства 100-відсоткового аскетизму і не лише матеріяльного, але й культурного. І перші московські революціонери направду були аскетами" (4).

"В історії Московщини ніколи не було особистої вільної праці,вільного особистого почину. Особа завжди була спутана,обмежана до скрайности,рабськи упокорена примхами не лише влади,але й суспільства. В історії Московщини ми бачимо лише мовчазний народ,що не рахує своїх жертв (навіть і не думає про них),що копає собі могилу,щоб Московщина могла йти до своєї мети.Маляр В.Вєрещаґін зобразив це надзвичайно влучно. Він намалював яму заповнену живими і мертвими вояками,що лежать і стоять у ній,а по них коні перевозять гармати. Це й є національний образ Московщини, московського народу,його духовости,його світогляду,культури і набоженства"(5).

---

*) див.М.Бакунін."Бог і ґасударство".

**) див.А.Луначарскій."Релігія і сациалізм".

***) див.М.Горькій."Ісповєдь".

4)Н.Бєрдяєв."Руская релігіозная псіхологія і камуністічєскій атєізм".

5)Є.Соловйов(Андрєєвіч)."Очєркі па історіі рускай літєратури"

Член 'Гасударственой Думи',несоціяліст казав:"У всіх народів, навіть у поган Татарів,є закон і справедливість, Їх нема лише у нас у Московщині. В усьому світі є державна охорона громадян від злодіїв і напасників.Лише у нас у Московщині є воля злодіям і напасникам". Таке казав 340 років тому московський митрополит Філіп.Чи тепер є інакше? Ні,мої панове! Нічогісінько не змінилося ані на волосинку. Та самісінька сваволя урядовців, те самісіньке гноблення,як і за попередні сторіччя" (*).

Те саме можна повторити тепер і про СССР, але з величезним "удосконаленням". Року 1908 знайшовся чесний Москвин, що сказав правду у вічі урядові, і йому ані волосок з голови не впав за те. А в "демократичному" З'їзді Саветів СССР не лише не чути жодної критики уряду, але навпаки чути лише прославлення уряду, і його кожний наказ схвалюють 100%-ою більшістю.Чи ж не "праґаєс" московської "демократії"?

Ще в XIX ст.московський монархічний історик писав: "Праізвол і раболєпствіє - єсть національние чєрти вєлікорософ" (**).

"Московські історики дивляться на нашу,московську революцію скрізь граняк (призму) французької революції.Дуже помилковий погляд,бо ж засади і мета нашої революції не лише інакші, але й протівні французькій революції.Це надто добре видко у ставленні обидвох революцій до ідеї приватної власности.Ця ідея є наріжним каменем французької революції;є головною її силою.І наслідком французької революції було зміцнення ідеї приватної власности.Московська ж революція навпаки - простує до повного знищення всілякої приватної власности.Також вся творча сила французької "Декларації Прав" є в її засаді політичної та громадської ВОЛІ.Засада однаковправности французької революції була лише засобом до знищення історичних перепон на шляху вільного розвитку людини та її особистої діяльности.Метою ж була ВОЛЯ".

"Цілковито інакше склалася ідеологія та психологія революції московської, і взагалі всього московського лібералізму. Метою московської революції була насамперед і пона все - РІВНІСТЬ. Повна і загальна рівність! Хочби рівність голодової смерти, аби рівність.А воля була лише засобом московської революції,щоб осягнути ту рівність.Воля ніколи не була метою московських поступовців"(***) І Н.Бердяєф пише:

"Европейські впливи не могли за одну сотку років змінити духовість московської нації, що творилася тисячу років; духовість азійську з походження і змістом.Московська духовість навіть европейсько освіченої московської інтелігенції,не має нічого спільного з духовістю Европейців. Напр.европейська ідея власности є цілковито чужа і незрозуміла не лише московському мужикові,але й інтелігентові. Тим-то і монархіст К.Леонтьєф і соціяліст А.Ґерцен обидва ненавидили европейський заможний стан (дрібну буржуазію). Князь А.Крапоткін,граф Л.Толстой,аристократ М.Бакунін були великі

---

*) Н.Петроф.у своїй промові I-У-1908.

**) в.Соловйов."Національний вапрос в Рассі".

***) А.Салтиков."Дві Рассі".

землевласники і запеклі вороги ідеї приватної власности"(*).

"Московський народ був і є фізично і духово народом кочовим, а кочове життя - силою фактів - учить не визнавати власности на землю. І московський народ виховався на загарбника не лише фічичного,але й загарбнику духового" (**).

Московський монархіст і міністер пише: "Коли ходе про велич нашої імперії,то московські ліберали (і навіть і соціялісти) показуються далеко більшими московськими шовіністами,ніж монархісти,націоналісти.І слушно! Всім бо ж нам, Москвинам могутність нашої імперії є провідною зіркою всього нашого життя" (***).

Московський філософ писав у французькому журналі:"Надійшов час,коли незнання Московщини загрожує европейській безпеці. Европейці мусять зрештою зрозуміти основну причину,що спонукає цю величезну імперію виходити поза її межі, і нападати на інші народи. Московщина -це окремий,ворожий европейським ідеям,світ.Світ азійських кочовиків,які не знають іншого шляху,крім загарбання і поневолення народів" (4).

Московський монархіст Ф.Тютчеф (1803-1873) повчав:"Московщина не може мати жодного союзу з Европою,ані заради користей, ані заради засад. Не існує бо в Европі жодної користи чи засади,що не спрямовані проти московських користей та засад. Тим-то єдина і природна політика Московщини щодо Европи - це не союз з тою,чи іншою европейською державою, а навпаки роз'єднання европейських держав,ослаблення кожної. Роз'єднані і ослаблені,вони не матимуть сили виступити проти Московщини.Ми,Москвини мусимо кожночасно пам'ятати,що засади, на яких стоїть Московщина і Европа є такою мірою протиставні,такою мірою заперечують себе взаємно,що життя одної можливо лише коштом смерти другої" (5).

Це самісіньке,слово у слово, повторили соціялісти:В.Ленін,Іс. Сталін,Н.Хрущоф і тисячі інших Москвинів.А ліберал писав: "Чи належить Московщина до Европи? На жаль,чи на радість,на щастя,чи на нещастя - ні,не належить" (6).

Коронований бальшевік Пьотр І позичені в Европі форми заповнював московським змістом.Це самісіньке робили і московські соціялісти.Хоч твір жидівської духовости - марксизм був дуже близький до московської духовости,проте Москвини московщили навіть і марксизм.Московщили,с.т.змінювали,перекручували Марксові догми відповідно до потреби своєї національної догми - Москва-III Рим. Напр. К.Маркс ненавидив Московщину і Москвинів; купив з їхнього монгольського (як він казав)"соціялізму";вважав Московщину великою гальмою на розвиток світового соціялізму і т.п.І ось ту 'гальму соціялізму' Москвини проголосили вождем світового соціялізму.А щоби виглядало правдоподібніше, то проголосили свого маленького плягіятора В.Леніна вищим,більшим за К.Маркса.І тепер у СССР не пищуть

---

*) Н.Бердяєв."Істокі і смисл рускава камунізму".
**) Н.Бердяєв."Судьба Расеі".
***) П.Струве.у "Московській єженедельнік" II-1909.
4) П.Чаадаєв."Сачінєнія і пісьма".
5) Його лист до дочки з 26-VI-1864.
6) Н.Данілевскій."Расея і Европа".

'марксизм',але завжди 'марксизм-ленінізм',або й просто 'ленінізм'.

Та може шовіністами були лише скрайності: права і ліва? Чейже були і помірковані Москвини,прихильники европейської культури,т.зв.'западнікі'.На це відповідає Н.Бердяєф:"У 'западничестві' московської інтелігенції завжди було багато чужого Заходові; багато було не лише чисто московського, але й багато цілковито азійського.Европейська думка до непізнання спотворювалася у московській свідомості. Західня наука ставала в Московщині якимось божком, невідомим критичному Заходові, і обернулаля в московський беззаперечний катехизм набоженського сектанства" (*).

Так! Московські соціялісти зробили з кожного слова соціялістичного Талмуду непомильні, непорушні догми своєї соціялістичної віри-набоженства.Але водночас вони надавали тим догмам чисто московського національного змісту і духу. Визначний їхній діяч пише: "Під тиском життя і під тиском московського НАРОДУ мінялися погляди наших бальшевицьких вождів. І ми побачили, що саветскай влада не лише відновила неподільність імперії та охоронила життєві потреби Московщини, але й взагалі є владою національною,московською. Владою, що її створив московський нарід задля своїх потреб і за своїм образом (**).Він писав це ще 1930 року, отже ще тоді, коли Московщина виступала ще в інтернаціональній личині.

Може й не хотячи,проте С.Дмітрієвскій пошахрайничав,кажучи,що "бальшевицькі вожді міняли погляди". Вони міняли не погляди,але тактику.Міняли форми,а не зміст. Ба,навіть і форм не міняли,а міняли лише назви тих форм.Змісту (навіть і багатьох форм) не могли змінити,хочби й хотіли. Не могли,бо зміст культури і багато форм творять покоління і покоління, і тому набувають майже незнищимої сили,що називається 'національні традиції'.Силу московських традицій побачили вже й діти в СССР. Молодий письменник у СССР пише: "Ми хотіли зруйнувати всі в'язниці, а побудували тисячі нових. Ми хотіли знищити кордони між народами, а оточили себе китайським муром.Ми хотіли зробити працю приємною розвагою,а запровадили пекельну каторгу. Ми не хотіли проливати ані краплини людської крови,а вбивали,вбивали і вбивали мільйони людей.Ми хотіли збудувати безклясове суспільство,а збудували кастове.Ми хотіли знищити державу,а розбудували і зміцнили її тисячократно більше,як вона була. Ми хотіли повалити царат, а на спорожнений трон посадовили нового царя. Ми зривали зі старшинських строїв царські 'паґони', а потім запровадили їх знова. Ми ганьбили царське катівство,а запровадили своє тисячократно жорстокіше за царське і т.д.і т.п.(***).Самозрозуміло,такого він не міг надрукувати в СССР,а переслав таємно рукопис закордон,де його надрукували під псевдом А.Терць.

За 1917-27 рр.московська "дємократія" прославляла і ставила пам'ятники Є.Пуґачову.Його знищив ген.А.Суворов.Сказати щось доброго про А.Суворова вважалося контреволюцією,і влада дуже карала. А тепер та сама "дємократична" влада СССР прославляє А.Суворова;

---

*) Н.Бердяєв."Азіатская і европейская душа".

**) С.Дмітрієвскій.у "Судьби Расеї".

***) A.Terc (A.Siniawsky)."Co to jsit socijalizm realistyczny".

заснувала відзнаку його імені,а про Є.Пуґачова не чути в СССР.

До 1917 р.московська "дємакратія" хвалила Українців за їхню боротьбу з царським урядом. А по 1917 році та сама "дємакратія" ганить Українців за їхне 'мазєпінство'. Але ж І.Мазепа боровся не з демократичною (саветскою) владою,але з царською.

"Нас,Москвинів хоч у десятьох водах пери, але московського нашого єства не випереш" - признається І.Турґенєф.

Про теперішній московський "соціялізм" мріяли ще у минулому сторіччі не лише тодішні московські соціялісти, але й їхні монархісти,дуки.Один з тих монархічних соціялістів,філософ пише:"Іноді я думаю (не кажу 'мрію',а безбічно передбачаю), що якийсь московський цар - може в недалекому майбутньому - стане на чолі соціялістичного руху, і наладнає (організує) його так, як наладнав християнство римський цезар Константин. І я думаю,що Московщина має стати на чолі нової східньої держави; має дати світові нову,слов'янсько-східню культуру,якою замінить занепадаючу культуру романо-германської Европи.Світ внедовзі мусить покинути дукарську (буржуазну) культуру.І новий ідеал людства вийде,безперечно з Московщини,бо ж московський народ не має дукарських забобонів" (*). Це каже московський дука і монархіст.Інші дукі не лише казали,але й робили.Напр.мільйонер С.Морозоф утримував своїм коштом аж до 1917 року на острові Капрі школу соціялістичних проповідників.

Вищенаведене К.Леонтьєф писав 1890 р.І справді,в недалекому майбутньому - лише 27 років пізніше - прийшов отой вимріяний ним соціялістичний цар.А що Нікалай II був задурний на таке завдання, як мріяв К.Леонтьєф,то Московщина знайшла собі розумнішого (властиво -хітрішого) - Нікалая III (*).І він відновивши повністю "соціялізм" Нікалая І, з його 'ваєнимі пасєленіямі' і сибірським 'трактом' (шляхом до Сибіру). До того додав ще кріпацьке упромисловлення Пьотра І.Мрію К.Леонтьєва про очолювання Московщиною Европи майже здійснено. Европейці та Американці юрбами летять на прощу до нової Мекки - матушкє Маскви. Навіть здійснюється Леонтьєва мрія про заміну европейської культури на московську.Тепер у ЗАС вивчають московську мову та літературу в 200 вищих школах.

Нічогісінько свого не дав В.Ленін. Все,що він зробив - це здійснів історичні мрії всієї московської нації:підсвідомі у простого народу і свідомі у провідній верстві. Здійснити їх він зміг лише тому,що основи під ті мрії сторіччами перед ним закладали і реакціонери: івани,пьотри,леонтьєви,тютчєви, поґодіни і революціонери: пуґачови, разіни,бакуніни, нечаєви,чернішевскі. А 1917 року реакціонер В.Ленін, в личині революціонера, відбудував московську монархічну імперію під соціялістичною назвою СССР.

Близький приятель В.Леніна пише про нього:"У В.Леніна нема нічогісінько інтернаціонального. Навпаки,він є постаттю чисто національною,московською, дитиною московського духового життя.А во-

---

*) К.Леонтьєв."Васток,Расєя і Славянство".

**) Владімір Ульяноф більше знаний під псевдом Нікалай Ленін. Доречі - він татарського походження,на що вказує його татарське прізвище - Улан.

но - як відомо - було і є запереченням всього европейського.І В. Ленін повів свою партію московським національним,історичним шляхом.І не К.Маркс,але Н.Чернішевскій,С.Нечаєф,М.Бакунін були його учителями. В.Ленін,прочитавши Г.Гегеля,нічого не зрозумів. Свою ж діялектику він змавпував зі, спростаченої Чернішевскім,діялектики Г.Гегеля. Так само В.Ленін не знав і І.Канта, а дізнався дещо про його філософію зі,жалюгідно спартачених,уривків переказу Н.Чернішевского" (*).

Провідник московських соціялістів Г.Плєханоф пише:"В.Ленін -горлопан до шпіку костей.Його тактика - це тактика М.Бакуніна та С.Нечаєва.Ідею професійних революціонерів він позичив у М.Бакуніна.Своє доктринерське чаклунство і киринство позичив у К.Маркса. А свою силу спер на півінтелігентах. Та,те що у Бакуніна та Нечаєва було лише зародком,достигло і дало великий урожай у Леніна. Цей урожай передбачав Ф.Достоєвскій у своєму романі "Бєси",і тоді назвав його 'шіґальовщіною', від імені героя Шіґальова,духової дитини М.Бакуніна,С.Нечаєва".

Здійснені по 1917 році ідеї: соціялізація землі,удержавлення виробень, відібрання майна у дуків,зосереджена,на військовий лад здисциплінована партія,ЧЕКА,НКВД і т.п. ідеї голосили московські революціонери ще 1862 року у своїй книжці "Маладая Расєя".

Московський ліберал, переляканий несподіваним зворотом революції в Жовтні 1917 року, попереджував Европу:"Московська революція чи пак безлад (хаос) небезпечний не лише Московщині,але й Европі. Те,що коїться на нашій землі є значно жахливіше,як ви,Европейці думаєте.У нас величезна пожежа. А чому ви,Европейці вірите, що вона не перекинеться і на вашу хату? Московська ж революція є світова. А світова,зі своєї природи,є напасницька,і вона не зупиниться на кордонах московської імперії. Не зупиниться,бо не може зупинитися.Не може,бо ж московська революція - це ж та самісінька престара Московщина, з її споконвічним безладом і напасництвом. І тим-то справжній зміст, мета московської революції - це знищити свого найнебезпечнішого ворога - европейський лад, поки він не знищив московський безлад. Якже Московщина може відмовитися від цієї своєї найгарячішої мрії?"

"Европейські державні мужі можуть вірити у всілякі Ліґі Націй та вічний світовий мир, але - якщо не хочуть загибелі своїх держав - не сміють ані на хвилину забувати про війну, що її несе світові московська революція. В тій бо війні ходе не про мільйони людських жертв чи мільярди знищеного майна.В тій війні стане руба питання: бути чи не бути европейській культурі.Щоби це бачити тепер не треба бути таким пророком,як напр.Д.Мережковскій,який ще 1907 року віщував події 1917 і дальших років.Щоби побачити те,про що я тут кажу,треба бути лише зрячим.А надходе одне з двох: або московський історичний Безлад вирушить на Европу (властиво вже вирушив), і змете з землі европейську культуру, або Европа - щоб не загинути - сама вирушить на Московщину,і загасить пожежу заки не запізно.Третього шляху нема,бо ж з Безладом неможливе замирен-

---

*)Н.Валентінов."Чернішевскій і Ленін"і "Встрєчі с Лєніним".

ня,неможлива жодна угода" (*).

А.Салтикоф закликав Европу знищити 'саветскую' владу (**).Чи він не бачив,що вона є фактично московською,національноімперською? Ні,він бачив.Але він не був чистокровним Москвином. Мав щось німецької крови,а вона дала йому силу зрозуміти,що всі "перемоги" 'саветской' Московщини скінчаться не лише розвалом СССР, але й поверненням Московщини до стану XУI ст. Стану: культурного,господарського і політичного. Передбачаючи це, той московський патріот хотів рятувати московську імперію европейськими руками.

З такою ж метою другий московський патріот писав:"Світогляд Москвина - дуже примітивний,просто кажучи - дикунський.Москвин не може думати; він просто вірить у свої догми, на яких оснсвано все його життя. Мораль,етика,естетика Москвина цілковито протиставні християнским,европейським. Москвин є жорстокий,нещадний до подоланих,до слабших за себе. "Масква слезам не верiт". Москвин ототожнює волю з безкарністю,розпустою,безладом. Він уявляє волю,як право безкарно вбивати,грабувати. Тим-то він обожнює деспотичну владу: колись царя,тепер диктатора.Всі розрухи в Московщині завжди супроводжували вбивства,грабунок,ґвалти, і дуже часто кінчалися тим,що ворохобники протягували свої руки владі:"Вяжіть меня".

Розбишака - це ідеал московської волі,а Іван IУ - ідеал московської влади.Москвин не тужить за волею,а европейську волю має за сваволю,безлад. Воля друкованого і говореного слова в Европі, вільне висловлення противних думок так прикро вражає Москвина,що він ставиться до них вороже,як і до права робітників страйкувати. Москвини,які їздили у XУII-XУIII-XIX ст. до Европи вважали европейську волю за божевілля. Вони непохитно вірили, що европейські держави ось-ось завалятся. В XX ст. московський інженер в СССР (сам робітничого походження),здивований правом европейських робітникив страйкувати,казав: "Ми перегнали мільйони робітників через в'язниці та сибірську каторгу,щоби навчити їх працювати".

"Як до 1917 року,так і по 1917 році московська інтелігенція не визнавала засадничо особистого почину (ініціятиви),а на виявлений немосквином, ставилася не лише підозріло, але й вороже. Москвин визнає і розуміє лише примус,загрозу кари. Так є в СССР не тому, що 'большевікі' вигубили стару ліберальну інтелігенцію,але тому, що нова 'саветская' є (як була і стара царська) інтелігенцією насамперед широ московською,зродженою - як і стара - на московському історичному ґрунті. Марксистська ж облаканина московської інтелігенції в СССР - це лише тимчасова данина моді; лише зовнішня тоненька плівка червоної фарби на дуже грубому історичному шарі московської національної духовости" (***).

Московський філософ Н.Бердяєф пише:"Вся історія московської інтелігенції - це властиво приготовання до комуністичного ладу. Відомі ознаки комунізму: спрага за суспільною справедливістю,виз-

---

*) А.Салтиков.там-же.

**) Закликав 1922 року,коли ще не міг бачити пізнішої москволюбської політики ЗАС.

***) переказ з Ґ.Федотов."Расея і свобода".

нання робітничого стану за альфу і омегу людства,ненависть до капіталістичного ладу і духів,вороже ставлення до культурної еліти, заперечення духа і духової творчости,сектанська нетерпимість,містичне,набоженське сприймання матеріялістичних догм і т.п. Всі ці комуністичні ознаки завжди мала московська радикальна інтеліґенція".

.."Ідеї московських народовців показалися в житті оманами (ілюзіями).Ідея особистих прав, ідея сталих реформ, ідея розвиткового (еволюційного) поступу суспільства,ідея парляментарського шляху до поліпшення долі робітництва - всі ці і такі европейські ідеї не сприйнялися в Московщині. Перемогли в Московщині ідеї комуністичні, що їх ми щойно навели. Перемогли, бо ж вони були традиційними ідеями і московської інтеліґенції і московського народу. Божок московської демократичної інтеліґенції В.Белінскій проповідував деспотію і силування.Він казав,що нарід є такий дурний, що його треба силоміць пхати до його ж щастя.Він признається,що якби він був царем,то був би деспотом заради справедливости".

.."Розум і душа Москвина легко переходять від одної скрайности до противної скрайности.Обидві завжди ортодоксальні,що не визнають жодної середини. Царська теократична Московщина не відійшла ще до історії, але лише змінила назву на сіромацьку,також теократичну. Царська самовладна імперія мала свої ідеологічні корені у православній вірі свого народу. Вірі,що визнавала ту імперію за священне царство,за теократію. Сіромацька імперія має свої ідеологічні корені також у вірі свого народу.Вірі,що визнає сіромацьку імперію за священне царство,за соціялістичну теократію".

.."Царська Московщина стояла на православному ортодоксальному світогляді,і вимагали від підданих,щоб вони визнавали його сліпо, без жодних застережень. Сіромацька Московщина стоїть на соціялістичному ортодоксальному світогляді,і ще з більшим примусом вимагає від підданих визнавати його навіть захоплюче (ентузіястично.Священне ж царство не може бути чимсь іншим,як деспотією світогляду; не може бути неправорірним (неортодоксальним),і тому воно завжди вигублює "єретиків"."Правовірне" сектанство,а з нього і деспотія світогляду та вигуба "єретиків" - все це було ідеологічною основою Московщини від XI ст.по сьогоднішній день. Духові основи царату і бальшевізму - цілковито,на всі 100% ТОТОЖНІ".

.."Перемога бальшевіків у Московщині не є випадковою. Бальшевізм - явище глибоко всерединне,московське національне.Він є твором московського національного духа; твором душі Москвина.Бальшевізм є лише зовнішнім виявом всього того, що нутрує в душі кожного з нас,Москвинів. Бальшевізм є природна синтеза Івана IV з К. Марклом.Бальшевізм є третім виявом московського загарбництва.Другим була імперія Пьотра I. Першим - московське царство Івана IV. Бальшевізм є неминучою добою (етапом) історії московського народу" (*).

Та,Н.Бердяєф був чистокровний Москвин.Розумний,бо розумів,що 'бальшевізм' є ніщо інше,лише 'московізм',с.т. стара Московщина,і розумів,що Московщина вкусила більше,ніж може проковтнути, і тому

*)переказ із N.Berdyaev."The Origin of Russian Communism".

ризикує завалити імперію,Та,він був Москвином,і його власний бальшевізм-московізм цхнув його наприкінці життя виправдувати отой 'бальшевізм' (*).

Перемогу В.Леніна над А.Керенскім Москвини (і наші невігласи) пояснюють горлопанством (демагогією) В.Леніна, що проголосив кличі:"Геть війну!", "Грабуй награбоване", "Війна палацам,мир халупам" тощо.Та,вони не можуть пояснити:чому саме такі кличі,і чому саме Москвини підхопили їх,і пішли за ними. Українці мали багато причин піти за кличем "Геть з війною",але навіть брехливі московські історики визнають той історичний факт, що Українці кидали 1917-18 рр. фронт останніми і то лише на наказ української влади. Клич же "Грабуй награбоване" цілковито не впливав на Українців.Навпаки,українська сірома не дозволяла Москвинам (що були в Україні) грабувати дуків. На справжню причину перемоги В.Леніна кидає жмут світла один з розумніших Москвинів.Він пише:

"Подібність революції 1917 р.зі кризою 1616 р. докладна аж до дрібниць. Зовнішня війна,династична криза,господарча криза,селянські повстання і палення маєтків,голод у містах, широко поширене опришництво,душегубство,партійна деспотія, нездарність провідників,горлопанство,кирина,розперезаність міського харпацтва (черні) і подурілого селянства - все це, всі ці скінчуки (агонія) 1917-18 років є докладнісінькою фотографією Московщини 1606-1612 років. І діючі сили,і мета,і навіть головні гасла були приблизно ті самі і тоді і тепер"..

.."Як тоді так і тепер криза напочатку була династична,але дуже скоро обернулася в політичну.Як тоді,так і тепер кризу започаткували вищі кола суспільства, але вона дуже швидко поширилася та захопила ввесь нарід. Як тепер, так і тоді народний рух був не лише проти дідичів,землевласників,алей проти всілякого громадського ладу.Хоч тоді (як і тепер) той рух не мав нічого спільного з европейським соціялізмом, проте і за 1606-12 років голосили ідеологію соціялізму,пристасовану до розуміння дикої московської юрби.Однобічна і плитка ідеологія тодішнього 'бальшевіка' Івана Болотнікова нічим не відріжнялася від ідеології 'революційної демократії' 1917 року.Так само і серед діячів 1606-12 років можна знайти представників всіх партій 1917 року. Тоді була і розбита права партія (П.Ляпуноф),і соціялісти (І.Болотнікоф),і тодішній А.Керенскій (Ф.Андроноф)"..

.."Ця подібність стає ще більш наочною і безсумнівною,якщо пригадаємо,що 1606 року був такий самий вибух національної стихії у немосковських народів,як і 1917 року.Так! Наш старий,споконвічний бальшевізм є у кожного з нас,Москвинів.Н.Ленін лише використав цю нашу широ московську стихію" (**).

Що ж сталося 1917 року? Інший розумний Москвин (***) відповідає:"Ніякої революції не було в Московщині 1917 року.Бо ж революція - це живосильна і нагла зміна старого ЗМІСТУ на новий зміст.

---

*) див.Н.Бердяєв."Русская ідея".

**) переказ з А.Салтиков."Дві Расеі".

***) Мав домішку української крови.

Зміна самих лише форм (хоби й яка нагла) є лише принаглений розвиток (еволюція).Тепер у Московщині і загарбаних нею країнах бачимо фотографічно докладний образ часів Івана IV,Нікалая I і то в усіх,без винятку,царинах життя.Що ж сталося 1917 року?"..

.."Перше.-Ослабла державна влада,і московський нарід своїм нехибним національним інстинктом відчув у тому ослабленні загрозу існуванню імперії. Тому-то він і вчинив такий самий заколот, як.і по Кримській чи Японській програних війнах. Московський нарід інстинктово відчув свій порятунок у насамперед ТВЕРДІЙ владі"..

.."Друге.- Так само інстинктово московський нарід учинив заколот проти фізіологічно чужого йому духа Европи, що по 1905 році - хоч і дуже слабенькими струмочками,проте почав протікати до імперії.Москвин підсвідомо відчув у тому европейському струмочку свого найнебезпечнішого ворога, і з жахливим поспіхом замурував всі найменші дірочки у 'вікні в Европу'.Не деревляна,але залізно-бетонова заслона спустилася" (*).

Д.Мережковскій віщував ще 1907 року прихід 'бальшевізму',і помилився лише на пару років. Він писав також: "Московською народньої основою 'бальшевізму' є ненависть до культури взагалі,а до европейської понадто. "Насолода руйнувати - це насолода творчости".Ця дика,потворна ідея була ідеєю М.Бакуніна, Л.Толстого,В. Леніна,С.Пуґачова,С.Разіна - всіх Москвинів взагалі.'Уравніловка' - не лише матеріяльна,а і духова - це ж ідеал і мужиків пуґачових, разіних,і графів толстих,крапоткіних,й інтелігентів чернішевскіх, букуніних,і царів іванів,нікалаїв,леніних" (**).

Так само Н.Бердяєф ще 1907 року писав,що бальшевіцька партія своєю ідеологією стоїть найближе,за всі інші партії,до ідеології, світогляду московського народу. Тому-то в майбутній революції - каже він -бальшевіцька партія переможе всі інші партії,бо її підтримає ввесь московський народ (***).

Інший Москвин пише:"Наші московські облудники (ліцеміри) кажуть,що московський нарід невинний,не відповідає за бальшевізм,бо - мовляв - комунізм є европейською заразливою бактерією,що її занесли до Московщини чужинці, і нею заразили добрий, богобоязливий московський народ.Хай ті облудники доведуть,що молоко не кваснів, коли до нього попаде квасна бактерія.Коли ба сама квасна бактерія попаде до води,то вода не кваснів.Чи ж не писав у минулому сторіччі французький історик Ж.Мішле, що "основою життя московського народу є комунізм,що виявляється в абшіні". І чи не відповів йому А.Герцен:"Вас,Европейців стримують ваші приватно-власнищькі забобони,а ми,Москвини тих забобонів не маємо" (4).

"Так! Ми, Москвини несемо всю відповідальність за бальшевізм. Ми самі покликали його до життя.Він зродився на нашій московській землі. Він є щиро московське національне явище, і то дуже старого родоводу.Споконвічний, престарий він сидить всередині кожного з

---

*) Д.Мережковскій."В тіхом омутє".

**) Д.Мережковскій.у збірнику "Царство Антіхріста".

***) Н.Бердяєв."Духовий крізіс рускої інтєліґєнціі".

4) переказ з А.Масаінов. там-же.

нас,Москвинів.Тому-то він і приніс перемогу В.Ленінові 1917 року, і підтримує савєтскую влади досі.В.Ленін лише: ~~характеризував~~ життєво цей наш рідненький бальшевізм у кожному з нас.Бальшевізм - це кінцеве,історично логічне завершення будови московської державности. Завершення психічне і логічне" (*).

З ним погоджується і проф.Г.Федотов пишучи:"До бальшевіцької партії вступили - що правда - і не москвини, але їх було далеко менше,як Москвинів.Ідеологами,творями і керівниками бальшевіцької партії були майже самі Москвини. Казати, що бальшевізм ніби не має нічого спільного з московських народом - це казати неправду. Бальшевікі перебрали державну владу в Московщині дуже легко,без ніякого спротиву,Але в усіх немосковських країнах вибухла запекла війна проти балчшевізму і бальшевіків.Отже,було щось таке в духовості Москвинів,що захоплювалося бальшевізмом.Ґрунт бальшевізму в Московщині приготували: історичне фізичне і духове рабство,общіна і самовладство царів.Московський бальшевізм є природним витвором історичного життя московського народу.Витвором щиро московським національним. А накидує Московщина світові комунізм,керуючись лише своїми державними користями" (**).

"Ф.Достоєвскій - пророк московської революції і 'бальшевізму'в найповнішому розумінні цього слова.Революція 1917 року - достоменно така,якою він її пророкував.Десятки років перед 1917 роком він показав нам,як на долоні, її ідейні основи,її всередину логіку,її зовнішній образ. Його "Бєси" - це роман не про сьогодняшнє, але про прийдешнє.У московському житті 1860-70-х років не було ще ані Ставроґіна,ані Кирилова,ані Шатова,ані П.Верховєнского,ані Шіґальова. Ці люди з'явилися пізніше. Ф.Достоєвскій відкрим нам, тоді ще сховану,ґлибинну основу бальшевізму" (***).

Так! Романи Ф.Достоєвского (4) були не романами,але жахливими пророцтвами.Його Шінґальоф - це ж духова фотоґрафія В.Леніна і ленінців,з їхньою теорією і практикою.Шінґальоф та Верховенскій - це ж засновники і керівники ЧЄКа,ҐРУ,НКВД. Громадяни СССР щодня бачать на власні очі більших і менших:шінґальових,шатових,верховенскіх,ставрогіних,кирилових.Тисячі їх.Тим-то роман "Бєси" фактично заборонений у СССР.Якби ні!- Та ж один з героїв його каже: "О,русскіє далжни бить істребленн для блаґа чєлавєчества".

Про те,що 'бальшевізм' є законною дитиною московської духовости і життя писали ще й В.Брюсоф,Н.Клюєф,З.Ґіпіус та інші.

М.Волошин (5) писав:"Что жє мєнялось? - Знакі і возґлавіє.А тот же ураґан на всєх путях". Він розумів, що той 'бальшвізм' здійснює московську національну доктрину 'Масква-III Рим (6).

Та,зрештою і сама московська "демократія" визнає (і то офіційно) свою історичну аристократію за духових й ідейних батьків.

---

*) А.Салтиков.там-же.

**)Г.Федотов."Судьба імперії".(в "Новий Журнал" XУI-1947).

***) Н.Бєрдяєв.'Міросозєрцаніє Достоєвскава".

4) Він мав щось европейської крови.

5) псевдо М.Корнієнка.

6) див.М.Волошін."Демони ґлухонємих".

Напр.На 10-у річницю (ювілей)ЧЄКа-НКВД "демократична" Московщина піднесла начальникові НКВД подарунок - зроблену зі золота значок (емблему) апріччіни Івана IV - песячу голову з мітлою. Більше, ніж знаменнощо Н.Єжоф визнав за свого ідейного 'прародітєля' Малюту Скуратова.

Неминучість приходу кровожерного 'бальшєвізму' віщували: Ф. Тютчєф (*),М.Лєрмонтоф,М.Салтикоф-Щедрін (**),К.Леонтьєф,Д.Мережковскій,А.Салтикоф,А.Блок (***),Ф.Достоєвскій (4) та інші.

Московський міністер Д.Толстой писав ще 1875 року:"Кожне намагання запровадити в московській імперії европейські парляментарські форми влади - засуджені заздалегіть на невдачу. Якщо скинуть самовладну,деспотичну царську владу,то на її місце самособою (автоматично) прийде далеко деспотичніша - комуністична, за наукою К.Маркса,чию теорію я вивчав дуже уважно" (5).

Чи Д.Толстой був віщуном,чи знав духовість та світогляд Москвина лішше, як лібєрал П.Мілюкоф та соціяліст А.Керенскій, які пробували 1905 та 1917 року накинути Московщині саме оті европейські парляментарські форми? Москвини вигнали обидвох цих недотеп закордон,а поставили на трон,далеко лютішого за Нікалая II,нового царя Нікалая III (В.Леніна),як віщував Д.Толстой.

Таке віщував і соціяліст,пищучи:"У Московщині республіка,яка не провадила би до соціялізму,дуже скоро була би обернулася у деспотичний комунізм" (6).

Але інший соціяліст казав:"Хоч московський народ є темний,але він розуміє і цінить високо абщінні засади,зокрема засаду громадської власности на землю. Отже,він є комуністом традиційно й інстинктово. Тим-то наш московський народ, не дивлючись на свою некультурність,стоїть блише до соціялізму,ніж культурні европейські народи" (7).

Московські втікачі-протикомуністи добре бачать справжню природу своїх комуністів у СССР.Вони пищуть:"Політичний і суспільний лад у СССР є такий, що служити національній Московщині мають можливість лише члени КПСС,НКВД-істи,комсомольці.В їхніх бо ж руках вся влада. І вони справді служать не III Інтернаціоналу, але Москві-III Римові.І ми московські протикомуністи були би зрадниками своєї батьківщини,якби нищучи саветскую владу, були би вбивали тих фактичних московських патріотів,з п'ятикутною зіркою на чолі. Не дивімся на ту чортівську зірку. Дивімся на життєпис тих позірчаних людей,і оцінюємо їх за їхніми заслугами Московщині. А їхні заслуги великі.Та ж це вони,а ніхто інший, врятували нашу імперію від розвалу. Щобільше! Це ж вони піднесли Московщину в міжнарод-

---

*) див.його:"Пророчєскіе сни","Іним дасталась","Святая ноч", "Над етой тьомнай талпой" та інші.

**) див.М.Салтиков-Щедрін."Помпадури і помпадурші".

***) див.його "Расєя","Вазмєздіє".

4) див.Ф.Достоєвській."Бєси" і також "Братья Карамазови".

5) див. W.von Bülow."Denkwürdigkeiten" IV-1931.

6)А.Ґерцен."Полнае сабраніе сачінєній".

7) П.Ткачов."Сабраніе сачінєній".

ньому житті на найвищу височінь за всю нашу історію" (*).

Московські втікачі-націоналісти пишуть:"Коли впаде совєтська влада, то ми не сміємо вважати за злочин колишне членство в КПСС, чи навіть службу у НКВД. А також не сміємо давати жодних пільг (привілеїв) тим, хто сидів у совєтських в'язницях та таборах чи взагалі були гноблені совєтською владою. Всі права,посади,відзначення,нагороди тощо,що їх здобули люди за совєтської влади,мусять мати правосильність і по упадку совєтської влади" (**),

*****

Московська "демократія" СССР вихвалює і прославляє Пьотра I, ставлючи його вище за Наполеона. Та,якимось чудом знайшлася пара письменників,що використовуючи московські державні архіви,описали Пьотра I таким,яким він насправді був. Напр.Б.Пільняк пише:"Пьотр - людина цілковито не нормальна: пранцьовитий (сифілістичний),повсякчас п'яний, з дикими нападами 'таскі і буйства'. Він не мав найменшого почуття відповідальности. Цілковито не розумів ані логіки історії,ані фізіології народнього життя. Був жалюгідно малописьменний і книжок не любив і не читав(***).Маніяк,Боягуз.Здитиніілий дикун,що все своє життя бавився в 'салдатікі',паради,кораблі,війни,учти (бенкети).За ідеал поведінки вважав п'яні звички голяндського морця та салдатської касарні"..

.."Найбрудніший цинік, заперечував не лише все гарне, красне в людині, але й заперечував саму людяність. Цінив життя людини не більше,як життя блощиці. Коли йшов попри якесь будівництво,а робітники кидали роботу,щоб йому уклонитися,то він своєю 'дубінкою' вбивав їх на місці,мовляв,щоб не марнували час на поклони.Коли ж, навчені таким досвідом, робітники не кидали роботи,і не кланялися йому,то вбивав їх за те,що - мовляв - не шанують свого царя.В Лейденському університеті він зі своїм почотом дивився, як студенти розтинали мерляка. Побачивши огиду на обличчях свого почоту,наказавзав всьому почотові гризти зубами мерляка.З жінкою фельдмаршала П.Румянцева повівся прилюдно так,що не можна висловити в книжці"..."Ніякою мораллю не стримуваний,розпутствував прилюдно.Пранцевитий одружився зі знаною всім повією,любкою кн.Меншікова.Велике, смердюче,на тонких ногах тіло,зігнілі пранці.Бабське обличчя, обвислі щелепи, п'яні,дикі,божевільні очі. Не любив міняти білизну, носив брудну, смердючу тиждями. Велике тіло на тоненьких ніжках, з маленькою головою виглядало на гидке опудало. Обличчя повсякчас дригалося,кривилося.Дуже боявся високої стелі,і тому у своєму кабінеті мав натягнене полотно трохи вище за свою голову. Навіть на московську міру був нелюдською потворою морально,духово і фізично" (4).Ось таким направду був,за словами своїх же Москвинів, їхня національна гордість,"велікій прєабразаватєль" і перший імпе-

---

*) "Голос Народа" ч.21.1952.

**) журнал "Посєв".Великоденне число.1952.

***) Те саме писав історик А.Ключевскій.

4) переказ з Б.Пільняк."Єго Вєлічєство Кнєхт" і А.Толстой "Дєнь Пьотра".

ратор.Направду,гідний свого,такого ж як і він сам,народу.

А той народ має "рішати про шляхи Европи, і завершити поступ людства,встановити справедливість у всьому світі"(М.Могодін). Має "перебрати духовий провід в Европі"(М.Булґакоф).Має "дати світові нові ідеали людства,нову культуру"(К.Леонтьєф). Має "дати світові нове набоженство" (А.Хомякоф). Має "рятувати світ від безладу"(П. Чаадаєф)!Має визволити робітництво всього світу від визиску,лиха, злиднів,нещасть" (В.Ленін). Має "керувати поступом нової культури нового суспільства"(Н.Бухарін)."Масква-III Рим,а четвертому не бивать"(Філофей)."Масква всему свету ґалава"(Авакум)."Масква - сталіца міравова пролетаріата"(С.Єсенін). "Геній московського народу оберне вічні ледовики на бігунах у тропічні садки з пальм та квітів,і заселить місяць"(Н.Хрушоф). Ванька Пашехонскій "з могутньої геоцентралі в Москві змінить орбіту нашої планети,і спрямує її в подорож до інших планет у Всесвіт і поза Всесвіт" (див.романи видані в СССР) і т.п.і т.д.

І все це має зробити народ,який "не дав світові нічогісінько,ані одної ідеї до скарбниці людських ідей,нічого не зробив задля добра людства; нічим не допоміг поступові людства"(П.Чаадаєф). "Народ дикунів та виродків людських" (А.Ґерцен). "Не народ,а пекельна потвора" (В.Розаноф). "Народ,який блукає по Европі,і шукає що можна зруйнувати, знищити лише заради розваги"(Ф.Достоєвський). "Народ,який якби й провалився скрізь землю,то нічогісінько у світі,ані найменшого цвяшка, не захиталося би" (І.Турґенєф).Народ,що "ідом рабства клеймьоний, безбожной лести, лжі тлетворной, і лені мьортвай і пазорнай, і всякой мерзості полний"(А.Хомякоф).Народ "байдужий до найменшого обов'язку, до найменшої справедливости,до найменшої правди; народ, що цілковито не визнає звичайнісінької людської гідности, що цілковито не визнає ані вільної людини,ані вільної думки"(А.Пушкін)."Народ волоцюг і злодіїв" (С.Рождественскій)."Сатанський народ"(З.Ґіпіус). "Найбездарніший народ,без натяку на творчість"(Г.Успенскій). "Не народ,а худоба,хам,дика орда душегубів,злодіїв"(М.Булґакоф).Народ,що "ненавидить волю; обожає рабство; любить ланцюги на своїх руках і ногах; любить своїх кривавих деспотів; не відчуває ніякої краси;брудний фізично і морально; сторіччами живе у темряві,'мракобесії'і пальцем не поворухнув до чогось людського, але готовий кожночасно поневолювати, гнобити всіх і все,ввесь світ. Це не народ,а історичне прокляття людства" (В.Шмельоф). Народ,що досі не показав що він може жити по людськи,отже не має права жити серед цивілізованих народів" (С.Волконскій).

Отже,чи самі Москвини не дають відповіді на московські перехвалки та мари від Філофея XУI ст.до Нікіти XX ст.разом?

Це - такий народ.А його провідна верства,сметанка нації?

На це дає відповідь перший (і єдиний) московський письменник, що одержав Нобелівську нагороду.Він пише: "Щодо духовости,моралі і розуму (інтелекту),то московське освічене суспільство - це збиранина руїнників,блюзнірів, духових волоцюг, розумових шахраїв,моральних розпусників, безсоромних брехунів,простацьких хвальків і дикунів,дикунів і дикунів.Але всі вони - зарозумільці аж до сміхо-

виськи. До цього - вибачайте - "суспільства" належать [illegible] і моральні та розумові, пранцьовиті пришлепи,бевзні, виродки,півбожевільні,гістерики,цинічні моральні і фізичні повії обидвох статей. І осьце гидке,макабристичне болото маємо ми,Москвини за свою духову,культурну і розумову сметанку (еліту), за передову стежу (авангард) нової Московщини.Тьфу!" (*).

Інший письменник писав:"Ох,як тяжко жити в Московщині,в цьому смердючому середовиші фізичного і морального бруду, підлоти брехні, крутійства, злодійства хлібосольних хабарників, гостинних шахраїв,добрячих падлюк,побожних роспусників. Чого ж можна сподіватися від народу, який створив і втримує такий суспільний лад,що в ньому мусите перейти через болото брехень і підлоти,щоби дійти до законности" (**).

Змоскошений Литвин В.Сеньковскій (псевдо барон Б.Брамбеус), що був визначним московським журналістом,писав ще в XIX ст.:"Московська література - нікчемна,не своєрідна,плитка,простацька,бідніша навіть за турецьку,щодо сили уяви та висоти думки. Та,й московська мова - жебрацьки вбога: словництво вищих тямок - все позичене; мова - якась дерев'яна щодо гнучкости форм.Мова неписьменного українського селянина є далеко багатша за московську літературну і словництвом,і гнучкістю,і багатством форм та виразів. Нечиста сила занесла мене до московської - вибачайте - "літератури" (***).

Батько московської літературної мови А.Пушкін писав:"О,как беден, как грубий наш рускій язик". Князь В.Вяземскій підтвердив, кажучи:"Да,наш рускій язик ето кафтан чіжолий".

Композитор М.Глинка (4) покидаючи 27-IУ-1856 р.остаточно Московщину, на кордоні вилiз із ридвану,плюнув на московську землю,і сказав: "Бодай мені ніколи більше не бачити цієї гидкої країни й її людей" (5). До своєї матері він писав звакордону:"Жахаюся на саму думку повернутися до Московщини. Дякую Богові,що втік з Московщини (6).

Також і письменник І.Турґенєф ненавидів Московщину (7).

Поет,письменник,філософ,московський націоналіст (хоч італійського роду) Ф.Тютчеф (1803-1873) так гидив, погорджував Москвинів, що все своє доросле життя прожив у Німеччині, і одружився двічі з німкенями.І той самий Ф.Тютчеф писав:"Над величезними румовищами Заходу підноситься,мов святий ковчег,ще більша Московщина. Хто посміє сумніватися в її Божественому покликанні? Москва, Петербурґ,Константінополь - це святі міста Рассі.А її межі? -Майбутнє відкриє сім морів,сім великих рік.Від Нілу до Неви,від Ельби до Жовтої ріки,від Волги до Єфрату,від Ґанґу до Дунаю - це Ра-

---

*) І.Бунін."Васпамінанія".
**) І.Аксаков. у листі з 23-XI-1855.
***) див.П.Биков."Сілуети прошлава".
4) Українського походження.
5) див."Руская Мисль" 20-У-1958.Париж.
6) М.Фіндейзен."Пісьма М.І.Ґлінкі".
7) Ю.Нікольський."Турґенєф і Достоєвскій".

сея. Расея вічна,як Св.Дух передбачав і св.Даніїл пророкував" (*). І автор цього марення ненавидів Москвинів. Як це розуміти?- Інший московський націоналіст пише:"Я сам увесь час лаю Москвинів.Я лише те й роблю,що їх лаю. Але чому ж я ненавиджу кожного, хто їх лає також? Я навіть ненавиджу тих,хто гидує Москвином. І водночас я сам гидую Москвином,хоч я сам Москвин.Дивно! Не розумію!"(**).

Запаморочені своїми химерами імперії від Нілу до Неви і від Ганґу до Ельби, Москвини багато чого не розуміли, коли ті химери розвіїв буревій 1917 року.Один з розумніших Москвинів пише:

"Національне пробудження України та її політичний сепаратизм викликали у московській інтелігенції щире здивування. Ми,Москвини ніяк не могли зрозуміти причин цього насамперед тому,що ми щиро любили Україну, її землю, її пісні,її нарід, а люблячи вважали її нашою ж рідною.Ані тіні будь-якої чужости до Українців ми,Москвини ніколи не відчували.Також не розуміли й тому,що московську інтелігенція цілковито не цікавилася історією України,ані всім тим, що відріжняла українську культуру від московської. Ба,гірше! Ми, Москвини дурили себе видумкою, що мовляв Українці боролися проти польського поневолення, лише щоби накласти на себе ярмо московського поневолення.Ще гірше! - Московська інтелігенція не визнавала української мови за мову,хоч всі славісти та мовознаці у світі - разом з Московською Академією Наук - її визнавали за самостійну і багатющу. Відродження великої, надзвичайно здібної,зі старою культурою нації ми намагалися зупинити жандармськими заборонами та шибеницями. Не тяжко передбачити,що народи СССР повстануть і відокремляться від імперії,коли СССР програє війну"..

.."Московські патріоти мають всі підстави тривожитися майбутнім московської імперії,бо ж стоять тепер перед великим питанням: чи існуватиме вона,чи Московщина повернеться до своїх перед-імперських меж?Якщо саветская влада зненацька впаде,то негайно вибухнуть повстання немосковських народів СССР, щоби відірватися від імперії.І ті народи подадуть московському народові свої рахунки більшевіцьких злочинів,нищення,грабунку,утисків. А з усіх них - найбільший рахунок подасть Україна. Справа України є найповажніша і найтяжча до розв'язання. Не матимем імперії,не розв'язавши справу України. А ця справа є надзвичайно небезпечна нашій імперії. Ми є свідками народження національної і державницької свідомости Українців,властиво народження нової нації (***). Щоправда, вона ще не народилася; її доля є ще непевна,проте вона вже набралася такої духової сили,що вже несила нікому вбити цього немовля"..

.."Ми,Москвини мусимо працювати що сили,щоби ця українська свідомість стала українською формою московської імперської свідомости.Щоби втримати 'рускую' єдність,с.т.не лише імперсько-державну, але й національно-духову,ми,Москвини мусимо не лише визнати,але й стало відчувати СВОЇМИ, московськими: не лише київські літописи,

---

*) Ф.Тютчев."Географія Расеі".

**) В.Розанов."Избранное".

***)Навіть цей розумний Москвин не хоче сказати 'відродження СТАРОЇ нації (української).

але й українське барокко; не лише Н.Го ля, але й Т.Шевченка; не лише київський церковний стиль Д.Бортнянського, але й українські народні пісні. Все це маємо відчувати рідними нам, Москвинам, НАШИМИ, МОСКОВСЬКИМИ, а не лише українськими. А завдання прищепити українські національні традиції на велике дерево 'общерусской' культури припадає насамперед тим, хто є вірний Московщині і любить Україну".. (*).

.."Але разом з цим Московщина не може дозволити будь-яке приниження московської культури в межах імперії. Імперські закони московська мова мусять бути обов'язковими для всіх в імперії, без жодного винятку. Можливо (? П.Ш.) зможемо мирним способом запровадити місцеву господарську самоуправу. В нашій імперії Українець не може почувати себе приниженим, зневаженим. Навпаки, московська нація - якій, волею долі, належить культурне панування в імперії - повинна взяти за свої всі українські національні традиції, історичні знамена (символи) з гетьманом І.Мазепою разом" (**).

Як бачимо, навіть розумний Москвин не хоче навіть федерації, а вимагає панування Московщини. Панування повного: культурного, господарчого, політичного. Тверді факти примусили його визнати, що "неспроможну вбити" Україну, і він радить "зробити МОСКОВСЬКИМИ українські національні традиції" щоб українська культура стала одною з форм 'общерускої' (читай 'московської') культури. Ці його поради здійснює московська "демократія" в СССР вже півсторіччя. Здійснює безоглядно жорстоко, огнем і мечем, мільйонами украинських смертей. А 1967 року найліпший знавець справи - ЦК КПСС офіційно визнав свою ПОРАЗКУ. Не змосковщили. (***).

Московський 'єдінонєдєлімець' Г.Федотоф писав вищенаведене 1930 року. Та, запекла, кривава боротьба Організації Українських Націоналістів (ОУН) і Української Повстанської Армії (УПА) за Українську Самостійну Державу відкрили очі тому розумному Москвинові на марність його надій утримати Україну в московській імперії. І він 1943 року писав: "Серед націоналізмів, що тепер так дуже набирають на силі, особливо трагічна є доля націоналізму московського. Хоч його виправує оборончі та справедливі властивості війни, що її провадить тепер СССР, проте він є націоналізмом не слабого, але дужого. Він бореться не лише за своє визволення, але й намагається поневолити інші народи, які стоять впоперек його шляху до опанування світом. Оборончі та завойовчі спонуки московської політики пов'язані взаємно і нерозривно. Свою оборону Московщина завжди закінчувала нападом"..

.."А з кожним новим завойованням будова СССР стає хиткішою,

---

*)Всі мови називають таких: зрадниками, яничарами, хрунями.

**)переказ з Г.Федотов. "Праблєми будущой Расєі" (у "Савремєнніє Запіскі" IX-1930.

***) Москошина побудувала в Москві велику гостиницю і назвала її "Україна". Площу перед нею назвала "Набєрєжная ім. Шевченко". Навіть поставила в самій Москві пам'ятник Т. Шевченкові. Щоправда, на ньому ще нема напису "Русскій поет".

слабшою.Москвинів у СССР вже є менше половини людности.Доки Москвини давали немосквина у СССР якусь культурну самоуправу, доти немосквини погоджувалися на співжиття з Москвинами. Тепер же у в'язницях та на каторзі більшість в'язнів і каторжан - немосквини,які опинилися там лише тому,що любили свої народи і мріяли про визволення з московського ярма"..

..'Московський націоналізм,що тепер рятує московську імперію, може спричинити її загибель. Той день, коли Московщина кине свої полки проти світової демократії, може стати днем повстання всіх пригноблених Московщиною народів.І дорого тоді заплатить вся московська нація за божевільні мрії своїх сліпих вождів" (*).

..'Все чуткіше долітає до нас гук копит татарських коней на новому Куліковському полі бою, Новітній Чінгіс-Хан все яскравіше вступає до московської історії. А поза СССР вчорашні лицарі волі вже готові вітати народження нової московської батіжно-монгольської імперії.Невже ж приклад Німеччини не є загрозливою осторогою Московщині? Німецька імперія загинула тому,що обурила проти себе всі европейські народи.Чи ж не обурює тепер і Московщина?..

..'Що ж! Може і пощастить на час.Може Ів.Сталін і стане паном Східньої та Осередкової Европи,доконавши те, чого не пощастило А. Гітлерові.Бачимо на власні очі, що культ рабства і брехні поширюється вже не на одну шосту,але на одну четвертину нашої планети. Та,четвертина - ще не ввесь світ.Хоч які великі успіхи має новітній Чінгіс-Хан, проте справа волі ще не програна. Ледве-чи пощастить йому підбити решту світу, а поготів ті країни,де демократизм вже давно закоренився у моральній та набоженській свідомості народу.Зрештою,вільним ще є позаевропейський,англо-саксонський та латинський світ" (**).

Як бачимо,цей московський націоналіст вже не вірить у 'Москва-III Рим.Вже сумнівається щодо сили московської імперії. Він ще не згадує про кінець тої - як сам каже - 'батіжно-монгольської' імперії,але згадували про її кінець чимало Москвинів пророкуючи упадок її столиці.Напр.

Бородаті Москвини,що їм Пьотр I голив бороди,і гнав на будову Петербургу, конаючи кричали: "А праклятому Петербургу бить пусту".

Дві сотки років пізніше А.Белий у своєму романі "Петербург" (виданий перед 1914 р.) писав:"А знявшись раз на чвал і зором мірячи простір,мідяний кінь копита не поставить; перепліг над історією буде; великий буде струс; трісне земля, навіть гори впадуть від великого струсу, а долини повипинаються горбами.. Будуть, будуть криваві жахом наповнені дні,а потім все провалиться.І петербург провалиться".

"Якщо заздалегіть не запобіжимо, то ледве-чи Петербург витримає два сторіччя" - віщував царський поет Г.Державін (***).

Московський патріот і філософ пише:"Московська література -

---

*)переказ з Г.Федотов."СОС" (у "За Свободу" XII-1943).

**)Г.Федотов."Судьба імперії.

***) див.Н.Анціферов."Душа Петербурга".

найбільше пророкуюча література у світі.Вона вся пересякнена тривогою,віщуванням,передчуттям якоїсь катастрофи,що надходить.Чимало московських письменників XIX ст.відчували,що Московщина стоїть над безоднею,і ось-ось впаде до неї" (*).Один з них пише про столицю московської імперії: "Імгла стоїть над нашою столицею.А що станеться, коли та мгла піднесеться вгору і розлетиться? Чи не піде з тою мглою, і не щезне як та мгла і це наше гниле місто? Чи не лишиться лише фінське багно,а серед нього спижевий (бронзовий) вершник на горячому,загнаному коневі" (**).

"Ф.Достоєвскій зрозумів, що в Петербурзі Московщина вийшла до якоїсь межі,і тепер вся хитається над безоднею.Московщину "вздьорнул на диби Медний Всадник".Але ж не можна вічно стояти 'на дибах'. І ввесь жах є в тому,що 'спустити копита'-це упасти в безодню"(***)

Д.Мережковскій пише у своїй "Зімніе радуги": "Незличенні мерці, що їхніми кістками вибруковано трясовину встають у чорно-жовтому,промерзлому тумані; збираються юрбами, і оточують брилу граніту,що з неї вершник,разом з конем,падають у безодню".Пророкує загибель столиці він і у своєму "Грядущій хам" (вид.1906 р.).

Проф.В.Печерін,що втік закордон, написав поему: "Торжество смерті",в якій пророкував загибель Петербургу.Він писав:

... ґрад разврата
Сколько крові ти іспіл,
Сколько царств і сколька злата
В дікам чреві паґлатіл!
Ізреклі уж Євменіди
Пріґавор твой ракавой
І секіра Немезіди
Паднята уж над табой.
Ти - вайна,зараза,голод,
Ти - в трьох ліцах тьомний бес,
Паґібаем,паґібаем
І тебя ми праклінаем:
Анафема! Анафема! Анафема!

У своїй поемі:"Петербурґ" пророкувала його загибель і З.Ґіпіус.Вона писала:

..."Твае халодное кіпеньє
Страшней бездвіжності пустинь,
Твайо диханьє - смерть і тленьє,
А води - ґорькая палинь.
Как уґоль дні,а ночі бели,
Іс скверофтянет трупнай мґлой,
А свот небесний остеклелий
Пранзьон заречною іґлой.
Нет,ти утонеш в тіне човной,
Праклятий ґород,Божій враґ,

---

*)
**) Ф.Достоєвскій."Подросток".
***) Д.Мережковскій."Бальная Расея".

І червь магільний,червь упорний
Сажрьот твой камяний кастяк"..

Московський націоналіст (і українофаг),видавець журналу "Новое Врємя" І.Суворін був переконаний (ще 1880 р.),що надходить неминуча катастрофа московської імперії (*).

******

Ми вже згадували,що московські втікачі, противники 'совєтської' влади,як напр.Г.Федотоф,сподіваються,що ЗАС знищать 'совєтський' уряд,якщо він наважиться воювати ЗАС.Ця їхня надія є оманою (ілюзією).Оманою,бо Янкі є в тому самому ідеологічному таборі, що й Москвини: обидва визнають матеріялістичну філософію життя. І не лише визнають теоретично, але й живуть за її засадами. Молодша провідна верства американського (ЗАС) народу є таким же моральним гниляком,що й московська. Єдина ріжниця між ними є та,що та матеріялістична філософія виявляється в американському щоденному житті в культурніших формах, бо корені американської культури лежать у старій,багатшій культурі англо-саксів.

Москвини і Янкі є духові союзники,а не вороги. Обидва не хотять вмирати за якісь там теоретичні,уроєні, не матеріяльні ідеї. Житьовий ідеал обидвох - це добре їсти-пити,розважатися. Обидва не хочуть давати своє життя ні за жодну ідею.Теперішня ж "боротьба" між ними не є жодною боротьбою, а лише торгом за більшу пайку у світовому багатстві. І обидва вже готові добити торгу. І були би вже добили,якби, знахабнілий з перемог, Ванька закривав би ліпше інтернаціональною личиною свою ненажерливу пашеку.

Духовий гниляк, що свою шкіру цінить дорожче за всі вартості у світі - не битиметься навіть і щоб врятувати свою шкіру.Він рятується втечою,покорою; платить своїм рабством за свою шкіру.Життя,хочби й рабське,ліпше за смерть. Better red,than dead. (Ліпше бути червоним,ніж мертвим),с.т.воліємо рабство за смерть.

Людина матеріялістичного світогляду не вірить у жодні духи, в жодні душі,в жодне життя поза життям фізичним,у жодних богів.Не вірить у життя несмертельної душі. Отже,логічно така людина хоче продовжити своє фізичне життя якмога довше, і прожити його якмога веселіше.А з цього логічно не хоче ризикувати своїм життям навіть і заради матеріяльних ідеалів.Такі люди і народи не підуть війною на диявольську націю московську ніколи,ні за яку ціну.

Визволить людство від московських опришків лише той нарід, що має ідеалістичний світогляд,що готовий кожночасно заплатити своїм життям за НЕматеріяльні,за духові вартості. Нарід,що вірить у безсмертність душі, і тому цінить життя фізичне,земне безмірно НИЖЧЕ,за вічне життя душі.Нарід,що не лише визнає ідеалістичну філософію життя,але й сам ту філософію творив тисячоріччями. Нарід старезної ідеалістичної культури.

Таким народом є нарід український.Історична доля накинула Україні обов'язок охоронняти европейську, християнську культуру від азійських,протихристиянських кочових народів-руйнників. І не лише

---

*)див.І.Суворін."Дневнік".

охороняти.але й, знищену тими Азіятами,християнську культуру відбудовувати і розбудовувати.Це і робила Україна довгими сторіччями, доки стало її сили. А вже знесилену і знекровлену у тій боротьбі, підбили сусіди: Польща та Московщина,які заходилися доницувати її. Доницували триста років,а понадто по 1917 році.І не знищили.Чудо!

Не сторіччями, але тисячоріччями нищили Україну народи-руйники.За історичної доби сторіччями нищили її: Готи,Гуни,Авари,Хозари,Угри,Печеніги,Половці,Татари,Турки, Поляки,Мадяри,Румуни,Жиди,Німці,Москвини. Кілька разів у своїй історії Україна лежала в румовищах, сплюндрована, спалена до чорної землі. З отих спалених міст,сіл,із забитих у тисячорічній війні і боротьбі України з азійськими ордами,а понадто з московською ордою -можна скласти десять сучасних Україн.Далеко менші нищення не витримали великі народи та держави,як напр.Асирія,Єгипет,Рим,Візантія. Від них лишилися лише спогади.А Україна, українська Україна стоїть досі, хоч і в дуже зменшених кордонах,але на своїй споконвічній землі. І не лише стоїть, але й продовжує свою тисячорічну боротьбу за найвищі ідеї та ідеали людства.Україна БОРЕТЬСЯ.Бореться знесилена,знекровлена, під пильним оком сімох мільйонів Москвинів (в Україні), бореться,бореться.Не тікає від боротьби,як напр.могутні ЗАС.Величезна,на одній шостій частині суходолу нашої планети,могутня московська імперія України НЕ СКОРИЛА.Шобільше! Ніхто інший,лише Україна розвалить ту імперію на завжди.

Звідки ж,з якого джерела брав і бере український нарід цю свою казково незнищиму силу?

Вихована у чужих,ворожих Україні школах,наша інтелігенція не знала відповіді на цей запит. Не знала,що чужа школа і література відірвали її від духовости власного народу.Змосковщена чи сполъщена наша інтелігенція не знала ані духовости,ані життєвої філософії, ані світогляду свого народу. Не знала джерел його ДУХОВОЇ сили.За останнє півсторіччя Московщина посилила і поглибила московщення Українців тисячократно. Всі найменші джерела відомостей про справжню Україну Московщина знищувала,чи сховала у себе.Українські молодші покоління інтелігенції не мали звідки дізнатися про ДЖЕРЕЛА духової сили українського народу.А джерело ж сили нації не в кількості,але в ЯКОСТІ. Вся сила московської імперії і московського суспільства не змогла зломити, змосковщити вільного духа Т.Шевченка, Лесі Українки і т.п. Могутня московська імперія завоювувала непосильний, черкеський, впродець 60 років. Завоювала, еле не скорила. Черкеси не платили жодних податків Московщині,ані давали своїх синів до московського війська. Не скорила,бо не є рабом той, кого мулять кайдани. Десять отчайдухів розженуть тисячу боягузів. Зневірений у свою силу нарід (нація) не підійме зброї проти ворога,хочби й був вдесятеро сильнішим за ворога (*).І навпаки,фізично вдесятеро слабший, але сильний духом і вірою у свою перемогу, нарід підійме зброю на вдесятеро сильнішого (фізично) ворога.Яскравим прикладом цього є Україна та її УПА або Ірляндія з її 600-річною боротьбою за державну незалежність.

---

*) Яскравим прикладом є ЗАС.

ДЖЕРЕЛОМ ФІЗИЧНОЇ СИЛИ НАЦІЇ Є ТВОРЧИЙ ДУХ НАЦІЇ І ВІРА У ВЛАСНІ СИЛИ.

Це дуже добре розуміють безбожники і матеріялісти Москвини. Всі імперські засоби виховання повною парою працюють у СССР, щоби зміцніти віру Москвинів у силу їхньої нації. А в парі з тим, ті ж засоби вбивають у немосквинів їхню віру в їхні сили.

Віра в свої сили захиталася у Москвинів, бо ж не мають твердих фактів, що її зміцнювали б. Якою мірою прищепила Московщина немоскалям зневіру в їхні сили - ніхто не знає. Виявиться це в новому 1917 році. Тоді стихійна ненависть Українців до всього московського змете Москвинів з української землі, і Україна проголосить свою державну незалежність.

Та, проголосити легко (*), а втримати її буде дуже тяжко. Дуже тяжко! Дуже тяжко тому, що є у світі сили - і сили великі - яким самостійна українська держава стоїть впоперек дороги до опанування світу. Сили безбожницькі, з матеріялістичною філософією життя. А вони ліпше за Українців знають, що глибоко побожна, ідеалістичної культури Україна буде їх поборювати, як поборювала такі самі через всю свою історію.

Ті сили дадуть Московщині величезну допомогу, щоб скорити Україну, щоб забрати її знову у свої руки. Та, навчена прикрим досвідом, Московщина не вживатиме відкритого, фізичного силування, а вжие старого, випробуваного сторіччями способу: обдурити, підкупити, затягти Україну назад до імперії руками самих же Українців. Ось тут і виявляться наслідки сторічного вщеплення Українцям ЗНЕВІРИ У ВЛАСНІ СИЛИ; вщеплення Українцям почуття їхньої НАЦІОНАЛЬНОЇ НИЖЧОСТИ.

Збудити приспану прапрадівську ВІРУ У СВОЇ СИЛИ І ГОРДІСТЬ СВОЄЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ВИЩОСТИ - це знищити в зародку всі московські заходи обдурити Українців. За нормальних умов це робить національна школа і національна література, і насамперед історичні праці (наукові чи красного письменства). А ми й досі не маємо ані одної книжки справжньої історії Московщини, і навіть не маємо книжки справжньої історії України. Справжньої с.т. не сухого переліку, каталогу історичних подій, але аналізи тих сил, що ті події творили; аналізи сил, що будували і руйнували державу і націю. Зробивши аналізу, можно тоді зробити і синтезу. Висловлена стисло - то буде НАЦІОНАЛЬНА ДОКТРИНА. Буде нехибним дороговказом, компасом наступним поколінням.

Такої, всеохоплюючої, великої, історично-соціологічної праці Україна ще не має (є лише окремі описові розвідки). Тому мусимо закінчити нашу розвідку про Московство бодай невеличким натяком на Українство, щоби на білому тлі Українства виразніше бачити чорне Московство (**). Подамо кілька уривок з української праісторії та історії.

---

*) Проголошували 1648, 1918, 1941 роках.

**) Дещо більше про Українство є в П. Штепа. "Українець а Москвин". Там подана і література.

XXI.

ЗНИЩИТЕЛЬ МОСКОВСТВА

Вільний дух є найпевнішою запорукою незалежности.
А.Лінкольн

Відродження людства почнеться з України
К.Фріхтель

Україна стане колись новою Гелладою й її вплив поширяться на ввесь світ.
Й.Гердер

Встане Україна.
Світ правди засвітить.
Т.Шевченко

Наука про спадковість (генетика) вчить,що людина успадковує від своїх предків не лише фізичні, але й духові властивості. Отже,щоб зрозуміти духовість людини і народу,треба пізнати насамперед духовість її предків.

Духовість людини і народу творить те оточення,в якому людина і нарід народжується,росте і доходить (достигає).Тому народознавці (антропологи) поділяють народи на три головні відміна: народи культури I) осілої рільничої,2) кочової скотарської,3) мисливської.Подивімось на головніші їхні властивості.

Рільник,обробляючи певний кусник землі,щедро поливає поле своїм потом.Отже,природно він дбає,щоб урожай з того поля не забрав хтось інший,міркуючи:"Я вичистив з пеньків та кущів цей кусник землі,я його зорав,я його засіяв, я його доглянув,отже і врожай - мій".Так зародилася у рільника ідея,тямка приватної власности.

Все життя рільника нерозривно пов'язане зі землею,з природою. Земля бо ж годує його,як рідна мати свою дитину. І вдячний рільник ЛЮБИТЬ свою землю,шанує її як свою матір.У мовах всіх рільничих народів існує прикладка (епітет) 'Земля-Мати'.У мовах кочових народів.як напр.московській,нема жодної пестливої прикладки до тямки 'земля'.

Український народ уважає землю СВЯТОЮ. Український селянин ніколи не плюне на землю.Без потреби ніколи не вдарить чимсь по землі. В багатьох місцевостях наші селяни цілують землю на довід правдивости своїх слів, чи як забезпеку своєї обіцянки. Клятьба "Щоб тебе свята земля не прийняла" вважається в Україні найжахливішою клятьбою, і вживається лише за надзвичано виняткових випадків.Виїзджаючи з України,Українець бере зі собою грудку української землі,щоби положили її до його труни на чужині. Всі рільничі народи - глибокі патріоти.

Пригріє сонце на провесні -прокидається від зимового сну вся природа. Прийде з неба дощ, зросить землю, і колоски наливаються

зерном.Зерно достигає,і рослинка вмирає,але на весні зі зерна народжується нове життя,нова рослинка.Життя перемогло смерть. Чудо! З малюсінького зародку в жолуді виростає величезний дуб.Чудо! Небесне сонце, огріваючи землю,вирощує рослини. Небесний дощ напоює землю животворчою водою. Хтось Великий в небі дбає про життя на землі. Якась Найвища Премудрість створила цей чудесний лад,цю чудову гармонію,цю чудесну різнобарвну красу природи.ЖИВОЇ природи. (*).Так зродилася у рільника тямка БОГА.Доброго Бога і віра в його премудрість і всемогутність.Рільничі народи - глибоко побожні.

Мати годує свою дитину від першого дня її народження аж поки дитина зможе сама себе прогодувати.Перше мати збирала дикі овочі, бульби,зерна, а потім доглупалася їх сіяти коло свого житла. Так жінка-мати започаткувала рільництво. Вона сіяла,вона збирала,вона складала запаси їжи на зиму,вона варила страви. Годуючи дітей,годувала і старих своїх батьків,а при них і свого чоловіка.

Жінка мати доглупалася сіяти коноплі,лен та виробляти з них тканини,одяг. Так мати у рільничих народів стала годувальницею й опікункою всієї родини,навіть і чоловіка.Мати стала головою родини,а від родини - головою роду,а далі - племені і народу.Так зародився і розвинувся у рільничих народів Матріярхат. А він не лише підніс жінку на ступень однаковий мужчині, але й дуже вплинув на духовість рільничих народів.

Щоби забезпечити тяглість роду,Творець обдарував жінку материнською любов'ю.З розвитком культури первісної людини,материнська любов поширилася на ширше коло родичів,споріднених. У матріярхаті жінка, будучи головою родини,роду,племені, мала владу,отже і силу (фізичну і моральну) впливати на зміцнення,на поширення любови,вирозумілости (толерантности),згідливости. Так закладалися духові основи людяности (гуманности) у матріярхальних народів.

Рільничі народи здобувають собі їжу та одяг з рослин, Отже, не мають потреби вбивати тварину; не мають потреби проливати кров живих істот.як це роблять народи мисливські та скотарські.Поруч з матріярхатам, ця життєва обставина виховувала у рільничих народів сердечну доброту,лагідність удачі,милосердя.У вдачі народів рільничої культури цілковито нема жорстокости.

Осілість життя, прив'язаність і любов до своєї землі вихову вали у рільничих народів домосидів,незагарбників чужих земель.Загарбництво (імперіялізм) цілковито чуже,гидке народам рільничої культури.Натомість питомими їм властивостями є миролюбність (пацифізм),згідливість (компромісовість),лібералізм,демократизм.

Поруч материнської любови,Творець обдарував жінку також і непереможним потягом до краси.Жінки не за печерної доби любили прикраси. Взимі жінка рільничого народу мала досить вільного часу,і вона виробляла свої прикраси; прикрашувала оздобами (орнаментом), малювала хату всередині; робила дітям забавки,розважаючи їх казками,піснею. Так жінка рільничих народів розпочала мистецтво,музику,усну словесність,культуру взагалі.Матріярхат рільничих народів

---

*) Життєвість природи відзеркалилася і в мові Українця.Ми кажемо:'сонце встало,сіло','дощ іде','місяць дивиться' тощо.

сприяв розвиткові культури безмірно більше, як патріярхат кочових скотарських,мисливських народів.

Сама рільнича діяльність примушувала рільника щукати пояснень природних явищ та змін,щоби їх передбачати й використовувати чи уникати.Мужчини рільничих народів мали,як і жінки,досить вільного часу взимі подумати про причини змін пори року,про джерело дощів, причини вітрів, про таємницю всходу і заходу сонця, зміни дня на ніч та інші дивні явища природи.Так рільничі народи започаткували науки: філософію,астрономію,математику,природничі науки. Всі вони повстали в рільничих країнах: Єгипті,Індії,Китаю, в Малій Азії і на берегах Чорного моря.

Так! І у Праукраїні.Не знаючи цього,не зрозуміємо причин непереможности української духовости і справжніх (глибших) причин ненависти Москвина до всього українського.Тут ми подамо лише кілька подій з нашої праісторії.(*).

******

Пралюдина існувала 500-100 тисяч років тому. В Індонезії знайшли частину її кістяка,а в Україні дві її оселі 140.000-річні (**).Первісна півлюдина існувала 10-40 тисяч років тому. Тоді Европу вкрив був ледовик,і та півлюдина там вигинула. В Україні ледовик укрив лише її північну частину, і в південній частині та півлюдина не вигинула. В Криму та в Києві знайшли археологи її кістки 40.000-річної давности.В інших місцевостях України знайшли кілька жител,осель тої півлюдини.Справжня людина (первісна) жила 40-25 тисяч років тому.В Україні археологи знайшли чимало її кісток та багато осель. Ця первісна людина розселилася з України по Европі,коли там розтанув ледовик.Частина первісних людей Праукраїни переселювалася і до Малої Азії (берегами Чорного моря), коли ледовик а Україні насувався з півночі.

Початок осілого рільничого життя - це початок розвитку культури.На півночі не могло повстати рільництво,бо захолодно.На півдні, до доби великих посух, людина і не думала про рільництво, бо мала цілий рік урожай диких рослин. В Єгипті рільництво було лише в долині Нілу.Підсоння України було між цьома двома скрайностями. По літі приходила зима. Треба мати запаси їжи на зиму. Це примушувало праукраїнця думати, плянувати,винаходити ліпші знаряддя. Так розвивався його розум,винахідливість,започатковість (ініціятивність).Праукраїнець ВИПЕРЕДЖУВАВ інших первісних людей у культурному поступові.

За передісторичних часів Европу вкривав величезний праліс. Зрубати велике дерево кам'яною сокирою - надзвичано тяжко.Початок рільництва міг бути тоді лише на безлісних землях. Український чорнозем лежить на кількаметровому шарі льосу(***). На льосі ліс не росте,хіба в річкових долинах. Ця природна обставина спри-

---

*) За браком місця тут не наводимо джерел наших відомостей.Їх подано в П.Штепа."Українець а Москвин".

**) Вік визначили радіоактивним способом.

***)Льос - це навіяний за ледової доби пісчано-глинкуватий порох.

чинила те,що рільництво в Європі повстало НАЙПЕРШЕ В УКРАЇНІ. Праукраїнці орали волами вже в першому тисячоріччі ДО РХ. А розвиток рільництва тоді дуже сприяв і розвиткові КУЛЬТУРИ. Так праукраїнець ВИПЕРЕДИВ культурно всі інші европейські народи.

Культура подесятерює можливості вижити людині в боротьбі за існування.Праукраїнці розродилися скорше і більше за інших европейців. П'ять тисяч років тому існувала в Праукраїні якась величезна - від Волги по Дунай -федеративна ДЕРЖАВА. Вона була дуже ПЕРЕЛЮДНЕНА.Іноді оселі були 2-5 кілометрів одна від одної. Були і великі оселі з кількох тисяч хатів.Культуру тих людей археологи назвали Трипільською,бо перше знайшов їхню оселю В.Хвойко біля містечка Трипілля,40 кілм.від Києва(*).Перелюднення примушувало тих праукраїнців переселюватися на сусідні і дальші землі.Тоді в Західній Европі жило мало людей,а серед них було багато нащадків тих праукраїнців, яке переселилися туди за попередніх сторіч. Так ті Трипільці заселили половину середньої Европи, Дунайщину Балкани,Грецію. На сході далі Волги вони не йшли,бо за Волгою був сухий степ, але західніми берегами Каспійського моря вони заходили до Малої Азії. Вони заселили Кубаншину та Північний Кавказ. До далеких країн переселялися ті племена,що їхнім головним заняттям було скотарство, бо скотарство вимагало багато землі на випас худоби.Так напр.переселилися з України (через Дарданели) племя Гітітів до Малої Азії.

Гітіти заснували 1580 р.ДО РХ там (в провінції Анатолія теперішньої Туреччини) свою добре упорядковану,культурну державу.Вони підбили під свою владу Сирію та Палестину. Гітітські міста були дуже багаті і культурні: мали великі кам'яні будови,добре спляновані,бруковані вулиці,водостоки. У столиці Гатушаші стояли великі палаци та храми. Археологи знайшли там великий державний архів (20.000 глиняних табличок).У ньому були державні закони,міжнародні угоди,річники короля Муршіла,набожеңсько-філософські твори,наукові праці з астрономії,математики,медицини,вавилонсько-гітітські словники,епічні поеми,молитви,богослужби тощо. Гітітська архетектура багатюща на різьбу (скульптуру).Не лише на великих будинках,але й на скелях Гітіти вирізьблювали постаті та історичні події,з довгими,вирізьбленими у скелі,поясненнями.

Гітітські закони (а вони ж з 16 ст.до РХ,с.т.3.500 років тому) дуже подібні на закони "Руської Правди" нашого короля Ярослава Мудрого (1019-54).Гітітським державним гербом був ТРИЗУБ. Гітітські боги і набоженство були ті самі,що й у Трипільців.Існувало Гітітське королівство 150 років (1580-1200 до РХ).

Чи Гітіти вже в Анатолії, за 150 років стали такими культурними,що писали своєю мовою наукові твори?

Не 150,але 1.500 років треба,щоби дикунський нарід виробив свою азбуку та письменство (літературу) А гітітські поеми своєю літературною якістю дорівнюються найкращим теперішнім европейським.Отже,Гітіти мали свою азбуку і літературу ще тоді,коли жили в Україні.І справді,в Україні знайдено вирізьблені на скелях написи гітітським письмом. Знайдено також у румовищах передісторичного міста 50 кам'яних плит з такими же написами.Московщина вжила ті

плити на будову своєї касарні, не дозволивши Українцям забрати їх до музею.Чи ж не знаменно (символічно)?

У деяких будовах з II-III ст. в Україні знайдені написи на стінах,подібними до гітітських ,буквами. Арабські історики з X с. пищуть, що Українці мали свою азбуку задовго до охрищення Руси. Угоди королів Олега 907 року,911 року, Ігоря 944 року, Святослава 972 року з Візантією писані грецькою і руською (с.т.українською) мовами. В угоді 911 року згадується про писані українською мовою заповіти та торговельні документи.Св.Кирило був 860 року у Херсонесі,і там знайшов св.Євангелію та Псалтир писані староукраїнською мовою.Знайшов і Українців,які читали йому ті книжки.Можна припускати,що св.Кирило,пристасовуючи грецьку азбуку до слов'янських мов,позичив букви з тих херсонеських книжок.

Повторюємо - національна азбука та письменство утворюються якщо не тисячоріччями,то довгими сторіччями.Наколи існували книжки українською мовою 860 року, то напевно існували вони ще перед РХ.На це і вказує приклад Гітітів.В Анатолії вони писали на випалених глиняних табличках,що не гниють і не горять.І маємо 20.000 тих табличок.Праукраїнці писали на дереві,на шкірі,і вони погнили чи погоріли у сторічних нападах диких Азіятів. Лише один з тих Азіятів -Москвини від нашої поразки в Переяслові 1654 року досі понищили,попалили наших книжок більше,як всі навали Азіятів.

Маємо перлинку нашої літератури з XII ст."Слово о полку Ігоревім".Вона не загинула безповоротно лише тому,що якийсь наш чернець-місіонер заніс був його до далекого манастиря на півночі Московщини,де його не знайшли дикі московські патріярхи Іоакими,чи царі Алексеї,Пьотри,Нікалаї,щоб знищити,як понищили в Україні.Думати,що ми не мали більше таких творів можуть лише,скалічені сторічним рабством,духові раби.Безперечно,ми мали їх чимало.

******

На північному узбережжі Чорного моря праукраїнці заснували торговельні міста ще 4.000 років тому.Вже тоді праукраїнці почали торгувати з Єгиптом та Малою Азією, а через них і з Індиєю та Китаєм.А ті краї були тоді осередками найвищої культури і цивілізації.З кожним сторіччам ці торговельні,а з ними і культурні,зв'язки збільшувалися,поширювалися і поглиблювалися. А понадо жваві і сильні зв'язки були з дуже культурної тоді Малою Азією, бо ж там жили нащадки колишніх переселенців з Праукраїни,отже було мовне, культурне і набоженське споріднення. Ті зв'язки тягнулися без перерви ТИСЯЧІ років.Цю превалюючу обставину легковажать наші історики.А навіть Москвин,археолог проф.М.Ростовцеф звернув на неї дуже велику увагу,і пояснив тим зв'язком багато чого, що його не розуміли (і не розуміють) наші науковці,відірвані від української духовости чужою школою.

Грецькі торгівці,що приїздили з Малої Азії до наших Чорноморських міст із своїм крамом, почаси осідати в них настало. Шорік більше їх осідало; шорік більше вони перебирали торгівлю у свої руки,а з того і політичний провід у тих містах.У першому тисячоріччі до РХ вони були вже там пануючою більшістю, і ті міста як

напр.Херсонес,Ольбія,Пантикапея,Теодосія,Фанагорія,Танаїс та інші щораз більше усамостійнювалися.

Помалу ті грецькі осади захопили у свої руки всю зовнішню торгівлю Праукраїни,і дуже скоро багатіли та розбудовувалися. Той свій зріст і збагачення завдячували тому,що на північ від них існувала велика,упорядкована,культурна держава, яка не лише охороняла їх від нападів з півночі та зі сходу, але й забезпечувала їм вільну торгівлю у всій Східній Европі.Грецькі торговельні станиці були по всій Праукраїні,аж до меж теперішньої Московщини. До Московщини Греки не заходили,бо тамошній багнистий праліс був непролазний та й не було з ким торгувати,бо прамосквини були цілковитими дикунами; жили в ямах; їли сире м'ясо і навіть були людожерами. Ті чорноморські грецькі осади платили праукраїнській державі велику щорічну данину.Платили й мито.З того та праукраїнська держава багатіла.

Мабуть якась величезна пошесть здесяткувала т.зв.Трипільців. Багато землі було обезлюднено.Саме тоді (І-е тисячоріччя до РХ) у Малій Азії тамошні народи безупинно воювали, і мирне життя було неможливо. Нащадки колишніх переселенців з Праукраїни, дізнавшись про обезлюднення в Праукраїні,почали,десь у 8 ст.до РХ повертатися з Малої Азії до Праукраїни.Старогрецький історик Геродот який був 450 року до РХ у Праукраїні,пише,що ті люди називали себе СКОЛОТАМИ. Греки любили перекручувати на свій смак чужомовні назви,отже вони прозвали Сколотів 'Скитами'.Під цією грецькою назвою вони й увійшли до науки.Перси називали Сколотів 'Саками'.Кількасот річне перебування тих Сколотів (Скитів) серед чужих народів у Малій Азії, самозрозуміло, дуже змінило їхню праукраїнську мову і культуру (*).

Археологи визначають народність давно зниклих народів на підставі культури,що відзеркалюється в археологічних знахідках. Цей спосіб є аж надто приблизний. Археологи знайшли в скитських могилах інакшу культуру,ніж у трипільських,і видумали припущення (теорію),що ніби в 7-му ст.до РХ на Україну прийшла з Ірану дика, кочова орда,що її Греки назвали Скитами. Придивимось ближче цьому припущенню.

Будучи у Праукраїні,Геродот сам розпитував визначних 'Скитів' про походження їхнього народу.Вони казали йому,що їхній нарід називається 'Сколоти', і нізвідки не приходив, а є споконвічним,тубільним народом Праукраїни. Таку величезну подію, як переселення цілого народу за тисячі кілометрів,вони забути не могли,бо к далеко менші події нарід пам'ятає у своїх переказах (легендах) тисячі років. А від їхнього (видуманого археологами) переселення з Ірану до часів Геродота минуло лише 200 років.

Праісторію Східньої Европи досліджували найбільше Німці.Німецька національна зарозумілість штовхає їх приписувати ненімців (понадто Слов'ян), а вивищувати все німецьке. Німці - а за ними і наші потакайли - запевняють,що Скити були дикими кочовиками. Без-

---

*) В Америці лише третє покоління переселенців змінюється до непізнання.

сумнівні історичні факти нищать цю німецьку брехню.

Скити відновили праукраїнську державу в її старих трипільських межах - від Волги по Дунай. Скитська держава була упорядкована дуже добре. Це доводить розмір скитської зовнішньої торгівлі. Зібрати збіжжя та інший крам з величезного обширу від Волги по Дунай; привезти їх до портів, тримаючи на все це рахунки і розрахунки - це завдання велике навіть і за наших часів. Щоб те виконати Скити потребували тисячі вишколених урядовців, добре наладнаний перевіз, охорону, склади тощо. Коротко - упорядковану державу, і то високо культурну. А грецькі історики пишуть, що Скитій годувала своїм хлібом всю, велику тоді, промислову Грецію. Щороку продавала Греції десятки тисяч тон (неймовірно величезна на ті часи кількість) самого лише збіжжя. Могли таке виконати дикі кочовики?

Скитська держава - як і кожна велика, культурна держава - мала всі суспільні стани: аристократію, урядовців, торгівців, промисловців, ремісників, селян. Мала також: лікарів, священиків, науковців, філософів, як напр. філософа Анахарзиса.

Анахарзис був братом скитського короля Дадуїда. Його мати була грекиня, і він знав обидві мови. Року 589 до РХ він був у Греції, де його дуже шанували грецькі фолософи на чолі з Солоном. Атени надали йому навіть почесне горожанство, що було великою честю і негрекам звичайно не давалося. Анахарзис дуже пишався своєю скитською народністю, і за кожної нагоди підкреслював, що він - Скит. Тодішні грецькі письменники Люціян та Страбо також це підкреслюють. Анахарзис написав велику поему та багато писав про скитські закони і про Скитію. Його писання загубилися, крім кількох листів до короля Лідії - славного Креза. У тих листах вражає нас глибочина думки і світогляд, тотожній до світогляду українського філософа Г. Сковороди (1722-1794). Анахарзис ставив духові вартості понад матеріяльні; вчив - як і Г. Сковорода - що Творчий Дух творить усе матеріяльне життя. Ця духова спорідненість двох українських філософів, віддалених один від другого часом 2.400 років, є найліпшим доводом давности української духовости, а давність є запорукою її незнищимости, як каже закон спадковости (генетики).

Про Анахарзиса ми знаємо тепер, бо він був поза Україною, де його пізнали Греки, і написали про нього. Його листи до Креза схоронилися, бо були поза Україною. Його листи до матері і брата та інші писання загинули в Україні. Таких філософів, як Анахарзис Праукраїна мала більше. На це натякає такий факт.

Олександер Великий (356-323 до РХ) ходив війною на Скитію. Перед початком боїв було у нього скитське посольство. Голова його виголосив велику промову, яку записав писар Олександера. Та промова вражає нас надзвичайною глибиною думки та високо етичними, моральними поглядами на справедливість, честь, обов'язок громадянина і короля перед Богом і своїм народом. Історія не записала його імени.

Скитський мудрець Абаріс був 570 р. до РХ послом Скитії у Греції, і приятелював зі славним грецьким філософом Пітагором. Батько грецької прози Пересід був скитського походження. Англійський професор богослов'я о. Ф. Ферар пише, що що рік народження Христа встановив учений Скит Діонісій Ексіґус, що був ігуменом у Римі, і помер

там 525 року. Серед святих Української Церкви є три Скити: Інна, Пинна та Римма.

Римський поет Овідій був на вигнанні в Добруджі. Там він пізнав Скитів, і пише, що вони ставилися до Римлян З ПОГОРДОЮ, бо Римляни вживали хитрощів у війні, і тому Скити вважали Римлян за дикунів, а себе за лицарів (*). Скити вважали свою мову, свою нашу, свою культуру вищою за римську - пише здивований Римлянин. І він визнає, що лицарства Скитів справді не можна заперечити. Напр. Великий скитський загін оточив був вдесятеро менший загін Римлян. Римляни відмовилися здатися, і хотіли битися до останнього вояка. За таку хоробрість Скити випустили їх на волю (**).

У світлі вишенаведеного запитаймо: Чи були Скити дикунами?

Кожний Скит - від короля до селянина разом - МАВ ЗБРОЮ і бойового коня. Коли приходила війна, Скит кидав свою працю, і їхав до свого полку. Отже, українське Козацтво має 2.000-річну традицію.

Нарід, що в ньому кожний має зброю - це нарід ВІЛЬНИХ людей. Кожний Скит - будь-якого суспільного стану - мав право на найвищу державну посаду, якщо він своїми чинами довів, що може правити на тій посаді. А це ж засада нашого Запорізького Лицарського Ордену. 2.000-річна традиція.

Року 529 до РХ володар наймогутнішої тоді імперії Перської - Кир на чолі величезного війська, пробував воювати Скитію. Скитський король Ідантир розбив Кира. Наступник Кира - Дарій знову пробував 513 п.до РХ воювати Скитію, і мав ще гіршу поразку. А Дарій мав неймовірно величезне - як на ті часи - військо: 700.000 вояків, 600 бойових кораблів. Скити розбили 55 року в Дакії дошенту римське військо Маркуса Кракуса.

Геродот писав про війну єгипетського фараона Сесостриса зі Скитією. Про ту війну писали й єгипетські гієрогліфи, лише Скитів вони називають RHUTH (Рус). Сеострис жив у другому тисячіріччі до РХ. Отже, І.000 років до видуманого археологами приходу Скитів на Україну.

Скити завоювали були майже всю Малу Азію, і панували там 28 років (634-606 до РХ). Вони не зайняли Єгипет лише тому, що фараон Псаметікус відкупився великою даниною. Про завойовання Скитами Палестини пише жидівська Біблія.

Перебуваючи в Праукраїні, Геродот записав був від Скитів їхній переказ (легенду). За тим переказом бог неба (батько родоначальника Скитів, короля Таргита) скинув був їм з неба золоті: ПЛУГ, ЯРМО НА ВОЛИ, МЕЧ і КЕЛИХ. Варто великої уваги науковця-дослідника властивість (характер) річей, що їм Скити надавали найважнішої ваги, бо ж створили переказ, що саме ці речі сам Бог післав їм з неба, с.т. благословив їх на життя, яке знаменували ті речі.

Плуг, ярмо на воли знаменують: рільництво, працю, цивілізацію. Меч - військову силу, державну незалежність, боротьбу, волю, шляхет-

---

*) Пригадаймо: "Іду на вас" нашого короля Святослава.

**) Вся московська історія не записала ані одного єдиного випадку лицарського поводження з противником, як цей скитський. Навпаки Москвини насолоджуються катуванням подоланого.

ність,лицарство.Келих - жертву Богові,віру в Бога (*),повагу духовних вартостей,культуру.Коли вдуматися у зміст,у властивості всієї праісторії та історії України, то МІСТИКА ЦИХ ЗНАМЕН виявиться неймовірно ПРОРОЧОЮ. Чи ж не ХРЕСТ,МЕЧ,ПЛУГ знаменують всю історію України? Від Трипільської доби аж досі? Чи ж ці знамена, послані Богом нашим прапредкам не знаменують призначення України?

Багато,дуже багато каже нам - а понадто тепер цей переказ, створений нашими прапредками 3.000 років тому.ДУЖЕ БАГАТО.

У пересправах з Візантією наш король Святослав Великий сказав: "... без того Скито-Руси не залишиться". Отже, наші предки ототожнювали себе зі Скитами.

******

Німецькі історики (а наші за ними) кажуть,що в 4-му ст.до РХ прийшла з Азії в Україну дика орда Сарматів.Вони завоювали Скитію, і запанували в Україні. Це - звичайна видумка Німців,щоб довести, що Українці ніколи не мали (отже,нездатні мати) своєї держави, а ввесь час були рабами інших народів.

Саме в 4 ст.до РХ майже вся Греція живилася українським хлібом,а грецька промисловість українськими сирівцями.Війна в Україні була би зупинила доставу до Греції, і в Греції був би великий голод і безробіття. Таке велике нещастя грецькі історики були би записали напевно,разом з причинами його,бо грецькі торгівці їздили по всій Праукраїні, і подали би ті причини історикам. А в усій грецькій літературі того і пізнішого часу нема ані натяку на якусь війну в Україні в 5-3 ст.до РХ. Натомість Геродот ще в 5-му ст.до РХ (отже до видуманого Німцями приходу Сарматів) писав, що Сармати живуть в Україні на правому березі Волги.

Сармати були одним зі споконвічних племен великого праукраїнського народу. Грецькі історики пишуть, що Сармати і Скити - це племена одного,того самого народу. Сармати сиділи на Волзі, отже в їхніх руках був великий торговельний шлях до багатого і культурного півдня: Малої Азії,Індії,Китаю. Сармати багатіли матеріяльно і культурно, про що свідчить археологія. Чому ж вони прийшли на місце Скитів?

Причиною причин упадку великих держав є моральний упадок їхньої провідної верстви. Надмірно збагатіла провідна верства дбала за свій добробут і веселе життя більше, ніж за добробут і безпеку своєї держави.З цієї причини упав Єгипет,Вавилон,Рим. З цієї причини втратило владу в Праукраїнській державі племя скитське,а перебрало владу племя сарматське.Перебрало без ніякої війни.В могилах скитської аристократії археологи знаходили величезну кількість золотих речей.

Скити були шовіністами; вважали Греків за нижчих від себе. Тому Скити не змішувалися зі Греками ані кровно, ані культурно,і взагалі не втручалися в життя грецьких осад на Чорноморщині,задовольняючись річною даниною тих осад.

Звиклі до торгівлі Волзьким шляхом,Сармати задумали відібра-

---

*) Протестанські Церкви мають замість хреста келих.

ти від чорноморських Греків їхню монополію на зовнішню торгівлю,і перебрати її у свої руки. Задля цього Сармати вжили спосіб захоплювати владу зсередини. Сарматські торгівці,майстри, ремісники, аристократія оселювалися в Танаїсі, Ольбії,Пантикапеї, Херсонесі Фанагорії та в інших чорноморських містах, і помалу перебирали у свої руки торгівлю та промисел.Самозрозуміло,сарматські королі та урядовці у всій Сарматії сприяли їм,а не Грекам.

У чорноморських містах Сармати і Греки змішувалися культурно і кровно.Повстала нова людина - греко-сармат. Розвинулася мішана греко-сарматська культура і набоженство.Завершився цей розвиток створенням сарматсько-грецької держави - Босфор із сарматським родом королів Спартаків.Рим пробував підбити під свою владу Босфорську державу-але босфорська королева Динама ударемнила ті спроби. Босфорська держава існувала I.000 років (480 до РХ -360 по РХ).

Тут доречно буде пригадати,що споконвічними (первісними) тубільцями Греції були НЕ Греки,але переселенці з Праукраїни.Грецькі історики назвали їх Пилязгами. А у другому тисячоріччі до РХ переселилися з Малої Азії до Греції два грецькі племені,і змішалися з Пилязгами.У старо грецькій мові є багато праукраїнських коренів. Чи не це змішання (*) дало пізніше нащадкам тих покручів той величезний,творчий дух,що створив безсмертну геллєнську культуру? Змішання праукраїнців з германами у Прусії також дало нащадкам творчу силу створити перлини европейської філософії,музики,літератури.Свій державницький геній Прусаки завдячують праукраїнській крови в їхніх жилах.

Через наші чорноморські міста,нашими річками: Дніпром,Доном Кубанню,Дністром плила широким і глибоким потоком найвища культура світових її осередків: Єгипту,Малої Азії,Індії,Китаю,Візантії, Риму.І плила в Україну ця найвища культура ТИСЯЧОРІЧЧЯМИ: дві тисячі років за Трипільської держави, тисячу років за Скито-Сарматської,півтисячі років за Антської,півтисячі років за Києво-Руської імперії.ЧОТИРИ ТИСЯЧІ РОКІВ БЕЗПЕРЕРИВНОГО,ЖИВОГО ЗВ'ЯЗКУ УКРАЇНИ З ОСЕРЕДКАМИ НАЙВИЩОЇ КУЛЬТУРИ І ЦИВІЛІЗАЦІЇ.

Наша Чорноморщина від непроглядної сивої давнини була великим огнищем української культури.Нащадки босфорців: отих греко-праукраїнців,згеленізованих праукраїнців, зукраїнізованих геленів - ці нащадки створили праукраїнську азбуку-(другу по гітітській); перекладали вже в перших сторіччях Християнства Св.Євангелію на праукраїнську мову. Вони,а не Греки,побудували християнські храми на Чорноморщині і в самому Києві ще сторічча перед охрищенням Руси Володимиром. І першим митрополитом України-Руси був не чужинець Грек,уле Українець Настас Корсунський (с.т.з Херсонесу). І не чужинці,а самі Українці побудували в Києві чудо тодішньої архитектури і мистецтва - Лв.Софію.

******

Історики починають українську історію допіру з IX ст.збуваючи кількома лише натяками безмірно більше,безмірно багатше жит-

---

*) Народи Малої Азії не є Азіятами.Всі вони,крім Семітів,місцевого,або европейського походження.

тя Праукраїни до IX ст. Тому-то, читаючи їхні історії України складається враження, що величезне культурне і матеріяльне багатство і могутність Києво-Руської імперії та її столиці Києва, якось раптово вискочили з порожнечі, і розвинулися до своєї величі впродовж лише 1-2 сторіч. Кожний школяр знає, що культура виростає на велику не сторіччями, але тисячоріччями. А національну культуру творять і розбудовують не чужинці, але творчий геній ВЛАСНОГО народу. Коли ж нарід і позичає щось у чужинців, то тому позиченому надає власні, національні форми, і навіть і зміст. Напр. архітектоніка, мистецтво Київської Св. Софії - наскрізь своєрідне, якого нема ніде у світі. Мистецтвознавці ретельно шукали чужих впливів, і не знайшли. Не знайти їх і в інших творах українського творчого генія (*), напр. у законодавстві.

По охрищенні України, приїхало в Україну Багато Греків-священиків. Вони привезли свої грецькі церковні закони, з метою запровадити їх також і в Україні. За тих часів церковні закони правили і за державні. Наші законодавці читали ті грецькі закони, але складаючи українську збірку законів - "Руську Правду", вони відкинули грецькі, вважаючи їх дикунськими. "Руська Правда" - це найетичніші, найлюдяніші, найпоступовіші, найдемократичніші закони в усьому тодішньому культурному світі. Чи такий висококультурний твір, що випереджував всі тодішні культурні народи на сторіччя, міг вирости за 2-3 покоління некультурного народу? Пригадаймо велику збірку Гітітських законів з 16 ст. до РХ. Пригадаймо погляди скитського філософа Анахарсиса та невідомого на ім'я з I-го тисячоріччя до РХ. Пригадаймо найпоступовіші закони Босфорської держави.

Вже в першому ж сторіччі по охрищенні України, а це ж в XI ст. з'являються в Київі великі, богословсько-філософічні твори. Не переклади, але написані Українцями. А вони не їздили тоді закордон здобувати вищу філософську освіту. Пригадаймо Св. Євангелію і псалтир праукраїнською мовою, що їх знайшов 860 року в Херсонесі св. Кирило.

В X-XУ ст. українська парцеляна вважалася за найліпшу в Европі. Якби ні! Та ж українські гончари мали понад 2.000-річний досвід. Пригадаймо, що мистецтвознавці XX ст. захоплювалися мистецьким багатством Трипільських гончарів з 2-го тисячоріччя до РХ.

В X-XУ ст. у всій Европі найдорожче цінилися вироби українських золотарів (ювелірів), бо їхній мистецькій красі та техниці виробу не дорівнювалися ніякі інші. В тому нема нічого дивного, бо ж українські золотарі мали I.000-річну школу. Вироби сарматських золотарів славилися не лише в Европі, але й у всьому тодішньому культурному світі.

Як свідчать чужинці, що були в Києві в X-IУ ст. Київ був тоді культурніший і багатший за Париж чи Лондон. Він займав понад 500 гектарів. А щоби розбудувати таку культуру та багатство з нічого

---

*) Затруєні чуттям своєї національної нижчости, малоукраїнці хворюють на рабську хворобу 'впливоманію'. Не лише в СССР (під цівкою московської пістолі), але й у вільному світі малоукраїнські науковці вищукують і наголошують всілякі чужинецькі впливи на творчість Українців.

треба не сторіччя,але тисячоріччя. І справді,наш Київ є не на багато молодший за Дніпро-Славуту. Київські печери викопали пралюди старокам'яної доби,с.т.7.000 років тому. Ченці лише вичистили їх із кісток,побитих черепків,дивних кам'яних знарядь і т.п. безмірної археологічної вартости, залишки первісних людей Києва.Київ будувався і перебудовувався десятки разів. Будували великі будинки, прокладали вулиці,отже копали і перекопували землю сотки разів, винищуючи сотки тисяч археологічних свідків історії Києва. Проте, археологи знайшли в Києві і печерах сліди великого селища людей, що існувало безперервно, починаючи 7.000 років тому. Ба,довше. В Києві знайшли кістки пралюдини зперед 40.000 років тому.

Київ заселювали люди за Трипільської доби 5.000 років тому, за Скитської і Сарматської 2.000 років тому і дальше без перерви. Отже наш Київ є найстаршою столицею в Европі. І не лише найстаршою, але й столицею найстаршого, найбільшого і найкультурнішого (колись) народу в Европі.Київ впродовж не сторіч,але тисячоріч був найдальшою на схід висуненою твердинею европейської культури і цивілізації. Є ТАКИМ І СЬОГОДНЯ. Маємо повне право назвати Київ Вічним Містом.Він бо і своїм віком,і своєю вагою у світовій історії,якщо не перевищує,то щонайменше дорівнює другому Вічному Місту - Римові.Наш старезний Київ має повне право називатися III Римом.В його історичному сяйві маячення диких Москвинів 'Масква-III Рим' направду є блазенською карикатурою,що з неї і кінь регоче(*)

Року 568 повстала на Волзі Хазарська держава.Волга була великим торговельним шляхом,і ця держава стала торговельною. Вона складалася з решток всіляких народів та підбитих українських південних князівств.Тому,що в ній Українці були найчисленішими і найкультурнішими,то природно вони мали у своїх руках провід культурного,господарського і політичного життя.Як свідчать грецькі посли, в хазарській столиці Ітил панувала українська мова й українські звичаї. Там могло повторитися,. що й у Босфорській державі,с.т. народи Хозарської держави були би зукраїнізувалися,якби та держава проіснувала довше. Київ мав дуже жвавий торговельний зв'язок з Хозарською державою,а поготів,що державний і господарський провід в ній був у руках Українців.

******

Про українську державу IV-IX ст.наші старі історики лише натякають.Допіру тепер молоді історики починають шукати її слідів.І хоч лише починають,проте вже видко,що в V-VIII ст. існувала в Україні велика держава Антів. Загрожені азійською навалою наші осередки культурного і державного життя природно пересувалися на захід.Так столицею Антської держави стало місто Головське,що стояло на міці теперішнього Львова. Отже,Львів фактично є на 600 років старший,ніж його офіційна метрика 1256 року. Головське-Львів став у наступних сторіччях головною брамою, що через неї плили в Україну здобутки европейської культури і цивілізації. По знищенні ж

*) В X ст.на місці теперішньої Москви було лише кілька жалюгідних рибальських халуп.

Москвинами 1169 р.(і донищенні Татарами 1240 р.) Київа, столицею української держави став Львів.

Тут доречно буде сказати про один з виявів почуття своєї національної нижчости у наших істориків.- Вони називають:Олега,Ольгу,Святослава, Володимирів так, як називали їх наші літописці. А людська мова - це жива істота (організм),що стало розвивається. З розвитком життя, з'являються нові слова, старі слова набувають нового змісту. В X-XУ ст. український титул 'великий князь' висловлював докладно те,що в Західній Европі титул 'король'.І справді,всі західньо-европейські автори титулували тоді, і титулують і тепер наших:Олега,Ольгу,Святослава,Володимирів та інших володарів України 'КОРОЛЯМИ',а часом й імператорами.

Тепер українське слово 'князь' означає особу вищої аристократії,як у західніх европейців титули:'герцог','граф' тощо.До 1917р. в московській імперії було кількадесят князів. У маленькій Грузії було їх кількадесят.

Перекладаючи наші літописи X-XУII ст.наші автори перекладають застарілі (архаїчні) слова,які тепер мають інший зміст, як у давнині,словами сучасними,інакше бо читач не зрозуміє.Чому ж вони не перекладають застаріле 'великий князь' на 'король'? Чейже ліпше за будь-кого знають, що володарі найбільшої і найкультурнішої тоді в Европі держави - України-Руси були ІМПЕРАТОРАМИ, а не графами,герцогами (*).

Українські міста і села мали повну місцеву самоуправу споконвічно, ще й до доби Руської імперії. Ще за короля Ярослава Мудрого Україна мала вже свою власну збірку законів "Руська Правда".Вона була збіркою українського звичаєвого права,що його створив наш нарід впродовж тисячоріч.Як ми вже згадували,впорядчики "Руської Правди" не взяли з грецького права нічого,що не згоджувалося з українським звичаєвим правом. Напр. не взяли грецьких жорстоких кар на тіло; не взяли кари на смерть; не взяли упосліджения жінки; не взяли зовсім не християнське ставлення до невільників і т.п.. Але за образу чести "Руська Правда" карала тяжче,як за фізичне ушкодження."Руськв Правда" була найлюдянішою (найгуманішою) збіркою законів у тодішньому культурному світі (**). Московський професор права В.Владімірскій-Буданов у своїй книжці "Абзор рускава права" свідчить,що у московському законодавстві і в правосвідомості нема найменшого сліду впливу "Руської Правди".Один з багатьох доводів, що український нарід не має нічогісінько спільного з московським.

За доби Литовсько-Руської держави наші правники доповнили в XУI ст."Руську Правду",і це доповнене видання назвали "Литовським Статутом"Пригадаймо,що в Литовсько-Руській державі державною мовою була тодішня українська.Литовсько-Руська держава була вже тоді конституційною монархією,зі своїм парляментом - Соймом,що зіб-

---

*)Навіть дикі Москвини назвали своїх задріпаних князків 'царями',хоч вони не вартували титула навіть 'князь'.

**)Тоді в Московщині не було не лише якихось законів, але не було ніякої державности.Розпорошеними угро-фінськими племенами правили,прислані з Киева,воєводи.

рався пораз перший 1401 року.

Разом з "Литовським Статутом" наші правники уладнали (кодифікували) 1499 року українське звичаєве право міської самоуправи. Тоді в Західній Европі міста також мали самоуправу за т.зв. Маґдебурзьким правом.Наші правники знали його,але - як і за Ярослава - не брали з Маґдебурзького права нічого, що не згоджувалося з українським.Отже,і збірка законів про самоуправу міст,є власним твором українського народу.А німецькі історики (за ними і наші раби) назвали цю нашу збірку також Маґдебурзьким правом. Отже, мовляв,Німці дали нам те право.

"Литовський Статут" і "Маґдебурзька Право" були демократичні; самоуправа була справжньою.А це ж заперечувало московське зосереджене (централізоване),деспотичне безправ'я. Та,уневажнити (скасувати) їх Московщина не мала сили ще довго по нашій Переяславській поразці 1654 року.Вона лише помалу,ступнево - в міру змішнення своєї влади в Україні - шораз більше їх порушувало. Маґдебурзьке Право уневажнила 1835 року,а Литовський Статут - 1842 року.

Та,1802 року Московщина,налякана подіями в Европі (була доба Наполеона) і затривожена можливістю війни, повернула Києву Маґдебурзьке Право.Врадуваний Київ поставив пам'ятник з написом:"В память возстановленія Маґдебурского Права".Одразу ж по поразці Наполеона Московщина знищила цей напис, а на його місце вирізьбила:"В память крещенія Русі".Як бачимо,Московщина боїться навіть пригадки про самоуправу.І слушно.Самоуправа ж бо в Московській імперії (монархічній і соціялістичній) неминуче призведе до розвалу імперії.

*****

Українська літературна мова народилася ще в першому тисячоріччю ДО РХ. Найстаршу писану звістку про неї маємо в "Житті св, Константина",де оповідається,що св.Константин (св.Кирило) знайшов був 860 року в Корсуні (Херсонесі) св.Євангелію та Псалтир писані 'руськими писменами' і людину,що читала йому їх (*).

Історики дивуються: яким чином Українці змогли писати наукові, богословські твори лише по коротенькому півсторіччі після охрищення. Дивувалися,бо ж треба кілька сторіч часу,щоби з народньої мови розвинулася літературна.Вишезгаданий факт пояснює це. Св.Кирило знайшов 860 року книжки українською мовою. Отже,та мова розвивалася сторіччями перед 860 роком.Тож,не півсторіччя,а кілька сторіч перед охрищенням 989 р. розвивалася українська літературна мова.Тому-то і змогли Українці писати наукові твори в XI ст. як напр.митр.Іларіон (1051),митр.Клим Смолятич (1155),єпис.Кирило Турівський (1130-1182),Данило Паломник (1108),Теодосій Печерський (1035-74),невідомий на ім'я автор "Слова о полку Ігоревім" (1187), літописи XI і дальших сторіч,М.Смотрицький (1587), Х.Філарет (1596-1608),І.Вишинський (помер 1625),автор українського словника Л.Зизантій (1596),автор другого українського словника П.Беринда (1627),К.Ставровецький (1620),Е.Плетницький (1617), З.Копистенсь-

---

*) Св.Кирило народився і виріс у грецькому місті Солунь, де половина людности були Слов'яни.Отже,він знав обидві мови.

кий (1620),митр.П.Могила (1596-1647), С.Косів (1653),П.Голятовський (1659),Л.Баранович (1666),Ф.Софанович (1667),А.Радивиловський (1676),С.Мокрієвич (1697),Д.Туптало (1689-1705) та інші (*). Кожний з них мав найвищу тоді европейську освіту; кожний знав тодішні міжнародні наукові мови: латинську та старогрецьку. Вони перекладали багато творів европейських філософів,науковців,письменників.

в XVII ст.крім філософських та богословських творів,Українці написали багато поетичних, національного змісту,творів,також театральний.Писали їх: К.Сакович,М.Довгалевський,С.Лящкоронський, В.Лашевський,Т.Прокопович,Л.Горка,М.Козачинський,Ю.Щербаківський та інші.Історичні праці писали: Р.Ракушка,Г.Граб'янка, С.Величко, І.Гізель,П.Кохановський та інші.

Все XVII ст.не вгавала в Україні збройна боротьба України зі зажерливими сусідами. Навіть і за таких, зовсім несприятливих обставин, Україна ішла в перших лавах культурного европейського життя.Напр.Чехи почали друкувати свої книжки 1478 року,Українці - 1491,Поляки - 1497,Серби - 1553,Москвини - 1664 року.

Перша друкована книжка в Україні "Апостол" вийшла 1574 року. "Біблію" та "Псалтир" надруковано в Острозі 1581 року. Львівська друкарня видала 1591-1722 роками понад 160.000 примірників книжок. Київська Печерська друкарня видала у другій половині XVII ст. понад 100 книжок. Чимало з них на 500 і 1.000 сторінок. Е.Славинецький переклав 1658 року з латинської "Врачевську Анатомію" Андрія Везалія.Др.С.Русин написав 1534 року велику (870 ст.) книжку про лічні рослини.

Москвини почали друкувати книжки на 160 років пізніше за Українців, та й то першим московським друкарем був данець В.Гатон,а другим - Українець І.Федорович. В.Гатона Москвини втопили,а І. Федорович втік на Україну. Українці допомагли йому закласти нову друкарню,і він видав кілька українських книжок.Гатонову та Федоровичеву друкарні Москвини спалили, і в Московщині не було ані одної другарні потім ще 100 років.А в Україні були: чотири у Львові, три в Києві,по одній в: Стрятині,Крилосі,Угорцях,Уніві,Перемишлі, Острозі,Дермані,Почаїві,Рахоманові, Четвертні,Лушькому,Чорні,Кремінці,Житомирі,Бердичеві,Чернигові (**).

В XVII ст.кожний освічений Українець знав тодішню міжнародню й наукову мову - латинську та одну (часом і більше) европейську. Данський посол Ю.Юст,що був в Україні 1710 року дивувався, що не лише українська шляхта,митрополит,але й звичайні ченці Києво-Печерської Лаври мали надзвичайно високу освіту та дуже культурну, европейську поведінку,і розмовляли бездоганно латинською мовою.Та, Ю.Юст не вірив своїм очам,бачачи письменних селянок (***). А тоді в Західній Европі навіть аристократки були неписьменні,а в Московцарі - малописьменні,а князі цілковито неписьменні.

Знаючи европейські мови,Українці читали дуже багато европейської літератури,від Аристотеля і до найновішого тоді (XVII-XVIII ст.) Ф.Вольтера.Київська Академія мала величезну книгозбірню. Всі

---

*) І.Огієнко."Історія української культури".

**)О.Лотоцький."Українська книга".

***) J.Just."Memoires".

середні школи (вони були тоді при манастирях) мали великі книгозбірні. Навіть приватні книгозбірні були дуже великі, напр. Т. Прокопович мав 3.000 книжок, Т. Лопатинський - І.400, С. Яворський - 600, Д. Туптало - 300, Я. Маркевич 300, А це ж у XVII-XVIII ст. коли друкувалося книжок мільйонократно менше, як тепер і коштували вони стократно більше. Щоб уявити ту кількість на теперішню міру, треба побільшити ті числа тисячократно.

У всій Московщині не було тоді (XVIII ст.) стільки книжок, як їх мали ці кілька Українців.

******

Від Скитської доби аж до XVIII ст. український селянин орав своє поле зі зброєю при боці. Отже, понад 2.000 років український селянин не був пригнобленим гречкосієм, духовим рабом, але був вільним рільником-вояком водночас. Такого не пережив жодний інший европейський нарід, хіба лише перші европейські поселенці в колись дикій Америці. І навіть пізніше кріпацтво не зробило українського селянина духовим рабом. Кожний бо кріпак знав, а найголовніше - відчував, що він може, МАЄ СИЛУ САМ скинути кайдани неволі, втікши у вільний степ. Так безмежний, вільний український степ рятував Україну від ДУХОВОГО рабства. Щобільше! - Він виховував і зміцнював в Українці почуття ВЛАСНОЇ ГІДНОСТИ ТА ГІН ДО НЕЗАЛЕЖНОСТИ, ДО ВОЛІ. А розвинене почуття власної гідности є основою духового аристократизму. Всі чужинці, які були в Україні, подивляли аристократизм українських СЕЛЯН (*). І по сторіччях кріпацтва український селянин назагал лишився духовим і культурним аристократом. Теперішне пригноблення, покірність нашого селянина -це лише поверховий, неглибокий вплив тимчасового (**)кріпацького життя. А таке не є спадкове, і мине у вільній Україні. Герої під Крутами, під Базаром, у чотирикутнику смерти, в українському війську 1917-22 рр. в УПА, 500 Безсмертних Українок в Кінґірі і т.п. - майже всі вони були селянські діти.

Про аристократизм нашого селянства писали українські і чужі народознавці (етнографи). Напр. "Український селянин-господар - це не духовий витвір чужого міста, як напр. українська інтеліґенція (***). Ні, він - рідна дитина української, а не чужої землі. Землі, що її щедро зрошували своєю чужою кров'ю довгі покоління Українців. Український селянин - це аристократ, ще зберіг повагу цього стану, далеко більше, як теперішня родова аристократія. Наш селянин погордує голотою, бо і сам соромиться свого убозтва. Неробства, злодійства не забуває до десятого покоління. Не засмічений "савременими аґнямі", - він справжній духовий АРИСТОКРАТ" (4).

Всі чужинці, що були колись в Україні, називають увесь наш нарід лицарським, або українською мовою 'козацьким'. Слушно, бо по

---

*) див. В. Січинський. "Чужинці про Україну", V. Sichynsky. "Ukraine in Foregn Comments".

**) Лише 200 років кріпацтва у 5.000-річній історії.

***) Авторка пише про інтелігенцію до 1917 р. теперішня інтеліґенція - переважно селянського походження.

4) переказ з Д. Віконська. "За силу і перемогу".

спольщенні нашої аристократії та шляхти,Козацтво : походило . переважно зі селянства.

До спольщення української аристократії багато козацьких отаманів походили : київської імперіяльної аристократії,як напр.князі: Заславські,Збаразькі,Ружинські,Пузини,Сапіги і т.п. Засновником Запорізького Лицарського Ордену був нащадок київських королів князь Дмитро Вишневецький. За своїм звичаєм Запорожці перезвали його на Байду.

Д.Вишневецький мав найвищу тоді в Европі освіту.Багато подорожував по Европі,вивчаючи її культуру, державний лад та стан европейського лицарства.Був на острові Мальта гостем у Малтійськсго Ордену,вивчаючи його лад.Д.Вишневецький мав широкий державницький світогляд і дуже високу культуру,глибокі знання і провідницький хист.У роді Вишневецьких живими були традиції дружинників київських ксролів. На тих традиціях Д.Вишневецький заснував і Запорізький Орден (*),додавши дещо з досвіду Мальтійського. Пізніше запорожці їздили на Мальту вивчати мальтійську військову штуку, а мальтійці приїздили на Запоріжжя вивчати козацьку (**).

В Запорізькому Ордені були сотки,якщо не тисячі, українських аристократів та шляхти (***),а чимало з них мали европейську університетську освіту.Неписьменних запорожців майже не було. Посол до Запорізького Ордену від імператора Рудольфа II - Еріх Лясота пише,що запорозькі лицарі досконало знали всі тонкощі европейського поводження,і в товаристві поводилися, як найвищі европейські аристократи (4). Він пише,що старшина добре знала латинську мову, а чимало з них знали ще й якусь европейську (5).

Европейські лицарські ордени були станові,с.т.приймалися до ордену лише аристократи та шляхтичі. Запорізький орден був демократичний,але не в сучасному,спотвореному розумінні цього слова, с.т.одноправність усіх.У Запорізькому Ордені не було однакоправности.Навпаки був ступневий (ієрархічни) поділ.Так у самому Ордені й у всій Січовій Республіці були стани: аристократія ('Значне Товариство'),шляхта (старшини),лицарство (козаки),середній стан (промисловці,торгівці),селяни і ремісники. Лише той поділ був не за походженням,але за заслуги, за заняттям (професією). Двері до старшинської гідности і до 'Значного Товариства' були широко відчинені кожному,хто довів своїм чином (а не язиком,як у теперішній демократії),що має розум,військове знання, провідницькі здібності тверду вдачу і моральну чистоту.Всю старшину на чолі з Кошовим вибирали всі козаки (запорожці).Козаки вільно і відкрито критикува-

---

*) На 25 років пізніше за заснування Мальтійського.

**) Українська аристократія та шляхта мали зв'язок із західньо-европейським лицарством ще з часів київської імперії. Українці брали участь у хрестоносних походах в XIII ст. визволяти Єрусалим.

***)Були й Европейці,напр.оборонець Батурина полк.Ф.Коніґсек, полк.Кривоніс (Шотляндець).

4)Пригадаймо:як поводився цар Пьотр I в Европі і вдома.

5) E.Lassota."Tagebuch".

ли їх, і скидали їх Козацькою Радою, але виконували кожний наказ старшини неухильно. САМОдисципліна була дуже сувора. Напр. за крадіж забивали києм прилюдно на смерть. Хоч любили добре випити, проте в походах карали смертю того, хто бодай трохи випив (*). Історик XVI ст. писав: "Запорожці мають закони й дисципліну давніх Римлян (**). Інший назвав запорожців: .. "лицарі степу, герої в бою, забороло Европи на азійському кордоні" (***).

Запорозький Орден був чи не найбагатший з усіх европейських орденів. Він мав сотки тисяч гектарів власної землі, сотки тисяч людности, величезну кількість всілякого багатства і золота. Старі, заслужені старшини були - як на той час - мільйонерами (4). Вони були в Західній Европі, і бачили там багаткщі лицарські замки. Вони могли побудувати в Січовій Республіці свої, багатші за европейські, замки. Могли, але не хотіли. Жили багато, але скромно; носили одяг з найдорожчих тканин, але скромний. Лише зброю любили оздоблювати золотом, самоцвітами. Посол Венеціянської республіки пише, що Запорожці були би найкращим взірцем нових спартанців, якби не пили (5).

Лише в одному запорожці любили показати своє багатство. Це оздоба церков та книгозбірні. Скромна ззовні церква Св. Покрови в Запорізькій Січі мала всередині золотих та самоцвітних оздоб вартости кілька мільйонів червінців (6). Багато старшин побудували своїм коштом великі церкви по всій Україні. А при кожній церкві закладали школу та книгозбірню. В осередку Січової Республіки Орден побудував величну катедру, з дуже великою книгозбірнею европейської літератури. По зруйнованні Запорізької Січі Московщиною, запорожці переселилися до Туреччини, а згодом до Кубанщини, забравши туди і ту книгозбірню. Московщина боялася аж до 1917 року відібрати від кубанців та книгозбірню та запорізькі прапори, бунчуки тощо. "Демократическая" Московщина відібрала 1920 року, і багато з того понищила.

Запорізький Орден наставив 1648 року Б. Хмельницького на Гетьмана України. Французький історик пише про нього: "Козацький Кромвель - Б. Хмельницький є не менший політик за Кромвеля англійського" (7). Ворожий польський історик пише: "Б. Хмельницький мав багато тяжче завдання, ніж О. Кромвель. Увесь обшир його (Богдана) держави мав відкриті з усіх боків, загрожені ворогом кордони. Не мав Б. Хмельницький усталеної, досвідченої державної машини, як О. Кромвель. Військо, грошеву і державну господарку, управління, зносини з чужими державами - все це треба було творити з основ і за буремних, воєнних часів, поспішно. Його військо не голодувало, мало зброю, гармати, набої, добру розвідку, спритних звідунів закордоном, йому не забракло грошей - все це є його особиста заслуга. Була це

---

*) А. Скальковський. "Історія Новой Сечі"

**) S. Starowolski. "Institutiones militares".

***) O. Pirling. "La Russie et la Saint Siege".

4) див. Н. Полонська-Василенко. "Майно Запорозької Старшини".

5) P. A. Vimina. "Relazione dell' origine e del costumi Cosacchi"

6) Руйнуючи 1775 року Січ, Москвини пограбували всі ті оздоби.

7) P. Chevalier. "Histoire de la Guerre des Cosaques".

людина надзвичайна,геніяльна" (*).

Лорд Протектор Британської імперії славний Олівер Кромвель титулував Б.Хмельницького: "Theodatus Chmelnicki,Dei Gratia generalissimus ecclesiae Graecorum imperator omnium cosacorum Zaporoviensium,terror et extipator nobilitatis Poloniae,fortalitorumque expugnator,exterminator sacerdotum,persecutor ethicorum,Antichristi et Iudorum". В перекладі:"Богдан Хмельницький,Божою милістю генералісимус Грецької Церкви,імператор всіх Запорізьких Козаків,пострах і вигубник польської шляхти та здобувник твердинь, вигонитель римських священиків,гонитель поганців,антихриста і Жидівства".

Так то виглядає українське Козацтвоі його провід за свідченням чужинців.Як виглядає за поглядами самих Українців?

Основа народньої словесности - глибоко правдива,бо її джерелом є саме народнє життя.Український нарід у своїх піснях,переказах,байках малює козака взагалі,а запорожця понадто,людиною високо ідейною, як безкорисного,відважного борця за правду,справедливість,за волю.І справді таким він був.Бойовий ідейний клич Козацтва:"За віру християнську,за Україну,за волю" знайдемо в багатьох документах в европейських державних архівах. І не лише клич,але й офіційні звіті про такі козацькі чини.

В уяві народу український козак,запорожець має всі властивості европейського лицаря.А це насамперед власновільний (добровільний),безкорисний обов'язок служити ВИЩІЙ ідеї, а звідці - козак є людина найшляхетніша,найкультурніша,найрозумніша,навіть характерник, малошо не надлюдина; духовий аристократ у всякому розі. І справді,маємо кількадесят свідчень чужинців,що підтверджують правдивість такої уяви про козака,а понадто запорожця.

Дикунський,рабський московський народ,самозрозуміло,не міг створити і слабенької тіні якогось козацтва, а про орден і згадувати нема що.Донські "козакі" не є ніякими козаками, а лише узаконеними опришками. Їхнім найвищим і єдиним ідеалом та ідеєю було 'сито весело жіть'.І справді, жили вони грабунком сусідів, і не створили жодної пісні чи переказу про свою боротьбу за вищі ідеї. Пісню "Єсть на Волгѣ утьос" (про С.Разіна) створила інтелігенція аж у XIX ст. Та, навіть і в тій інтелігентській пісні прославляється С.Разина за душегубство невинної дівчини.В українських піснях прославляється козаків за те,що вони рятували людей,жертвуючи своїм життям. У пісні "Про трьох братів" український нарід карає за душегубство.

Поляки також НЕ створили ані свого Козацтва,ані лицарського ордену,хоч більше половини польської шляхти та аристократії є українського походження.

Наші історичні вороги: Москвини та Поляки,зненавидівши українське Козацтво за його оборону України, всіма способами намагаються принизити,оплюгавити його.Всі московські і польські історики,письменники, мистці малють українське Козацтво і Запорізький Орден,як дикі ватаги розбишак, злодіїв,п'яниць-кріпаків,що повті-

*) L.Kubala."Wojna Moskiewska".

кали від своїх панів,щоб не працювати,а жити грабунком.Ті історики та письменники не журяться тим,що вони не можуть пояснити:яким чином ті темні,дурні кріпаки,та ще й лодирі,розбишаки могли створити з нічого,у дикому,обезлюдненому степу велику,багату республіку та військо, яке перемогало війська найбільших тоді держав: Турецької та Польської; республіку,що до неї присилали послів європейські імператори та королі з просьбою допомогти їм; що з нею підписували міжнародні угоди найславніші тоді королі шведські; що давала Московщині тисячі своїх цивілізаторів, творців московської культури і державности.

Одним із зразків плюгавства Запорізького Лицарського Ордену є карикатура І.Рєпіна"Запарожци пішут пісьмо турецкаму султану".Пишуть дипломатичного листа до наймогутнішого тоді в Європі володаря.Отже,пишуть не прості козаки-гультіпаки,але Старшина Ордену,що її Е.Лясота ставив нарівні з европейськими герцогами,баронами щодо освіти і культури.

А цей Москвин (хоч народився і виріс в Україні) намалював ватагу диких,голих,п'яних харцизяк за неотесаним столом,на бочці одягнених у чудернацькі мужицькі свити.Намалював (напередині малюнку) п'яного гультіпаку,що спить під лавою в болоті; писар має вид бевзня.Коротко - глумлива,злобна карикатура.

Нахабний Москвин плюнув на нашу національну гордість, а хахлацькі барани запевняють,що то Божа роса. Не лише самі пишаються тою плюгавською карикатурою на нас,але й чужинцям показують.

Щогірше!- Дурні раби намагаються зробити Українцем того плюгавця.А він відмовився намалювати ПЕРЕМОГУ гетьмана І.Виговського під Конотопом, чи оборону від Москвинів Буші,Сміли, Батурина,хоч Українці давали йому за це великі гроші.Але він без грошей (заплати) намалював убивство Іваном IУ свого сина.Він не намалював ту потвору зі звірячим виразом,коли вбивав. Він намалював його після вбивства,коли Іван ніби обіймав, цілував збитого,плакав, каявся (ніби).Тим образом І.Рєпін хотів викликати у глядачів не обурення, не огиду до ката-царя,але навпаки - співчуття,жаль.Отже,і на цьому прикладі бачимо,що чужинці казали правду,що кожний Москвин ЛЮБИВ і ЛЮБИТЬ своїх катів-царів (диктаторів).А до того ж та потвора,Іван IУ був 'сабірателєм землі рускай',с.т.загарбником немосковських земель і народів.

******

По Переяслові 1654 р.а ще більше по Полтаві 1709 р.Московщина поспішила випити якмога скорше, якмога більше крови з України, щоби не дати їй часу ані сили піднестися на ноги.Проте,і знекровлена,знесилена Україна в XУII-XX ст. не вмирала, а лише завмирала,занепритомлювала. Вона напружуваала рештки свої сил, боронячи від московського дикуна свою старезну культуру і мову.

Хоч український нарід і загубив у Польщі свою провідну верству,проте ідея вільної України,власної незалежної держави вибухла 1648 року з такою величезною силою, що зломила назавжди силу одного зі своїх поневолювачів - Польщі. Щобільше!- Козацтво,Запорізький Орден, Гетьманщина відродили не лише українську державність,але й відродили саму українську націю.Так і націю.бо ж сили

того відродження вистачило на боротьбу з Московщиною на наступні 300 років. Це кидається в очі, порівнюючи зі Західньою Україною. В европейській, конституційній Австрії Українці мали стократно більші, ніж в азійській, деспотичній московській імперії, можливості розвивати українську культуру і національно-політичну думку. Отже, Західня Україна мала би стати українським П'ємонтом. А вона не лише ним не стала, але й відстала навіть і від Східньої. Котляревського, Шевченка, Міхновського, Донцова мала би дати Галичина. Вона таких не дала, бо не мала того, що відроджує націю - всенародньої, збройної війни з поневолювачем. Не мала ані Козаччини, ані Хмельниччини.

Сила національного відродження 1648 року виявилася по 1917 році, коли відродилася стара Хмельниччина - українсько-московська ВІЙНА, старе козацтво - ОУН, старий Запорізький Орден - УПА. І знову сила національного відродження 1917 р ку виявляється сьогодня в СССР. Московщина вже офіційно визнала свою поразку в Україні, і вже бачить, що Московщину чекає доля Польщі.

По Полтавській катастрофі 1709 р. наша козацька Старшина, на чолі з гетьманом Пилипом Орликом, уклала і проголосила 5-У-1710 р. в Бендерах 'Конституцію Української Держави'. Її засади повторила Франція 80 років пізніше у своєму гаслі "Воля, Рівність і Братерство". Здійснювати ж засади нашої Бендерської Конституції почали Европейці дспіру 140 років пізніше (1848 р.). Конституція П. Орлика - це конституція сучасних демократичних республік. Якби не сталася катастрофа 1709 року під Полтавою, Україна була би першою нацією у світі, що мала демократичну конституцію своєї держави. Україна була би знову випередила культурно ввесь світ, як випереджували і наші пращури Трипільці 5.000 років тому; як випереджували Гітити своїми демократичними законами 1.500 років до РХ; як випереджувала Босфорська держава за часів Христа; як випереджувала "Руська Правда" в XI ст. Ось як дуже важить СТАРЕЗНІСТЬ національної культури у щоденному житті.

По Переяславській поразці Україна пробувала скинути московське ярмо. Напр. гетьман І. Виговський розбив і знищив 1659 року під Конотопом московське найліпше 100.000 військо. Перелякний цар Алексей наказав своєму урядові підписати мир з Україною на будь-яких умовах.

Приймаючи гетьманську булаву, гетьман І. Виговський сказав Старшині: "Я присягав сл. п. гетьманові Богданові, а не московському цареві. Отже, і ви панове полковники, маєте присягати мені, а не цареві московському" (*).

На Переяславську Раду не поїхали і цареві московському не присягали ані київський митрополит, ані жодний український єпископ.

Хоч московський уряд заборонив українському духовенству вибирати митрополита, як було раніш (бо хотів сам призначити), проте по смерти митрополита Сільвестра Косова (1657 р.) Українці, не питаючись Москви, вибрали на митрополита Діонісія Балабана, бо гетьман І. Виговський сказав українському духовенству: "Вибирайте кого хо-

*) Архів Міністерства Юстиції. ч. 5852.

чете,не оглядаючись на Москву,бо ми їй не підлеглі".

Навіть і по Полтавській катастрофі Україна шукала можливостей визволитися з московської неволі. Так граф Василь Капнист їздив 1791 року до Берліну довідатися: чи Німеччина підтримає Україну, коли б Україна розпочала війну з Московщиною за свою державну незалежність.

Наша шляхта поставила була 1812 року своїм коштом 15 полків ніби до московського війська.Водночас вона післала ген.В.Закревського до Наполеона намовляти його йти через Україну, і запевнити Наполеона,що Україна повстане проти Московщини.Поляки,довідавшись про це завдання В.Закревського,переконали Наполеона не вірити Українцям,і повідомили московський уряд про заходи В.Закревського. Московщина не гаючись розігнала ті 15 полків,а В.Закревського заслала до Сибіру. Пізніше вона заслала до Сибіру і тих Поляків,які повідомляли її про "зраду" Українців.

За Кримської війни 1854 р.М.Чайківський заснував (зорганізував) військо зі Задунайських Запорожців,що мало воювати Московщину разом з Туреччиною.Тоді ж кількадесят тисяч селян,самі без інтелігенції,створили 'Київську Козаччину',щоби використовуючи ту війну,скинути московське ярмо.

Нарешті з'являється неповторна у світовій історії велитенська постать - Тарас Шевченко.

Кілька культурних народів мають поетів більших за Т.Шевченка; мають невмируші поетичні твори.Але жодний нарід не має свого Шевченка,ані свого "Кобзаря".

Хто ж є Тарас Шевченко? Чому він є безсмертний в Україні? Чому його "Кобзар" є другою по Св.Євангелії,книжкою всього українського народу? Чому "Кобзар" є національною Євангелією всіх станів українського народу? Чому вся Україна має Великого Тараса за свого Пророка і Володаря?І чи є у світі якийсь поет,що з його поезій нарід (не вчені композитори) творить свої пісні? Чи є де у світі якийсь поет, що його могилі уклоняються, з року в рік,вже сто років сотки тисяч прочан,всіх станів суспільства, з усіх земель великої країни? Чи є десь поет,що його образ ставлять поруч із образом Христа? (*),

Хто ж є Тарас Шевченко?- Щоби відповісти на цей запит,треба написати книгозбірню великих книжок.А той факт,що ми її ще не маємо в соту річницю його смерти,вказує, що українська інтелігенція досі не знає: хто є Тарас Шевченко (**).

Ми ж тут можемо сказати лише коротко, що ТАРАС ВЕЛИКИЙ Є УОСІБЛЕННЯМ (інкарнацією) СТАРЕЗНОЇ УКРАЇНИ.ВІН Є САМА УКРАЇНА. Старезна Україна,с.т. не та, скалічена московською чи польською

---

*)Український священик Н.Димитріїв знайшов 1898 р. у далекому від цивілізації, канадійському лісі колибу українського малописьменного переселенця.У тій колибі був на стіні саморобний хрест з образом Божої Матері, а поруч них образ Т.Шевченка.Той селянин знав чимало з "Кобзаря" напам'ять.

**) Українське селянство "знає" душею і серцем,як показує вище наведений приклад.

культурою, інтелігенція і не та, прибита сторічним рабством, сірома. Він є та Україна, що її сам визначив одним, але всеохоплюючим словом - Козацтво, а висловлюючись мовою Европейців - Лицарство.

Устами Великого Тараса промовляє сама Україна. Козацька, лицарська, ДУХОВО ВІЛЬНА Україна. Тим-то, поневолена московською та польською культурою, інтелігенція наша не розуміла і не розуміє Тарасової козацької мови. Вона смертельно перелякалася (признається П. Куліш) громового голосу Козацької України, що закликала в "Кобзарі" ..."ворожою злою кров'ю волю окропити". Кров'ю власників тих духових рабів.

Раб, що його не мулять кайдани, на таке не здібний. Слимакам несила літати орлами. Наші духові слимаки не розуміли і не розуміють, що Великий Тарас був, є і, доки Україна Україною, буде АРХИТЕКТОМ української самостійної держави (*). Не розуміють, що всі оті: студенти під Крутами, селяни під Базаром, герої війни 1917-68 років, 500 Безсмертних Українок в Кінґірі і мільйони, знаних лише Богові, полеглих борців за вільну Україну - всі вони є духові діти Великого Тараса, с.т. не скореної, гордої Козацької України.

Так! Устами Великого Тараса промовляє не великий поет, що народився 1814 року, але мовить нарід (нація), який народився щонайменше 5.000 років тому. Нарід, що мовить до нас - правнуків поганих - Великою Мовою тисячорічних могил Прадідів Великих. Мовою отих: Трипільців, Скитів, Сарматів, Антів, Київських імператорів, галицьких королів, українських гетьманів, запорізьких лицарів. Тим-то Тарасів поетичний образ 'могили' не є звичайною метафорою, а чимсь далеко-далеко більшим. У "Кобзарі" могили ..."з вітром розмовляють, стогнуть, сумують за славою старою"; кобзар ходить на могилу набратися натхнення; співати повним голосом він може лише на могилі. І нарешті заповіт Пророка: "Як умру то поховайте мене на могилі". (**). Чому так побожно шанував Великий Тарас мертві могили, мертві кістки? - Бо не були вони мертві йому. Та його пошана походить із глибокої глибочини духовости українського народу. Духовости, що тисячі років тому піднесла на містичну височінь віру в несмертельність мертвих предків, віру в НЕСМЕРТЕЛЬНІСТЬ ДУШІ ЛЮДИНИ І НАРОДУ. Тому-то і писав він: "І мертвим, і живим, і ненародженим землякам". Геніяльному речникові свого народу могили були знаменом несмертельности предків (слави), знаменом незнищимости народу (нації). Національний інстинкт народу відчував у могилах своїх предків ДЖЕРЕЛО СВОЄЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ СИЛИ.

.."Високії ті могили - свідки слави, дідівщини..де легло спочити козацкее біле тіло"..."ревуть пороги і могили-гори там, де родилася, гарцювала козацкая воля" .. "серце рвалось, сміялося, виливало мову..за степи та за могили .. "співай же їм, мій голубе, про Січ, про могили: яку, коли насипано, кого положили" .."щоб розкрилися високі могили перед вашими очима"..."дивися, дитино, усі ті могили начинено туго - оце ВОЛЯ СПИТЬ" ..."ех, якби-то знайшли

---

*) Москвини це розуміли ще 1847 року, і тим-то вже тоді намагалися знищити його ідейно, духово.

**) Слово 'могила' зустрічаємо в "Кобзарі" 50 разів.

що там поховали,не плакали б діти,мати б не журилась".

Великий Тарас - як і наш нарід - відчував,розумів одну з найбільших таємниць Життя.Життя мертвих-живих-ненароджених,с.т.ЖИТТЯ НАЦІЇ. Розумів таємницю СИЛИ нації - отой глибокий ЗМІСТ культу нації.Культ бо нації є другим по набоженству джерелом сили народу. Національні бо традиції дають народові непереможну силу витримати ворожий духовий,ідейний,культурний наступ на націю.

Наші історичні вороги: Москвини, Поляки,Німці,Жиди всіма способами намагалися відірвати Українців від цього животворчого ДЖЕРЕЛА нашої СИЛИ.Та,майже до XX ст.хоч і малою іскрою,проте ще жевріє в українській провідній верстві національних ДУХ.Шойно в другій половині XIX ст.а понадто в XX ст. пощастило (*) Московщині задурманити розум і отруїти душу нашої інтелігенції московським т.зв."соціялізмом". Так найпідліший ворог України відірвав нашу інтелігенцію від джерела її сили - від українського національного ДУХУ,а тим і від українського народу.

Та,Москвини переочили українське селянство (**).Не знаючи сили його національного духу, гадали,що захоплять українське селянство своїми московськими ідеями так же легко, як захопили московське.З жахом побачили 1917 року,що помилилися.

У Березні 1917 року горстка українського студенства закликала Українців у Києві до походу вулицями,щоби показати силу Українців у Києві. Київ був тоді чи не найбільше змосковщеним містом, і старші Українці гадали,що національно несвідомий нарід (міщухи) не вийде,і спроба закінчиться жалюгідним соромом.

На той заклик вийшло на вулицю понад 100.000 "несвідомих" київських міщан з образами Т.Шевченка і зі жовтоблакитними прапорами (а не з черовними та К.Марксом,як було в Московщині). Співали лише українських пісень,а найбільше і найурочистіше "Заповіт".

І навіть поза Україною показував український нарід свою національну свідомість.У московських (ворожих Україні) часописях читаємо про український похід у Петербурзі: "Одразу з на початку революції,с.т.23-III-1917 Українці в Петербурзі святкували звільнення України.У величезному Казанському соборі відслужили панахіду по Тарасові.Прийшло понад 20.000 люду зі жовтоблакитними стрічками на грудях. По панахіді вишикувалися, і пішли до Таврійського палацу висловити урядові домагання України.На чолі походу їхали кубанські козаки з прапорами і бунчуками Гетьманщини XVII-XVIII ст.що їх забрали з музею.За ними йшли у зразковому військовому ладі Українці - вояки Петербурзької залоги - зі жовтоблакитними прапорами. За ними йшли тисячі невійськових. Всі співали українських національних пісень та Шевченковий "Заповіт". Упорядкованість,лад були такі досконалі, що Москвини не вірили своїм очам. А вже направду отетерили,почувши від учасників походу якись нові,незнані Москвинам,слова: 'Україна', 'Українці', 'український'.

Такі національні українські походи були 1917 року по всій Україні і навіть в українських осадах в Сибіру.

---

*) Знайшовся яничар М.Драгоманов.

**) По 1917 році ту помилку намагаються виправити.

Українська інтелігенція ніяк не могла зрозуміти: звідки взялася ця національна свідомість українського народу? Мало розуміє це і тепер, бо думає, що український простий народ національно усвідомився з Шевченкового "Кобзаря". Невігласи думають, що Тарасові слова: "Спасибі, дідусю, що ти заховав у голові столітній ту славу козачу, а я її онукам тепер розказав" стосуються лише одної його поеми "Гайдамаки". Небораки не розуміють, що ті його слова стосуються всього "Кобзаря". Не розуміють, що устами Великого Тараса мовить сам український нарід. Не розуміють, що ідеї та ідеали "Кобзаря" - це ідеї та ідеали не геніяльного Тараса, але його геніяльного народу. Народу, що своєю душею та серцем "знав" далеко ліпше за вчених істориків ЩО поховано в козацьких могилах. Тому-то іскра з тих могил вибухнула 1917 року таким величезним подум'ям, що спалило на віки вічні всі старшобратські теорії. УКРАЇНСЬКИЙ НАРІД ЗНАЙШОВ, ЩО ПЕРЕХОВУВАЛОСЯ В КОЗАЦЬКИХ МОГИЛАХ.

"Воскресають лише там, де є могили" - каже Ф. Ніцше. Так! У нас від могил Трипільців зперед три тисячі років до могил УПА-івців XX ст.

Імперський міністер граф А. Орлоф у своєму звіті цареві радив 1847 року покарати Т. Шевченка якнайтяжче, бо він може стати батьком української незалежної держави. Перебравши 1917 р. імперську владу, московська "демократія" перебрала і обов'язок дбати про неподільність імперії. Та "демократія" побачила 1917 р. що віщування далекозорого А. Орлова вже здійснюється. Скаженіючи від люті і переляку, кинулася та "демократія" кінчати, нескінчене аристократією, нищення Т. Шевченка. Завоювавши 1918 р. Україну, московська "демократія" дерла, палила "Кобзарі" та образи Т. Шевченка, і розстрілювала кожного, хто їх мав. За один лише тиждень у Лютому 1918 року в одному лише Києві постріляла кілька тисяч власників "Кобзаря" чи образу Т. Шевченка. По всій Україні постріляла кількадесят тисяч таких 'мазепінцоф'.

Українське селянство відповіло зброєю. Вся Україна горіла в пожежах повстань. 'Савєтская' влада боялася висунути носа з більших міст. Московщина голодувала без української пшениці і мерзла без українського вугілля. Заходила небезпека 'савєтской' владі від голодних і холодних Москвинів у самій Московщині. Н. Ленін пригадав заповіт своє цариці Єкатеріни II, що нищити все українське нараз - - небезпечно. І він не гаючись дав наказ своїм "асадіть шаґ назад", щоби потім можна було б зробити "два шаґа вперьот", пояснюючи, що "сілаю україноф нє вазмьом, но только разлостім" (*). І задля того 'одного шаґу назад' знайшов формула: 'Соціялістичний зміст в українській формі", а в перекладі на людську мову: 'Московський зміст в в українській формі'.

Отже, коли несила 'васпрєтіть, спаліть, растрєлять', то треба вжити сторіччями випробуваного шахрайства - привласнити, примосковщити. І проголосили Т. Шевченка москволюбом, безбожником, соціялістом. Та, показалося, що навіть та проклята українська форма пригадує Українцям про український зміст. Українці читають у "Кобзарі" більше, як 450 разів слова: Бог, Господь, Божий і силу силенну іншого

*) див. В. Леніна "Статьі і речі о Україне".

'опіума для народа'.Напр..."Молітесь Богові одному,і більше нікому не поклонітесь"."Образ Божий багном не скверніте"."Свою Україну любіть,за неї Господа моліть"..."А я тихо Богу помолюся"..."Боже, помоги нам встать на ката знову...Покарав Ти одну силу, покарай і другу,ще лютіщу"."Ми віремо Твоїй силі і Духу Святому"."На всім світі Твоя правда і воля святая"..."І сина Божого у плоті на тій Голгофі розп'яли, і Ти возстав од гроба, і слово правди понесли Твої Апостоли святії" і т.п.

Та,Українці читають ще щось далеко "гірше".Читають 100% 'сепаратістическую контрреволюцію'.Читають,що Бог покарав навіть немовля українське за те, що воно несвідомо усміхнулося московській цариці.Читають,що Бог покарав дівчину,яка напоїла коня "того Первого,що розпинав Україну". Читають про "високії ті могили" і що в них заховано.Читають про"славно лицарство, споборників святої волі у норах,без дна глибоких,у Сибіру", про "праведних гетьманів і де їх могили,що кат нищить".

Читач в УРСР дивиться на свої діти і читає в "Кобзарі":... "Виростають нехрищенні козацькії діти; кохаються невінчані; без попа ховають; запродана жидам віра; в церкву не пускають",а "люди мруть,конають в тюрмах,голі,босі".Читають і перехвалку ворони.."І я люта,а того не зумію,що москалі в Україні діють".

Дивляться Українці в СССР навколо і читають в "Кобзарі" про "политих московською блекотою,з кокардами на лобі, землячків", які "з чужого поля в Україну принесли великих слів велику силу і більше нічого, замість 'вчитися' шоб мудрість була своя",а не "просвещать савременими аґнямі".Читають і про пораду Москвинів Тарасові:"співати про Матрьошу,про Паращу нашу",і читають відповідь Тарасову:"Вмію та не хочу", бо "розумне ваше слово брехнею підбите". Читають Українці в УРСР у "Кобзарі",що колись "довго,довго кров степами текла,червоніла.І день і ніч - ґвалт,гармати; земля стогне,гнеться; сумно,страшно,а згадаєш - серце усміхнеться". Читають це, і згадують 1917-25 роки з їх загравами повстанських пожеж і тисячами зрубаних московських (і жидівських) голів і з тодішнім гаслом "У своїй хаті, своя правда і воля святая".Нарешті, читають заповіт свого національного Пророка:"Вставайте і ворожою злою кров'ю волю окропіте".

Багато,дуже багато прочитали і читають у "Кобзарі" 'контрреволюції,сепаратізма, мазепінства' щасливі громадяни УРСР. Читають,і порівнюють із життям УРСР. Порівнюють і роблять свої висновки.Такі самі,як ми тут.

Чому ж Московщина дозволила таке величезне джерело українського 'шовінізма'? Чому не попалила всіх "Кобзарів"? Чому не прголосила Т.Шевченка наймитом буржуазії, куркулем,фашістом,ворогом українського народу?

Пробувала таке.Попеклась. Попікшись, пробує пошахрайничати, спотворити,змосковщити "Кобзар".Викинула з "Кобзаря",не дозволила друкувати: "Розриту могилу","Чигирин","Великий льох","Якби ти,Богдане, п'яний", "Стоїть в с. Суботові","Заступила чорна хмара", "Іржавець" і т.п. Але в Україні було багато "Кобзарів" старих видань, в яких ці надруковані. Отже, не надрукувавши вищезгаданих,

звернула людям увагу: що саме пече Московщину. Ці, не надруковані поширювалися по всій Україні таємно, переписані рукою. І поширювала їх молодь. Вона ж і робила свої власні висновки з факту, що їх заборонено, пригадуючи такі самі заборони монархічної Московщини.

Так знову попеклася. Примушена була друкувати, шахрайнюючи шомога. Надто пече Москвинів Шевченкові слова: Московщина, москаль, московський. Всюди, де могли вони замінювали їх на 'земля царская', пан, панський, цар, царський і т.п. Про підробку (фальшування) перекладу "Кобзаря" ми вже згадували.

Московщина попекла свої загарбницькі руки на Великому Тарасові так боляче, що з переляку кинулася нагвалт ставити йому пам'ятники. Наказала 1920 р. поставити в Київі його погруддя. Та, Москвин не був би Москвином, якби не намагався сплюгавити українські національні святощі. Хоч і були добрі українські різьб'ярі, проте Московщина доручили вирізьблити жидові М. Краткові. Він на глум зробив дуже велику голову на дуже малому погрудді. А щоби ще більше поглумитися, Москов на наказала стягнути з підніжжя (дуже низенького) статую св. Ольги, а на тому низенькому підніжжю поставити велику Тарасову голову на маленькому погрудді. Іншими словами - поставила карикатуру.

Ще 1917 року Українці поставили в Києві (на Олександрійському майдані) гіпсове погруддя Т. Шевченка (вирізьбив М. Балавенський) Захопивши 1919 р. Київ, Москвини-монархісти зрубали шаблями голову з того погруддя. А ще перед 1917 роком Н. Антокольський вирізьбив утяту голову Івана Христителя на полумиску (тарілі). Тож і Українці ту утяту гіпсову Тарасову голову поклали на полумисок і виставили в музеї. Коли москвини-соціялісти (бальшевікі) знову захопили Київ, то вони зі скаженною люттю знищили її цілковито. Як бачимо, ненавидили Т. Шевченка і монархісти і соціялісти московські.

Таке дике нищення - ЖИВОГО в душі і серці українського народу - Мойсея України роздмухувало вогонь ненависти Українців до Московщини і всього московського. Український націоналізм ширився і міцнів. Щоби якось укоськати Україну, Московщина на ґвалт поставила памятник Архітекторові Української Самостійної Держави в серці Московщини - в Москві. Обурені таким 'хахлацкім' поличником самій 'матушке Маскве', здивовані Москвини питали самих себе: "Яким чином могло таке статися? Та ж московські патріоти і державники: цар Нікалай І, міністри Б. Уваров, А. Орлоф, Л. Дубельт вкоротили віку цьому ворогові Московщини і всього московського, цьому запеклому самостійникові. А ми, сучасні нікалаї, уварови, орлови своїми руками поставили тому зрадникові 'єдіной-нєдєлімой' пам'ятник в самій нашій національній столиці. А ми ж, московська демократія є далеко більшими патріотами, ніж була наша аристократія. Що ж примусило нас зрадити наш найвищий ідеал"?

Лютуючи зі своєї несили знищити "Кобзаря", Московщина всіма способами намагається захитати повагу Українців до їхнього Мойсея, Та, дикунському московському розумові несила збагнути нічого, чого нема в його дикунському світогляді. Отже Москвини доводять (як завжди пером яничар), що Т. Шевченко був такий дурний, що вірив у Бога, був такий назадник (реакціонер), що прославляв куркульство (Козач-

чину) та гнобителів гетьманів; мав селянську простацьку вдачу з дрібно-власницьким світоглядом та ідеалами; навіть не був соціялістом,хоч був кріпаком. А найбільша його дурнота - це його вузький шовінізм (*). Ідеї Т.Шевченка є позаду,відстали від сучасного життя на ціле сторіччя.А ввесь світ іде вперед,і не буде завертати назад до Шевченкових перестарілих ідей" (**).

Та,"демократическая" Московщина і тут нічого свого,нового не написала (пером яничар),але лише повторює свою монархічну,яка також пером яничара писала те самісіньке сто років тому (***).

А як дивиться на Т.Шевченка українська молодь (що народилася по 1917 році) викована Москвинами,видко з таких фактів.

На святі 150-ої річниці народження Т.Шевченка в Києві промовляли 30 промовців. Всі говорили про комунізм, про московські добродійства Україні, про братерство і т.п. З них усіх єдиний уповноважений польських письменників Я.Івашкевіч ані словечком про таке не згадав.Натомість він говорив про СВІТОВУ ВЕЛИЧ Т.Шевченка,і зацитував слова І.Франка: "Я син народу, що вгору йде,хоч був запертий в льох. Я є пролог, не епілог". Я.Івашкевіч також сказав:"Ми дивимось на Тараса Шевченка і на його творчість,як на пролог нового,вільного життя,а не як на епілог.Багато не сповнених ще спільних завдань єднає український нарід із польським".

Навіть московські часописи не могли сховати факту і примушені були написати, що що промову Я.Івашкевіча слухачі оплескували божевільно бурхливо (4),а всі інші дуже холодно.Всі часописи УРСР не надрукували цієї промови Я.Івашкевіча,хоч надрукували інші 29.

Монархічна Московщина не дозволяла святкувати Шевченківські роковини.Хитріша "демократічна" дозволяє,лише дуже пильнує,щоб те святкування не підносилося вище за хахлацьке скигління над покриткою Катериною,понад малоросійські тужливі пісні та гопак з горілкою та ковбасою. Впорядчики мусять заздалегідь подати до НКВД докладний програм та відпис промов з прізвищами промовців.

Нещодавно на одному такому святкованні студент так добре виголошував (деклямував) вірші Т.Шевченка,що його викликали виголошувати понад програм. Він виголосив понад програм "Великий Льох". Слухачі завмерли,слухаючи. Коли він скінчив,то вибухли такі божевільно бурхливі оплески,що присутні НКВД-істи побоялися ув'язнити там же того студента за недозволений вірш.

Наш нарід читає свою національну Євангелію "Кобзаря" не через 'савременние' окуляри,як наша інтелігенція,але читає своїм споконвічно християнською душею і українським серцем. А душа та серце

---

*)Т.Шевченко писав 30-IX-1842 до Я.Кухаренка:"Переписав оце свою "Слепую" та й плачу над нею; який мене чорт спіткав, що я оце сповідаюся кацапам черствим кацапським словом. Не хочеться,дуже не хочеться дрюкувати "Слепую"але вже не маю над нею волі".

**) див.Є.Шабльовський."Т.Г.Шевченко".

***) див.М.Драгоманов."Шевченко,українофіли і соціялізм".

4) Кожний слухач знав,що присутні НКВД записували його 'буржуазний' (с.т.український) націоналізм.

ліпше за всі розуми, знаходять правдивий шлях свого народу, речником якого був, є і буде, поки Україна Україною, Тарас Великий. Пророк і Володар України. Ось в чому криється таємниця його непереможної сили в Україні. Його сила непереможна! Його сила завелика всім об'єднаним, зовнішім і домашнім ворогам українського народу, разом із світовою Мафією. Завелика, бо "не скуєш душі живої". Душі народу найстаршого в Европі. Народу, що тисячоріччями БОРОВСЯ з Духом Зла, Ненависти, Руїни, Крови. Народу, що колись випереджував всю Західню Европу на шляху цивілізації, а тепер випереджує на шляху духового відродження Людства й ідеалу християнської Людини. Випереджує покищо ідейно, духово, а це ж НАЙГОЛОВНІШЕ, бо людське фізичне життя є лише наслідком духового. Наслідком, бо ж ДУХ ЖИВОТВОРИТЬ.

******

Естетичне відчуття є конечною передумовою творчости. Естетичне відчуття веде людину в глибочину духового життя, спонукує творчі задуми, відкриває далекі обрії. Людина шукає в естетиці не матеріяльної користі, але душевну насолоду. Що блище стоїть людина безпосередньо до природи, то глибше відчуває її красу, і то більше природа ушляхетнює людину.

Мало є народів у світі, які пов'язані з природою духово так близько, як нарід український. Всі чужинці, які відвідували Україну за всі сторіччя, одностайно свідчать, що надзвичайно глибоке відчуття краси в Українців виявляється в усьому їхньому особистому і громадському житті. Від матеріяльних виявів (вишивки, квіти навколо хати і в хаті тощо) до духових (мораль, пісні, набоженство). Зокрема у своїй пісні Українець виявив найяскравіше все багатство своєї душі і культури.

Всі чуженецькі музичні знавці подивляють і підкреслюють величезну силу творчого генія українського народу, що виявляється в українській пісні і в мові. Українська пісня і мова показує надзвичайно взнеслі етичні почування українського народу і надзвичайно глибоке мистецтво звука і слова.

Німецький перекладач українських народних пісень писав: "Створити аж такі досконалі у всьому пісні міг лише нарід надзвичайно високої культури" (*).

Інший перекладач пише: "Я перекладаю українські пісні вже багато років, проте, коли бачу новий збірник їх, то вони знову поривають всю мою душу. Українська народня пісня перевищує пісні інших народів своїм поетичним, етичним багатством і глибочиною почуття. На українському культурно багатющому ґрунті виростає й українська література. Той ґрунт дає їй власні соки і такі поживні, що створилася така багата, така самобутня, самостійна література, якою московська ніколи не була і не є досі"...

.. "Українські народні пісні показують: яка-то величезна поетична сила є в українській народній душі. Українська література також має ту силу, що вона корениться в українській народній пісні стоїть на ній, зберігаючи її силу та глибочінь і додаючи ще чари

---

*) F.Bodenstedt."Die poetische Ukraine".

великої особистости" (*).

Всі музичні критики,всі мовознавці,всі літературознавці всіх народів (крім московського) оцінюють дуже високо музичні,етичні, естетичні,літературні властивості українських пісень,музики,переказів,казок,приповідок. Всі вони запевняють, що це українське багатство є невичерпальною криницею світових культурних музичних і мовних скарбів людства. І справді,німецькі композитори світової слави:Й.Бах,К.Вебер,Ф.Шуберт,Ф.Ліст,В.Моцарт, Л.Бетговен використовували мелодії українських пісень у своїх творах (**).Л.Бетовен приятелював у Відні зі знавцем української народньої пісні графом А.Розумовським,і від нього записав чимало українських пісень.

Знавець польської поезії ставить українську пісню далеко вище за польську, бо - каже він - в українській пісні нема нещирости,штучности,що їх досить часто чути в піснях польських (***).

Хоч Поляки є великими шовіністами,і мають Українців за бидло, проте навіть і вони визнають,що українська пісня далеко перевищує польську (4).

Польський літературознавець М.Якубець пише:"Українські народні пісні були зразками деяким польським поетам XVIII ст.

Польський критик М.Грабовскі казав,що українська пісня - це одно з найбагатших джерел поезії всього світу.

Польський письменнкик А.Мішкевіч,викладаючи в паризькому університеті слов'янську літературу, казав,що Україна є невичерпальним джерелом ліричної поезії, і українські пісні поширюються по всій Слов'яншині.

Німецький літературознавець і поет має українську пісенну поезію за найвищу не лише у всій Слов'яншині, але й у всьому світі (5).Чеський мовознавець Ян Благослав писав ще в XVI ст.у своїй граматиці чеської мови,що українська мова є надзвичайно багатюща, милозвучна,гнучка.

Німецький критик сто років тому писав:"Українська мова має гармонійність і м'якість найвищу з усіх слов'янських мов,і тому з них усіх найліпше надається до співу і музики.Українська народня поезія - найбагатша в Европі, Вона має величезні,невичерпальні скарби; має найвищий поетичний розмах та яскравість вислову; має в собі щось дуже високе,на що нема назви в людській мові" (6).

Німець А.Мавриціус переклав і видав 1841 року збірку українських пісень (7).

Француз А.Рамбо дуже захоплювався українською піснею,і поширював її у Франції в XIX ст.в перекладі на французьку мову.

**) Московщина фактично забороняє українським композиторам в СССР використовувати українські народні пісні у своїх творах.Натомість наказує використовувати московські.

*) V.Frantzos."Die Kleinrussen und ihre Sönger".

***) A.Brukner."Pamietniki literackie".

4) див. I.Krzyzanowski."Paralele".

5)див. F.Bodenstadt.ib.

6) J.Jahrgang."Slawische Blätter".VI-1865.

7) A.Mauritius."Ukrainische Lieder".

Українська пісня "Їхав козак за Дунай" під назвою "L' adieu des fiances" (Прощання з нареченою) поширена у Франції,і війшла до збірки французьких нардних пісень. Цю пісню залюбки співають німецькою мовою (змінивши деякі слова) німецькі селяни і військо. Звичайно,не знаючи її походження,мають за німецьку пісню. У Франції та в Німеччині співають також "Ой не ходи, Грицю", "Реве та стогне Дніпро широкий" та інші.

Данський міністер освіти Ю.Бомґольт відвідав 1956 року Київ. Він казав,що в Данії співають чимало українських пісень данською мовою,не знаючи, що вони українські. Крім того в Данії є хор, що складається зі самих Данців. Той хор під батутою Др.М.Антоновича співає українських пісень по всій Европі.

Україна була вислала 1920 року у світ свою Державну Капелу (хор) з диригентом Олександром Кошицем. Та капела співала в:Німеччині,Швайцарії,Чехії,Франції,Голяндії,Бельгії,Англії,ЗАС,Канаді. Співала лише українських народних пісень,але чужинці не вірили,що вони народні,а думали,що створені великими вченими композиторами. Поїздка тої капели обернулася в неймовірно величезний трюмф української не лише пісні,але й культури.Всі музичні критики,а між ними і політично неприхильні до України,не знаходили похвальних слів висловити своє захоплення (*).Ось кілька прикладів.

"Багатшу українську пісню зродила,багатша на герої та на події,історія України.Тому-то українські пісні є нерозривною частиною всього життя Українців. Українська пісня живе в народі і з народом. І український нарід живе своєю піснею. Українська пісня зродилася в боях за волю,і тим-то в українській пісні є так багато великих,взнеслих поривів до волі" (**).

"Всю незрівняльну,магічну красу української пісні міг створити лише великий,дуже старої і глибокої культури народ і то довгими сторіччями.В тому і є непереможна,всевладна сила, божественна музичність української пісні і мови.Тому,що українська пісня і мова є твором дуже старого і дуже культурного народу - звучить у них велич взнеслих ідей і тисячорічна глибочина людського почуття.А це не може не захопити навіть і неукраїнську душу"(***).

Чеський композитор В.Балтазар пише:"Господь охоронив Україну від облудної новітньої музики.Вислухавши новітню европейську музику,а по ній українську народню пісню - це так,як вийти зі затруєної пахощами міської світлиці на свіже,чисте лісове повітря.Композитори всього світу можуть знайти багатші музичні перлинки в українській народній пісні.Українські народні пісні - це невичерпальна криниця музичних перлин,що їх вистачить композиторам усього світу" (4).

Ані одного доброго слова про московську народню пісню не знайдемо в усій европейській літературі. А коли й трапляється,то

---

*)див.Л.Безручко."З піснею по світах",О.Кошиць."З піснею через світ".

**) "Berliner Tageblatt" 30-IV-1920.

***) "Free Press" 1-X-1920.Winnipeg.

4) див."Вітчизна" XI-1958.

виявляється,що Москвини подавали Европейцям українські пісні під назвою'русскіх'. А кпин та огиду до московської народньої пісні можна знайти чимало,і то не лише в чуженецькій літературі,але навіть і в московській.Напр.пише Москвин:"Якби ми оцінювали моральні ідеали московського народу за піснями,що їх він створив,то ... жах! Прочитайте етнографічну збірку 'великарускіх народних песней' (*).

Тут доречно буде вказати на приклад духової близости українського народу до Т.Шевченка. Ще до 1917 року співали по селах пісень зі словами з "Кобзаря" і мелодією укладеною невідомими селянами.Напр."Реве та стогне","Тече вода в сине море","Нашо мені чорні брови","Ой одна я одна","Ой люлі,люлі,моя дитино" та інші.

Навіть Німець побачив,що " Шевченкова муза - це поетичні скарби української народньої душі.Тим-то Т.Шевченко - невмируший. Його поетичної сили та глибочини не перевищує жодний слов'янський поет" (**).

Чи московський народ уклав хоч одну пісню зі словами своїх поетів? А ось приклад "благотворнава вліянія" того народу.

Українське село не було змосковщене до 1917 року,і тому стало основою і джерелом протимосковських сил. Щоби знищити те загрозливе джерело, Московщина взялася по 1917 році москвщити наше село якмога швидче і більше.Тепер у сільських школах навчають московської мови,московських пісень.З пісень,що їх надає радіо - 75% московські.У кожному українському селі тепер кілька - а у великих кількадесят - чистокровних Москвинів, що їх прислала Московщина пильнувати 'мазепинців','петлюрівців','бандерівців','буржуазних (серед зголочених селян) націоналістів'. І справді пильнують.Напр. коли сільські книгозбірні (клюби) замовляють україномовні (навіть в московським змістом) книжки,журнали,часописи, то одержують москвомовні. Про таке пишуть україномовні часописи УРСР. А вони пишуть про факти московщення лише тоді,коли їх так багато, що годі закрити. Тоді уряд СССР наказує часописям писати про них,щоб люди не думали,що це він - уряд СССР - наказує таке робити,а мовляв,це - зловживання місцевої, української влади, отже винен уряд УРСР, що допускає такі зловживання. А уряд же УРСР складається з Українців,а не з Москвинів.

Московщення українського села йде повною парою.А що тепер по українських селах є багато молодої інтелігенції, що її Московщина не допустила до вищих шкіл,то наше село добре розуміє ХТО москвщить. І наши селяни борються проти московщення. За 50 років свого панування московська "демократія" не змогла змосковщити української пісні по селах.Народознавець (етнограф) Гнат Танцора збирав від 1920 року пісні по селах.Він назбирав: українських 2.157,московських - 135,польських - 20,'совєтскіх' - 103.

******

Сто років тому московський націоналіст М.Катков писав:"Польська революція є дрібницею, порівнюючи її до українського національного руху.Польська бо революція може відірвати від імперії ли-

---

*) А.Масаінов. там-же.

**) V. FRANTZOS, "Die KLEINERUSSEN UND IHRE SÄNGER."

ше один край (Польщу),а втрата України - це кінець московської імперії" (*).А німецький політик і міністер казав: "Хто має Київ, той переможе московську імперію" (**).

Московщина знає,що тепер перемогає у війні не сила атомової зброї,але сила яка не дозволяє вжити будь-яку зброю.Ця - сильніша за атомову - сила називається 'п'ята', а понадто 'шоста колона' у ворожій державі. Московщина має такі свої в усьому світі, а найбільші і найсильніші - в ЗАС.А не розпочала ще Московщина третьої світової війни не тому,що боїться атомової могутности ЗАС, як дурять Янкі себе і світ,але тому,що боїться іншої сили. І сама Московщина вказала пальцем на ту силу.

Вся величезна пропагандивна московська машина денно і ночно роками кричить, що всі держави, всього світу разом не переможуть СССР, якщо буде єдність і дружба народів СССР. І та ж московська пропаганда від Переяслова 1654 року по сьогодня закликає (навіть і Українців)вигублювати: 'ізменікоф,сепаратістоф,мазепінцоф,петлюровцоф,бандеровцоф' (***). Іншими словами - Московщина боїться їх більше,як всіх держав разом.Боїться націоналізму поневолених нею народів,на чолі з найбільшим - українським. Отже,видається,що Україна є сильніша за всі світові потуги разом.Диво дивнеє!

Так! Диво дивнеє тим,хто не знає українського народу. Диво дивнеє тим,хто не знає джерела сили українського народу.Про це ми писали в іншій нашій розвідці (4),а тут скажемо лише кілька слів.

Чехи є москволюбами і тому не люблять Українців за їхне москвожерство.Проте,чеський науковець науково безбічно (безстороньо) писав,що українська народня творчість (фолкльор),а понадто пісні, вражають своєю надзвичайною моральною чистотою,високим ідеалізмом, глибочиною думки,духовою красою взагалі.Він каже,що таке міг створити лише нарід дуже високої і дуже старої культури і дуже глибокого християнського світогляду (5).

Навіть україножер М.Горькій писав:"Я перейшов пішки всю нашу землю від чорноморського степу до біломорської північної тундри, отже знаю її добре....Душа Українця росте і купається в яскравих, горячих промінях південного сонця,а Москвин все своє життя живе в сутінках та холоді північних лісів. Отже,природно душа Москвина є не лише іншою за українську,але й цілковито противною. Українська багатюща природа,ласкаве,погідне небо,яскраве горяче сонце,повний піснями степ,тепле,прекрасне море - надали українській душі більше струн, більше барв, більше інших душевних багатств,ніж бідна сумна,гола природа Московщини дала душі Москвина.Отже,природно,що багатюща українська душа створила багатющу українську культуру,

---

*) див. A.Schmidt."Ukraine land der Zukunft".

**) P.Rohrbach."Weltpolitischen Wanderbuch".

***) Жодний Москвин не назвав український визвольний рух 'українським',а завжди називає вищенаведеними прикладками, щоб показати,що він не є рухом українського народу,а лише зрадою (українського народу) запроданців-провідників.

4) П.Штепа."Українець а Москвин".

5) див. L.Niederle."Puvod a počatky slovanu vychodnich".

переповнену красою,світлом, теплом,радістю,вольнолюбністю,згармонізованої ріжноманітности.Велика українська душе дала високий злет творчій думці та широчину погляду на всесвіт. Безперечно, культура українського народу далеко перевищує культуру московського народу.Москвин і Українець,маючи цілковито інакші (навіть противні) вдачі (психіки),цілковито інакші світогляди,природно не можуть мати однакового громадського ладу.Це доведуть вам науково: народознавець, мовознавець,культурознавець, психолог,господарник, політик і дослідник набоженства" (*).

Та,так вихваляював він Українців лише тоді, коли Україна сиділа на історичному возі,а Московщина лежала,побита під возом. Коли 1917-19 рр.Українська Самостійна Держава мала на московсько-українському кордоні гармати спрямовані на Московщину, безсила,голодна-холодна Московщина благала Україну продати пшениці та вугілля.А коли історичне щастя обернулося у противний бік,коли Московщина загарбала Україну, грабувала її і розстрілювала Українців тисячами,то тоді М.Горькій заспівав інакшої. Як ми вже згадували, казав Українцям:"Коли ворог (с.т.Україна П.Ш.) не піддається,то його винищують".

******

Ми вже згадували,що український нарід має рільничу культуру. А притаманими властивостями її є: глибока любов до матері-землі, розуміння законів природи, любов до її краси, а звідці - подив і віра у премудрість її Творця.Філософія і набоженство Любови (**). Всі ці властивості є первнями Християнства. Отже,християнська духовість Українців народилася, розвивалася і зміцнювалася разом з народженням і розвитком українського народу довгі тисячоріччя перед охрищенням України.А наука про спадковість (генетика)вчить,що споріднені властивості зливаються в одне гармонійне ціле дуже легко і назавжди.І справді,Християнство дуже легко і швидко поширилося по всій Україні без примусу,як було в інших народів."Українці ще від передісторичних часів відчували і вірили в містичний зв'язок людини з Богом і з усім всесвітом. Зв'язок дуже близький, рідний,душевний,що спонукав Українця до чинної участи в Богослужбі; що наповнював Українця вірою у вартість і красу життя; що робив Українця життерадісним (оптимістом)" (***).

Наука про спадковість учить,що люди успадковують від своїх батьків, дідів,прадідів не лише фізичні властивості, але також і духові (4). Передавані з покоління в покоління через десятки,сотки поколінь,ті властивості набувають незнищимої сили. Це і бачимо в усій українській історії. Українська - фактично християнська - культура зародилася яких 5.000 років тому. З того часу по сьогод-

---

*) переказ з М.Горькій."Полное сабраніе сачіненій".

**) Грецькі історики Прокопій та Маврикій писали І.400 років тому про наших прапредків:"Анти мають вдачу привітну,ласкаву, ширу,м'якосердечну і поетичну. А разом з тим вони вперті і незгідливі".

***) А.Річинський."Проблеми української релігійної свідомости".

4) F.A.Woods."Mental and Moral Heredity".

нішній день,безупинна боротьба з противними культурами (Азіятів) зміцнювала українську духовість.А ще Наполеон казав,що вислід бою (боротьби) визначає не зброя і не рука, яка ту зброю тримає, але той ДУХ,що керує рукою.

Азійські орди,що заливали сторіччями Україну,нищили все на своєму шляху, Та,всі вони разом не знищили за 400 років і одної десятої того,що знищила в Україні "демократична" Московщина за 40 років.За всю історію Християнства (майже 2.000 років) всі деспоти всіх земель не вигубили і одної десятої тої кількости християн, священиків, що їх вигубила Московщина за 20 років у СССР.У жодній країні світу ніхто не зруйнував за 100 років стільки церков, як Московщина в Україні за 10 років.

Щогірше! - Всі оті Гуни,Монголи,Татари та інші дикуни руйнували лише будинки-церкви,щоб пограбувати з них срібло-золото.Ніхто з них ніколи і ніяк не чіпав людської ДУШІ підбитих народів. Московщина ж руйнує, грабує,опаскудює людські ДУШІ поневолених нею народів.І то науковими способами свого академіка проф.І.Павлова. Жодний нарід у світі не зазнав цього, направду сатанського, катування людської і народньої душі.Лише одна Україна пережила його.Щобільше!- Не лише пережила, не лише не піддалася тій сатанській силі,але й ПЕРЕМОГЛА її.Перелякана Московщина стократно лютіше посилила свій безбожницький заляк.Посилила,а "Ізвєстія" (6-X-1960),"Літературная Газєта" (15-X-1960) та інші часописи СССР повідомляють про великий ЗРІСТ ПОБОЖНОСТИ в Україні,про великі таємні (у лісі) християнські Богослужби. Щобільше! - "Комсомольці,навіть секретарі Комсомолу,ба навіть урядові безбожницькі намовлячі (агітатори) ходять до церкви на службу Божу; таємно беруть шлюб у священиків; таємно христять своїх дітей" (*).

Московська школа і література змосковщили українську інтелігенцію.Монархічна Московщина не закладала шкіл (московських) по селах,і українське селянство не змосковщилося.Село стало джерелом протимосковських сил. "Демократична" Московщина взялася нищити це джерело.Розуміючи вагу московської школи в Україні,вона повідкривала тисячі шкіл по селах. Але попередні криваві селянські повстання 1918-22 років проти Московщини показали,що московські школи в українських селах - це олива до вогню селянської ненависти до Московщини.Маючи кількасотрічний досвід у шахрайстві,підступі, Московщина знайшла вихід. Проголосила засаду: "соціялістичний (с.т.московський) зміст в українській формі". Вона повідкривала по українських селах школи, які московщать українською мовою,які виховують яничарів.Направду,геніяльний винахід московської "демократії". Ті школи мали своїм завданням виховувати перевертнів,яничар, Вони виховали кілька тисяч новітніх: кочубеїв,ґалаґанів,безбородьків,гоголів,короленків,але ці тисячі складають менше,як один відсоток селянської інтелігенції.

Глибока і непохитна мораль української селянської родини,пошана дітей до батьків, любов батьків до своїх дітей,прапрадівські національні традиції, а понад усе успадкований від прапредків не-

*)"Правда України" 24-VIII-1962.

похитний ідеалістичний світогляд і духовість та глибока християнська побожність все це охоронило наших селянських дітей від московської отрути. Духово вони не змосковщилися. Змосковщилися лише фізично, с.т.мовно та щоденною поведінкою. Лише зовнішнє, поверхове і минеться у вільній Україні. Це і довели 1941-45 рр. Тоді десятки тисяч українських комсомольців стали побожними українськими націоналістами, і поклали своє життя в лавах УПА за українську самостійну державу. Поклали, бо ж вони були не лише фізичні, але й духові діти своїх батьків, про яких з пекучою ненавистю пише Москвин, учасник війни з українськими повстанцями, таке:

"Переяслів, Канів, Тараща, Золотоноша (*). Тут всі були непровинні. як немовлята, і не знають нічого, як пень у лісі. Ватажок опришків Зелений? - Про такого не чули. Жовтоблакитні зграї? - Таких зроду тут не було. Хитрі пики, уникаючий погляд, лукава, швидка як блискавка, усмішка. Ріж на шматки - нічого не дізнаєшся.... Сумирний вишневий рай, селянська добродушність, тиша і сон у білих хатках, дівчата за тином, воли біля риплячих журавель - все це було личинство. За цими лаштунками крилося щось цілковито інакше, як те селянське життя. Обріз та ручна граната ховалися під спідницею української красуні. За селянською гостинністю відчувалася жадоба помсти і заграва повстанських пожеж ... Ні! Рубай! Розпеченим залізом випекай випалюй, винищуй із корнем, із насінням цю розпрокляту хахлацьку породу" (**).

Українські комуністи вже 1918 року побачили, що московські комуністи тримаються старої монархічної засади: "Не било, не і бить не может нікакой (навіть комуністичної П.Ш.) України". "Міністер" 'савєтскій' української республіки Василь Шахрай на власному досвіді переконався, що він не є ніяким міністром, а лише - московським попихачем, ступайком. Проте, будучи духовим рабом Московщини, він не зробив з того такого висновку, який робили колись його, духово вільні, предки - Запорожці. Найбільше, на що він спромігся - це написати книжку ("Революція на Україні"), якою намагався переконати північну гієну, що її здоров'ячку пошкодить їсти південних овець. Не переконавши, він - разом з С.Мазлаком - написали другу ("До хвилі"), в якій закидали московським комуністам шовінізм та загарбництво, і доводили право України мати свою самостійну радянську республіку та свою незалежну від Москви комуністичну партію. А коли ЦК КПУ опинився 1919 року на вигнанні у Москві, то В. Ленін наказав йому розв'язатися. Що він і зробив.

Таке поступування обурило навіть комуністів-українців. На їхній нараді в Гомелі Юрій Лапчинський обґрунтував вимогу унезалежнити КПУ від Москви, відновити (знищене перед тим) українське радянське військо, створити українську радянську республіку лише у федеративному зв'язку з Московщиною. До цих вимог приєдналися українські ліві соціялісти, т.зв. 'боботьбісти'.

Саме тоді точилася кривава війна УНР за державну незалежність України. Заходила небезпека, що підпора Московщини в Україні,

---

*) Повстанський отаман Данило Терпило.

**) Є.Бражньов. "Зельоний шум".

українські комуністи та соціялісти прозріють,і відмовлять послугу своєму провідникові В.Ленінові,а приєднаються до УНР.Люто скрегочучи зубами,Московщина примушена була відновити "Уряд Української Радянської Республіки".А за першої ж нагоди вона вигубила: Ю.Лапчинського,В.Шахрая,С.Мазлака та їхніх однодумців.

Ми вже згадували: чому Московщина мусила проголосити "українізацію України".Самозрозуміло,всі Москвини в Україні,всіх політичних поглядів,ставили запеклий спротив українізації.Це викликало обурення навіть і у таких яничарів,як М.Скрипник.Провідні члени КПУ: О.Шумський,М.Волобуїв,М.Яворський,М.Хвильовий та інші наважилися виступити проти шовінізму московської"демократії".Почала хитатися підпора Московщини в Україні - КПУ.Селянський спротив 'саветской' владі був такий загрозливий,що та влада боялася показати свій ніс у селі.

Використовуючи це ослаблення московської влади в Україні, недобиті українські патріоти горячково кинулися до національної творчої праці. За жахливих матеріяльних обставин,голодні-холодні, під цівкою московської пістолі,вони виконали за несповна 10 років величезну національно-культурну працю. Працю на яку інші народи витратили десятки років за сприятливих обставин.Українська Академія Наук(*)розвинула величезну діяльність.Вона склала і видала 35 українських технічно-наукових словників.Надобре розпочала наукові досліди з усіх царин життя українського народу.Написали і видали майже всі українські шкільні книжки. Виходило десятки наукових, технічних, літературних, журналів українською мовою. Твердо ставали на ноги українські часописи,видавництва, український театр, українське шкільництво. Розбудовували українські музеї,упорядковували українські архіви. З'явилися десятки молодих українських науковців,письменників,мистців.Скинувши московські духові кайдани,старезна українська національна культура почала знову розквітати колишнім пишним квітом. А овочі були би тисячі новітніх: великих, середніх і менших шевченків, бортнянських, боровиковських, могил,хмелів, мазеп,святославів, володимирів. Примара відродження Києво-Руської імперії, з осадою Києва - Московщиною, здивувала і перелякала Московщину.

Перелякана Московщина,скаженіючи кинулася люто нищити всі квіти нашого національного відродження, заки вони ще не дали овочів. Вигубила 1933 року тисячі українських академіків,професорів, науковців,письменників,мистців, учителів, священиків,кооператорів і всіх інших творців української культури. Кинулася нищити саму основу української нації - наше селянство. Лише одного 1933 року вигубила голодомором 8.000.000 Українців.Але....

Вісім років пізніше(30-VI-1941) вся Україна почула радіо зі Львова,яке повідомляло,що відновлено Українську Самостійну Державу,що створено український,незалежний не від кого уряд на чолі з Ярославом Стецьком,і створено Українську Національну Раду.В Жовтні 1942 року воскрес Запорізький Лицарський Орден - Українська Повстанська Армія (УПА) на чолі з Романом Чупринкою-Шухевичем.

---

*)Заснована 14-XI-1918 гетьманським урядом,а не 'саветскім'.

Світова історія записала багато героїчної боротьби осіб і народів. Але жодна не піднеслася до казково величезного геройства українського народу на чолі з ОУН та УПА. Це українське геройство є не лише геройство, але щось таке, чому нема назви в людській мові. Це якась височина небес. Так! - У вир бо смертельної і без надії на перемогу, боротьби кинулася ВСЯ нація. Навіть ДІТИ. Тисячі маленьких 10-12 річних дівчаток чи хлопчиків конали в руках московських катів, але не признавалися: кому і куди вони несли вістку, зброю чи їжу. Тисячі українських матерів самі посилали і благословляли своїх єдиних синів та дочок на смертельну боротьбу за волю України. Десятки тисяч молоді кидали все найдорожче: родину, школу, наречену, добре знаючи, що живими не повернуться. УПА здобувала собі зброю від ворога в бою. Ніхто в усім світі не поворухнув пальцем, щоби допомогти їй. Сам український нарід її годував і допомагав всім, чим міг. УПА піднесла свій меч на дві найбільші світові потуги водночас, і ПЕРЕМОГЛА їх. Так! - Перемогла.

П'ятсот Безсмертних Українок в Кінгірі пішли в НАСТУП на московські плазуни (танки), співаючи славень перемоги. І ВОНИ ПЕРЕМОГЛИ. Перемогли величезну московську імперію СССР. Їхні духові діти вже тещуть осиковий кіл на її могилу.

Повторюємо: знекровленої, закованої в кайдани України Московщина боїться далеко більше, ніж усієї американської атомової зброї. Тим-то вона подесятерила останніми роками вигубу української молоді національно (москвошенням) і фізично на сибірських будовах. А проте, року 1968 наґвалт, криком кричить на своїх пахолків в Україні, щоби ті нищили український націоналізм. Отже, на місце знищених тисяч українських націоналістів, з'являються мільйони нових, як зпід землі.

Так! З'являються, виростають із землі. З української землі. З могил викликав Тарас Великий тіні прадідів великих. І викликав. Тіні Трипільців, Скитів, Сарматів, Аланів, Крутянців, УСС-ів, з могили під Базаром, з незличимих инниць, львівських брігідок, із сибірських, лише Богові знаних, могил вже стали невмируші тіні наших прадідів. Невмируші, незнищимі, бо ж то тіні БОРЦІВ за невмирущу, за незнищиму ІДЕЮ. За ВОЛЮ Людині і народові. Ті тіні - це сама та ідея. А ідею несила вбити всім військам всіх потуг всього світу. Не скуєш душі живої. Живої, с.т. тої, що живиться, бере свої силу з невичерпального Праджерела всіх сил і всіх ідей - від Творця всього озорого і неозорого.

Дванадцять Апостолів Христових перемогли всіх світових неронів.

*****

Війна 1941-45 рр. знищила міт всемогутности СССР. Лише за перші 7 місяців війни здалося до німецького полону 3.600.000 вояків СССР. В одному лише бою під Києвом 19-IX-1941 здалося 665.000. Такої катастрофічної поразки не записала вся попередня військова історія. Щоправда, 80 % полонених були немосквини. За рік німецьке військо стояло на Волзі.

Подуріла зі страху Московщина пробувала знову обдурити немосковські народи СССР всілякими обіцянками. Навіть наказала сво-

єму пахолокові написати український патріотичний вірш "Любіть Україну". Так примушена була військовою катастрофою попустити свої віжки на немосковських народах СССР. Немосковські письменники та науковці почали писати трохи вільніше,відважніше.

Водночас кремлівські можновладці побачили,що навіть і Москвини не будуть битися за III Інтернаціонал, і вони сховали його до архіву, витягли з архіву III Рим. І Москвини кинулися до .бою за Москва-III Рим. Величезна ж (II мільярдів долярів військового виряду) американська допомога врятувала III Рим від смерти. Що-
льше! - Поставила його на чолове місце у світі. Московщина опам'яталася від переляку, підбадьорилася і поспішила (заки не запізно) підтягнути свої віжки на немосковських народах СССР. Насамперед на найнебезпечнішому - українському.

Московської влади не було в Україні більше року (1941-42). За той час українські патріоти, з допомогою українських націоналістів західньої України,встигли подати українській молоді народженої по 1917 році,чимало знання,що його Московщина ховала від неї. Та молодь на власні очі переконалася, що українські націоналісти не є запроданцями, зрадниками українського народу,але навпаки,борцями за права українського народу. Отже,по війні стара українська народня мудрість: "Бреше,як москаль" подесятерила свою правдивість в оцінці молоді. І Московщина по війні переклала ввесь тягар боротьби з українським націоналізмом на яничарів,самозрозуміло,керуючи ними і не спускаючи свого пильного ока,навіть з яничарів.Отже,один з яничарів пише:

"Журнал Вітчизна" пропагує Козаччину,Запорізьку Січ і т.п. націоналістичні ідеї. Надрукував націоналістичні оповідання,напр. В.Чередниченка "Я - щаслива Валентина", що прославляє мертву старовину Гетьманщини, та пригадує,що гетьмана Д.Многогрішного заслав московський уряд на Сибір з усіма його родичами.Яка мета цієї пригадки? Стаття І.Пільгука "Кирило-Мефодівське Братство" пропагує назадницькі,націоналістичні погляди Панька Куліша. Стаття Г.Лазаревського "Київська Могилянська Академія" захоплено прославляє життя України XVII-XVIII ст. Т.Масенко у віршах з Відня прославляє европейську культуру і навіть утікача О.Олеся (Кандибу).Л.Коваленко у статті:"Поет, новатор,патріот" має "Енеїду І.Котляревського за вияв національної ідеї українського народу.Д.Косарик вихвалює назадницькі,націоналістичні повісті А.Кащенка.Редакція "Вітчизни" (гол.ред.Ю.Яновський) не скритикувала "Нарисів історії української літератури" (*).

.. "Нариси історії української літератури" заперечують вплив російської літератури на українську. Н.Гоголя та В.Короленка показують як зрадників України. Українській радянській літературі дали лише кількадесят сторінок. Не вказано впливів В.Белінського,Н.Чернішевського,Н.Добролюбова. Не показана боротьба Комуністичної Партії проти троцкистів,шумківців. Не вказано розвитку марксизму в Росії ані ролі комуністичної партії. Перебільшено вплив европейської літератури,і нехтували впливами російської.Відривали ук-

---

*) М.Бережний у "Радянська Україна" 17-VIII-1946.

раїнську літературу від російської. Вихваляли буржуазних письменників: П.Куліша,В.Винниченка,Б.Грінченка, І.Стешенка,О.Олеся. Київську Русь уважали лише за українську,заперечуючи Росії всі права до неї.Взагалі автори писали не так,як вимагав ЦК КПСС"...

.. "Бюро Спілки Радянських Письменників не допильнувало,ані засудило вищенаведених націоналістичних збочень. Загальні збори Спілки Письменників не засудили найбільшого злочину - виявів націоналізму в "Нарисах". Самої критики замало. Треба викоренити,винищити націоналізм і націоналістів" (*).

.."Журнал "Дніпро" надрукував ворожі СССР твори О.Кундзіча "Як Тарас їхав по Україні",вірші П.Дорошка "Тихі води,ясні зорі", гуморески С.Олійника "Ой ти,Галю", надрукував шкідливі твори: А. Головка,О.Копиленка, О.Вишні,О.Бродського, І.Муратова,О.Ющенка,І. Виргана,Б.Степанюка,М.Романченка, І.Пильгука,М.Плісецького, Д.Косарика та інших.Напр.П.Дорошко пише:

"Ти снишся в снах мені,далека
Та найдорожча від усіх,-
Струнка,задумлива смерека
В вінку із квітів польових.
.. І тихі води,ясні зорі,
І пісні,й думи кобзаря"

Чешка питає Б.Степанюка:

"Звідки,орле,на привіт простий
Прилетів у край мій золотий?"

Він відповідає: "З-під Прилук,де жито наливається
І тополі на шляху шумлять".

М.Романченко пише:

"Що є найприкрасніше в цілому світі
І миліше серцю до болю і сліз,
Як край мій розлогий,волинські гаї,
І мохом покриті козацькі могили
Де в Січ за волю і правду ходили
Незборні,уславлені предки мої".

.. " Отже,бачимо лише тополі,гаї,козацькі могили непоборних предків.А де ж Дніпробуд,трактори на полях, могутня соціялістична промисловість?".

О.Ющенко бачить у Києві насамперед:

"На коні летить Богдан.
Під блакитним вічним полотнищем
Володимир звів свого хреста".

А чому ж він не побачив Н.Ватутіна на коні і велитенську розбудову Хрещатика?".

.."Занадто багато тих націоналістичних фетишів, тої вузької національної обмеханости, тої ідеалізації давно вже мертвої минувшини" (**).

"Журнал "Радянський Львів" надрукував націоналістичні твори,

---

*) "Літературна Газета" 15-VIII-1946.
**) також. 12-IX-1946.

напр."Сім'я Басарів" Ржепецької,"Сліди ведуть до лісу Мігаля,"Про І.Франка" П.Карманського та інші"(*).

"Проф.Є.Кирилюк назвав П.Куліша 'великим сином України'. Проф.О.Дорошкевич поставив "Чорну Раду" П.Куліша вище за "Війна і мир" Л.Толстого. Л.Смілянський у повісті "Софія" вважає зрадою українського народу розмовляти російською мовою. О.Кундзіч в оповіданні "Українська хата" прославляє українське історичне минуле.М.Сапруненко,критикуючи "Короткий курс історії ВКП6", підкреслює,що там не згадано шовінізму комуністів-росіян" (**).

ЦК КПУ наказав 24-УІІІ-1946 Інституту Літератури АН УРСР посилити нагляд (контролю) над літературою; посилити боротьбу з українським націоналізмом; зробити чистку у видавництвах.

"Професори Одеського університету: А.Незвідський, М.Степняк, Н.Дащенко навчали студентів націоналістичного світогляду.Напр. А. Незвідський звеличував Панька Куліша. Н.Дащенко вчив,що Київська Русь належить лише Україні, а Росія не має жодних прав до неї.М. Степняк учив, що "Натальці Полтавці" І. Котляревського не дорівнює жодний російський твір,бо російський фолкльор не дає матеріялу на такий шедевр.Студентка Євтухова у своїй дисертації доводит,що російська література є цілковито чуха Україні, а писання українцями російською мовою називає 'неволею'. Студент П.Горох у своїй дисертації доводить, що російська література ані трохи не вплинула на українську, натомість европейська дуже вплинула. З 16 дисертацій філологічного факультету лише одна була на тему сучасної радянської літератури" (***).

" Автори "Історії України" (видання АН УРСР) писали за М.Грушевським. Вони не показали войовничого духа, ані вирішальної ролі комуністичної партії. Вони цілковито не згадали про клясову боротьбу в Україні, висунувши на чолове місце боротьбу національну. Вони заперечили, що Київська Русь є спільною власністю: росіян, українців і білорусів,привласнюючи її лише Україні. Вони не показали, що український народ боровся за своє визволення завжди спільно з народом російським. Не показали, що російський народ багато допоміг українському визволитися з національної і соціяльної неволі. Інститут Суспільних Наук АН УРСР зробив злочин,дозволивши видати таку,явно ворожу працю. Цей Інститут взагалі не виходить поза рамки національної обмеженості, занехавши цілковито працю над історією російського народу. І добре зробив ЦК КПУ,що наказав грунтовно вичистити Інститут з націоналістичних запроданців"(4).

"Українські письменники та композитори занадто захоплюються старою історичною тематикою, а не творять на сучасні радянські теми. Найліпші українські композитори: Б.Лятошинський, П.Козицький, М.Вериківський, Л.Ревуцький, А.Штогаренко не творять опер на сучасні соціялістичні теми. Конкурс на такі теми не приніс жодних наслідків,хоч нагороди були дуже великі. Зі 40 опер та балетів на

---

*) "Літературна Газета" 26-IX-1946.
**) там-же.25-VI-1946.
***) там-же, 19-X-1946.
4) "Радянська Україна" 20-IX-1946.

сучасні радянські теми виставлено лише одну та три балети. Решту викинули на смітник"..

.. "Українські композитори викручуються теорією про неможливість писати оперу на сучасні теми. Дві третини їхніх творів відстають від сучасного життя на 2-3 сторіччя.Панує у них перебільшена ідеалізація давно мертвого побуту України.Вони і сучасних радянських партизанів одягають у запорізькі кунтуші,чіпляють їм чуби та пхають люльку в зуби.Не розуміють,що за нашої поступової,соціалістичної доби треба по новому співати навіть козацьку пісню. А сучасні українські композитори наслідують давно заглухлий спів ХУІІ-БУІІІ ст. Навіть М.Вир.ківськия, який створив чимало радянських пісень про соціялістичне будівництво,навіть і він у своїх операх "Наймичка","Пан Каневський" захопився вже давно мертвим етнографізмом та застарілими формами" (*).

"О.Копиленкова повість "Чому не гаснуть зорі" (на тему зруйнування запорожцями 1635 року Кодацької твердині) пересякнена козацькою реакційною романтикою та ідеалізацією мертвої минувшини. У тій повісті О.Копиленко пропагує безклясове українське суспільство ХУІІ ст. і саме ним пояснює непереможність, героїчність українського народу, мовляв він був тоді об'єднаний одною, вищою національною ідеєю. Отже,бачимо чисту буржуазно-націоналістичну пропаганду. Тож не дивно,що гуртки мистецької самодіяльности виставляють театральні твори, написані в дусі національної української обмежености. Замилування історичним реакціонерством, національну обмеженість треба негайно припинити,поки ця зараза не поширилася" (**).

"Наші театри засмічені мотлохом,що ідеалізує мертву минувшину, а нехтує живою сучасністю. Український театр сповнить свій обов'язок лише тоді,коли пропагуватиме політику ЦК КПСС" (***).

"Фільм "Українські мелодії" безконечно милується мертвою давниною,ідеалізуючи її. Жодної сучасної пісні там нема. Зфільмовано боротьбу українського народу з німецькими імперіалістами, а в ній нема нічого про радянську владу.Автори фільму захоплюються мертвою історичною давниною так,що показують ніби радянську армію 1941-45 років веде не любов до СССР,але старі козацькі традиції,що про них співає радянським воякам старий кобзар. Ті традиції показано у фільмі, як непереможне військо гетьмана Б.Хмельницького. Показана глибока пошана молоді до того старого кобзаря, пропагуючи цим реакційний погляд, мовляв старі люди є мудріші за радянських молодих" (4).

"Втеча від сучасного життя,надмірне замилування безповоротним минулим бачимо і в українському малярстві. Напр. у творах І. Шульги "Пісня запорожців", "Кобзар", у Г.Світлицького "Рідний край", у С.Шишка "Зустріч" та "Селянське подвір'я", у В.Мироненка "Моя Україна" (чи ж не багатомовна назва?) і т.п. У них не бачимо

---

*) "Радянське Мистецтво" 8-Х-1946.

**) Ухвали ЦК КПУ.див.там-же.

***) "Літературна Газета" 5-ІХ-1946.

4) М.Соломон.у "Літературна Газета" 19-ІХ-1946.

нічого сучасного. Прославляти давно минуле України - це національна обмеженість, реакціонерство, скрайне шкідливе і небезпечне сучасній радянській Україні, бо створює грунт під відродження буржуазно-націоналістичних впливів, ворожих СССР" (*).

Чи справді аж такий запеклий, відкритий український націоналізм друкували журнали та книжки в УРСР? Ні. Такого не могло бути вже з тої простої причини, що в кожній редакції сидить не одне 'око і ухо ґасударєвє'. А те 'око і вухо' фактично є диктатором, гніву якого бояться всі ті, що на обкладинках називаються "редакторами". Та, й тих "редакторів" фактично призначає НКВД, і ясна річ, стократно перевірених щодо їхньої вірности імперській владі. А ті вірні, перелякані слуги бояться ризикувати своєю головою, і друкують лише те, що наказує імперська московська влада. Щобільше! Про такий стан знає кожне школя в СССР, і тому влада і не ховає його. На обкладинці кожної більшої праці (понадто історичної, політичної) надруковані імена не лише авторів, але й редакторів. Напр. "Історія Києва". Вид. АН УРСР. 1960. Редакційна колегія: В. Голобуцький, П. Гудзенко, О. Касименко, О. Парасунько, П. Тронько, секретар редколегії І. С. Слабєєв. Кожна дитина в СССР знає, що під скромним титулом 'секретар' ховається фактичний можновладець.

Чому ж оті Слабєєви дозволили друкувати українські "націоналістичні" твори, про які так галасує "Літературна Газета"?

Перше тому, що сам імперський уряд наказав своїм слабєєвим в Україні друкувати українською формою (московський зміст). А українська форма - це не лише українська мова. Щоби та форма на українську виглядала, конче треба її бодай ззовні, бодай трохи жовтоблакитною фарбою бодай покропити. Треба дозволити писати про козацькі шаровари, що матнею вулицю замітають, про 'чудака' (с. т. дурня) Тараса Бульбу, який щукаючи, загублену у траві, люльку, загубив своє життя. Ба, Московщина дозволила писати навіть, що козацькі списи "скородили татарські ребра" (**).

По-друге, та малоросійська форма не була такою націоналістичною, як кричать яничари (з наказу Москви). Яничар, щоби довести свою вірність панові, мусить показати панові, що він є більший шовініст, як сам пан. Найлегший спосіб - це робити з мирної малоросійської мухи бойового націоналістичного українського слона. Згадав український літературознавець, що Леся Українка знала кілька европейських мов і читала не в перекладах европейські твори, і яничар верещить, що він переборщує вплив европейської літератури на українську і замовчує вплив московської. Пише літературознавець про українську літературу XVIII-XIX ст., а яничар галасує, що він мовчить про 'радянську'. Г. Лазаревський згадав, знаний і Москвинам історичний факт, що Київська Могилянська Академія давала ви-

---

*) "Радянське Мистецтво" 17-IX-1946.

**) Т. Шевченко писав ("Чигирин"): "скородили списами московські ребра". Московщина замінила слово 'московські' на 'татарські'. Так саме І. Франкове: "Україна від Кубані по Сян" замінила на 'Україна від Дінця до Сяна'.

соку освіту (*),і яничар кричить,що він прославляє життя вже давно забутої України. Професор літератури згадав між іншими також і імена П.Куліша,В.Винниченка,і яничар горланить,що він їх вихвалює. О.Копиленко згадав - усьому світові відомий - факт, що запорожці боронили Україну від Татар,і яничар кричить,що він пропагує український 'буржуазний' націоналізм і т.п.і т.д.

Чому Московщина робить (пером . яничар) з мухи слона?- Бо вона знає, що московську імперію збудували немосквини.бо знає,що з хвилиною,коли немосквини відмовляться тягнути московський імперський віз - впаде імперія. Отже,одним з найголовніших завдань - це запрягти здібних,розумних Українців до московського імперського возу.Здібні Українці мусять: або йти шляхом безбородьків, гоголів,або загинути.І цим Московщина погрожує українським молодим письменникам. Відкрито заборонити їм писати українською мовою -небезпечно. Отже,мусить натяками погрожувати та обіцяти великі нагороди. І не лише письменникам, але й усім діячам української культури.

Запаморочена казковими перемогами в міжнароднiй політиці, Московщина так повірила у свою силу, що вже не ховає в СССР (**) свого шовінізму та загарбництва. У всіх московських нападах на українську літературу,мистецтво,музику червоною ниткою тягнеться пекуча московська ненависть до українського культурного і політичного багатства минулих сторіч. Московщина тисячократно вбиває в українську голову ідею, що все минуле України (а не Московщини) ніколи не повернеться,бо воно вже давно мертве. Московське не мертве. Отже,не трать,хахле,сили,спускайся на дно історичного забуття.Ставай безбатченком,або просися у прийми. І то твоє щастя і честь,що Ванька приймає тебе за молодшого брата. У подяку мусиш його слухати і йому вірно служити,бо ж то честь тобі.

А замість того щоби руками і ногами ухопитися за ту "честь" і боронити її,божевільні Українці бачуть у Києві Б.Хмельницького, а не бачать і не хочуть бачити Н.Ватутіна.Малюють 'Рідний край", а не малюють 'Рідна Масква'.Шанують кобзаря,а плюють на московського гармоніста.Навіть свою св.Софію ставлять вище ма московський 'самовар'. Чи ж не буржуазний шовінізм?навіть насмілилися казати 'моя Україна'.Яка така 'моя',коли вона є наша,московська. Чи ж не каригідний 'мазепінскій сепаратізм'?

Є злочином супроти України (України не Московщини) творити оперу "Богдан Хмельницький". Україна потребує опери "Жізнь за царя" (***).Україна потребує московських університетів, Українських не потребує,бо ж колхозникам університетська освіта шкодить. Та,й взагалі українська мова нікому не потрібна (навіть і колхозникам), бо ж усюди поширена і панує 'общепанятная',московська,а українсь-

---

*) У ній навчали мов: української,польської,латинської,грецької,гебрейської,німецької,французької.Викладали: історію, географію,математику,астрономію,реторику,філософію,логіку, фізику,метафізику,етику,психологію,природознавство.

**) Поза СССР ховає.

***) Є московська опера цієї назви.

ка вже на наших очах стає мертвою минувшиною.

Про оту "мертву минувшину." (України не Московщини) Українці в СССР тисячократно читають в часописях і книжках, і чують з радія. Козацька романтика - це назадництво, згубне Україні. Козацькі пісні "треба по новому співати", с.т. як "Ухарь купец". Пече Московщину навіть звичайне українське народознавство (етнографія), бо ж багатюща творчість українського народу доводить понад всякий сумнів ВИЩІСТЬ української нації над жалюгідно убогою московською.

Оте замилування до "мертвої минувшини" України треба огнем і мечем, розпеченим залізом випекати у впертих хахлів. І Московщина вигубила цілу третину (а це ж ДЕСЯТЬ МІЛЬЙОНІВ) українського народу. Вигубила всіх і кожного, у кого заникала хочби на макове зернятко звичайної любови до України, до української культури, звичайного українського патріотизму. Залишилися в живих національно несвідомі та перелякані на смерть духові раби, які бояться навіть вареники їсти, щоб московські кати не 'пришілі' їм українського націоналізму. Та, й 85 % людности України народилися по 1917 році, отже ці 85% вже змосковщені, а решта 15 % вимре за 10-15 років, і всі 100 % Українців будуть змосковщені. Та, найголовніше будуть змосковщені не лише мовно, але й культурно, навіть духово. Московський плян змосковщити всю Україну десь 1980 року має тверду основу. Факти промовляють за це.

Так! Факти промовляють за це. Але диво дивнее! Видається, немов, існує в Україні якась велетенська сила, яка...кпить з тих фактів. Та сила творить свої власні факти. Цілковито противні отим %%.

Московська влада СССР не дозволяє оприлюднювати нічого, що шкодить московській імперії. Часописи СССР не пишуть навіть про великі катастрофи в СССР. Та, за останньої війни Московщина вивезла до себе та до Сибіру сотки тисяч чужинців з їхніх земель. Також мала багато полонених Німців і Японців. По війні Московщина була примушена відпустити додому частину свого 'ясиря'. Вони і принесли у вільний світ відомості про визвольну боротьбу немосковських народів СССР. Відсилаючи читача до спогадів, що їх вони написали, тут перелічім лише голі факти.

Від 1946 року по сьогоднішній день не вгавають на немосковських землях СССР, а понадто в Сибіру заколоти, страйки і навіть повстання Українців. Лише від Січня 1948 року до Червня 1949 року в 10-х областях України було 1.736 збройних виступів Української Повстанської Армії (УПА) (*).

Безборонні, без зброї, відокремлені від усього світу Українці-каторжани вже майже півсторіччя борються проти десятків тисяч садистичних НКВД-істів, узброєних хуткострілами, гарматами, плазунами. Образ вартий пензля і пера найгеніяльніших малярів та поетів (**).

Українські каторжани страйкували, повставали:

---

*) див. ЗЧ ОУН. "Українська Повстанська Армія".

**) А що малюють і про що пишуть українські маляри, письменники у вільному світі? Історія колись поставить на них печатку ганьби.

1946 року в Колимі.
1947 року: в Колим,Караґанді,Уст-Вімі.
1948 року: у Воркуті (повстало 80.000).
1950 року біля Воркути,в Тайшеті.
1951 року: біля Колими,біля Караґанди.
1952 року: біля Красноярську,в Караґанді,на Уралі.
1953 р.в Норильську (1.500 забитих),у Воркуті (500 забитих),Караґанді,Кінґірі,Колимі. В Норильську страйк тягнувся 100 день. У Воркуті тягнувся 60 день.Страйкувало кількадесят тисяч.
1954 р.в Кінґірі (600 убитих, серед них 500 Безсмертних Українок 26-VI-1954),в Кирові,Тайшеті,на Уралі,Сахаліні,Караґанді, Колимі, Красноярську,Казахстані. Страйкувало 60.000 на обширі 600 кілометрів.
1955 р. в Тайшеті,Воркуті,Маґадані,Потьмі,Пермі,Харбіні,Манджурії.
1956 р. в Іркутску,Красноярську,Томську,Свердловську.
195. р.в областях:Владівосточній,Челябінській,Свердловській.
1959 р. в Темір-Тау,в Камероні (*).
1960 р.заколоти в Казахстані,в Донбасі.
1961 р.в Одесі,Кривому Розі,Севастополі,Єлісаветграді (Кіровограді),Краматорськім,Бахмуті (Артемівськім),Новочеркаському.
1962 р. в Новочеркаськаму,Донбасі,Одесі.
1963 р.в Кривому Розі.
1959 року Українці висадили в повітря в Мукачеві, в Ужгороді і в Хусті московські установи,і повбивали сотки МҐБД-істів.Повстанське радіо "Вільний Київ" надавало кілька місяців.
1961 року біля Рівна спалено 98.000 тон пшениці,призначеної на вивіз до Московщини.
1962 року в Одесі Українці налили води до пароплава "Камісар Степанов",наладованого пшеницею на вивіз закордон.Набубняле зерно розірвало пароплав (**).

Французький москволюб пише:"Духове наставлення в СССР,що його Москвини називають 'контреволюцією',є справді той самісінький революційний дух,що завалив царську владу" (***)

Року 1951 студенти Київського університету відмовилися складати іспити московською мовою,і зажадали українських професорів замість Москвинів.Московщина розстріляла 33 студента і вигнала та ув'язнила 800. Десять років пізніше на мурах всіх шістьох університетів в Україні водночас з'явилося написане великого розміру число '33'. Це число '33' стало назвою українського студентського

---

*) V.Kosyk."Concetration Camps in the USSR".
**) Про московську каторґу див.:А.Княжинський."На дні СССР", І.Німчук."359 день советським в'язнем",С.Підгайний."Українська інтеліґенція на Соловках",М.Шкварко."Ухта-Печорський концтабір".А.Фурман."Під прапором Бандери",А.Фурман, "Кров і вуґілля". S.Pidhaynyj."Islands of Death", N.Prychodko."One of the Fifteen Million",B.Roeder."Katorga",J. Mackiewicz."Kontra",E.Lipper."Eleven Years in Soviet Camps",V.Kosyk."Camps de concetration en URSS".
***) A.Gide."Return From the USSR".

таємного товариства.В Україні існує також таємне українське товариство під назвою 'Тризубник'.До нього належать професори,студенти,військовики,робітники,селяни.Це товариство бореться з Московщиною і Москвинами окремими, непов'язаними між собою гуртами,щоб уникнути виказників,провокаторів. Та,часом боротьба вибухає стихійно,як напр. було в Одесі,Новочеркаському,Києві та в інших містах (*).Таке оповів кол.студент Київського університету Др.А.Ратгауз (Жид),що втік 1963 року з СССР.

Ледве-чи є якийсь гурт людей в СССР(хочби й малий) в якому не було би виказника.За таких умов,щоби зробити щось таємно і водночас у всій Україні,від Харкова до Ужгороду,треба мати дуже ідейних,незламної вдачі, дуже відважних,запеклих українських націоналістів, готових кожночасно віддати своє життя за Україну. І без об'єднуючого проводу,без наладнонаго стоварищення (організації) такого не зробиш.

******

Українська національна стихія збройно примусила Московщину визнати 1917 року 'малорасейское нарєчіе' за 'українскій язик'. Щобільше! - Примусила Московщину записати до законів УРСР,що той 'мазєпінскій язик' є обов'язковою,державною мовою УРСР; примусила запровадити його до шкіл, до уряду, до видавництв.А щоби закрити отой примус, мусила Московщина на всі заставки кричати,що зробила вона це зі своєї доброї волі,щоб направити несправедливе гноблення української мови царською владою. Навіть голосно лаяла ту царську владу за утиски української мови,вихваляючись,що 'саветская' влада вважає своїе святим обов'язком допомагати всіма способами розвиткові української мови,літератури,культури взагалі.

Отже,після таких кількадесят-річних запевнень не могла "демократична" Московщина відкрито заперечувати права української мови; не могла відкрито нищити її й українських мовознавців (**). Використовуючи цю обставину, молода українська інтелігенція розпочала свою боротьбу за права України боротьбою за права української мови.

В Інституті Мовознавства Укадемії Наук СССР (***) в Москві існує відділ 'Мовна Культура'. Він пильнує чистоти московської мови в книжках,часописях,журналах. Видає багато книжок про чистоту московської мови, і розсилає їх всім редакторам, письменникам, учителям.

Такого відділу (Мовної культури) НЕ існує в Інституті Мовознавства Академії Наук УРСР в Києві. Жодних книжок про чистоту української мови Інститут Мовознавства АН УРСР НЕ видав. Навпаки, робить все, що може,щоби змосковщити українську мову. Напр.видав шестикнигoвий "Українсько-Російський Словник", так дуже змосковщений,що навіть залякані українські раби не витримали і запротесту-

---

*) A.Rathouse."La resistance actuelle en URSS" (en Cahiers d'information" IV-1963.i "Ukrainian Quarterly".No 3.1963.

**) Самозрозуміло,не припинила нищити потай.

***) Під цією личиною ховається Московська національна АН.

вали. Українська молодь у кількох журналах (*) нападає на той Інститут, ганить його за змосковщення словників, за те,що не хоче видавати вже готових до друку українських словників,як напр.синонімічного А.Багмета,фразеологічного І.Виргана та інші.Ганить за цілковиту його байдужість до засмічення, каліченння української мови у книжках,часописях,журналах. Молодь вже не боїться закликати до боротьби проти московщення української мови.Напр.один пише: "Хто дав право редакторам збіднювати українську мову? Чому широ народне,століттями знане 'відсоток' замінюють на латинський 'процент'? Чи не тому лише, що в мові російській нема слов'янського відповідника? Чому редакторам миліше французьке 'фон',за українське 'тло','куліси' за 'лаштунки','сцена' за 'кін' і т.п.?" (**).

"Слова В.Леніна про національну гордість великоросів викликають такі ж шляхетні почуття і у нас,Українців. Як саме життя,як світло,як сонце,як найрідніших нам людей любімо нашу рідну мову. Вона і зброя і гордість наша" (***).

"Ми,Українці любимо мови народів СССР,але не сміємо послаблювати нашої уваги до своєї рідної мови, вона бо є національною гордістю нашою і невід'ємною ознакою нашої державности" (4).

"Мова -глибочина тисячоліть.Це - найдорожчий скарб, переданий нам сотнями і сотнями поколінь. Мова - це душа народу.Ніяка мова не сміє витискувати іншу мову. В цьому і є суть рівноправности народів" (5).

"Мусимо берегти нашу мову.як ока:мусимо дбати про її чистоту і розвиток. Тут доречно запитати: коли ж нарешті наші науковці дадуть нам фразеологічний словник,в якому зібрали би все багатство форм української мови? Чекаємо 40 років" (6).

"Рідна мова - це безцінне духове багатство,в якому народ живе передає з покоління в покоління свою мудрість і славу,культуру і традиції. У рідному слові народ освідомлює себе як творчу силу. Слово рідної мови - могутній засіб передачи від покоління до покоління,історичного,культурного,морального,естетичного,побутового досвіду народу.Рідне слово - це невичерпне,животворче і невмируще джерело, з якого дитина черпає уявлення про навколишній світ,про свою родину,про своє село і місто,про ввесь свій край"..

.. "Український народ створив своє багатство століттями,відкладаючи у скарбницю своєї мови найдорожчі перлини думання,почуття,уяви.У кожному слові рідної мови - не лише звукове позначення явища, подій,речі,а й найтонші відтинки почуття та переживань...Любов до Батьківщини - неможлива без любови до рідного слова.Лише той може осягнути своїм розумом і серцем красу,велич і могутність Батьківщини,хто збагнув відтінки і пахощі рідного слова,хто дорожить ним як честю рідної матері,як добрим ім'ям своєї родини. Людина,що не любить мови рідної матері,якій нічого не говорить рідне слово -це

---

*)у "Вітчизні","Дніпрі","Літературній Газеті" та інших.
**) О.Ільченко.у "Літературній Газеті" 14-VII-1959.
***) Антін Хижняк. там-же. 20-V-1958.
4) М.Столярчук. там-же.15-VII-1958.
5)" Зміна" VII-1956.
6) "Вітчизна" . V-1958.

людина без роду і племені" (*).

Старий лакуза М.Рильський,побачивши кудою тягне молодь,му сив писати: "Дбати про багатство,красу і чистоту рідної мови - це наша спільна справа. Боротися зі знечищенням мови, з її штучним збідненням, до якого такі охочі літературні редактори - це нас всіх обов'язок. Боляче бачити,як з дивовижною послідовністю викорінюються форми давального відмінку на 'ові,еві,єві',замінюючи на форму 'у,ю'. Чому сахаються кличного відмінку, що ставить одну з питомостей української мови?" (**).

Молоді поети писали:

"Якби я втратив,Україно,очі,
То міг би жити...
Але не чути твоєї пісні-мови -
Ото була б загибель,смерть моя".
Дмитро Павличко."Рідна мова"

"О,рідна мово! Скільки в тобі віри
Мого народу в досвітки щасливі,
В життя прекрасне!
Як важку кормигу
Звалив народ на криж доріг минувшини
І розторощив, - розкуте слово
В собі відкрило нові барви й тони,
Нову гармонію.
Яке це щастя
Припасти пелюсками спраглих уст
До мови рідної,й багатшати душею"
Євген Гуцало."Рідна мова"

"Мова моя,українська -
Батьківська,материнська,
Я тебе знаю не вивчену
Просту,домашню,звичну,
Не з-за морів прикликану,
Ти у мене із коріння -
Полем мені наговорена,
Дзвоном коси проказана,
В чистій воді смакована,
Болем очей продивлена,
Смутком багать придивлена,
З молоком у душу всмоктана,
В поті людськім намокнута,
З кров'ю моєю змішана,
І аж до скону залишена
в серці моїм".
Валентин Бичко."Полем мені наговорена"

---

*) "Українська мова і література в школі" У-1965.
**) у "Літературній Газеті" 17-УІ-1959.

.."Та,не буде
Чужу землічку засівати
Пшеницею негідник-ледар,
Що рідне поле напропаще
В будяччу кинув.Ні,не буде
Душі людської зігрівати
Дзвінкою мовою чужою
Перевертень,що рідне слово
В собі згасив,неначе ватру,
Що в душі палахкотіла
Із днів дитинства".

Д.Павличко.(у збірн."День поезії").

"Комуніст України" (XII-1959) одразу накинувся на Д.Павличка,пищучи:"...недобрі почуття керували поетом,коли він писав такі рядки". Цензор одержав догану,що дозволив такий надто ясний плювок на московських яничарів.

Звабивши в сільце "українізації", Московщина знищила 90 % чинних борців за вільну Україну. На їхне місце прийшли нові.Московщина знову поставила на них нове сільце - "відлигу", у формі "критики" культу особи. І тепер читаємо в україномовних журналах УРСР, хоч і прикриті личиною комуністичної балаканини,проте досить прозорий ГЛУМ з московської матеріялістичної філософії життя. Читаємо заклики молодої української інтеліґенції пірвати духові кайдани матеріялістичного світоґляду, і жити вічними ідеалами філософії ІДЕАЛІСТИЧНОЇ.Ось приклад.

Глибоко християнський і український,побожний Ґригорій Сковорода (1722-1794),ясна річ, був заборонений у СССР.А тепер молодий український письменник і критик Іван Дзюба підносить його до позему найбільших філософів людства,і підкреслює,що саме ТЕПЕР Г. Сковорода (с.т.його філософія) "потрібний насущно,більше як хліб щоденний,кожному мислячому юнакові і дівчині;щоби ЖИВИВ їхню думку і сумління;щоби допомагав розібратися у складних питаннях СУЧАСНОСТИ, в її моральній атмосфері; щоби промовляв до нас,як промовляв до Т.Шевченка,який перший збагнув велич Г.Сковороди ...".

.."А в тому найбільше внутрішньо споріднений з Г.Сковородою є Т.Шевченко. Їх поєднує суто УКРАЇНСЬКЕ розуміння правди і сумління, як непохитних людських основ так, як ті основи виявляються в українській народній філософії та фолкльорі. А це - протест проти НАРУҐИ НАД ЛЮДИНОЮ,зневага до марноти, до позолоти і тяжка боротьба ДУШІ,що спрагне справжнього,таємничого"..

.."Г.Сковорода, як український філософ - ще не вивчений. Його не можна зрозуміти поза тою історично-національною лавою, що в ній стоять: Іван Вишинський, полемісти XVII ст. М.Значко-Яворський,козацькі літописці,ґайдамаки, борці проти єлісавето-катерінсько-петрівської політики нищення української 'розні' (*).А хіба ж ця українська 'рознь' не виявилася з величезною силою у Г.Ско-

*) Пьотр,Єкатєріна наказували губернаторам України нищити 'рознь' (ріжницю) між Українцями і Москвинами,с.т.московщити Українців.

вороді? Хіба ж його вперте відкидання урядових благ не є стихійна впертість українського народу проти насильногс ущасливлення, проти соціяльної і національної 'розні'? Хіба ж поза цією українською народньою філософією можна збагнути Г.Сковороду? Хіба ж можна збагнути іншого Сковороду поза історичними аналогіями того,як людська думка та сумління противилася натискові фальшивої доби? У наших школах та ВУЗ-ах мало відкривають нам СПРАВЖНІЙ зміст та красу,багатство української літературної спадщини" (*).

Як бачимо,стаття на всі 100 % українська націоналістична.

Г.Сковорода,І.Вишинський,полеміети XVII ст. - це ж філософія набоженського ідеалізму. А вона ж ЗАПЕРЕЧУЄ безбожницький,матеріялістичний марксизм. Козацькі літописи - це ж український націоналізм. Нищення національних ріжниць чорними царями - це ж камінець у город червоних царів. 'Справжній' зміст - це ж твердження,що вчать не справжнього,а підробленого. Отже,'фальшива доба' - це сучасна СССР-івська доба. А понад все порада молоді шукати відповіді на пекучі питання сучасности,на МОРАЛЬ сучасности,не у К.Маркса чи В.Леніна, а у Г.Сковороди та його попередників. Таке пише теперішня передова молодь України.

Ніхто у світі не вміє ліпше за українську молодь УРСР читати поміж рядками езоповську мову. Українська молодь добре зрозуміла на що натякає І.Дзюба.В журналах:"Літературна Україна","Вітчизна","Прапор" та в інших читаємо українські кпини з московської філософії життя. Кпини з електрорушіїв, хемічних рурок у поезії,з наказаного солодкого оспівання працелюбства, що в ньому настирливо накидається брехню про ніби моральне задоволення людини від тяжкої праці в копальні вугілля, про духове піднесення від праці на машині.Читаємо кпини з нудних літературних "виробів".в яких герої праці розмовляють з дружиною в ліжку про швидче виконання виробничого пляну,присланою з Москви.

Всі вищенаведені вирази та прикладки (епітети) - не наші. Ми переписали їх із харківського журналу "Прапор".

У тому "Прапорі" читаємо:"Герої нашої літератури обертаються,як у зачарованому колі,в 'благодєнствіі'.Вони не вмирають від хвороб; не гинуть від нещасть; нема особистих драм; нема ніяких катастроф,невдач; всюди в усім - суцільне щастя".

Цей журнал наводить виписки (цитати) зі статті Лесі Українки "Утопія в белітристиці"..."Сумно серед такого безхмарного щастя. Це не життя,а повільне вмирання від щастя, від безцільного,непотрібного добробуту. Люди п'ють,їдять,працюють,люблятся,але справжнього життя нема.Нема БОРОТЬБИ - цієї конечної вимоги життя; нема трагедії,що дає глибочінь і зміст життя..".Навівши ці слова Лесі Українки-журнал пише,що ті її слова стосуються і до літератури УРСР.У тих журналах все частіше лунає заклик летіти думкою і душею у безмежний світ душі,до вічних правд, до джерел життя людини.Самозрозуміло, навіть і не натякається на Бога, проте щораз частіше пишуть про душу людини, про її красу, про любов,про вагу почувань,про чудесну силу віри і т.п.зі словника ідеалістичної

*)Переказ з І.Дзюба.в "Літературній Україні" ч.97.1962.

філософії і світогляду.

Українська молодь (а вона ж будуватиме майбутнє України) звільняється з московського духового рабства.З ДУХОВОГО насамперед.А цеж - 100-% запорука звільнення і з рабства фізичного.Не є рабом той,кого мулять кайдани.А вони так мулять українську передову молодь,що вона від оборони переходить вже в НАСТУП на Московщину. Вона пише:

"О,зброєносці дурнів - лестуни,
Цитатами набиті пошехонці!
Ми сонця прагнемо..."
І.Муратов."Очі".

"Для нас же Київ і сучасне
І те,що діялось в віках..
Це вам сучасники й нащадки,
Все вам належить,не комусь ..
Твої джерела і початки
А в ньому - Україна-Русь.."
Петро Дорошко."Київ".

"Хвалю я в людях рух і дію,
Жадання,прагнення хвалю.
Люблю в них віру і надію,
І те,в що вірують - люблю.
Люблю народ,якого силу
Ніхто не зломить у віках.
Люблю мою Вітчизну (*) милу
У всіх краях,на всіх стежках.
Люблю вояка,що вмирає,
Але не кидає клинка.
Люблю поезію без краю,
Як вільний шлях мандрівника.
Де в в кожнім слові рух і дія,
Жадання,прагнення у даль,
Де сива казка молодіє
І новий гарт приймає сталь".
Платон Воронько.

"Втечу! Втечу! хоча б у слові!
Втечу без слави і вінця
Крізь ваші душі гарбузові
І відгодовані серця.
Крізь вашу рабську кров безкровну
І ваші ситі скити - геть!
І ваші ситі свити вщерть
Блюзнірством повні.
...иБезголову
Лояльність вашу,де живіт
На троні поруч з фокстер'єром
впирається в народ і в світ
І пупом вижхається в еру ...

---

*) Напевно було 'Вкраїну',а цензор змінив на 'Вітчизну'.

.. Я задихаюсь.Біль - до млості.
Я всі прокляття розпрокляв
І фіолетовий від злості
Нохами серце обіклав".
М.Вінграновський."Повернення Хікмета".

"Передають поетам поети
З душі у душу,із мови в мову
Свободу духу.
І правди слово,
Не промінявши на речі тлінні -
На славолюбство і на вигоду
І не зронивши,бо звук падіння
Озветься болем в душі народу".
Ліна Костенко."Естафети".

"Розпинали тебе
На курних перехрестях доріг
І стріляли тобі у гаптовані грубі
Та,не вбили народ - народ тебе в серці зберіг
Ти жила.Ти живеш.
Вся земля твоя,небо і люди.
Ти несеш мені щастя,
Тобі моя пісня і праця.
В тебе безліч хоробрих та вірних синів,
Тих,кого ні недоля,ні ворожа рука не зігнули.
Україно,моя!
Моя праце,прекрасная мріє ..
Попрохаєш життя - не вагатимусь,зразу к віддам,
Все по краплі віддам
За народ твій,що вовік не старіє.."
Віталій Коротич."Україна".

Л.Первомайський у своїй поемі "Казка" пише:"Понеси мене,пташе, в давнє наше". М.Гірняк у своєму вірші "Короїди" назвав 'совєтскую' аристократію галапасами, пасожитами,що їх треба нищити.

У романі Ю.Смолича "Мир хатам,війна палацам" Українець Флегонт каже:"Виходить, що ті народи,які за капіталізму і тепер були і є вільні та державні - панівні народи - такими вільними і залишуться. А ті,які були і є невільні,гноблені - мусять зректися свого визволення. Отже,виходить,що любити свій нарід - це контрреволюція".

У своєму вірші "Любіть Україну" В.Сосюра не вжив прикметників: колгоспну,радянську,соціялістичну. Навіть не згадав старшебратню Москву. Отже,ЯКУ Україну закликав він любити? Може націоналістичну,самостійну? Видається,що навіть у 'вєрнава малороса',переляканого раба прокинувся стоклятий українських ДУХ.

Показався той Дух і у В.Минка ("Мовчати заборонено"),в А. Малишка ("Пісня про рідну землю"),у В.Швеця ("Між вітром і дощем"),у М.Рильського ("Україні"),у С.Голованівського ("Операція"),у В.Симоненка ("Курдському братові","Берег чекань").

Твори таких письменників Українців в УРСР розкуповують вмить.

Московщина вдарила на сполох. Москвин пише: "У віршах українських поетів - сама туманна символіка, невиразні натяки, алегорії, езоповська мова. Нема жодної сучасности, а натомість безмежний сум за якимось таємничим минулим. Життя в СССР вони зображають у кривому дзеркалі, навіть глузують з нього. Оспівуючи, чи звеличуючи українську мову, українські поети та письменники протиставляють її російській, ображаючи тим священні інтернаціональні (*) почуття радянських (**) людей. Скрайній час українським письменникам завернути зі згубного шляху. Езоповщиною нас не обдурите" (***).

Київський університет скликав II-II-1963 р. нараду у справі культури української мови. Та нарада одностайно засудила теорію про двомовність нації, і ухвалила вимагати від уряду УРСР та від ЦК КПУ привернути всі права українській мові (4). Так виявилося, що I) Тих прав українська мова не має 1963 року, с.т. по 46 поках УРСР. 2) Що ті 46 років безоглядного, кривавого москвовщення не зморковщили дітей та внуків тих, що їх Московщина була загубила за їхній патріотизм. 3) Що ті внуки не бояться московських погроз. Щобільше! - Самі починають НАСТУПАТИ на Московщину. Вже доводять їй, що українська мова є одною з найбагатших світових мов, отже вища за московську.

Аж такої 'дерзасті' (нахабства) Московщина не могла дозволити хахлам. На з'їзді письменників та мистців у Москві 8-III-1963 цар Нікіта пригадав хахлам непорушність московської догми про смерть всіх мов, крім московської та про московський зміст в українській формі. Та, неборака запізнився. - Українці 14 років перед тим пригадали Московщині свою догму: "Де нема національного змісту, - там нема і національної форми" (5).

.."У багатьох школах УРСР учні викручуються всілякими способами від вивчення російської мови. Натомість дуже охоче вивчають чужих мов (6). Співають учні переважно українських пісень. Малюють переважно те, що не має нічого спільного зі соціялізмом. Ідейно-комуністичне виховання учні не сприймають, бо викладається сухо, формально, Світогляд учнів творять переважно батьки. а їхній світогляд є зовсім інший, ніж вимагає Компартія" (7).

Московщина мала українську молодь за таку дурну, яку можна переконати великими, гарними словами, що праця доярки чи свинаря є такою ж почесною і приємною, як і праця наукового дослідника в лябораторії, професора, інженера чи керівника великої верібні. Переконувала від дитячих ясель починаючи. Коли ж побачила, що не переконала гарними словами, то почала переконувати своєю традиційною 'дубінкою'. Лютуючи, Московщина загрожує: "Не сміємо заплющувати очі на неморальні явища серед української молоді, яка проти-

---

*) а не національні московські.

**) а не Москвинів.

***) переказ з П. Іванов. у "Комуніст України" XII-1958.

4) див. ст. 449, 450.

5) І. Цапенко. у "Жовтень" II-1949.

6) Московська - не чужа, а друга рідна тому яничарові.

7) О. Ковальчук. у "Радянська Освіта" ч. 34. 1958.

ставиться совєтскому ладу. Частина молоді після закінчення семирічки чи десятирічки виїздить на великі будови комунізму не щоби працювати там ентузіястично, але щоб якось відбути ті три роки обов'язкової перед вступом до ВУЗ-у, праці. Така молодь - це не лише суспільні галапаси, але й просто -вороги комунізму. З такими нема що панькатися" (*).

Щоби налякати молодь і московських підганяйлів в Україні, Москва наказала часописям УРСР зчинити великий галас про спротив української молоді. "Радянська Україна" накинулася (22-I-1957) на провідних комсомольців (активістів), лаючи їх за те, що вони не борються з націоналістичними поглядами студенства, с.т. не виказують НКВД. "Правда України" накидається (23-I-1958) на них за те саме. Також і "Молодь України" (16-VIII-1959). "Комсомольська Правда" вимагає (9-IX-1960) відібрати дипломи у "дезертирів", "ледарів". Вже десятки років не вгаває в Україні московське вигублювання ... кого? - Українська молодь добре бачить кого саме Московщина плямує: "дезертирами, ледарями, ворогами народу, буржуазними націоналістами".

На зборах ЦК Комсомолу України перший секретар Ю.Єльченко кричав 22-IX-1960: "Більша частина комсомольських організацій та активістів в Україні лише балакають про підвищення продуктивности праці, лише виголощують кличі, а фактично ані пальцем не поворухнуть щоби підвищити продуктивність" (**).

Нарада найвищих політруків Кавказької, Прикарпатської, Київської, Туркестанської військових округ і Чорноморської фльоти визнала, що вояки мають "дуже низьку комуністичну свідомість" (***) У перекладі на людську мову - воякі не вірні і вокувати за СССР НЕ будуть. І "Комуніст вооружоних сіл" в ч. 15.1962 б'є на ґвалт, вимагаючи посилити ідеологічний вишкіл вояків. І надто наголощує потребу переконувати вояків-немосквинів, що в СССР нема поневолених народів, а всі однакоправні. Щось зле з тим переконуванням, наколи по 50 роках переконування, треба ще більше переконувати.

Українські селяни не забувають до десятого коліна крадіжі. Колись дід украв, а внук носить ганебну пляму злодійського роду. Так само і ледарство було такою великою ганьбою на селі, що жодна дівчина не йшла заміж за хлопця з ледарської родини.

Письменники в УРСР: В.Кучер, В.Земляк, Ю.Знабацький, М.Шаповал, М.Руденко пищуть у своїх творах, що тепер українські колхозники не вважають ганьбою вкрасти щось у колхозі, хоч уважають великою ганьбою красти у людей. Так само вони і тепер уважають ледарство ганьбою, але водночас не вважають ганьбою байдикувати на колхозній праці. Цю ріжницю селяни пояснюють тим, що все колхозне належить 'совєтскій' владі, а не людям. А український селянин бачить щодня власними очима, що та 'совєтская' влада є МОСКОВСЬКОЮ владою. Український НАСТУП затривожив Московщину. Що робити? Пострі-

*) "Радянська Освіта" 25-XII-1959.
**) "Молодь України" 23-IX-1960.
***) "Красная Звєзда" ч.252.1962.

ляти 'абнаїлялих хахлоф',як 1933 року? - Небезпечно! Ану ж їм урветься терпець і вони вхопляться за зброю, як 1918 і 1941 року.А хто боронитиме уряд "робітників і селян"? - Не робітники, не селяни,бо ж вони на власній шкірі пізнали те ощуканство.'Стілягі', совбуржуї, кар'єристи-шкурнікі своє життя цінять безмірно більше за будьщо, і поховаються по мишачих норах.Військо? - А воно ж наполовину складається з немосквинів,а вони вже показали 1941 року, що думають.

Не могла Московщина видумати нічого нового,і пораз сотий повторила свої загрози. ЦК КПСС наказав 10-І-1960 ще раз своїм пахолкам в Україні винищувати український націоналізм,набоженські "забобони",націоналістичну ідеологію придусовим "перевихованням" там,де дідько чортам роги випростовує (*).

Два роки пізніше московський губернатор в Україні -секретар ЦК КПУ А.Скаба у безсилій люті кричав на засіданні ЦК КПУ: "Треба давати рішучу відсіч спробам використати критику культу особи з метою далекою від інтересів Компартії.Треба давати відсіч найменшим спробам нанести удар марксистсько-ленінській теорії,і під цей гамір вибілювати націоналістичні ухили" (**).

А таж "Радянська Україна" визнає (7-УІІІ-1962),що українська молодь, навіть комсомольці, бойкотують виклади про марксизм-ленінізм,а протинаціоналістична пропаганда серед них не має жодного успіху.

Москвини - ліпше за будь-кого - бачать глиняні ноги своєї імперії,с.т.її немосковські народи, а насамперед найбільший - український. Заховати свою невдачу їх змосковщити Московщина не може, бо ж і дитина в СССР це бачить. Отже,як утопленик, хапаючись соломинки,Московщина в розпуці намагається налякати немосковські народи СССР 'капіталістичним рабством'. Вона щосили кричить: "Всі капіталістичні держави разом не перемогуть СССР, якщо буде єдність та дружба народів СССР. А сама ж Московщина - ліпше за будь кого - знає,що ніколи в історії не було навіть і тіні тої єдности та дружби, а навпаки була і є ненависть між Москвинами і немосквинами в московській імперії чорної і червоної.Отже, Московщина в розпуці і жаху сама себе дурить бодай оманою.

Ніколи не було,нема і БУТИ НЕ МОЖЕ ніякого союзу України з Московщиною. Не може бути,хочби того і хотіла Україна. Не може,бо український і московський народи - це дві цілковиті ПРОТИВЕНСТВА які самі себе взаємно ЗАПЕРЕЧУЮТЬ,і то в усіх,без єдиного винятку,царинах життя.А понад все в найголовнішій - в царині ДУХОВІЙ.

Ніхто і ніщо не зможе призвести до ніякого союзу України з Московщиною,так,як ніхто і ніщо не зможе призвести до союзу Христа з антихристом, Християнства зі сатанством, набоженства з безбожництвом, Добро зі Злом, Правди з Брехнею,Любови з Ненавистю, Жорстокости з Лагідністю. А ці ж противенства є питомі властивости Українці і Москвина.

Розлючена своєю поразкою в Україні, Московщина наказала сво-

---

*) див."Правда" 14-IX-1960.

**) див."Радянська Україна" 1-XI-1962.

їм пахолкам залякувати (тероризувати) щомога Українців. Самі перелякані,ті кинулися лякати.як напр. А.Скиба у "Комуністі" (XII-1962), В.Касіян у "Савєтской Культурє" (28-УІІІ-1962). Та,показалося,що молодші українські покоління не є такі полохливі.як їхні батьки. Показалося,що криваві жертви батьків навчили українську молодь московських,підступних, хитрих способів боротьби. Один з тої молоді пише:"Пристасовуючись до обставин, молодь в Україні 'трєпає язиком' про те,у що не вірить, з чого в душі глузує,а мовчки,з затиснутими зубами,робить те,що наказує їй робити національний інстинкт. Вона виросла в пекельній школі часу,що в ньому в'язниця, заслання до сибірських таборів, смерть від кулі ката чи з голоду - це щоденні звичайні речі. Про них наша молодь розмовляє таким тоном,яким розмовляють в Европі про танці,вечерниці...

.. "Терор не лякав ту молодь. Вона на нього дивилася ще за дитинства. Вона звикла до терору. А до чого людина звикає - того не боїться. Московський терор по береги налляв молоді серця глибокою,горячою аж до болю і чинною любов'ю до Матери-України,розіп'ятої на п'ятикутній зорі. Московський терор навчив нашу молодь ненавидити з приємним виразом обличчя; навчив вбивати москаля після дружньої розмови на комсомольських зборах. Кількість жертв, що їх видала українська молодь у схованій,запеклій війні з Московщиною,була би прирівнила визвольну боротьбу будь-якого поневоленого народу. Українську молодь не спинила і не спинить,бо жертвена кров тих борців, що впали,породжує нових. Найбільшою небезпекою Московщині в Україні є те, що вона не знає і не може знати: хто з Українців з нею,а хто проти. Не може,бо нас вні всі з нею, всі готові йти в огонь і воду за неї (*).

У Липні 1965 року Московщина ув'язнила понад 75 українських молодих науковців,письменників,студентів, а І-ІУ-1966 засудила їх, за розповсюдження потай протимосковської літератури,на кількарічну каторгу.Московщина почала судити їх перше відкритим судом.Тоді будинки суду і вулиці біля суду були переповнені людьми, які захоплено вітали засуджених квітами.Московщина перелякалася і наказала своєму пахолкові - т.зв."урядові УРСР" карати новітніх українських революціонерів потай, без суду. Тоді посипалися до того "уряду" писані протести й обурення. Рукописні відписи тих протестів розповсюджувалися по всі Україні,а деякі і поза Україною (**)

Призвіщ всіх покараних ми не знаємо, бо Московщина заборонила оприлюднювати їх.Проте знаємо кілька їх,як напр.Ярослав Геврич, Іван Гель,Богдан Горинь,Михайло Горинь, Микола Гринь,Ігор Герета, Іван Дзюба,А.Завалихата, Мирослава Зваричевська, Дмитро Іващенко, О.Ільченко,Святослав Караванський,Михайло Косів,Олександер Мартиненко, Михайло Масютко, Ярослава Менкуш, Валентин Мороз, Михайло Озерний,Михайло Осадчий,Іван Русин,Іван Світличний, Вячеслав Чорновіл,Методій Чубатий,Анатоль Шевчук,Панас Заливаха та інші.

Року 1954-го 500 Безсмертних Українок в Кінґірі не боронили-

---

*) Ю.Горліс-Горський."Червоний чортополох".

**)напр.В.Чорновола"Лихо з розуму".Українці в Европі передрукували 1967 р.Перекладена на інші мови.

ся,але самі наступали,нападали на Московщину.І вони перемогли.Їхні духові нащадки,оті незличені: світличні,горині,караванські,чорноволи,морози,виконуючи заповіт 500 Безсмертних Українок,також не боронилися,але наступали,нападали на Московщину. Вони не просили, але вимагали, погрожували Московщині, добре знаючи,що тим копають собі особисто могилу.Отже,бачимо НЕ покірних жертв,але бачимо нескорених,свідомих свого завдання і мети РЕВОЛЮЦІОНЕРІВ,БОРЦІВ,НАЦІОНАЛЬНИХ ГЕРОЇВ.

Україна не скорилася.Україна бореться. Бореться пограбована, спалена,кайданами скована,холодна-голодна, під заляком і доглядом семи мільйонів зайдів-кацапів, осамітнена,зненавиджена світовою Мафією. Ця запекла,кривава,на життя чи смерть боротьба . не-· видко назовні; грому й блискавки не чути,не видко; небо ніби погідне,але повітря наладоване електрикою, як це завжди буває перед великою громовицею,буревієм.Неухильно наближається новий 1917 рік.

Україна мала,має і завжди матиме великих, середніх,малих і маленьких борців,працівників на національному полі, ідеалістів,що жертвено працювали, працюють і працюватимуть задля України,її культури, її матеріяльної і духової величі і державної незалежности.І тепер у т.зв.УРСР вони,за пекельно тяжких умов,у щогодинній,щохвилинній,напруженій,схованія боротьбі з найпідлішим у світі ворогом -Москвином,мають снагу і відвагу творити своє українське,не закаляне Московщиною.

Та,не лише сметанка (еліта) народу,але й увесь український нарід щораз швидче і більше - хоч і не видко назовні - МУЖНІЄ, МІЦНІЄ,ДУХОВО,МОРАЛЬНО,НАЦІОНАЛЬНО.' В Україні росте, набирає на силі величезна ДУХОВА СИЛА.Сила, що її тепер у всьому культурному світі можна побачити хіба через мікроскоп. Це - ЧИННА і непохитна ВІРА в єдиноспасенність і єдинопотрібність законів БОЖИХ,а не людських.Чинна віра, що найвищою метою життя Людини і Нації є боротися за здійснення законів Божих.' Чинна віра,що "Не єдиним хлібом живе людина і нарід (нація".Чинна,с.т.така, що охоче віддає ВСЄ, разом з власним життям, у боротьбі за ці ідеї. В Україні знову набирає сили (приглушений Московщиною в нашій інтелігенції) споконвічний, український, національний,ІДЕАЛІСТИЧНИЙ світогляд. Світогляд,який єдиний рятував людину і нарід від занику,як це довела історія людства.

Український старезний, глибокої християнської культури нарід не сторіччями,але тисячоріччями очолював боротбу проти диявольських сил Руїни. Український нарід пролив море своєї і ворожої крови, рятуючи европейську цивілізацію від знищення азійськими (отже,і московськими) ордами. Український нарід вже тисячі років бореться безупинно за християнські ідеали: за волю, за справедливість. І в тій боротьбі український нарід видав великий шереґ постатей світового розміру.

За 1917-22 років український нарід осамітнений,збойкотований усім світом,без зброї,без ліків, розбивав вдесятеро сильніші, озброєні до зубів, московські орди, видаючи героїв світової міри під Крутами,під Базаром, у чотирикутнику смерти, в зимовому поході.За 1939-45 років український нарід мав (і має) таку величезну

силу бойового духа, що незавагався піднести свою неозброєну руку на дві наймогутніші світові потуги, видавши ТИСЯЧІ героїв, яким не дорівнюють герої будь-якого народу. Не дорівнюють, бо ж чи має якийсь нарід бодай одну ДИТИНУ, яка СВІДОМО, в боротьбі за народ, сама йшла на певну смерть з піснею на устах? Україна має СОТКИ записаних історією і ТИСЯЧІ не записаних таких 10-16-річних дітей.

Франція має одну Жанну д'Арк. Україна має 500 нараз, і то більших за французьку. Більших, бо ж за тими 500 Українками в Кінгірі не стояли озброєні полки, а вони, ті жінки пішли в НАСТУП на московські плазуни і гармати. Пішли зі славнем на устах "Бог і Україна". Ці наших 500 Безсмертних поставили собі пам'ятник вищий за всі пам'ятники всього світу разом. Вищий, бо ж сягає до небесних височінь Безсмертного Духа. Прийде час, коли вдячні народи прийдуть віддати свою глибоку пошану і вдячність цьому нашому і водночас світовому пам'ятникові людського ВІЛЬНОГО ДУХА.

А ці ж Безсмертні Українки полягли в боротьбі саме тоді, коли ввесь світ - разом із наймогутнішими потугами - тремтить в жаху від самої думки боротися зі гнилим всередині московським опудалом на глиняних, мокрих ногах. Увесь світ тремтить, готовий проміняти на "шмат гнилої ковбаси" свій найдорожчий скарб, що його предки здобули ціною крови кількох поколінь - проміняти на свою ВОЛЮ. Західній світ, стократно сильніший за московську імперію СССР, благає московського Ваньку дарувати йому "вічний" мир, хоч той знахабнілий Ванька тисячократно проголошував на ввесь світ, що його метою є панувати у світі, а не співіснувати.

П'ятсот Українок у Кінгірі не благали могутню московську імперію про співіснування, але голіруч пішли на неї зі славнем перемоги. І перемогли. Так! Перемогли, бо ж стали і будуть - поки люди живуть - духовими матерями мільйонів БОРЦІВ за найвищі християнські ідеали. Ця перемога - ВІЧНА, бо ж перемога ІДЕЇ над шлунком. А сьогоднішню "холодну" і завтрішню горячу війни ВИГРАЄ ІДЕЯ, а НЕ бомба; зброя ідейна, а не атомова. Тим-то українських каторжан, закованих у кайдани, Московщина боїться безмірно більше, ніж усього Західнього світу, з усіма його всілякими ракетами, зброєю.

Боїться, бо Україна СИЛЬНІША за всі світові потуги. Так! Сильніша. У тих потуг: Тегеран, Ялта, Потсдам, Берлін, Женева і десятки інших ганебних уступок нахабному Ваньці, благань ласки у нього, побожні проші до Москви, цілування московського смердючого лаптя (культурний "обмін"), співіснувальних страх (хоч атомова зброя в кишені), рузвельти, трумани, червоні єпископи, москволюбські радія, інститути, тактика і навіть стратегія не ображати Ваньку і т.п. уступки, відступ, втеча, переляк без кінця і краю.

А в Україні: Крути, Базар, зимові походи, УСС, УГА, УНА, ОУН, УПА, С. Петлюра, Є. Коновалець, Р. Чупринка, С. Бандера, М. Липківський, ТИСЯЧІ Біласів-Данилишиних, повстанці-каторжани, 500 Безсмертних Українок і тисячі тисяч знаних лише Богові борців за ВОЛЮ дітей, молоді, дідів.

Хто ж сильніший? Сильніший ДУХОМ. Мільйонократно наголошуємо ДУХОМ, Бо ж ДУХ ЖИВОТВОРИТЬ. Дух (творчий) творить ВСЕ життя, с.т.

і життя матеріяльне.

Так! Український нарід тепер - найсильніший за всі інші народи.

Історія українського народу - найтрагічніша і водночас найгероїчніша за історії інших народів. Український нарід тисячоріччами проливав свою кров за християнські ідеї та ідеали. Дикі орди зі сходу і заходу, з півдня і з півночі плюндрували,палили до чорної землі Україну сторіччями. Кілька разів в історії половина України була диким полем.

Україна всі ті орди перемогла.Лишається ще добити останню орду з півночі. І це може зробити, і зробить лише Україна, а ніхто інший. Лише вона,бо від першого дня заснування Москви і по сьогоднішній день точиться - у преріжних формах - невпинна, вперта, запекла війна між Києвом і Москвою. І ніщо,ніяка сила не може тої війни зупинити,хочби того й хотіли обидва вороги. Не може, бо ця війна не є звичайною війною, суперечкою двох сусідів. Це - щось далеко,далеко більше.

Це - війна двох цілковито противних СВІТІВ. Світів,що взаємно заперечують засади самих ОСНОВ, на яких ті світи стоять. Це ВІЙНА ІДЕЙ. Ідей і законів Сотворителя Всесвіту з ідеями та законами Руйника Всесвіту. Війна сил Світла зі силами Темряви.Війна Правди з Брехнею.Коротко,війна сил Бога зі силами сатани.Війна непримирима,що й знали наші прадіди великі,а забули правнуки погані."Дві стіни зударяться. Одна впаде, друга зістанеться" пророкував Великий Богдан.І не лише він,але й чужинці.Напр.

Німецький історик пише:"Українська нація покликана Провідінням здійснювати ідею волі" (*).

Норвезький письменник пише:"Чи не дивно? Нація,що була засуджена на смерть - Україна дає тепер людству нову ідею справедливости і міжнароднього щастя" (**).

Німецький філософ писав ще 1769 року:"Україна колись стане новою Геладою,а її впливи поширятья далеко поза її межі" (***).

Славний Михайло Чайківський (Садик Паша) писав,що Наполеон казав про Українців:"Десь за сто років увесь світ буде або республікою, яка не визнаватиме ні віри,ні чести,ні права,або належитиме Козакам і шануватиме віру,честь,право" (4).

Німецький славіст професор Бреславського університету К. Фріхтель казав 1942 року, що тодішня війна прискорить занепад англо-німецької доби,і відкриє шлях добі українській, за якої пануватиме у світі ідеалістичний світогляд. Він казав, що Київ буде духовою столицею людства. Казав,що з Києва почнеться відродження людства,бо Україна має ключ до світової правди, і Україні призначено Вищим Розумом місію вказати людству шлях до царства Божого на землі.Обов'язок цеж - дуже тяжкий,але за таких переломових вирішальних часів завжди з'являються люди великої духової наснаги;

---

*) H.F.Helmont."Weltgeschichte".

**) B.Björnson.in "Ukrainische Rundschau" IV-1907.

***) J.G.Herder."Tagebuch".

4) див."Руская Старіна" т.94.ст.449.1898.

виявляються сили позазмислові (ірраціональні), сили Творчого Духа, що його старезна Україна мала і має невичерпальне джерело у своїй споконвічно християнській духовості".

За війни 1941-45 років К.Фріхтель загинув під Києвом, як німецький старшина, тим знаменно (символічно) підтверджуючи правдивість свого віщування.

ЗГАДАНІ ДЖЕРЕЛА.

Скороти:

Б.- Берлін
В.- Варшава
Від.- Відень
К.- Київ
Л.- Львів
Лон.- Лондон
Ляй.- Ляйпціґ
М.- Москва
Мюн.- Мюнхен
Н.Й.- Нью-Йорк
П.-Петербурґ(Ленінґрад)
Пар.- Париж
Прг.- Прага
Х.- Харків

Аксаков К."Історическіе сачіненія".П.1912
- Ісследованіе о торґовле на украінскіх ярмарках"
Aleksinsky G."Modern Russia".L.1913.
Алепскій П."Путешествіе патріарха Макарія в Расею".М.1898
Альтман М."І.Ґ.Прижов".М.1932
Ammende E."Muss Russland hungern".W.1935.
Андреев В."Тьма".П.1915
Антонов-Овсіенко В."Запіскі о ґражданской вайне".М.1930
АН Каз.ССР."Казахская ССР".1957
АН УРСР."Сільське господарство УРСР".К.1958
"Абшествено-палітическіе взґляди Т.Ґ.Шевченко".К.
Анциферов Н."Душа Петербурґа".П.1922
Арнаутов В."Ґолод і деті на Украіне".Х.1922
Архангельскій С."Лекціі па історіі руск.літератури".Казань.1913
Арцібашев Н.(ред.)."Паветствованіе о Расеі".М.1838
Багмет А."Матеріяли до синонімічного словника" (у "Вітчизні".1959
Бакулін С."Внешняя тарґовля СССР" 1918-37 ґґ.М.1939
Бакунін М."Боґ і ґасударство";"Пісьма о патріотізме".М.1936.
Бачинський Ю."Спомини про Драгоманова".(у "Вістник СВУ".15-VIII-1915
Beaty J."The Iron Curtain Over America".Dallas.1954
Bedell-Smith W."My Three Years in Moscow".
Безручко Л."З піснею по світах".Н.Й.1951
Beck F."Russian Purge and the Extraction of Confession".N.Y.1951
Бен-Ґуріон Д.у "Look".16-I-1962
Berg E. in "Hamburger Abenblatt".15-III-1963
Berman H.J."The Dilemma of Soviet Law Reforms".Cambridge.1950
Berdyaev N."The Origin of Russian Communism".L.1937
Бердяев Н."Азіатская і европейская душа".
- "Духовий крізіс рускай інтелеґеціі".М.1907
- "Істокі і смисл рускава камунізма".Пар.1955
- "Міросазерцаніе Дастоевскава".Прг.1923
- "Руская ідея".Пар.1946
- "Руская релігіозная псіхалоґія і камуністічний атеізм"
- у збірнику "Судьба Расеі".М.1918.
Белінскій В."Літературние сни","Ісповедь"
- "Пісьма".П.1914
- "Полное сабраніе сачіненій".М.1926
Бестужев-Рюмін А."Абзор сабитій"

Биков П.Сілуети прошлава".
Бібіков С.(ред.) "Нарис стародавньої історії УРСР".К.1957
Білецький О.(ред.)"Історія української літератури".К.1955
Білімовіч А."Таварное двіженіе па рускіх желєзних дарогах".
Бліох І."Вліяніе желєзних дароґ на еконм.састаяніе Расєі".П.1878
Блок А."Двєнадцать","Скіфи",Расея","Вазмездіе"
Бобкова В.(ред.)"Українські народі прислів'я і приказки".К.1963
Бобрінській Н."Націоналісти в 3-й Ґасударствєной Думе".П.1915
Бобрішев-Пушкін А.у "Смєна Вєх".Прг.1922
Боґучарскій В."С історіі палітіческой барьби XIX вєка".М.1912
Bodenstedt F."Die poetische Ukraine".Stattgart.1843
Boyko Yu.(red.).Russian Bolshevism".Mun.1961
Bohn W.in "New Leader".III-1950
Bor-Komorowski T."Armja Podziemna".Lon.1951
Бочкарьов Н."Масковскоє ґасударство па сказаніям інстранцєв".П, 1914
Бош Є."Ґод барьби".М.1925
Бражньов Є."Зєльоний шум".
Брант Б."Іностраніе капітали в Расєі".П.1899
Брокґауз-Єфрон."Енціклопедічєскій славарь".П.
Brukner A."Pamietniki Literackie".W.1913
Bruford W.N."Chekhov and His Russia".
Бужінскій І."Проповєді архімандріта Ґавріїла".
Bülow W.in "Denkwüdigkeiten".IV-1931
Бунін І."Васпамінанія.Пар.1950
Burnham J."Containment or Liberation".N.Y.1952
- "The Managerial Revolution".N.Y.1941
Бушуєв І.А."Атвєтствєность за укривательство прєступлєній і за недоносітєльство".М.1965
Валєнтінов Н."Встрєчі с Лєніним".Н.Й.1953
- "Чєрнішєвскій і Лєнін"(у "Новий Журнал".ч.26,27.1951
Величко С."Лєтопісь собитій".К.1951
Вербицький М."Найбільший злочин Кремля",Лон.1952
Винар Б."Українська промисловість".Пар.1964
Винар Л."Історія українського раннього друкарства".Чикаґо.1963
Винниченко В."Відродження нації".Від.1920
Височенко А."СССР без маски".Буенос Айрес.1951
Витанович І."Володимир Навроцький".Л.1934
Вишєславцєв Б.П."Руская стіхія в Достаєвскава".Б.1923
Віконська Д."За силу і перемогу".Л.1938
Vimina A."Relazione".Venetia.1890
Вінграновський М."Повернення Хікмета".К.19
Вірник Д.(ред.)"Нариси розвитку народн.господарства УРСР".К.1957
Вітте С."Конспект лекцій о народном і ґасудрст.хазяйствє".
Владімірскій-Буданов М."Абзор історії рускаво права".М.1909
Власов В.А."Савєтскій ґасударствєний апарат".М.1951
Власовський І."Нарис історії Укр.Православної Церкви".Н.Й.1955
Воблий К."Нариси з історії укр.рос.цукрової промисловости".К.1930
Вовк Ф."Студії з української етнографії та антропології".Прг.1927
Вовчук М."Лєнінізм і пєрєдавая руская культура XIX вєка".

Vogt F.A."Unto Ceasar".N.Y.1938
Волобуїв М. у "Большевик України". III-1928
Voltaire F.M."Histoire de Charles XII".Ruan.1731,Lon.1807
Вольф М."Географическое размещение рускай промишленості".М.1927
Wraga R."Sowietski ustroj".Rome.1945
Всесоюзна Книжна Палата:"Печать СССР в 1961 году". - 1962 году"
Woods F.A."Mental and Moral Heredity".N.Y.1906
Haiman L."Ukraine in 1963" in Ukr.Quarterly".III-1963
Haldor H."The Halder's Diaries".
White W.L."Report on the Russians".N.Y.1945
Helmont H.F."Weltgeschichte".Leipz.1905
Herberstein S."Rerum Moscovitiarum Csmentarii".Wien.1545
Геродот Г."Опис Скитії".Л.1937
Голуб В."Конспективний нарис історії КПУ".
Горліс-Горський Ю."Червоний чортополох".Л.1935.
Гришко В."Історично-правне підґрунтя теорії III Риму".Мюн.1958
Грищенко М.Нариси з історії школи в УРСР".К.1966
Грушевський М."Історія України-Руси".Н.Й.1954
Гуревич З."Голод і сільське господарство України".Х.1922
Гусейнов Г."Об історіч.садружестве руск.і азербайдж.народов".Баку. 1946
Гуслистий К.(ред.)."Нарис історії України".Вініпеґ.1944
Ґалкін К.Т."Вищее абразаваніе в СССР".М.1958
Ґамбаров А.О."В спорах о Нечаеве".М.1926
Ґерцен А."Билое і думи","С того берега".
- "Сабраніе сачіненій".М.1956
Ґолубінскій Е."Історія Рускої Церькві".М.1901
Ґорькій М."Жізнь Клима Самґіна","Ісповедь","Аґаркі","Руская жер-
- "Полное сабраніе сачіненій".М.1952 стокость".
Ґредескул А."Расея і ея народи".
Ґріневецкій Н."Послевоен.перспективи руск.промишленості".Х.1919
Даль В."Талковий славарь жівоґа рускава язика".М.1955
- "Полное сабраніе сачіненій".П.1898
Данілевскій Н."Расея і Европа".Штутґарт.1920
Денікін А."Васпамінанія".
Джілас М."Новий клас".Н.Й.1958
Дименштайн С."Праблеми районіраванія металопромишленості".Х.1927
Дмітрієвскій С.у збірнику "Судьби Расеі".М.1930
Добрянський М."Асоціяція проти Інституту".Мюн.1956
Донцов Д."За яку революцію".Торонто.1957
- "Наша доба і летература".Л.1937
- "Незримі скрижалі Кобзаря".Торонто.1961
- "Підстави нашої політики".Від.1921
- "Поетка українського рісорджемента".Л.1922
- "Що таке інтернаціоналізм".Л.1927
- "Нерозрита могила" у "Вістнику" IУ-1937
Достоевскій Ф."Беси","Братья Карамазови","Дневнік пісателя","Пад-
- "Сабраніе сачіненій".П.1902 росток"
Драгоманов М."Палітіческіе сачіненія".М.1908
- "Шевченко,українофіли і соціялізм".
Engel J.C."Geschichte der Ukraine".Halle.1796

Essen R."Die russische Glaigung".Leipz.1943
Жданов І."Сачінєнія".П.1904
Gide A."Return From USSR".Lon.1937
- "A Sequel to "Return From USSR".
Замятін Є.(А.Н.Іванов)."Ми".Харбін.1926
Забєлін Н.Н."Планірованіе падґатовкі і распредєлєніе рабочих кадров в СССР".М.1960
Zaremba Z."Wojna i konspiracja".Lon.
Затонський В."Національна проблема на Україні".Х.1926
Зів В."Іностранис капітали в рускай прамишленості".П.1917
Зіновтєв І."В.І.Ленін".П.1925
ЗЧ ОУН. "Українська Повстанська Армія".Мюн.1957
Івановскій М."Вчера,сєґодня,завтра".М.1958
Льєнков В."Бальшая дароґа".М.1949
Льін С.А."Ґасударствєнис заґатовкі зерна в СССР".М.1957
Young C."Modern Man in Search of Soul".N.Y.1937
Kalma J."Die Ostseefinnischen Lehnworter in Russischen".
Кальченко Н."Україна в великом семілєтіі".М.1959
Campense A."Letera d'Alberto Campense".1523
Каптєрьов В."Характєр атнашєній Расєі к Православному Вастоку в XVI-XVII веках".М.1885
Carrel A."Man the Unknown".N.Y.1935
- "Voyages de Lourdes".Paris.1949
Kasenkina O."Leap to Freedom".N.Y.1940
Cassagnard C.J."Carrel et Zola devant le miracle a Lourdes".
КатковМ.Н."Сабраніс статєй".М.1887
Кауфман І.(ред.)."Пісьма і бумаґі Петра Вєлікава".М.1952
Кафенґауз В."Сіндікати в рускай жєлєзной прамишленості".М.1910
Кашинський П."Драгоманов у світлі чужих таємних документів".Прг.
Kerhuel M."Le collose aux pieds d'argile".Paris.1961
Kerstein's Committee US Congress.House Report.
Кириченко І.(ред.)."Українсько-російський словник".К.1953-1963
Кірпотін Н."Руская культура".
Книжна Палата УРСР."Художня література видана на Україні за 40 років (1917-1957).К.1958
Clarke E.D."Travels in Russia".Lon.1816.
Ключєвскій В."Курс рускої історіі".М.1923
- "Сказанія іностранцєв в Московском ґасударствє".М.1890
Ковалєвскій В."Н.К.Міхайловскій".П.1909
Коваль В."Не дискувати,а викривати".Н.Й.1952
Козаченко А."Минуле книги в Україні".
Козмін Б."Нечаєв і нечаєвци".М.1931
Commis.Intern."Livre Blanc sur les camps cocentr.soviet.Par.1951
Камітєт Помощі ҐалодНим."Помощь ґалодним".Х.1922
Kohn H."Panslavism".N.Y.1953
Kononenko K."Ukraina and Russia".Milwaukee.1958
Кононенко К."Колоніяль.виниск -основа совєт.індустрії".Н.Й.1960
- "Україна і Росія".Мюн.1965
Korb J.G."Diarium itineris in Moscoviam Perillustris".Vienne.1701
Король Н."Українське Козацтво".
Kosyk V."Concentration Camps in the USSR".Lon.1962
Косіор С."Статті і промови".К.1936

Костомаров Н."Сабраніе сачіненій".П.1906
- "Палітіческіе сачіненія".М.1908
- "Памятнікі старіной рускай літературн".П.1860
- "Очеркі дамашней жізні і нравов велікорускава народа" П.1871
Кошиць О."З піснею через світ".Вінніпеґ.1948
Кравченко Г."Українська радянська культура за 40 років".Х.1957
Krasinski Z."Memoriali".
Краснов Н.Н."Незабиваемое".Н.Й.195
Крманіч Ю."Руское ґасударство в XVII веке".М.1860
Krzyzanowski I."Paralele".War.1935
Кримський А."Розвідки,статті та замітки".К.1928
- в "Етноґрафіческое Абазреніе".ч.2..1895
Crocker G.N."Roosvelt's Road to Russia".Chicago.1959
Крупская Н."Васпамінанія о В.І.Ленінє".М.1930
Kubala L."Wojna Moskiewska".War.1910
Кубійович В.(ред.)"Енциклопедія Українознавства".Мюн.1949-19
Куліш М,"Народий Малахій"
Куломзін А."Наша железнодорожная палітіка".
Custin,de A.L."Journeyof Our Times".N.Y.1942
Лабезник Ю."Творчисть і догматизм у пресі".К.1957
Lawrynenko J."Ukrainian Communism".N.Y.1953
Layons L."Stalin".
Ланда В. в "Український Еконіміст".чч.63-66.1927
Lane A.B."I Saw Poland Betrayed".N.Y.1948
Lassota E."Tagebuch".Halle.1866
Лашенко П."Історія народнава хазяйства СССР".П.1952,1956
Le Bon G."The Crowd".Lon.1920
Lesur C.L."Histoire de Cosaques".Par.1814
Лебедь А."Транспортое значеніе ґідроелектріческіх саоруженій в СССР".Мюн.1954
Лемке Н."Н.Стасюлевіч і ево савременікі".П.1913
Ленін В.І."Полное сабраніе сачіненій".М.1940
- "Крітіческіе заметкі па національному вапросу".М.1952
- "О праве націй на самоапределеніе".М.1952
- "Статьі і речі об Україне".М.1953
- "Что делать".М.1955
- "Лист до робітників і селян України","О барьбе за установленія саветской власті","Об ачістке рускава язика", "Прашальное пісьмо к швейцарскім рабочім",
Леонтьев К."Васток,Расея і Славянство".П.1912
Lipper E."Onze ans dans les bagnes sovietiques".Par.1950
- "Eleven Years in Soviet Camps".Chicago.1951
Липківський В."Відродження Церкви в Україні".Торонто.1959
Лисенко Л."Сільське господавство України".Мюн.1960
Литвин К."Розвиток культури радянської України".К.1954
Ліхолат А."Растром націаналістіческой ктреволюціі на Україне".М. 1954
Лобай Д."Непереможна Україна".Вінніпеґ.1950
Лойко Л."Васпамінанія".М.1929
Лосскій Н.О."Характер рускава народа".Франкфурт.1957
Лотоцький О."Українська книга".Прг.1926

Лукомскій Г."Масковія в представленію иностранцев".Б.1922
Луначарскій А."Религія і соціалізм".М.1911
Лютаревич М."МТС в Україні".Мюн.1954
Ляліков Н.І."Саветская Україна".М.1954
Макарій,мтр.(Булгаков)."Історія Рускої Церькві".П.1883
Малінін В."Старец Філафей і ево пасланія".К.1901
Маркович Я."Записки о Малороссіі".К.1798
Marx K."The Eastern Question".1897
- "Marx Versus Russia".N.Y.1960
Масарик Т."Світова Революція".Л.1930
Маслов П."Аграрний вапрос в Расеі".П.1908
Mauritius A."Ukrainische Lieder".Berl.1841
Маяковскій В."Исповедь","Грозние факти",Радаватца рано","Той стране"
Meyerberg A."Relazione".1661
Meckelein R."Die finnisch-ugrischen Elements in Russischen".B.1913
Melnyk Z."Soviet Capital Formation 1928-1932".Mun.1965
Мерчанський О."Правда про Росію".Торонто.1958
Мельгунов С."Как бальшевікі захватілі власть".Пар.1953
Мельніков-Печерскій В."В лесах".П.1958
Менделеев Д."Заветние мисли".М.1904
Мережковскій Д."Полное сабраніе сачіненій".Б.1922
- "Бальная Расея","В тіхом омуте","Бальшевізм,Європа і Расея" (у збірнику "Царство Антихриста").
Мерцалов Б."Закрепашьоное хазяйство".
Mydlowsky L."Bolshevist Persecution of Church in Ukraine".Lon.1958
Mikolajczyk S."The Rape of Poland".N.Y.1948
Мілюков П."Очерки па історіі рускай культури".Пар.1930
- "Національний вапрос".Прг.1925
Michelet J."Modern History".N.Y.1899
Млиновецький Р."Голод на Україні".Дітройт.1958
Montiel V."Les musulmans sovietiques".
Морозов Н."Повесть моей жізні".М.1933
Morfill W."Slavs" (in "Encyclopeadia Britanica")
Muirhead J.F."Prussia" (in "Encyclopeadia Britanica")
Мухин М."М.Драгоманов без маски".Л.1934
Мякотін В."Очерки соціальной історіі України".Прг.1930
Надхін Г."Ізбраніе сачіненія".М.1877
Napoleon B."Lettres".
Наркомзем."102 бюджети".Х.1927
Нечаев С."Катехізіс революціонера".
Niederle L."Puvod a počatky slovan vychodnich".Prh.1924
Нікітенко А."Дневнік 1804-77".П.
Нікольскій Ю."Тургенев і Достоевскій".Софія.1921
Nomad M."Apostles of revolutions".Boston.1939
Нощис М."Українські приказки,прислів'я".П.1864
Огієнко І."Історія української культури".Кам'янець.1920
Оглоблин О."Люди старої України".Мюн.1959
- "Московська теорія III Риму".Мюн.1951
Olearius A."Voyages faits en Moscovie".Amsterdam.1727
Орвел Дж."Колгосп тварин".Мюн.1945

Ортеґа-І-Ґасет."Бунт мас".Н.Й.1965

Осіпов Н."На переломе".
Остапенко С."Комунізм в Україні".
Панкратова А."Велікій рускій народ".М.1952
- "Історія Расеі".М.1946
Парфанович С."У Києві в 1940 році".Авсбурґ.1950
Пастернак Я."Археологія України".Торонто.1961
Пастернак Б."Доктор Живаґо".
Pastor A."Geschichte der Päpste".Ber.1904
Pelz E."Geschichte Peters des Grossen".Leipz.1896
Петровський Н.(ред.)."Історія України"
Пешехонов Н."Пачему я не еміґровал".Б.1923
Пипін А."Історія словянской літератури".П.1897
- "Характерістіка літературних мнєній".
Pidhaynyj S.(red.)The BlackDeeds of the Kremlin".Toronto.1953
Пільняк Б."Єго Величєство Кнєхт"
Pirling O."La Russie et la Siege".
Пісарєв Н."Сабраніє сачінєній.М.1931
Плотніков К.Н."Бюджет сціалістічєскіх ґасударств".М.1948
Поґодін М."Сачінєнія".П.1875
Подолянин К."З минулих літ".Лон.1954
Покровскій М.Н."Руская історія" М.1925
Полєвой Н."Історія народа рускава". П.1905
Полонська-Василенко Н."Заселення Південної України".Мюн.1960
- - "Майно Запорозької Старшини".К.1932
- - "Київ часів Володимира та Ярослава".Прг.1944
Полянскій Р."На страітєльствє трубоправодов".М.1958
Помяловскій А."Очєркі бурси".М.1951
Порш М."Україна в державному бюджеті Росії".Січеслав.1918
Потьомкін В.(ред.)."Історія дипламатії".М.1941-1945
Правобережний Ф."8.000.000".Вініпеґ.1951
Прокоп М.Україна і українська політика Москви".Філаделфія.1952
Равіч-Черкаскій."Історія КПУ".Х.1923
Раковскій Х."Пять лет українской савєтской власті".Х.1923
Ranschofen-Vertheimer E."Victory Is Not Enough".N.Y.1942
Rathouse A."La resistance actuelle en URSS"(en "Cahiers d'information".IV-1963
Рафєс М."Два ґода рєвалюції на Україне".М.1920
Річинський А."Проблеми української релігійної свідомости".Волинське.1938
Родінов І.А."Наше прєступлєніе".Б.1922
Розанов В."Апокаліпсіс нашєго врємєні".Брюксель.1939
- "Ізбраное".Н.Й.1956
Розгін І."Володимир Симиренко"Вініпеґ.1960
Романенко І.(ред.)."Сільське господарство УРСР".К.1938
Rohrbach P."Weltpolitischen Wanderbuch".Leipz.1916
Ростовець М,"Скоропадський і скоропадчуки".Саскатун.1938
Russel B."History of Western Philosophy".Lon.1946
Саліковський О."Спогади".
Салтиков А,"Дві Расеі".Мюн.1925

Салтиков-Шедрін М."Следствіе о раскольніках".М.1951
- - "Пампадури і пампадурши".
Свечін А."Развітіе васнава іскуства".
Seversky,deA.P."America Too Young to Die".N.Y.1961
Семевскій Н."Палітическіе і абшественне ідеі декабрістов".П.1909
Серґеевскій Н.Д."Руское акраіное обшество".П.1908
Сірополко С."Народня освіта на саветській Україні".Вар.1934
Січинський В."Історія українського мистецтва".Н.Й.1956
- "Роксоляна".Лон.1957
- "Чужинці про Україну".Прг.1942
Sichynsky W."Ukraine in Foregn Comments an Descriptions".N.Y.1953
Скальковскій А."Історія Новой Сечі".Одеса.1886
Scottish League."The Crime of Moscow in Vynnytsia".Edinburgh.1952
Скрипник М."Статті і промови".Х.1930
Слабченко М."Матеріяли до економ.-соціяль.історії України".Одеса.1925
Сова Г."Голод в Україні 1933 року".Мюн.1948
Соколов А."Меншіков".М.1947
Соловей Д."Українська наука в колоніяльних путах".Н.Й.1963
Solovey D."The Golgotha of Ukraine".N.Y.1953
Соловйов В."Національний вапрос в Рассі".П.1905
- "Трі разґавори". П.1901
- "Расея і Вселенская Церьковь".М.1913
Solovieff V."La Russie et Eglise Universelle".Par.1890.
Соловйов Є.(Андреевіч)"Очеркі па історіі руск.літератури".П.1902
Соловйов С."Історія Рассі".М.1887
Spengler O."Jahre der Entscheidung".Mun.1933
Сперанскій М."Рускіе патделкі рукопісей".М.1956
Спіцин А."Владімірскіе курґани".П.1900
Сталін Іос."Статьі і речі об Україне".К.1936
- "Важнейшіе решенія па сельскому хазяйству".М.1935
- "Вапроси Ленінізма","Марксізм і національний вапрос",
"К васному палажению на юге".
Станкевіч А."Васпамінанія.Б.1920
- "Судьби народов Рассі".Б.1922
Starowolski S."Institutiones militares".
Стахів М."Перша советська ресмубліка в Україні".Філадельфія.1956
Степняк С."Підпільна Росія".Л.
Stepniak S."The Russian Peasantry".N.Y.1905.
Стеклов Я."М.А.Бакунін".М.1927
Страхов В."Барьба с Западом в нашей літературе".П.1902
Струве П."Саціальная і економіческая історія Рассі".Пар.1952
- "Патріотіка".П.1911
Stormer J.A."None Dare Call It Treason".Florissant.1964
Твардовскій А."Стіхотворенія і поеми".М.1954
Terz A."Sad idzie".Par.1959
Терновскій Ф."Ізученіе Візантійской історіі".К.1876
Tiltman H."Peasant Europe".Lon.1934
Тіхоміров Л."Васпамінанія".М.1927
Ткачов П."Сабраніе сачіненій".М.1932
Толстой А."День Пьотра".

Толстой Л."Вайна і мір","Васкресеніе".
Топічев А.В.(ред.)."Научние кадри СССР".М.1959
Trotsky L."Staline".Par.1948
Трофімов Н."Оплата труда в СССР".
Трубецкой Н,С,"Верхі і ніси рускай культури".
- "Наслеціе Чінгіс-Хана".Б.1925
Турґенев І."Нос","Клара Міліч","Новь","Рудін".
Тютчев Ф."Сачіненія і пісьма".
- "Ґеоґрафія Расеі","Пророческіе сни","Іним дасталася",
"Святая ночь","Над етой тьомной талпой"
Успенскій Ґ."Власть земліі"
- "Общій взґляд на крестьянскую жізнь"
Utley F."The Lost Dream".
Feis H. "Churchill,Roosvelt and Stalin".Princenton.1957
Федотов Ґ."Новий ґрад".Н.Й.1952
- Chur"Праблеми будущой Расеі" (в."Савремение Запіскі"IX-1930)
"С.О.С." (у "За Свободу".XII-1943),"Расея і свобода",
"Судьба імперіі" (у "Новий Журнал" XУI-1947)
Феофан,археп.(Т.Прокопович)."Сабраніе речей археп.Феофана".П.
Фіндейзен М."Пісьма М.І.Ґлінки".П.1908
Fischer J."Das sind die Russen".Leipz.1943
Fleischhacker H."Russische Antworten auf die polnische Frage",Mun.1941
Fletcher G."Of the Russe Common Wealth".Lon.1591
Fisher N.N."The Famine in Soviet Russia 1919-1923".N.Y.1927
Фомін Ф.Т."Запіскі старава чекіста".М.1962
Форостівський Л."Київ під ворожими окупаціями".Буенс-Айрес.1952
Франко І."Що таке шоступ".Коломія.1903. Н.Й.1917
Friede D."Das russische perpetuum Mobile".Würzburg.1959
Фурман А."Кров і вугілля".Мюн.1961
- "Під прапором Бандери".Лон.1964
Хвильовий М."Я - романтика","Апологети писаризму"
Хромов П.Економическое развітіе Расеі в XIX-XX вв."М.1950
Чаадаев П."Сачіненія і шісьма".М.1914
Chamberlin W.H."Russia's Iron Age".Boston.1934
- "Russian Enigma".N.Y.1943
Чернішевскій Н."Маладая Расея"
Чернов В."Раждение революціоной Расеі".Прг.1934
Чикаленко Є."Спогади".
Churchill W."The Second World War".Boston.1951
Чубар В."Хазяйство Украіни"
Чудінов А."Славарь іностран.слов вашедшіх в состав руск.язика".П.1908
Чупров Д."Железнодорожное хазяйство".М.1897
Шабльовський Є."Т.Ґ.Шевченко".К.1934
Шанковський Л."Похідні групи ОУН".Мюн.1958
Швець О."Виробниче навчання в школах УРСР".К.1960
Chevalier P."Histoire de la guerre des Cosaques".Par.1663,1859.
Шевченко Т.Ґ."Сабраніе сачіненій".М.1949.ред.Н.Ушаков.
Шкварко М."Ухта-Печерський концтабір".Н.Й.1952
Schmidt A."Ukraine Land der Zukunft".Ber.1939
Шпаков А."Учреждение патріаршества в Расеі".Одеса.1912

Штепа П."Українець а Москвин".Торонто.1959
- "Знадібки до словника чужослів".Торонто.1967
Шульгін В."Три сталіци".Б.1927
Шумелда Я."Від Маркса до Маленкова".Пар.1955
Just J."Memoires".Lon.1712.
Яворський М."Революція на Вкраїні".Х.1923
Ястребов Ф."Нарис з історії України".К.1939

ЛІТЕРАТУРА (*)

Скороти:

Б.- Берлін
В.- Варшава
Від.- Відень
Він.- Вініпеґ
К.- Київ
Л.- Львів
Лон.- Лондон
Ляй.- Ляйпціґ
М.- Москва
Мюн.- Мюнхен
Н.Й.- Нью-Йорк
П.- Петербурґ Ленінґрад
Пар.- Париж
Прг. - Прага
Т.- Торонто
Ф.- Філадельфія
Х.- Харків
Ч.- Чикаґо

АН УРСР."Промисловість Совєтської України за 40 років".К.1958
- - "Радянські книги українською мовою".К.1961
- - "Розвиток науки в УРСР за 40 років".К.1959
Андрієвський Д."Російський колоніялізм".Пар.1958
Антонович М."Переяславська компанія 1630 року".Прг.1944
Багрич М.та інші."Українська культура за 40 років".К.1958
Бжеський Р."Переяславська умова".Т.1954
Битинський М."Мазепинці по Полтаві".В.1938
Білинський А."В концтаборах СССР".Мюн.1961
Бойко Ю."Російське історичне коріння большевизму".Мюн.1955
- "Російське народництво як джерело Ленінізму,Сталінізму" Мюн.1959
- "Теорія III Риму".Пар.1957
Братіяну Н."Початки торгівлі на Чорному морі".В.1940
Бусель Я."Совєтський патріотизм".Мюн.1948
Бучацький В."Москвофільство на Лемківщині".Н.Й.1955
Василенко-Полонська Н."Теорія III Риму".Мюн.1951
Величківський М."Ліквідація присадибних господарст".Н.Й.1958
- "Сіль.господ.України і колон.політика Росії".Н.Й.1957
Вербицький М.(ред.)."Найбільший злочин Кремля".Лон.1952
Верховинець І."Соціялістичне господарство СССР".Мюн.1948
Винар Б."Економічний колоніялізм в Україні".Пар.1958
- "Розвиток укр.легкої промисловости".Денвер.1955
- "Українська промисловість".Пар.1964
Воблий К."Нариси з історії укр.цукров.промисловости".К.1930
Гадяцький М."Джерела московського комунізму".Т.1960
Галій М.іНовицький Б."Геть маску".Прг.1934
Герасимович І."Голод на Україні".Б.1922
- "Життя і відносини на радянській Україні".Б.1922

*)Подана тут література про московство є лише маленька частинка тої (більш-менш безбічної),що є.За наших обставин на вигнанні є понад нашу спромогу подати її тут більше. Також з-за браку тут місця не подаємо літератури до XXI розділу (про Україну).Частину її (І.900 назв) читач знайде в П.Штепа."Українець а Москвин".

Гірчак Є."Шумкізм і розлам в КПЗУ".Х.1927
Гладун І."В сітях міжнародних змовників".Т.1963
Гнип П."Розвиток газифікації України".К.1963
Голубничий В."Новий конфлікт в комуністичному таборі".Мюн.1962
Гомзин Б."Большевизм -органічно московське явище".Ганновер.1957
Горак С."Історичний шлях Росії до большевизму".Мюн.1958
Гординський Я."Літературна критика підсовєтської України".Л.1939
Горнич С."В царстві рабства і бандитизму".Н.Й.1957
Гринько Г."П'ятирічний плян народн.господарства України".Х.1930
Гришко В.мол."Дві російські акції".Н.Й.1951
- "Молодь України по революц.40-літ.під Совєтами".Н.Ульм.1958
- "Москва сльозам не вірить".Н.Й.1963
Гришко В.стар."Історич.-правне підґрунтя теорії III Риму".Мюн.1953
- "Панславізм в совєт.історіографії і політ.".Мюн.1956
- "Свідчення літописів щодо півн.і півд.походження Руси". Мюн.1956
Гуревич М."Колгоспно-ринкова торгівля УРСР".К.1940
- "Голод і сільське господарство України".Х.1922
Ґловінський Є."Фінанси УРСР".В.1938
Ґолдельман С."Жидівська нац.автономія на Україні 1917-20 рр.".Мюн. 1964
Данько М."СССР -в'язниця народів".Прг.1942
Дедалевський Я."Робітництво і большевизм".Ротердам.1948
Дивнич Ю."Американське малоросійство".Н.-Ульм.1951
- "На іспиті Великої Революції 1917-48".Н.Ульм.1948
Дорошенко Д."Історія України 1917-23 рр.".Ужгород 1930,Н.Й.1954
Дубровський В."Музеї в Україні".Х.1929
- "Селянські рухи на Україні по 1960 році".Х.1928
- "СССР як федерація".Майнц-Кас.1946
Дурдела М."Мара комунізму".Мюн.1950
Дяченко В."Антропологічний склад українського народу".К.1965
Ерем Т."Роботяги".Н.Й.1955
Женецький С."Наша національна назва".Н.Й.1961
Жилінська Л."Революційне народництво 70-80 років XIX ст.".К.1959
Загорський П."Революційна діяльність Артема (Ф.Сергєєва).К.1957
Затонський В."Нац.-культ.будівництво і боротьба проти націоналізму".К.1934
Збараський С."Крути".Н.Й.19
Зелений З."Укр.юнацтво у вирі другої світової війни".Т.1965
Іваницький С."Переяславський договір 1654 року".Скрентон.1954
Іваніс В."До проблеми Кавказу".Н.Ульм.1960
- "Енергетичне господарство України".В.1934
- "Родовід Л.Мосенза".Н.Ульм.1961
- "Стежками життя" (Спогади).Н.Ульм.1958-64. 5 кн.
Іларіон,мтр.(І.Огієнко)"Приєднання укр.Церкви до московської".Він, 1946
" "Культурні впливи України на Московщину".Вн.1964.
Індиченко П."Земельне законодавство Росії 1861-1917 рр.".К.1959
Калинник О."Що несе з собою большевизм".Т.1953
Качор А."Господарство України в системі СССР".Він.1953
Кедрин І."Берестейський мир".Л.1926
Клименко В."Нафта та природний горючий газ УРСР".К.1957
Клименко П."Цехи на Україні".К.1929
Книжкова Палата УРСР."Список літератури вилученої до 1959 р.".Х. 1960

Княжинський А."Дух нації".Мюн.1959
- "На дні СССР".Т.1959
Ковалевський М."Опозиційні рухи в Україні".Мюн.195
- "При джерелах боротьби".Ісбрук.1960
- "Україна під червоним ярмом".Л.1936
Коваленко Л.(ред.)."Історія укр.радян.літератури"К.1964
Коваль В."Злочин Москви у Вінниці".Н.Й.1956
Ковач В."Власовщина".Мюн.1948
Кононенко К."Колоніяль.визиск -основа совет.індустрії".Н.Й.1960
- "Україна і Росія".Мюн.1965
Кордуба М."Берестейський мир".Л.1928
- "Простір на населення України".Л.1921
Корнієнко І."Українське радянське киномистецтво".К.1959
Коростовець І."Переговори в Ясах в 1918 році".Л.1932
Корчмарик Ф."Духові впливи Києва на Московщину".Н.Й.1964
Косаренко-Косаревич В."Московський сфінкс".Н.Й.1957
Костомаров М."Дві руські народності".Ляй.
Коструба Т."Як Москва нищила українську Церкву".Т.1961
Костюк Г."Сталінське панування в Україні".Мюн.1960
Кох Г."Договір з Денікіним".Л.1931
- "Теорія III Риму".Мюн.1953
Кошелівець І."Панорама найновішої літератури в УРСР".Н.Й.1964
- "Сучасна література в УРСР".Н.Й.1964
Кравців Б."На багряному коні революції".Н.Й.1960
- "Остракізм у шевченкознавчій бібліографії".Мюн.1964
Крамаров Б."Гірнича промисловість правобережної України".Х.1926
Кривенко М."Кадри УРДІ на службі Москви".Лон.1959
Криванівський С.(ред.)."Історія укр.радянської літератури".К.1964
Крилов І."Система освіти в Україні 1917-30 рр.".Мюн.1956
Кримський А."Звідомлення УАН за 1921 рік".Б.1922
Крип'якевич І.і Бутич І."Документи Б.Хмельницького".К.1961
- і Голубець М."Велика історія України".Він.1948
- і Гнаткевич Б."Історія українського війська".Л.1936
Крупницький Б."Теорія III Риму і шляхи рос.історіографії".Мюн.1952
- "Укр.історична наука під Совєтами".Мюн.1957
- "Федералізм на Сході Европи".Пар.1956
Кубійович В."Територія і людність українських земель".Л.1935
- "Націон.склад населення Радянської України".Пар.1962
- (ред.)."Енциклопедія Українознавства".Мюн.1949-19
- і Маркус В."Дві українські енциклопедії".Н.Й.1961
Кузякина Н."Нариси укр.радянської драматургії".К.1963
Кулиняк О."Чорноморська проблема в укр.промисловості".К.1963
Кучабський В."Большевизм і сучасне завдання укр.Заходу".Л.1925
Лавриненко Ю."Розстріляне відродження".Пар.1959
Левицький В."Єдина,неділіма Совєтська Росія".Від.1920
Ленін В."Статті і промови про Україну".К.1936
- "В.Ленін про Україну".К.1957
Липа І."Союз Визволення України".Одеса.1917
- "Табори полонених українців".Одеса.1918
Липа Ю."Розподіл Росії".Н.Й.1954

Липа Ю."Чорноморська доктрина".В.1940
Липинський В."Листи до братів- хліборобів".Від.1926
Липківський В.мтр."Відродження Церкви в Україні 1917-30 рр."Т.1959
Лисий В.Державний статус УРСР в 1917-23 роках".Н.Й.1963
Лисяк О,"За стрілецький звичай".Мюн.1953
Ломацький М."На чисті води".Мюн.1955
Лотоцький О."Сторінки минулого".В.1932
- "Борці за Церкву".Л.1931
Лупишин І."Укр.націонал-комунізм на еміграції".Мюн.1963
Мазепа Іс."Большевизм і окупація України".
- "Україна в огні і бурі революції".Прг.1942
- "Україна під червоною Москвою .Прг.1941
МайстренкоІ."Кризові процеси в совет.економіці".Мюн.1955
- (ред.)."Документи українського комунізму".Н.Й.1962
Макаренко П."З життя Кубані під комуністичною владою".Прг.1928
Маланюк Є."До проблеми большевизму".Н.Й.1956
- "Малоросійство".Н.Й.1959
Мальців П."Україна в державному бюджеті Росії".Лубни.1917
Маркусь В.і Пеленський Я."Питання національ.політики СССР".Н.Й. 1960
Мартинець В."Реальна чи визвольна політика".Прг.1933
- і Коновалець Є."УВО".Ковно.1929
Марченко М."Боротьба Росії і Польщі за Україну 1654-64".К.1941
Марченко М."Суспільство найближшого майбутнього".Дербі.1957
Махновець Л."Українські письменники".К.1965
Никитенко І."На фронті літератури".К.1962
Микулин А."Концентраційні табори в Совєтському союзі".Мюн.1958
Микитюк Д.(вид.)."Українська Галицька Армія".Він.1958
Міллер М."Знищення Православної Церкви большевиками".Мюн.1957
Мірчук І."Історично-ідеологічні основи теорії III Риму".Мюн.1954
Мірчук П."Від другого до четвертого універсалу".Т.1955
- і Давиденко В."В рядах УПА".Н.Й.1967
Млиновецький Р."Голод в Україні".Дітройт.1958
- "Нариси з історії укр.визв.змагань 1917-22 рр.".Дітр. 1961
- "Гетьман Іван Мазепа".Дітройт.1957
- "Нариси з стародав.і давн.історії укр.народу".Мюн.1964
- "Історія українського народу".Мюн7953
Молодецький В."У бою під Бродами".Т.
Мороз А."Про народність в літературі".К.7958
Мухин М."Більше світла".Чернівці.1936
Наддніпрянець В."Українські націонал-комуністи".Мюн.1956
Наріжний С."Музей Визвольної Боротьби в Празі".Цюрих.1957
Наулко В."Етнічний склад населення УРСР:"К.1965
Нестеренко А."Розвиток промислов.на Україні в період капіт.К.1959
Николишин С."Культурна політика большевиків".Мюн.1947
- "Націоналізм в літературі на Схід.укр.землях".Мюн.1947
Німчук І."359 днів совєтським в'язнем".Т.1950
Новицький К."Українці Далекого Сходу".К.1926
Овчаренко М.(ред.)"На пошану укр.вчених знищених Москвою".Ч.1963
Огієнко А."Комунікаційне летунство в Чорнозорсь.просторі".В.1951
Оглоблин О."Гетьман Іван Мазепа".Н.Й.1959

Оглоблин О."Думки про сучасну укр.совет.історіографію".Н.Й.1963
– "Люди старої України".Мюн.1959
– "Московська теорія III Риму".Мюн.1951
– "Нариси з історії української фабрики".К.1931
– "Транзитний торг України в І-й пол.XIX ст.".Х.1927
– "Українсько-московська угода 1654 року".Н.Й.1954
Олежко Н."Аграрна політика большевиків".Мюн.1947
Олесюк Т."Зелена Україна над океаном".Одеса.1945
Орест М.(ред.)."Безсмертні".Мюн.1964
Орленко О."Шевченко проти Москви".Ч.1949
Орлигора Л."Большевицький фашизм".Ньюрнберґ.1946
Ортеґа-І-Ґассет Х."Бунт мас".Н.Й.1965
Островерха М."Мусоліні,людина і чин".Л.1934
– "Блиски і темряви".Н.Й.1965
Отаманець Л."Базар".Л.1938
ОУН (3Ч)."АБН у світлі постанов,конференцій".Мюн.1956
– – "Большевизм і визвольна боротьба".Мюн.1957
– – "XX з'їзд КПСС без маски".Мюн.1956
– – "ОУН у світлі постанов Вел.Збору,конферен."Мюн.1955
– – "УГВР у світлі постанов Вел.Збору і діяльности".Мкн.1956
– – "УПА в світлі документів боротьби 1942-50 рр.".Мюн.1957, 1960
– – "Україна проти Москви".Мюн.1955
Павелко І."Україна-Русь і московізм".Буйнос-Айрес.1952
Падох Я."Ідеї гуманности і демократизму в карному праві Княжної України".Мюн.1949
Паклен Р."Біла Книга".Мюн.1948
– "Правда про москов.національну політику".Дітройт.1959
– "Загадка сфінкса".Буйнос Айрес.1952
Панейко В."З'єднані Держави Східньої Европи".Від.1924
– "Теоретичні основи самоврядування".Мюн.1963
Першин О."Нариси аграрної революції в Росії".К.1959
Петлюра С."Статті,листи,документи".Н.Й.1956
Петрів В."Спомини".Л.1927
Петров В."Українські культурні діячі УРСР 1920-40 рр.".Н.Й.1959
Петровський Г."З революційного минулого".К.1958
Петровський Н.(ред.)."Історія України".К.1943
Пизюр Є."Новий фрагмент совет.аграрної політики".Н.Й.1952
– "Посталінська національна політика Москви".Н.Ульм.1953
Пилькович О."Визиск України Московщиною".К.1919
Піґідо Ф."Україна під большевицькою окупацією".Мюн.1956
Підопличко І.(ред.)."Матеріяли з антропології України".К.1962
Плевако М."Статті,розвідки й біо-бібліограф.матеріяли".Н.Й.1961
Погорецький М."Демократизм Сталіна".Саскатун.1939
Подолянин К."З минулих літ".Лон.1954
Полонська-Василенко Н."Братства в Україні".Мюн.1947
– – "Дві концепсії історії України і Росії".Мюн.1964
– – "Запоріжжя XVIII ст.та його спадщина".Мюн.1966
– – "Заселення Південної України XVIII ст.".Мюн.1960
– – "Історичні підвалини УАПЦ".Мюн.1964
– – "Палій і Мазепа".Авсбурґ.1949
– – "Процес "Центра Дії" в 1924 році".Мюн.1926

Полонська-Василенко Н."Українська Академія Наук".Мюн.1955
Попов О.Загаль.характер укр.зовн.торгівлі".Х.1926
Попов П."Книга і друкарство на Україні".К.1964
– "Початковий період книгодрукування у слов'ян".К.1958
Равич-Черкаський М."Революція і КП(б) України".Х.1926
Райгородський М."До суспільної ролі релігії".Прг.1932
Раковський І."Новий світогляд сьогочасної науки".Зальцбург.1947
Ребет Л."Формування української нації".Мюн.1951
Рибалка І."Розгром буржуазно-націоналістичної Директорії".Х.1962
Рильський М."Про людину і для людини"К.1962
Рильський М.і Нагнибіда М.(ред.)"Антологія укр.поезії".К.1957
Ріпецький М."Сторінки з історії Укр.Церкви і культури".Мюн.1959
Ріпецький С."Бібліографія джерел до історії УРСР".Н.Й.1965
– "Українське Січове Стрілецтво".Н.Й.1956
– "Листопад 1918 року".Дітройт.1961
Річинський В."Проблеми укр.релігійної свідомости".В.Волинське.1938
Річицький А."До проблеми ліквідації пережитків колоніяльности і
Річицький В."З історії СУМ-у".Лон.1949 націоналізму".Х.1928
Рогозний Г."Базар".Чернівці.1934
Роміцин А."Українське радянське киномистецтво".К.1959
Рудницька М."Західня Україна під большевиками".Н.Й.1958
Ряднина У."Більшов.організації України в жовтн.революції".К.1958
Савченко В."Безимлаг".Авсбург.1948
Савченко Ф."Заборона українства в 1876 році".К.1930
Сагайда І.(С.Домозар)."Великі питання".Регенсбург.1947
Садовський В."Нарис економіки українських земель".В.1935
– "Національна політика совєтів на Україні".В.1937
– "Праця в УРСР".В.1933
– "Українці поза межами УРСР".В.1931
Салтикевич Я."Привороття".Т.1955
Самолевський Й."Пшениці УРСР".К.1965
Самофалов В."КПУ у боротьбі за відбудову господарства 1921-25 рр."
К.1963
Свенціцький І."Музеї і книгозбірні сучасної України".Л.1927
– "Початки книгопечатання на землях України".Л.1924
Свистун В."Нова хвиля червоного терору на Україні".Він.1930
Світ І."Суд над українцями в Чіті".Лон.1964
– "Український Далекий Схід".Одеса.1944
Семенко Ю."Голод 1933 року в Україні".Мюн.1963
Середенко М."Відбудова промисловости України".К.1945
– (ред.).Промисловість Рад.України за 40 років".К.1957
Сімянців В."Спогади Богданівця".Н.Й.1963
Скрипник М."Джерела до причини розламу в КПЗУ".Х.1928
– "До теорії боротьби двох культур".К.1926
– "Національне питання".Х.1931
Славеїв І."З історії первісн.нагромадж.капіталу на Україні".К.1964
Славутич Я."Розстріляна муза".Дітройт.1955
Слободжанин І."Нариси з аграрного питання".Мюн.1955
Смаль-Стоцький Р."Українська мова в Совет.Україні".В.1936
Смаль-Стоцький С."Розвиток поглядів на сім'ю словян.мов".Прг.1927
– – "Т.Шевченко" (Інтерпретація).В.1934

Сова Р."До історії большевицької дійсности".Мюн.1955
Соловей Д."Винищення українства - мета Росії".Він.1963
- "Голгота України".Він.1953
- "Людність України за 40 років влади ЦК КПСС".Дітройт. 1959
- "Нове удушення української науки".Т.1958
- "Політика колоніялізму ЦК КПСС".Мюн.1960
- "Політика ЦК КПСС у розвитку промисловости України".Н.Й. 1960
- "Україна в системі совет.колоніялізму".Мюн.1959
- "Українська наука в колоніяльних путах".Н.Й.1963
- "Фінансовий визиск України".Дітройт.1965
Соловйов В."Росія і Вселенська Церква".Л.1906
Сосновський І."Голод в Україні".Мюн.1948
Стахів М."Воєнні операції сов.Росії проти України 1917-18".Скрен-
- "Гетьманський режим в 1918 році".Скрен.1952 тон.1956
- "Західня Україна і політика Польщі,Росії 1772-1918".Скрен. 1959
- "Україна в добі Директорії".Скрен.1965
- "Звідки взялася совет.влада в Україні".СКрен.1955
- "Перша совєтська республіка в Україні".Ф.1956
- "Друга совєтська республіка в Україні".Ф.1957
Стефанович М."Київський Державний Академічний Театр.К.1961
Стецюк К."Народні рухи на Лівобер.Слобід.Україні XVII ст.".К.1959
Струсь В."Три місяці у повстанцях".Л.1934
Сулима О."Етапи розвитку рос.совет.імперіялізму".Мюн.1956
Суслик Р."Він має задуху".Лон.1961
- "Криваві сторінки з ненаписаних літописів".Дербі.1955
- "Сумні спогади".Лон.1951
Сциборський М."Земельне питання".Пар.1939
- "ОУН і селянство".Прг.1933
- "Сталінізм".Прг.1938
- "Україна в цифрах".Він.1940
Татомир В."Юнацтво в обороні рідної землі".Ф.1960
Теплицький В."Реформа 1861 р.і розвиток агр.відносин на Україні". К.1959
Титов Ф."Вища освіта на Україні XVI-XVII ст.".К.1924
Томашівський С."Історія Церкви на Україні.Ф.1932
- "Київська Козаччина 1855 року".Л.1902
- "Українська історія".Л.1919
Трихрест М."Четверта п'ятирічка моск.большевизму".Мюн.1948
Устиянович К."Протоєрей Раєвскій і росій.панславізм".Л.1884
Феденко П."Марксистські і больш.теорії націон.питання".Мюн.1960
Фініков В."Україна цілині".К.1963
Хвиля А.До розв'язання націон.питання на Україні".Х.1930
Хмель С."Українська партизанка".Мюн.1959
Хромов П."Промисловість України перед Вітчизняною".К.1949
Цегельський Л."Русь-Україна і Московщина-Росія".Від.1918
Цирко В."П'ята конференція КПУ".К.1958
Цьокан І."Від Денікіна до большевиків".Від.1921
Чайківський Д.(ред.)"Москов.вбивці Бандери перед судом".Мюн.1965
Чапленко В."Мовна політика большевиків".Мюн.1956
- "Пропащі сили".Він.1960
Чечко А."Записки слідчого".Т.1964

Чикаленко Л.(ред.)."Соловецька каторга".В.1931
Чорновіл В."Лихо з розуму".Пар.1967
Чуб Д."В лісах під В'язмою".Мюн1958
- "Живий Шевченко".Мюн1963
Чубатий М."Княжа Русь-Україна".Н.Й.1964
Шанковський Л."Похідні групи ОУН".Мюн1958
- "УПА та її підпільна література".Ф.1952
- "Спроба бібліографії укр.підпіл.видань".Ф.1951
- "Укр.Армія в боротьбі за державність".Мюн1958
Шаповал М."Большевизм і Україна".Прг.1926
- "Велика революції й укр.визвольна справа".Прг.1927
- "Гетьманщина і Директорія".Н.Й.1958
- "Революційний соціялізм на Україні".Прг.1928
- "Щоденник".Н.Й.1956
Шахрай В."Революція на Україні".Х.1918
- і Мазлах С."До хвилі".Х.1919,Н.Й.1967
Шевчук Г."Культурне будівництво на Україні 1921-25 вв.".К.1963
Шелухин С."Звідки походить Русь".Прг.1929
- "Історично-правні підстави укр.державности".Він.1929
Шерех Ю."Нариси з сучасн.укр.літератури".Мюн.1951
Шероцький К."Київ".1917
Шкварко М."Проклинаю".Мюн.1953
Шовгенів І."Чорне море".В.1941
Шраг М.і Яновський Р."Промисловість УРСР".Х.1922
Штепа П."Знадібки до словника чужослів".Т.1957
- "Українець а Москвин".Т.1959
Шульга М."Московська суть".Мюн.1948
- "Про молодь Наддніпряншини".Пар.1947
- і Ковтун Ю."Московський імперіялізм".Мюн.1948
Шумелда Я."Від Маркса до Маленкова".Пар.1955
- "Зміни в СССР після смерти Сталіна".Пар.1957
Шербак А."Сучасність в українській кінодраматургії".К.1962
Шербаківський В."Походження назви Русь".Лон.1953
- "Формація української нації".Прг.1941
Юдин О."Легка промисловість України 1917-57 рр.".К.1958
Юрченко О."Природа і функція совєт.федератив.форм".Мюн.1956
- "Проблема інтернаціон.і націон.в большевизмі".Мюн.1955
Явдось М."УАПЦ в 1921-36 роках".Н.Ульм.1956
Яворівський Є."Денікініяда УГА".Яворів.1929
Яворський М."Нариси з історії революц.боротьби на Україні".Х.1928
- "Революція на Вкраїні".Х.1923
Яковлів А."Договір Б.Хмельницького з моск.царем 1654".Н.Й.1954
- "Основи конституції УНР".Пар.1935
- "Україн.-московські договори XVII-XVIII ст.".В.1934
Яцун В.Релігійне і морально-етичне обличчя Т.Шевченка".Ф.1959

******

Аґалаков В.Т."Із історіі страітєльства савєт.власті в Васт.Сібірі" Іркутск.1958
Алєксєєв І."Із васпамінаній лєваґо єсера".М.1922
Андєрсон О."Внєшняя тарґовля Украйни в 1918 ґаду".К.1919
Андрєєвіч Є."Опит філасофіі рускай мислі".П.1909
Артамонов М.І."Історія хазар".П.1962
Артємєв В."Рєжім і ахрана лаґєрєй МВД".Мюн.1956
Базілєвіч К.В."Внєшняя палітіка руск.ґасударства ХУ вєка".М.1952
Бах А."Запіскі народовольця".М.1931
Бєлінскій В."Пісьма".П.1914
Бодуен де Кортуне І."Славарь іностр.слов вошєдш.в рус.язик".М.1912
Брюлова-Шаскольская Н.В."Партія с.-р.і націон,вапрос".П.1917
Бубнов А."Ґражданская вайна 1918-19 ґадов".М.1928
Булашєв І."Украінскій народ в своіх лєґєндах".К.1909
Вінскій І."Моє врємя".П.1914
Вітте С."Васпамінанія".Б.1922
Волконскій А."Історич.правда і украінофіл.прапаґанда".Тюрін.1920
Воронов Л."Іностраніє капітали в Расєі".П.1922
Всесоюз.Кніж.Палата."Пєчать СССР".(Річники)
Ґалін П."Как праізваділіся пєрєпісі насєлєнія в СССР".Мюн.1951
Ґаркаві А."Сказанія мусульм.пісатєлєй о славянах і рускіх".П.1870
Ґінс І."Сібірь,союзнікі і Колчак".Пекін.1924
Ґіпіус З.та інші "Царство Антіхріста".Мюн.1921
Ґірчак Є."Два фронта в барьбє с націоналізмом".М.1930
Ґольман М."Рускій імпєріалізм".Б.1926
Ґрєков Б."Барьба Русі за сазданіє своєґо ґасударства".М.1945
- "Крєстьянє на Русі".М.1937
- "Рабство і феодалізм в древнєй Русі".М.1932
Ґус М."Ґоґоль і Нікалаєвская Расєя".М.1957
Даль В."Пасловіци рускава народа".М.1862 і 1957
Дан Ф."Праісхажденіє бальшєвізма".Н.Й.1948
Двінов Б."Власовскоє двіженіє в свєтлє дакумєнтов".Н.Й.1950
Дєнікін А."Очєркі рускай смути".Пар.1926
Дєржавін Н."Тєократічєскіє чєрти тєоріі Моск.ґасударства".К.1906
Дікій А."Нєізвращьоная історія Украіни-Русі".Н.Й.1961
Дінанштєйн С.М.(ред.)."Рєволюція і націанальний вапрос".М.1930
Драбкіна Є."Націон.і колоніал.вапрос в царской Расєі".М.1930
Драґоманов М."Па вапросу о малорускай літєратурє".Від.1876
Євсєєв І."Сатруднічєство УССР і Польськой Нар.Рєсп.1944-60".К.1962
Замисловскій Є."Ґєрбєрштєйн і єґо ізвєстія о Расєі".П.1884
Засуліч В."Васпамінанія".М.1907
Зєнзінов В."Пєрєжітоє".Н.Й.1953
Зєньковскій В."Рускіє мислітєлі і Єврапа",Пар,1955
Касперовіч І."Жєлєзнодєлатєльная прамишленость в Расєі".М.1914
Кєрєнскій А."Васпамінанія".Брезден.1928
Клаус А."Наші колоніі".П.1868
Ключевскій В."Історія сасловій в Расєі".М.1913
Коваськівскій П.Л."Бюджєт СССР".Мюн.1956
Козлов В."Что такоє націі буржуазниє і саціалістічєскіє".М.1954
Котошіхін І.К."О Расєі в царствованіє Алєксєя Міхайловіча".П.1906

Крівченко Ґ."Внешняя тарґовля Украйни"К.1923
Крічінскій А."Очеркі рускай палітіки на акраінах".Баку.1919
Кулішер І."Історія рускай тарґовлі".П.1923
Кульжінскій Й."О зарождающейся т.н.малорос.літературе".К.1863
Кулябко-Корецкій Н.Ґ."Із давніх лет".М.1931
Курґанов І."Націіі СССР і рускій вапрос".Франкфурт-н/М.1961
Кюстін А.Л."Путешествіе нашего времені".М.1949
Лаппо І."Праісхажденіе украінской ідеалоґіі".Ужгород.1926
Лемке М."Нікалаевскіе жандарми і література".П.1909
Лесной С."Історія Русов в незвращьоном віде".Пар.1958
- "Пересмотр аснов історіі славян".Мельбурн.1956
Любачевскій М."Абразаваніе асновной ґосудар.теріторіі велікоруск. народності".П.1929
Мавродін В."Абразаваніе древне-рускава ґасударства".П.1945
Малкін А."Руская література в Ґаліцііі".Л.1957
Марґолін Ю."Путешествіе в страну ЗЄ-КА".Н.Й.1952
Мельґунов С.П."Мартовскіе дні 1917 ґода".Пар.1961
Медведев М."Крітіка рускай ідеалоґіі".Шанхай.1947
Мікорскій В."Разрушеніе культ.-історич.памятніков в Кіеве 1934-36" Мюн.1951
Міллер О."Славянство і Європа".П.1877
Мілюков П."Васпамінанія".Н.Й.1955
Міропеев І."О положеніі рускіх інородцев".П.1901
Науменко В.Ґ."Велікое предательство".Н.Й.1962
Новоторжскій Ґ."Націанальний вапрос,автономія,федераціа".К.1917
Панас Й."К вапросу о рускам націанальном імені".Ужгород.1934
Платонов С."Масква і Запад в ХУІ-ХУІІ веках".П.1925.Б.1926
Покровскій Н."Денікеншіна".Б.1923
Покус Я."Барьба за Пріморья 1921-22 ґадов".М.1926
Поляков І.А."Ґен.Краснов-Власов".Н.Й.1959
Попов Н."Націанальная палітіка саветской власті".М.1927
Пресняков А."Абразаваніе велікорускава ґасударства".П.1918
Ратнер М."О націанальной і націан.-теріторіальной автономіі".К. 1906
Робсман В."Царство тьми".Мюн.1957
Сакулін П."Руская література і саціалізм".М.1924
Сафаров Ґ."Націанальний вапрос і пралетаріат".П.1922
Селішев А.М."Язик революціоной епохі".М.1928
Сікорскій І.А."Націаналістическая наука".К.1913
Сільвестер."Домострой".П.1911
Скобцов Д."Три ґода революціі на Кубані".Пар.1961
Снеґірьов І."Рускіе в сваіх пасловіцах".М.1831
Суботін Н."Матеріали для історіі раскола".М.1885
Тіхонравов Н."Атречение кніґі древней Расеі".М.1898
Третяков П."Васточно-славянскіе племена".М.1953
Трефільов П."Очеркі па історіі крепаснова права в Расеі".М.1904
Тройніцкій Н."О чісле крепасних в Расеі".Полтава.1907
Троіцкій П.С."Церковь і ґасударство в Расеі".М.1909
Тронько П.(ред.)"Барьба за власть саветов в 1917-18 г.".К.1957
Троцкій Л."Історія рускай революціі".Б.1933
- "Как ваоружалась революція".М.1923
Трубецкой Е.С."Істок к Востоку".Софія.1921

Тучапскій П."Із пережітава".Одеса.1923
Устрялов Н.В.(ред.)."Смена Вех".Прг.1922
Федотов Г."І есть і будет".Пар.1932
Фомін Ф.Т."Запіскі старава чекіста".М.1962
Харламповіч К."Маларасійс.вліянію на велікорус.церковнаю жізнь" Казань.1914
Цамерьян І."Націанальний вапрос і ленінізм".М.1952
Черепін Л."Абразаваніе руск.централіз.ґасударства в XУІ-XУ вв."М. 1960
Чернов В.М."Національний вапрос в Расеі".М.1930
Чернов В."Перед бурею".Н.Й.1953
Чістовіч І."Феофан Прокаповіч і ево время".П.1868
Шафір Я."Ґазети і деревня".М.1924
Шварц С."Антісемітізм в Саветском Саюзе".Н.Й.1952
Шелухін С."Н.В.Ґоґоль і малорусское общество".Одеса.1909
Шумяцкій В."Барьба за Дальній Васток".Чіта.1922
Шоґолев С."Савремено украінство".К.1915
- "Украінское движеніе".К.1913
Яковлев Б."Концентраціонне лаґері СССР".Мюн1955
Яснопольскій Н."О ґеоґраф.распределеніі ґасудар.доходов в Расеі". К.1890
- "О ґеоґр.распределеніі ґосуд.расходов в Расеі".К.1997

ABN."Russian Communist Empire Under Khrushchev".N.Y.1960
Adams A."Bolsheviks in the Ukraine".New Haven.1963
Adlerfelt G."Histoire Militaire de Charles XII".Amsterdam.1740
Analecta OSBM."First Victims of Communism".Romo.1953
Anders K."Nord auf Befehl".Tubengen/N.1963
- - "Murder to Order".Lon.1963
Anders W."Bez ostatniego rozdialu".Newton.1950
Armin E."Spionage in Deutschland".Pretz.1962
Armstrong J.A."The Communist Party of the Societ Union".N.Y.1961
- "The Politics of Totalitarism".N.Y.1961
- "The Soviet Bureauçratic Elite".N.Y.1959
Aron R."Opium der Intelektualen" Cologne.1952
Ata-Malik J."The History of World Conqueror".Manchester.1958
Backer G."The Deadly Parallel" N.Y.1950
Baczkowski W."Towards an Understanding of Russia".Jerusalem.1947
Baddeley J.F."The Russian Conquest of the Caucasus".Lon.1908
Bahriany I."Control of the Arts in the Communist Empire".Washington. 1961
Balabanova A."Lenin Psychologische Beobachtungen".Hanover.1959
Baldwin H.W."Great Mistakes of the War".N.Y.1950
Barghoorn F."Soviet Russian Nationalism".N.Y.1956
Barron B."The Untouchable State Department".Washington.1962
Beaulieu L."L'empire des tsars et les Russes" Par.1981.
Belforee F."The Travels of Macarius".Lon.1829
Beraud H."The Truth About Moscow".Lon.1927
Berg H.(red.)."Genosse Fiend".Bonn.1963
Berkman A."The Bolshevic Myth".N.Y.1925
Bissonette G."Moscow Was My Parish" N.Y.19
Bojko J."Die Russischen historischen Wurzeln des Bolschewismus". Mun.1955
- (red.)"Die Nationalitaetenpolitik Noscaus".Mun. 1959

Borys J."Russian Communist Party and the Sovietization of Ukraine".Stockholm.1960
Boyko Y.(red.)."Russian Bolshevism".Mun.1961
Bray W."Russian Frontiers".N.Y.1963
Bregy P.i Obolensky S."The Ukraine - A Russian Land".Lon.1940
Bruford W.N."Chekhov and His Russia".Lon.1947
Burnham J."Containment or Liberation".N.Y.1952
- "Coming Defeat of Communism".N.Y.1958
- "The Managerial Revolution".N.Y.1941
- "The Struggle for the World".N.Y.1947
- "Suicide of the West".N.Y.1964
Carr E."The Bolshevic Revolution".Lon.1950
- "Soviet Imperialism".Washington.1950
Castle E.W."The Great Giveaway".Chicago.1957
Chiang Chung-cheng."Soviet Russia in Chine".N.y.1957
Chamberlin W.H."Beyond Containment".Chicago.1923
- "Bluprint for World Conquest".Wash.1946
Chirowsky N."The Economic Factors in Grows of Russia".N.Y.1956
Churchill W."Memoires of Second World War".Boston.1959
Chyz M."Woman and Child in the Modern System of Slavery".T.1962
Ciechanowski J."Defeat in Victory2.N.Y.1947
Ciszek W."With God in Russia".N.Y.1964
- "Der Spion des Vatikans".Mun.1965
Conquest R."The Last Empire".Lon.1962
- "Power and Policy in the USSR".Lon.1961
- "The Soviet Deportation of Nationalities".Lon.1960
- "Russia Sfter Khrushchev".N.Y.1965
Counts G.S."The Soviet System of Mind Control".Boston.1949
Crancshaw E."Cracks in the Kremlin Wall".N.Y.1951
- "The New Cold War".Baltimore.1963
Curtiss J.S."Church and State in Russia".N.Y.1940
- "The Russian Church and Soviet State".N.Y.1953
Custin,de A.L."La Russie en 1839".Par.1846
- "Journey of Our Times".N.Y.1942
Czirowski N."Why a Shortage of Consumer Goods in Soviet Union". Newark.1954
- "American Trade With Russian Dominated Countries".N.Y. 1933.
Dallin A.(Levin)."German Policy and the Occupation of USSR".N.Y.
- "German Rule in Russia 1941-45".N.Y.1957 1954
Dallin D.(Levin)."The Big Three:USA,Britain.Russia".New Haven.
- "The Real Soviet Russia".New Haven.1944 1945
- "Soviet Russia's Foreign Policy 1939-41".New Haven.
Danilewskij N.J."Russland und Europa".Stuttgart.1920 1942
Deriabin P."The Secret World".N.Y.1959
Desvernine R.E."Democratic Despotism".N.Y.1936
Detscher I."Trotsky 1921-29".Oxford.1960
Dillon E.J."The Eclipse of Russia".Lon.1918
Djilas M."The New Class".N.Y.1957
- "Conversations With Stalin".N.Y.1952
Dobb L.W."Propaganda,Its Psychology and Technique".N.Y.1935

Dombrowsky E.(Žabotynsky)"Affaire Petliura-Schwarzbard".Champigni
Dobriansky L."Captive National Week".Washington.1960 1927
- "Crime of Khrushchev".Wash.1959
- "The Genocide Convention".Wash.1950
- "The Great Pretense".Wash.1956
- "Non Russian Nations in the USSR".Wash.1952
- "Western Psychological Strategy Towards USSR".Wash.
Donzow D."Der Geist Ruslands".Mun.1961 1953
- "Karls XII Feldzug nach der Ukraine".Wien.1916
- "Die ukrainische Staatsidee und der Krieg gegen Rusland"
Dunn L.G."Heredity,Race and Society".N.Y.1934 Ber.1915
Dushnyk W."Death and Devastation on the Curzon Line".N.Y.1948
- "Martyrdom in Ukraine".N.Y.1945
- "The Russ.Provis.Government and Ukr.Nation.Movement".
N.Y.1946
Eastman M."Reflection on the Failure of Socialism".N.Y.1955
Ehret J."Ruslands Antritten zum Atlantischen".Basel.1957
- "Die russische Literatur seit 1917 Jahr".Basel.1955
Fisher J."Why They Behave Like Russians".N.Y.1947
Friede D."Das russische perpetuum Mobile".Würzburg.1959
Fuller J.F."The Second World War".Lon.1948
Fülöp-Miller R."The Mind and Face of Bolshevism".N.Y.1928
Galahad Sir."Idiotenfuhrer durch die russische Literatur".Mun.
Gambal M."Bolshevic Wisrule in Ukraine".Detroit.1933 1926
George,rev."God's Underground".N.Y.1949
Gmelin S.G."Reise durch Rassland".Ber.1784
Goldman E."My Disillusionment in Russia".N.Y.1923
- " My Further Disillusionment in Russia".N.Y.1924
Golovin I."Russia Under the Autocrat".Lon.1846
Grattan C.H.(edit.)"German White Paper of Polish Documents".N.Y.
Graves W.S."America's Siberian Adventure 1918-20".N.Y.1931.1940
Grinko G."The Five Year Plan of Sovie Union".N.Y.1930
Grumbach S."Brest-Litowsk".Payot.1918
Gueldenstaedt J.A."Reisen durch Russia".Ber.1791
Gurian W."Bolshevism".Notre Dame.1952
- "Soviet Imperialism".Notre Dame.1953
- "The Soviet Union".Notre Dame.1951
Gouzenko I."The Iron Curtain".N.Y 1948
Haimson L.H."The Russian Marxists and the Origin of Bolshevism"
Hallstrom B."I Believed in Moscow".Lon.1953 Cambridge.1955
Hamaliya and others."Khrushchov Crimes in Ukraine".Lon.1962
Havelock E."Genius of Europe".Lon.1950
Hayek F.A."The Road to Serfdom".Chicago.1944
Hayit B."Sowietrussischen Kolonializmus und Imperializmus".Oosterhout.1965
Hemleben S.J."Plans for World Peace Through Six Centures".Chica-
Hilton R."Military Atache in Moscow".Lon.1948 go.1943
Hitler A."Mein Kampf".Mun.1933
Hladun J."They Taught Me Treason".Tor.1958
Hodges Ph."BRITMIS".Lon.1931
Hoover E."A Study of Communism".N.Y.1962

Hoover E."Masters of Deceit".N.Y.1958
Hoover H.and Gibson H."The Problem of Lasting Peace".N.Y.1943
Hostler C."Turkism and the Soviets".N.Y.1957
Hryshko V."Experience With Russia".N.Y.1956
Hunter E."Brainwashing From Pavlov to Powers".N.Y.1962
Hyde D."I Believed".Lon.1951
- "The Peacful Assault".Lon.1963
Ilnycky R."Russian World Ambitions".Edinburg.1953
Jahn V."Brest-Litowsk".Stuttgart.1937
Jaskowski A."Komintern a przyszla wojna".Warszawa.1939
Jelavich C."Tsarist Russia and Balkan Nationalism".Berkeley.1958
Johnson J."Travels Trough Russian Empire".Lon.1815
Jorden G."From Major Jorden's Diaries".N.Y.1952
Kalynyk O."Communism - Enemy of Mankind".Lon.1955
Kamentsky I."Hitler's Occupation of Ukraine".Milwaukee.1956
Kania W."Bolshevism and Religion".Rome.1944
Kautsky K."Terrorism and Communism".Lon.1920
Kern E."Dance of Death".N.Y.1951
Kestler A."Yogi et Commissaire".Par.1945
- "The Yogi and the Commisar".N.Y.1946
Kohn H."Panslavism".Notre Dame.1953
- "The Mind of Modern Russia".New Brunswick.1955
Kolarz W."Russia and Her Colonies".Lon.1952
- "Communism and Colonialism".Lon.1964
- "The People of the Soviet Far East".Lon.1958
Kolasky J."Education in Soviet Ukraine".Tor.1968
Kosarenko-Kosarevitch V."Die Moskauer Sphinx".Frankfurt.1955
Kostiuk H."Fall of Postyshev".N.Y.1954
- "Stalinist Rule in the Ukraine".N.Y.1960
Kotoschichin G."Moskowien zur Zeit des Zaren Alexej Mich.".1664
Koultschytskyj A."Die Marxistisch-Sowjetische Konzeption des Men-
Krivitsky V."I Was Stalin's Agent".Lon.1940 schen".Mun.1956
Kriminal E."Der nationale Kampf der Krimtürken 1917-18".Emsdet-
Kröger T."Brest-Litowsk".Ber.1937 len.1952
Kubala L."Wojna Moskiewska".Warszawa.1910
- "Wojna Szwedska".L.1913
Kucharzewski J."Od bialego caratu do czerwonego".War.1928
Kulski W.W."The Soviet Regime".Syracuse.1954
Lagny,de Germain."The Knout and the Russians".N.Y.1854
Lamb H."The March of Moscovy 1400-1648".N.Y.1948
Lane A.B."I Saw Poland Betrayed".N.Y.1948
Laporte M."Les Mysteres du Kremlin".Par.1928
Lappo-Danilevskij A."L'idee de l'etat son evolution en Russie".
Le Bon G."Psychologie des temps nouveau".Par.1920. Oxford.1913
- "The Psychology of People".N.Y.1898
- "The Psychology of Revolution".Lon.1913
- "The Psychology of Socialism".N.Y.1899
- "The World in Revolt".Lon.1921
Lencyk W."Eastern Catholic Church and Tsar Nicolas I".Rome.1966
Lergue A."L'ame russe".Par.1934
Leroy-Beaulieu A."The Empire of the Tsars and Russians".N.Y.1896
Lieb F."Russland unterwege".Bern.1945
Link H."The Return to Religion".N.Y.1936

Link H."The Rediscovery of Man".Tor.1938
Ludat H."Sowjet Union".Giessen.1963
Lukacs J.A."The Great Powers and Eastern Europe".N.Y.1953
- "The History of the Cold War".N.Y.1961
Mackiewicz S."The Katyn Woods Murders".Lon.1951
Mackinder H.J."Democratic Ideals and Reality".Lon.1919
Majstrenko I."Borotbism".N.Y.1954
Manning C.A."The Siberian Fiasco".N.Y.1952
Marlen G."Stalin.Trotsky,Lenin".N.Y.1937
Margolin A."From Political Diary".N.Y.1946
Martovych O."800 Years of Russia's March to World Conquest".Edin-
- "National Problem in USSR".Edinb.1953 burg.1953
- "The Struggle of Ukraine for Freedom".Edinburg.1952
Marshal J."Travels".Lon.1772
Martel C."East Versus West".Lon.1952
Marx K."La Russie et l'Europe".Par.1954
- "Enthüllungen über die Geschichte der Diplomatie des 18 Jahrhunderts".B.1889
- and Engels F."The Russian Menace to Europe".Glengoe.1952
Masson C.F."Memoires secret sur la Russie".Par.1800
Mazepa Is.and Fedenko P."The Famine in the Ukraine".Ber.1923
Mazour A.G."Russia Tsarist and Communist".N.Y.1962
McCarthy J."America's Retreat From Victory".N.Y.1952
McGuire C."There Is Freedom For the Brave".N.Y.1949
Mehner K."Stalin Versus Marx".Lon.1952
Melnyk Z."Soviet Capital Formation".Mun.1965
Mikolajczyk S."The Rape of Poland".N.Y.1948
Milyoukov P."Russia and Its Crisis".Chicago.1905
- "La crise russe".Par.1907
Mirtschuk I."Die geistesgeschichtlichen Voraussetzungen der Theorie des III Rom".Mun.1925
- and others."East-West Tension in the Light of Psychology". Mun.1954
Mosely P.E."Soviet Policy and Nationality Conflicts in East Central Europe".Notre Dame.1951
Mydlowsky L."Bolshevist Persecution of Church in Ukraine".Lon.
Mussolini B."La doctrine du Fascisme".Roma.1933 1958
- "The Corporate State".Firenzo.1936
Manwshvili V.J."The Strength and Weakness of USSR".Boston.1956
Nemec F.and Moudry V."The Soviet Seizure of Subkarpatian Ruthe-
Neuville,de La."Account on Moscovy".Lon.1699 nia"..T.1955
Niemeyer G."An Inquiry into Soviet Mentality".N.Y.1956
Noble J."I Was Slave in Russia".N.Y.1958
- "I Found God in Soviet Russia".N.Y.1959
Normang J.F."The Spirit of Russian Economics".N.Y.1945
Norton H.K."The Far Eastern Republic of Siberia".Lon.1923
Nötzel K."Die Grundlage des geistigen Russlands".Jena.1917
O'Brien C.B."Moscovy and the Ukraine".Berkeley.1963
O'Conor J.F."Cold War and Liberation".N.Y.1961
Ohloblyn A."Treaty of Pereyaslav".Tor.1954
Olearius A."The Voyages and Travels".Lon.1662

Orwell G."Nineteen Eighty-four".N.Y.1964
Ostrowski W."Russia the Suburb of Hell".Lon.1961
OUN (publ.)."Petlura-Konowalez-Bandera".Mun.1962
- "Russischer Kolonializmus in der Ukraine".Mun.1962
- "Sowietrussische Okkupation der Ukraine".Mun.1962
- "Russian Oppression in Ukraine".Lon.1962
Palmer G."God's Underground".N.Y.1949
Penkovsky O."The Penkovsky Papers ".Lon.1965
Petrovich M."The Emergence of Russian Panslavism".N.Y.1956
Pfeiffer O.C."Siberien".Ber.1952
Piddington N.E."Russian Frenzy".Lon.1955
Pidhaynyj S."Islands of Death".Tor.1953
Pigido F "The Ukraine Under the Bolshevic Occupation".Mun.1956
- "The Stalin Famine".Lon.1953
Pilat O."The Atom Spies".N.Y.1952
Pipes R."The Formation of Soviet Union".Cambridge.1957
Pisur E."The Doctrine of Anarchism of M.Bakunin".Milwaukee.1955
Pitt-Rivers G."The World Significance of the Russian Revolution"
Pokrovsky M."Brief History of Russia".Lon.1933. Oxford.1920
Pravdin M."Russland".Stuttgart.1951
Prychodko N."Communism in Reality".Tor.1950
- "Moscow's Drive For World Domination".Tor.1951
- "One of the Fifteen Million".Boston.1952
- "Ukraine and Russia".Win.1953
Puleston W.D."The Influence of Force in Fareign Relations".Princenton.1955
Quenet C."Tchaadaev et lettres philosophique".Par.1931
Quisling V."La famine en Ukraine".Geneve.1922
Radkey O.H."The Election to the Russian Constituent Assembly 1917"
Radzinski J."Masks of Moscow".Chicago.1960 Cambridge.1950
Raschhofer H."Political Assassination".Tübingen.1964
Reitlinger G."The House Built on Sand".N.Y.1960
Riasanovsky N."Russia and the West in the Teaching of the Slavophiles".Cambridge.1952
Roeder B."Der Katorgan".B.1956
- "Katorga".Lon.1958
Rohrbach P."Von Brest-Litowsk bis Jalta".Mun.1951
- "Weltpolitischen Wanderbuch".Leipz.1916.
- "Der Deutsche gedanke in der Welt".Leipz.1912
Reshetar J."The Ukrainian Revolution".Princenton.1952
Rosenberg A."Der Mytus des XX Jahrhunderts".Mun.1834
- "Der Zukunftsweg der deutschen Aussenpolitik".B.1926
- "Letzte auf Zeichungen".Frankfurt.1935
Ruch G."Geschichte des bolschewistischen Russland".Wiesbaden.1955
Sarkisyanz E."Russland und der Messianismus des Orient".Tübingen.1955
Schaeder H."Die Moscau - III Rom".Hamburg.1929
Schelting A."Russland und Europa".Bern.1948
Schlessinger R."Federalism in Central and Eastern Europe".Lon.1945
Scholmer J."Vorkuta".Lon.1954
Schwartz H."SovietEconomy".N.Y.1951
Sciborsky M."Ukraine and Russia".N.Y.1940
Scrino F.H."Expansion of Russia".Lon.1951
Sembratovich R."La tsarisme et l'Ukraine".Par.1907

Seton-Watson H."The Decline of Imperial Russia".N.Y.1953
- - "Der Verfall des Zarenreiches".Mun.1954
- - "The East European Revolution".N.Y.1951
- - "Eastern Europe Between the Wars 1918-41".N.Y.1945
- - "From Lenin to Malenkov".N.Y.1953
- - "New Imperialism".Lon.1961
Shandruk P."Arms of Valor".N.Y.1959
Shuster G."Religion Behind the Iron Curtain".N.Y.1954
Sichynsky V."Destruction of Ukr.Monum.of Art and Culture 1917-57"
Silde A."The Profits of Slavery".Stockholm.1958. N.Y.1958
Simmons E.K.(edit.)"Continuity and Change in Russian and Soviet Thought".Cambridge.1955
Smal-Stocki R."The Captive Nations".N.Y.1960
- - "The Nationality Problem of the Soviet Union".Mil-
- - "The Origin of the Word Rus".Win.1949.waukee.1952
Smith Earl E.T."The Fourth Floor".N.Y.1963
Solovey D."Russian Bolshevist Colonialism".Mun.1961
- "The Soviet Union - New Despotic Empire".N.Y.1958
Sontag R.J.(edit.)."Nazi Soviet Relations 1939-41".Wash.1948
Sorel G."Les illusions du progres".Par.1911
- "La decomposition du Marxisme".Par.1910
Sorokin P."Social and Cultural Dynamics".N.Y.1937
- "The Crisis of Our Age".N.Y.1946
- "The Reconstruction of Humanity".N.Y.1948
Spanier J."American Foreign Policy Since World War II".N.Y.1960
Spengler O."Man and Technics".N.Y.1932
Splawinski L."O pochodzeniu i praojczyznie slowian".Poznan.1946
Staden H."Aufzeichnungen uber den moskowitischen Staat".Hamburg.
Stepanovsky V."The Russian Plot to Seize Galicia".Lon.1916.1930
Stepun F."Das Antlitz Russland und der Geschicht der Revolution"
Stettinius E.R."Roosvelt and the Russians".N.Y.1949. Mun.1961
Stezko J."The Kremlin on a Vulkano".N.Y.1959
- "How to Localize and Win the War Against Russia".Edinburg.1952
Steward J.F."Crimes of Moscow in Vinnytsia".Edinburg.1952
- "The Road to Freedom and the end of Fear".Edinb.1955
Stormer J.A."None Dare Call It Treason".Florissant.1964
Straus-Hupe R."Geopolitics".N.Y.1942
Struve P.A."Social and Economic History of Russia".Par.1952
Sullivan J.W."The Limitation of Science".N.Y.1933
Sullivan R."Soviet Politics and Ukraine".N.Y.1962
Tarsis V."Ward 7".Lon.1963
Taylor A.J."The Origin of the Second World War".Lon.1961
Taylor E."The Strategy of Terror".Boston.1940
Taylor G."Environment and Nation".Tor.1936
Thomson K."The Police State".N.Y.1950
Timasheff N."The Great Retreat".N.Y.1943
Tomasik D."The Impact of Russian Culture on Soviet Communism". Glencoe.1946
Tougouchi-Goianne M."USSR face au probleme des Nationalites".Li-
Trotsky ."My Life".N.Y.1930 ege.1946

Trotsky L."Die Geschichte der russischen Revolution".Ber.1930
- "History of Russian Revolution".Lon.1933
- "Stalin".Par.1948
Übersberger H."Panslawismus und Imperialismus".Mun.1949
UHVR."Concentration Camps in the USSR".N.Y.1952
Ukr.Can.Com.(publ.)."Three Centuries of Struggle".Win.1934
Ukr.Congr.Com.(publ.)."The Golgotha of Ukraine".N.Y.1954
- - - - "Massacre in Vinnytsia".N.Y.1953
- - - - "Ukrainian Resistance".N.Y.1949
United Ukr.Organiz.(publ.)."Ukr.Insurgent Army".N.Y.1954
USA Govern-Print.Office (publ.)"Brest-Litovsk Peace Confer.1917" Wash.1918
- - - - - "Communist Takeover and Occupation of Ukraine".Wash.1955
- - - - - "Conference of Yalta 1945".Wash.1955
- - - - - "The Genocide Convention".Wash.1950
- - - - - "The Great Pretence".Wash.1956
- - - - - "Commun.Takeover and Occupation of t the Non-Russ.Nations of the USSR".W.1954
- - - - - "Murder International Inc.".W.1963
USA Library of Congr.(edit.)"The Soviet Empire".Wash.1958
Volin S.and Slusser M.(edit.)"The Soviet Secret Police".N.Y.1957
Wasilewski L."Polityka narowsciowa Rosji".Crakow.1916
Whitworth C."An Account of Russia as It Was 1710".Lon.1758
Wiss F.(von Ropp)"La Russie et les peuples allogenes".Berne.1916
Wittmor F.The Yalta Betrayal".Coldwel.1961
Wolfe B."Three Who Made a Revolution".N.Y.1948
Wheeler-Bernett J.W."Brest-Litowsk".Lon.1939
Wollenberg E."The Red Army".Lon.1940
Yakemptchouk R."La ligne Curzon et la 2-e guerre mondiale".Par.1957
Yakovliv A."The Treaty of B.Khmelnitsky With Moscow 1654".N.Y.1954
Yavdas M."Ukrainian Authocephalous Orthodox Church".Mun.1956
Yutang L."The Secret Name".N.Y.1958
Zaremba Z."Wojna i konspiracja".Lon.1957
Zeman Z.A.(edit.)"Germany and the Revolution in Russia 1917". Oxford.1957
Zernov N."Three Russian Prophets".Lon.1944

ІМЕННИЙ ПОКАЗНИК.

СКОРОТИ:

ам.- американський
ан.- англійський
аст.- астроном
бгсл.- богослов
боф.- босфорський
вант.- візантійський
гр.- грецький
грз.- грузинський
гспд.- господарник
г.- генерал
губ.губернатор
дпл.- дипломат
емг.- емігрант
єп.- єпископ
єр.єрусалимський
ж.жидівський
імпр.- імператор
інж.- інженер
іст.- історик
іт.- італійський
к.комуніст
кмпз.- композитор
кн.- князь
кор.- король
кпт.- капіталіст
лет.- летун
м.- московський
мад.- мадярський
мал.- маляр
мін.- міністер
мтр.- митрополит
муз.- музика,співак
н.- німецький
наук.- науковець
нац.- націоналіст
п.- письменник,поет,журналіст
плк.- полковник
пол.- польський
пос.- посол
прв.- провідник
прзд.- президент
прф.- професор
птрх.- патріярх
р.- революціонер
рзб.- різьбар
рим.- римський
рум.- румунський
скт.- скитський
сот.- сотник
соц.- соціяліст
у.- український
ур.- урядовець
ф.- французький
філ.- філософ
ц.- цар
чк.- чекіст
чрн.- чернець
чск.- чеський
шп.- шпигун
янч.- яничар

Абаріс - скт.філ.- 578
Абдурахман Ю.крг.к.- 290
Авакум.м.чрн.- 174-467,563
Август.рим.імпр.- 482
Авдаков.м.кпт.- 313
Авенаріус В.м.п.- 21
Аверченко А.м.п.- 21
Авіцен.араб.філ.- 109
Агаєв А.янч.- 436
Аганбегіян А.м.прф.- 157
Айзенгавер Д.ам.прзд.- 180,184,456
Айзман.м.п.- 21
Айнштайн А.н.наук.- 136,161
Айтан Н.трк.к.- 290
Аквінський Т.-див.Тома А.
Акелінґ Е.дочка К.М. - 526
Аксаков І.м.п.- 21,253,383,437,442,448,514,539,545,564,
Аксаков К.м.п.- 47,254,305,448,522,
Аланов А.м.мін.- 89
Александр І.м.ц.- 9,32,37,44,48,67,84,122,143,523,549

Александр II.м.ц.- 78,82,251,252, 349,522,545,467,723
Александр III.м.и.- 467,523
Александроф В.м.к.- 263
Алексей Семанскій.м.птр.- 47,49, 519,522,523
Алексей.м.ц.- 48,87,110,181,195, 386,522,536,576
Алексей.м.црч.- 87,177,178
Aleksinsky G.m.p.- 235
Алепський П.гр.чрн.- 349,528
Алімоф А.м.г.- 246
Алчевський Пяу.кпт.- 313
Альтман М.м.п.- 44,52
Амброзій.гр.птр.- 249
Амілахоф.м.кн.- 245
Ammende E.n.p.- 362
Ампер А.ф.наук.- 136
Анахарзіс.скт,філ.- 578
Андреєф В.м.лет.- 131
Андреєф В.м.п.- 470,511
Андрей Боголюбскій.див.Боголюб-
Андрієвська О.у.наук.-404. скій
Андрієвський В.у.п.- 217
Андрієвський О.у.мін.- 217,220
Андрій.апостол.379,493,495,498
Андроноф Ф.м.соц.- 558
Андрушенко В.янч.- 399
Анєнкоф Н.м.губ.- 372
Анна.м.ц.- 80,201,431
Антокольскій Н.м.різ.- 598
Антокольскій П.м.п.- 21
Антоненко-Давидович Б.у.п.- 26, 223,405
Антонов В.-див.Овсієнко В.
Антонович В.у.прф.- 211,217
Антонович М.у.муз.- 602
Анциферов Н.м.п.- 567
Апостол Д.у.гетьман.- 84
Апостол С.м.плк.- 84
Апухтін А.м.мін.- 116
Аракчеєф А.м.г.- 26,141,143,522
Арапоф Є.м.г.- 246
Арбузоф А.м.п.- 470
Аржак Н.(Данієл Ю.) м.п.- 177
Аристотель.гр.філ.- 136,586
Арнаутоф В.м.п.- 358
Арнолд Г.вм.г.- 129
Арсеній.гр.чрн.- 175
Артем.м.к.див.Сергєєф Ф.
Артоманоф М.м.іст.- 476
Архангєльскій С.м.прф.- 17
Арцібашеф Н.м.іст.- 46,48,51,56, 62,117
Ахмед М.узб.к.-290.
Ахметова А.м.п.- 21,203

Бабай.трк.к.- 290
Бабич.янч.- 227
Бабійчук.янч.- 227
Бабін І.м.чк.- 88
Багмет А.у.п.- 619
Баґріцкій Є.м.п.- 21
Баґроф.м.соц.- 36
Баєр Т.м.іст.- 17,482
Бажан М.у.п.- 26,119,223,224, 389,398
Байда.див.Вишневецький.
Байдалакоф В.м.емг.- 453
Байрон Ю.ан.п.- 21,511
Бакінскій С.ж.к.- 263
Бакулін С.м.гспд.- 360
Бакунін М.м.р.- 33,52,74,78,141, 161,256,346,373,466,500,506, 510,517-519,522,548,549,551, 559
Балабан Д.у.мтр.- 592.
Баліцкій В.ж.чк.- 61,88,350
Балтазар В.чск.муз.- 602
Бальзак О,ф.п.- 185
Бальмонт А.м.п.- 549
Бандера С.у.прв.- 178,353,630
Барабаш Я.у.пск.- 195
Баранович Л,у.єп.- 174,195,586
Барвинський В.у.п.- 212
Барій.трк.к.- 290
Бармін А.м.дпл.- 177,457
Басоф Н.м.лет.- 454
Батий.хан.- 9
Баторій.пол.кор.- 482
Бах Й.н.кмпз.- 601
Бачинський Ю.у.п.- 206,212
Beaty J.am.p.- 161,231
Bedell-Smith W.am.pos.- 534
Безбородько О.м.мін.- 21,60,201, 222
Безручко Л.у.п.- 602.
Бейкон Ф.ан.філ.- 136
Бекарн В.ф.п.- 92
Beck F.am.p.- 541
Бен-Ґуріон Д.ж.прзд.- 476
Berg E.n.prf.- 148

Бережний М.янч.- 610
Беринда П.у.наук.- 585
Берія Л.чк.- 5,81,93
Berman H.am.prf.- 128
Бетовен Л.н.кмпз.- 136,515,601
Бекендорф Н.м.мін.- 17
Беклемешоф В.м.г.- 462
Белий А.м.п.- 466,514,567
Белінскій В.м.п.- 16,21,33,45,46 51,52,120,224,346,383,437,442, 465,522,549,557,610
Белокоеф А,м.лет.- 131
Беляеф Н.м.губ.- 146
Беляеф П.м.лет.- 131
Белякоф М.м.мін.- 490
Бердяеф Н.м.філ.- 49,51,514,567, 549-553,556-560
Берлінґ.пол.к.- 269
Бесєдовскій Ґ.м.дпл.- 177,178, 536
Бестужеф О.м.п.- 85.
Бестужеф-Рюмін А.м.іст.487
Бестужеф-Рюмін М.- м.пос.- 353
Бикоф П.м.п.- 564
Бичко В.у.п.- 620
Бібікоф І.м.губ.- 246
Бібікоф С.м.архл.- 304
Білас В.у.р.- 630
Білецький О.у.прф.- 224
Білімовін А.м.прф.- 308
Білодід І.у.мін.226,227
Бірковський С.у.лік.- 58
Бірон А.м.мін.- 17
Björnson B.nrv.p.- 631
Благослав Я.чск.прф.- 601
Бліноф Є.м.муз.- 423
Бліох І.м.прф.- 307
Блок Л.м.п.- 7,21,53,466,467,500, 514
Блюхер В.м.г.- 445.
Бобкоф В.м.п.- 122
Бобрінскій Н.м.п.- 255
Бобрішеф-Пушкін А.м.емг.446
Боголевський І.м.єп.- 203
Боголюб М.у.наук.- 295
Боґданоф О.м.п.- 75
Боґолепоф І.м.ур.- 185
Боґолюбскій А.м.кн.- 47,91,191, 235,374,476,477,523,
Боґучарскій В.м.п.- 209,600,601
Bodenstedt F.n.p.- 600,601
Бодянський О.у.прф.- 529
Бозолович А.у.гспд.- 343
Бойко Ю.у.прф.- 52,254
Бойченко В.янч.- 365
Болбачан П.у.г.- 221,264
Болотнікоф І.м.р.- 82,506,522, 523,524,558
Бомгольт Ю.днск.мін.- 602
Бондаренко М.у.к.- 290
Бонч-Брусєвіч В.м.мін.- 490
Bohn W.am.p.- 187
Борецький М.у.мтр.- 48,493
Бор-Коморскі Т.пол.г.- 268,269
Burnham J.am.p.- 537
Боровиковський В.у.мал.- 203
Боровський П.у.чрн.- 485
Борохов Б.ж.прв.83
Бортнянський Д.у.кмпз.- 348,566
Ботвинський М.у.прф.- 343
Ботвідус Й.н.прф.- 53
Бочкарьоф Н.м.іст.- 470
Boczkowski W.pol.prf.- 6
Бош Є.ж.к.- 57,263-265,449
Боярський М.у.прв.- 218
Бравнінґ Р.ан.п.- 136
Бражньоф Є.м.п.- 607
Брамбеус Б.м.п.- 564
Брант Б.м.прф.- 17,312
Братцеф А.м.лет.- 131
Брешко-Брешковская К.м.р.- 85
Бринський М.у.рзб.- 460
Бровкін Н.м.мін.- 227
Бродскій В.м.мал.- 203
Бродський О.у.п.- 611
Брокгауз-Єфрон.м.друк.400
Бронштайн С.ж.к.- 292
Бротман А.м.шп.- 129
Брусілоф А.м.г.- 82,445,508,519
Bruford W.an.prf.- 541
Brukner A.pol.prf.- 601
Брюсоф В.м.п.- 560
Брюховецький І.гетм.- 195
Буданоф В.м.прф.- 584
Бужинський Г.янч.- 200,203
Булатоф А.дкбр.- 85
Булаховський Л.у.прф.- 274
Булґакоф М.м.мтр.іст.- 484,486,

Булґанін Н.м.мін.- 453
Булґарін Ф.м.п.- 98
Bülow W.n.p.- 561
Бунін І.м.п.- 21,203,514,515,564
Буняковський В.у.наук.- 295
Бурденко М.м.прф.- 203
Буревій К.у.п.- 26
Бурляй М.у.плк.- 196
Бутенко Г.янч.- 227
Бухарін Н.м.мін.- 563
Бущуєф І.м.п.- 118

Вайбер Д.м.шп.- 129
Вайнтбаум І.м.шп.- 129
Валентіноф Н.м.п.- 555
Валуєф П.м.мін.- 382,398,443,448
Валуєф Ю.м.п.- 448,449
Вальпе Б.м.пос,- 479
Василій.єп.нвгр.- 488
Василій.віз.імпр.- 491
Василій III.м.кн.- 58,481,484,
Васман Е.н.наук.- 136. 489,496
Ват Дж.ан.наук.- 133,464
Ватутін Н.м.г.- 291,611,615
Вахналь Ю.у.п.- 393
Вашінґтон Ю.ам.прзд.- 136
Ващенко А.янч.- 290
Ващенко Г.у.прф.- 45
Веб С.ам.п.- 185
Ведель А.у.кмпз.- 352
Величко С.у.іст.- 482,586
Вернадскій В.м.прф.- 203
Верєщаґін В.м.мал.- 73,550
Виговський І.гетм.- 195,196,259,
Винар Л.у.іст.-460. 591,592
Винниченко В.у.п.- 193,194,216,
220-222,259,611,615
Вирган І.у.п.- 611,619
Виріківський М.у.кмпз.- 612
Височенко А.у.п.- 363
Витанович І.у.іст.- 211
Вишеславцеф Б.м.п.- 549
Вишинський І.у.п.- 585,621,622
Вишневецький Д.у.кн.-98,426,588
Вишневський Г.м.єп.- 203
Вишня О.у.п.- 26,97,159,383,611
Віконська Д.у.п.- 587
Віліс Б.ам.наук.- 136
Вільсон В.ам.прзд.- 136
Вільямс В.м.прф.- 145
Vimina P.itl.p.- 589
Вінграновський М.у.п.- 623,624
Віноґрадоф Б.м.шп.- 456
Вінчі де Л.ітл.мал.- 136
Віньямін.м.єп.- 50
Вірник Д.у.наук.- 315,354,359,
Вірський П.у.муз.-223. 371
Вірхов Р.н.наук.- 136
Вітенштейн.м.кн.245
Вітте С.м.мін.- 17,36,323
Владіслав.м.ц.- 497
Власоф А.м.г.- 451
Власовський І.у.іст.- 352
Власюк П.у.прф.- 115
Влизько С.у.п.- 26
Воблий К.у.прф.- 292,310
Вовк Ф.у.прф.- 10,123,217
Вовчок М.у.п.- 400,418
Вовчук М.янч.- 464
Воєйкоф Ф.м.губ.- 246
Войнарівський А.у.дпл.- 178
Voigt F.am.p.- 529,537
Волинскій В.м.мін.- 363
Волкоф М.м.к.- 294
Волконскій А.м.п.- 350
Волконскій Г.м.мін.- 116,261
Волконскій С.м.п.- 95,563
Волобуїв М.у.прф.- 290,301,343
Володимир Великий.у.кор.- 93,
187,302,426,491,496,584
Володимир Мономах див.Мономах
Волоколамскій І.м.чрн.- 48
Волошін М.м.п.- 560
Вольт О.ітл.наук.- 136
Вольтер Ф.ф.п.- 185,189,285,525,
586
Вольф М.м.прф.- 17,312,323
Вонятович В.у.мтр.- 222
Воробйов І.м.ур.- 398
Вороний Г.у.наук.- 295
Воронько П.у.п.- 623
Ворошілоф К.м.г.- 82,88
Wraga R.pol.p.- 538,539
Вранґель П.м.г.- 82,159,178,445
Всеволод.у.кор.- 491
Woods F.an.prf.- 7,62,605

Вяземскій П.м.кн.- 236
Вяземскій В.м.п.- 252,564
Гавриїл.нэр.мтр.- 497
Гавриленко М.у.гспд.- 343
Haiman L.am.p.- 155
Гайне Г.н.п.- 136
Halder H.n.h.- 249
Ганич Д.у.наук.- 404
Гарісон В.ам.прзд.- 136
Гаркавий П.м.г.- 445
Гафуров Б.янч.- 436
White E.am.let.- 131
Гвайт Г.ам.мін.- 129,130
White W.am.p.- 113
Гегель Г.н.філ.- 555
Гедемін.лит.кор.- 481
Helmont H.n.ist.- 631
Гельмольц Г.н.наук.- 136
Ген В.н.кмпз.- 39
Гендель Ю.н.кмпз.- 136
Герасимович І.у.п.- 359
Herberstein S.n.ist.- 374,482
Herder J.n.p.- 136,572,631
Геродот,гр.іст.- 56,577,579,580
Гершель К.н.астр.- 136
Гетчісон Дж.ам.ур.- 356
Гжицький В.у.п.- 26
Гіляров О.у.прф.- 292
Гільдебрент Г.н.соц.- 259
Гірняк М.у.п.- 624
Гірчак Є.у.прф.- 343
Гіс А.ам.мін.- 129,187,232
Гіскей К.м.шп.- 136
Гітлер А.н.прзд.- 25,230,232,237 276,362,450,492,498,203,564
Глинка М.м.кмпз.- 203,564
Глинський В.у.кн.- 194,195,268
Глинський М.у.кн.- 194,195,268
Глоба І.у.мін.- 51
Гмиря Б.у.муз.- 223
Гнатюк У.у. - 223.
Говкінс Д.м.шп.- 129
Гоголь Н.м.п.- 14,21,51,52,74, 111,203,302,390,566,610.
Гожій М.у.муз.- 223
Голобуцький В.у.прф.- 614
Голованівський С.у.п.- 624
Головатий П.у.мін.- 51
Головачевський К.у.мал.- 203
Головко А,у.п.- 611
Голуб В.у.іст.- 144,290,360
Голуб О.у.інж.- 177,454
Голятовський П.у.п.- 174,586
Гончар О.у.п.- 223,225,392,418
Гопкінс Г.ам.мін.- 130,232
Горбусь.янч.- 227
Горка Л.М.єп.- 203,586
Горліс-Горський Ю.у.п.- 628
Горох П.у.нац.- 612
Горська А.у.раб.- 365
Грабарі В.і І.м.прф.- 203
Грабовський П.у.п.- 436
Грабянка Г.у.іст.- 586
Грек М.м.чрн.- 485
Гречуха М.янч.- 227,290
Григорів Н.у.соц.- 457
Григорович М.м.прф.- 203
Гринько Г.у.наук.- 343
Гришко В.у.іст.- 479,487
Гришко Г.у.к.- 290
Грінченко Б.у.п.- 401,404,449, 611
Грушевський М.у.іст.- 3,212,217 221,257,378,459,497,612
Грушевський О.у.прф.- 343
Гудзенко П.у.прф.- 614
Гудович І.м.губ.- 202
Гузенко І.м.ур.- 177
Гулак-Артемовський С.у.муз.423
Гумецька Л.у.наук.- 404
Гуревич З.у.прф.- 343,358
Гурський Ф.у.свш.- 542
Гус І.чск.прв.- 285
Гусак.чск.к.- 270
Гусейнов Г.янч.- 227
Гуслистий К.у.іст.- 351,424
Гулянищький Г.у.плк.- 196
Гуцало Є.у.п.- 620
Гюґенс В.амастр.- 136
Гюго В.ф.п.- 136
Ґаґарін Н.м.кн.- 245
Ґалаґан Г.у.плк.- 196,259
Ґалілей ітл.астр.- 136
Ґалкін В.м.к.- 294
Ґамбароф А.м.п.- 519
Ґарбузоф І.м.мін.- 157

Ґатон В.н.дрк.- 586
Ґальвані Л.ітл.наук.- 136
Ґеорґієв К.блг.мін.- 178
Ґеорґієвскій Н.м.емг.- 453
Ґермоґєн.м.птр.-51
Ґерцен А.м.п.-21,33,224,252,256 464,466,500,509,538,545,548, 551,559,561,563
Ґете І.н.п.- 136
Ґізель І.у.іст.-586
Ґікало.блг.к.-290
Ґільфердінґ А.м.прф.-17
Ґіпіус З.м.п.-21,560,563,568
Ґладкоф Ф.м.п.-224,382,383,443
Glem J.am.let.-131
Ґлєбоф А.м.г.-246
Ґлюк Г.н.прф.-506
Ґодуноф Б.м.ц.-9,57,127,131,193, 479,536,483
Ґолд Г.м.шп.-129
Ґолдер А.ам.ур.-356
Ґоліцін Є.мемг.-458
Ґоліцін В.м.мін.-61,80,82,348
Ґоловачоф А.м.прф.-307
Ґолодед.блр.к.-290
Ґолубінскій Є.м.іст.-496
Ґонцоф Ґ.м.єп.-478
Ґончароф І.м.п.-22,514
Ґопнєр Л.ж.к.-263,350
Ґорькій М.м.п.-22,23,28,30,42,53, 56,70,71,224,270,287,335,352 364,383,390,436,466,468,514, 515,550,604,605,
Ґоровіц Р.ж.к.-263,350
Ґотторп Гольштейн.див.Пьотр III
Ґрабовскі М.пол.п.-601
Ґрабскі С.пол.мін.-439
Ґраматік С.н.іст.-482
Ґрєдескул А.м.п.-255
Ґрібоєдоф А.м.п.-21,22,100,402
Ґрінвіч А.ж.к.-263,350
Ґрінівецкій Н.м.прф.-323
Ґрінґлас Д.м.шп.-129
Grisson V.am.let.-131
Ґромова М.м.лет.-131
Ґротруп Г.н.наук.-160
Ґруґєнберґ О.м.п.-402
Ґурьєф Ф.м.г.-246
Ґутор В.м.г.-508

Даль В.м.прф.-8,17,29,32,42,43
Дальвіцін А.м.шп.-457. 403
Д'Анґля Б.ф.пос.-531
Данилишин Д.у.р.-630
Данієль Ю.див.Аржак Н.
Данило І.у.кор.-93
Данілєвскій Н.м.п.-33,203,499, 510,517,522,539,552
Данте А.ітл.п.-136,285,511
Дантон Ю.ф.р.-534
Дарвін Ч.ан.наук.-136
Дарґель Ф.н.г.-451
Дарій.прс.кор.-579
Дашенко Н.у.прф.-612
Дебагорій В.м.р.-206
Деві Ґ.ан.наук.-464
Декарт Р.ф.філ.-136
Делямар К.ф.п.-181,525
Демур'є.ф.мін.-100
Дере А.ф.мал.-136
Деркач П.у.наук.404
Де Рульєр К.ф.п.-181,525
Денікін А.м.г.-2,82,159,219,220, 223,445,449,450,520
Джандільц Н.янч.-436
Джансон Г.ан.єп.-232
Джілас М.срб.п.-469
Джінс Дж.ан.астр.-136
Джуґашвілі С.див.Сталін Іо.
Дзержінскій Ф.м.мін.-26,302
Дзюба І.у.п.-621,622
Дибенко П.янч.-203
Дименштайн С.у.прф.-325
Димитрів Н.у.свщ.-593
Динама.бсф.кор.-521
Дідеро Д.ф.п.-188
Дізраелі Б.ан.мін.-274
Дікенс К.ан.п.-136
Дімітров Ґ.блг,к.-232
Дімне Е.ф.прф.-275
Дмитерко Л.у.п.-223,225
Дмітріевскій С.м.п.-553
Дмітрій.м.кн.-481,497
Добролюбоф Н.п.п.-464,465,610
Добрянський М.янч.-227
Довгалевський М.у.прф.-586

Довженко О.у.п.-418
Долґоф П.м.лет.-131
Долґорукій А.м.кн.-8
Долґорукій А.м.мін.-199,350
Долґорукій Ґ.м.г.-373
Долґорукій Ю.м.кн.-8
Долонс Б.у.наук.-295
Домецький Г.у.чрн.-174
Донательо.ітл.рзб.-136
Донской Д.м.г.-453
Донцов Д.у.п.-22-24,137,217,233, 444,507,508,511,517,592
Дорошенко К.у.прф.-274
Дорошенко П.янч.-290
Дорошенко П.гтм.-195,259,302,426
Дорошкевич О.у.прф.-612
Дорошко П.у.п.-611,623
Досвітний О.у.п.-26
Достоєвскій Ф.м.п.-1,4,10,21,22, 30,52,68,74,75,172,180,234, 250,256,311,402,467,498,499, 504,510,511,514-516,522,539, 540,544,549,555,560,561,563, 568
Драгоманов М.янч.-188,191,193, 204,207-212,215,254,595,599
Драй-Хмара М.у.п.-26
Дромонд Г.ан.п.-136
Дубєльт Л.м.мін.-17,98,598
Дубинець К.у.прф.-343
Дубовий І.м.г.-290,445
Духінскі Ф.пол.п.-211,443
Дюї Дж.ам.філ.-187
Дюрер А.н.мал.-136
Едісон Т.ам.наук.-136,464
Ексітус Д.скт.наук.-578
Емерсон Р.ам.філ.-204

Енкінсон А.ан.п.-529
Ерєнбурґ І.м.п.-21
Еріо Е.ф.мін.-127,128,361

Євлоґій м.єп.-49
Євтухова Н.у.нац.-612
Євтушенко М.у.к.-290
Єжоф Н,м.мін.-5,26,54,61,88,290 561
Єкатєріна II.м.ц.-9,17,3539,47 48,51,63,78,82,89,91-94,100 128,141,173,184,185,200-202, 210,222,235,237,241,245,261, 305,348,349-363,423,426,458, 483,523,525,538,596,621
Єлісавета І.ана.кор.-527
Єлісавєта м.ц.-81,201,222
Єльченко Ю,янч.-626.
Єремія.всл.птр.-485-487
Єсєнін С.м.п.-23,30

Жанна д'Арк.ф.гер.-630
Жаревка П.у.сот.196
Жароф М.чк.-88
Жданоф І.м.п.-21,482
Желябов А.М.рев.85,206
Жеборін Т.м.лет.130
Житецький П.у.прф.-211,217
Gide A.f.p.-112,617
Жук К.у.п.-225
Жукоф Г.м.г.291,445
Жуковскій А.м.п.-21,39
Журман І.м.губ.-202

Заблоцькі П.і М.м.прф.-203
Завадовскій М.м.лет.-131
Завадовський П.м.мін.-201,202
Завалиха П.у.мисц.-365
Заґоскій В.м.п.-21
Задворний А.янч.-399
Зайцев П.у.прф.-137
Зайчєвскій П.м.рев.-522,523,535
Закревський В.у.г.-2,593
Залєскій В.м.шп.-457
Заменґоф Л.авт.Есперанто.-25
Замойскій П.м.мін.490
Замятін Є.(А.Н.Іваноф).-94,95
Zaremba Z.pol. p.-269
Зарубін Н.м.к.-263
Зарудний М.у.п.-225
Заруцький А.янч.-200
Засуліч В.м.р.-212
Затонський В.янч.203,263,290, 351
Збанацький Ю.у.п.-225.
Звєрєф Л.м.г.-246
Звичайна О.у.п.-228
Зелений.див.Терпило Д.
Зеленський Л.у.лік.-212

Земляк В.у.п.-626
Зеров М.у.п.-26
Зизантій Л.у.наук.-585
Зів В.м.прф.-315
Зіґмунд II.пол.кор.527
Зінкевич О.у.к.-104
Зінківський В.М.прф.-203
Зіновьєф Ґ.м.мін.-444
Злотовращький Н.м.п.-511
Знабацький Ю.у.п.-526
Значко-Яворський М.у.у.п.-521
Золотаренко В.у.плк.-195
Зотоф Н.м.мін.-45
Зотоф Р.м.п.-21
Зощенко М.м.п.-21,98,203
Зубоф П.м.мін.-235,516
Зубченко Г.у.ммисц.-365

Іван III.м.п.-81,173,479-481,496, 526,540
Іван IУ.м.п.-9,26,46-48,53,58, 76,81,86,88,91,94,100,111,118, 131,141,177,184,447,464,467, 478,482,485,498,507,513,522, 523,532,533,538,539,546,549, 556,557,559,561,591
Іван УII Палеолог.ѣз.імпр.-489
Іванін М.м.п.-192
Іваноф В.м.прф.382
Іваноф В.м.п.-30
Іваноф Н.м.р.-517
Івановскій М.м.718
Івашкевіч Я.пол.п.-599
Івченко В.у.п.-26,223
Ігор.у.кор.-576
Ігнатєф Н.м.мін.-212,386,539
Ідантир.скт.кор.-579
Іеротей.мтр.-486
Ікрам.тдж.к.-290
Іларіон.у.мтр.-585
Іловайскій Д.м.іст.-476
Ільєнкоф В.м.п.-74
Ільїн В.у.наук.-404
Ільінскій І.м.прф.-203
Ільінскій П.м.шп.-456
Ільченко О.у.п.-405,619
Ініцер Т.н.єп.-362
Інна.скт.св.-579
Іоан.гр.чрн.-487
Іов.м.мтр.-484
Іокім.антх,птрх.-485,486
Іокім.м.птрх.-48,382,490,522, 523,578
Іосіф.гр.чрн.-489.
Ірінєй.м.єп.-47
Ісакоф О.м.губ.-246
Ісідор.м.мтр.-489,490
Іскра І.у.плк.-195
Ітон С.ам.міл.-339,458
Young C.am.prf.-137
Young J.am.let.-131

Кавеньяк Л.ф.п.-508
Кавелін Н.м.п.-251,254
Кавунник Д.м.прф.-202
Каґановіч Л.м.мін.-53,88,350,453
Каґановіч Н.м.ур.-407
Казьер Г.у.наук.-404
Калинович М.у.прф.-274,404
Калиновський С.м.єп.-203
Калінін М.м.мін.-88,302,501
Kalma J.n.prf.-8
Кальвін І.ф.бгсл.-285
Кальнішевський П.кошв.-51,233
Кальченко Н.янч.-203,223,227, 290,326
Campense A.itl.p.-374
Канаріс В.н.г.-450
Кант Е.н.філ.-136,555
Кантаровіч С.ж.к.-350
Кантемір А.м.п.-21
Капиця П.у.наук.-138,160,161, 203
Капніст В.у.нац.-593.
Каптерьоф В.м.іст.-480
Капустянський М.у.г.-158
Карамзін Н.м.іст.-11,21,476,483
Карґ А.ест.мін.-178
Карл XII.швд.кор.-2,196
Карл УIII.ф.кор.-480
Карманський П.у.п.-612
Carpenter M.am.let.-131
Карпинський О.м.прф.-203
Карпоф Ґ.м.мін.-50
Carrel A.am.nauk.-137,205
Касименко О.у.іст.-123,203,614
Касіян В.янч.-628
Cassagnard C.f.p.-205
Кассо Л.м.мін.-77
Кастільон Б.ітл.іст.-441

Кастюрін І.м.губ.-246
Каткоф А.м.емг.-457,495
Каткоф М.м.п.-141,252,254,603
Катошіхін Г.м.дпл.-177,536
Кауфман І.м.наук.-403
Кафенґауз Б.м.прф.-17,313
Каховський П.дкбр.-84
Качановський М.м.прф.-203
Кашинський П.у.п.-209
Кашін І.м.лет.-131
Кащенко А.у.п.-217,610
Квірінґ Є.ж.к.-263
Quisling V.f.p.-359
Квітка-Основ'яненко Г.у.п.-542, 543
Кенан Дж.ам.мін.-129.
Кенеді Дж.ам.прзд.-130,187
Кенігсек Ф.у.г.-196,588
Кеплер.н.астр.-136
Kerhuel M.f.p.-62,521
Керенскій А.м.мін.-2,82,84,86, 246,257,260,263,276,285,447, 466,475,508,558,561
Кибальчич Д.м.р.-206
Кузя Л.янч.-184
Кимал А.узб.к.-290
Кир.прс.кор.-579
Кириленко І.у.п.-290
Кирило Святий.576,582
Кирилюк Є.у.прф.-223,612
Кириченко І.у.прф.-203,274,404, 405
Кириченко О.янч.-203,227,290,299
Кисіль А.янч.-189,195
Кіпіяні Д.гр.п.-249
Кіплінґ Р.ан.п.-274
Кірієвскій Ю.м.філ.-141,176,448, 522
Кіроф С.м.мін.87.
Кірпотін Н.м.п.-25,436,465
Кірсаноф С.м.п.-21
Кістяковський А.м.прф.-203
Кларк М.ам.г.-129
Clarke E.an.prf.-39,112,349,373
Клемансо Ж.ф.мін.-508
Клементіс.чск.к.-270
Клембовскій І.м.г.-82,445,508
Климченко К.у.мал.-203
Кліфленд Г.ам.прзд.-136
Клімоф Г.м.шп.456
Клочко М.у.наук.-177,295
Клюєф.м.п.-467,560
Ключевскій В.м.іст.-8-10,19,28, 29,38,39,45,46,48,63,80,101, 111,116-118,121,173,174,179, 235,236,282,318,319,374,476, 483,506,562
Ключнікоф П.м.емг.-447
Княжинський А.у.прф.-617
Ковалевський В.м.мін.-202
Ковалевський М.у.п.-360
Коваленко Б.у.п.-290
Коваленко Л.у.п.-610
Коваль В,у.п.-366,451
Ковальчук О.янч.-625
Ковпак С.янч.-203
Козак І.у.лік.-58
Козаченко А.у.п.-387
Козачинський М.у.п.-586
Козицький П.у.кмпз.-612
Козицький Г.м.прф.-203
Козланюк П.у.п.-223
Козловський М.у.мал.-203
Козмін Б.м.п.-518
Колічеф філіп.м.мтр.-47
Коллард Ю.у.мін.-217
Коломєнскій П.м.єп.-46
Колонтай А.м.пос.-54,85
Колосова М.м.шп.-456
Колчак А.м.г.-82,159,203,219, 445,450
Комар А.м.прф.-203.
Кон Ф.ж.к.-263,350
Kohn H.am.prf.-85
Конашевич В.у.мал.-203
Condrat C.am.let.131
Кондрат Дж.ам.п.-274
Кондратенко Р.м.г.-203,
Кониський О.у.п.-211,217
Коновалець Є.у.прв.-178,259,353, 630
КононенкоК.у.прф.-38,164,306, 315,318,322,325
Кононенко М.у.п.-217
Константин.див.Кирило Св.
Константин.взнт.імпр.-487,491, 492,496,497,554
Константін.м.ц.-82,84
Концевич Г.м.єп.-203
Копернік.пол.астр.-136,491
Копейчікоф Р.м.шп.-456

Копиленко О.у.п.-398,611,613,615,
Копистенський З.у.єп.-585
Korb J.n.p.-109,116,123,181,525,
Кордюк Б.у.п.-226. 529,530
Корецький Н.м.р.-549
Корєєф М.чк.88
Корк І.м.г.-445
Корнелій.м.чрн.-46
Корнієць Л.янч.-290
Корнійчук О.п.янч.-119,203,223,
225
Короленко В.м.п.янч.-21,203,
223,226,610
Коротич В.у.п.-624
Корсунський Натас.у.мтр.-581
Косарик Д.у.п.-611
Косенкина О.м.ур.-177,454,455
Косиґін А.м.мін.-319
Косик В.у.п.-368,617
Косинка Г.у.п.-26,393
Косів С.у.мтр.-586
Косійор С.м.мін.-5,61,290,352
Косов С.у.мтр.-592
Костенко Л.у.п.-223,624
Костенко А.янч.-227
Костов.блг.к.-270
Костомароф Н.м.прф.-43,56,57,
89,254,443,487,488
Котляревський І.у.п.-592,610,
Котляревський П.у.мал.203. 612
Котовскій Ґ.м.г.-445
Кохановський П.у.іст.-586
Коцюбинський М.у.п.-217,390,398
Коцюбинський Ю.янч.-203
Кочубей В.у.плк.-195,259
Кочубей В.м.граф.-202
Кошиць О.у.кмпз.-602
Коялович М.м.прф.-203,254
Кравцев І.янч.-425,436
Кравченко В.м.дпл.-177
Кравченко О.у.мал.-203
Кравченкова Г.у.ур.-389,390
Кравчук М.у.наук.-295
Крайсберґ І.ж.к.-263,350
Кракус М.рим.г.-579
Крамський І.у.мал.-203
Крапоткін А.м.р.-33,506,522,548,
551
Красінскі З.пол.п.-534,535
Красноф Н.м.г.-68,178
Кратко М.ж.рзб.-598
Крез.лід.кор.-578
Кременецький І.янч.-200
Кржаніч Ю.хрв.п.-448,528
Krzyzanowski I.pol.p.-601
Кривенко Г.у.прф.-343
Кривоніс.у.плк.-283,588
Кривоніс П.м.г.-353
Криленко Н.янч.-5,203
Кримський А.у.прф.-208,211,418
Крівітскій В.м.дпл.-177,178
Crocker G.am.p.-3,161,231
Кромвель О.ан.мін.508,589,590
Крупская Н.м.мін.-54,59,140,142,
444,518
Kubala L.pol.ist.-590
Кузнєцоф М.м.п.-450
Куліш М.у.п.-26,383
Куліш П.у.п.-383,400,442,595,
610-612,614
Куломзін А.м.п.-307
Кулон К.ф.наук.-136
Кульжіцкій Й.м.п.-350
Кульчицький І.м.єп.-203
Кундзіч О.у.п.-611,612
Cooper G.am.let.-131
Курбас Л.у.реж.-26
Курбскій А.м.кн.-177
Курґаноф І.м.емг.253
Куренський М.у.наук.-295
Курскій В.м.мін.-96
Custin,de A.fr.p.-39,73,84,92,
109,123,185,368,369,377,402,
525,531-534
Кутєпоф А.м.г.-178
Кутузоф М.м.г.-184,302,453,462,
Кухаренко Я.у.г.-599. 498
Кучер В.у.п.-626
Лабезник Ю.у.п.-74
Lawell J.am.let.-131
Лаврентьеф М.м.прф.-292
Lawrynenko J.u.p.-260
Лавроф П.м.п.-256,510
Лазаревський А.у.п.-610,614
Ланда В.у.прф.-324
Ландау Ґ.м.шп.-129
Lane A.am.p.-269

Лаппо І.м.п.-350
Лапчинський Ю.янч.-263,607
Ларін І.м.г.-246
Ларіс-Мельнікоф Н.м.мін.-82
Латімор О.ам.мін.-129
Латошинський Я.у.лік.-58
Лашевський В.у.п.-586
Лащенко П.м.прф.-203,309,315
Лебединець А.у.к.-343
Le Bon G.f.fil.-275
Лев І.у.кор.-93,426
Левицький Д.у.мал.-203
Левицький О.у.прф.-343
Левицький П.у.еп.-387
Левченко С.у.прф.-274
Левченко І.янч.-399
Леґі В.ам.г.-129
Леман Г.ж.банк.-160
Леонтович М.у.кмпз.-352
Лепкий Б.у.п.-217
Lesur C.f.ist.-542
Леся Українка.див.Українка Л.
Лешинська В.у.наук.-404
Лебедеф П.м.к.-263
Лебедь А.м.прф.-271
Левашоф А.м.губ.-372
Ледовскій А.м.лет.-130
Ленке М.м.п.-208
Ленін В.міці-2,5,9,26,31,33,37,48,54,59,63,74,79,82-84,86-88,93,95-97,107,111,115,140,141,159,168,184,192,193,210,215,219-221,222,225-227,237,246,257-259,262-264,274,276,277,285,287,288,291,293,301,320,332,335,344,354,356,363,383,390,416,428,434,436,439,441,444,445,453,464,466,467,470,473,475,492,503,505-507,515,517-519,522-524,529,538,540,541,545,548,549,552,554,555,558-561,563,596,607,619,622
Леоноф А.м.лет.-131
Леонтеф К.м.філ.-33,34,139,373,499,511,512,522,546,551,554,561,563
Леонтеф М.м.губ.-246.
Лермонтоф М.м.п.-21,436,561
Лефорт.м.г.-61
Лизогуб Д.м.р.-206
Lyons E.am.p.-539
Липа І.у.п.-217
Липа Ю.у.п.-217
Липинський В.у.іст.-217
Липківський В.у.мтр.-48,49,493,630
Лисенко Л.у.прф.-147,165-167,331,335
Литвин К.янч.-436.
Литвиненко В.у.к.-343
Личко І.у.соц.-223
Ліней К.швд.наук.-136
Ліницький В.м.еп.-203
Лінкольн А.ам.прзд.-136,187,276,572
Lipper E.f.p.-66,617.
Ліпшіц М.м.п.-75
Ліст Ф.н.кмпз.-601
Літвіноф М.м.мін.-356
Ліфшіц.мп.-21
Лихолат А.янч.-360
Лобай Д.у.п.-453
Лобачевський М.у.наук.-203,295
Лойко Л.м.п.-449
Лойола Г.ісп.бгсл.-285
Ломонософ М.м.прф.-17,21,348,402,464,491
Лопатинський Т.янч.-199,587
Лопухін Н.м.губ.-246
Лоський Н.м.філ.-78
Лотоцький О.у.прф.-217,387,586
Лукомскій Г.м.іст.-28,470
Лукьяноф С.м.емг.-445
Луначарскій А.м.мін.-53,515,550
Луценко І.у.п.-217
Любченко А.у.п.-26
Любченко П.янч.-203,223,228,290,343
Люїз ХУІ.ф.кор.-81,508.
Люксембург В.ж.к.-263,350
Люксембург Р.ж.к.-258
Лютаревич М.у.п.-334
Лютер М.н.бгсл.-285
Люціян.гр.п.-578
Ля Ґвардія Ф.ж.банк.-160
Ляйбніц Г,н.філ.-136
Ляліков Н.у.п.-371
Лямартін А.ф.п.-136
Ляпен І.ан.к.-25
Ляпуноф П.м.нац.-556
Ляскоронський С.у.п.-586

Лясота Е.н.пос.-349,588
Лятошинський Б.у.кмпз.-612
Ляшковський П.у.лік.-58
Льводф А.м.кмпз.-39
Льохін І.м.наук.-404

Маврикій.гр.іст.-605
Магомет І.тур.слт.-479
Маґніцкій А.м.мін.-175
Мазепа І.гтм.-4,178,187,195-200, 202,222,233,259,302,353,376, 426,554,566
Мазлак С.у.к.-607
Майороф М.м.к.-263
Майстренко І.у.соц.-226
Макаренко М.у.прф.-378
Макаренко М.у.мін.-217,220
Макарій.антх.птр.-528
Макарій (Булґркоф).м.мтр.-478, 481,486
Макароф С.м.г.-462.
Макіявелі М.ітл.п.-519
Маковські К.і М.у.мал.-203
Максиміліян.імпр.-268
Максімоф С.м.п.-360
Максум Н.тдж.к.-290
Маланюк Є.у.п.-131
Маленкоф Ґ.м.мін.-453,518
Малинка О.м.р.-206
Малишко А.у.п.-26,223,624
Малікоф Н.м.р.-52
Малінін В.м.іст.-478,484,489,496
Маліновскій Р.м.г.-445
Малкін Й.чк.-88
Мальденштам О.м.п.-21
Малькоф П.м.мін.-490
Манізер М.м.рзб.-460
Манойлоф Є.м.прф.-14
Маріц М.м.п.-177
Маркевич І.у.прф.-343
Маркевич Я.у.іст.-586,587
Маркін Н.м.мін.-227
Марконі Ґ.ітл.наук.-136,464
Маркс К.ж.філ.-33,58,140,141, 150,159,168,171,188,206,232, 233,305,344,448,453,463,505, 517,526,527,529,552,555,557, 595,622
Маркус В.у.п.-226
Мартіч Ю.ж.к.-350
Мартос І.у.рзб.-203
Мартьяноф Я.м.мін.-263
Марченко М.у.іст-284
Маршал Дж.ам.мін.-250
Маршал Н.ан.прф.-349
Масаіноф А.м.п.-57,548,559,603
Масарик Т.чск.прзд.-538,548
Масенко Т.янч.-466,610
Масларіч М.срб.г.-236
Маслоф П.м.прф.-38
Mater K.am.nauk.-136
Матійко М.у.наук.-404
Mauritius A.n.p.-601
Махів Г.у.прф.-29
Мацієвич А.у.мтр.-47,200,222, 245
Mackiewicz J.pol.p.617.
Маяковскій В.м.п.-53,224,466, 500,518
Медарис Дж.ам.г.-129.
Медлер І.н.астр.-136
Meyerberg A.n.pos.-39,123,529
Мек-Артур Д.ам.г.-129
Meckelein R.n.prf.-8
Мек-Каран П.ам.сен.-185
Меленський А.у.інж.-374
Мелетій П.олкс.птр.-487
Мендельсон Ф.н.кмпз.-136
Менцель В.н.п.-136
Мерчанський О.у.п.-532
Медведеф М.м.к.-263
Межлаук В.ж.к.-263,350
Мей Н.м.п.-21
McDivitt J.am.lrt.-131
Мельґуноф С.м.п.-86
Мельґуноф О.м.губ.-246
Мельнікоф Л.м.губ.-291
Мелнікоф-Печерскій В.м.п.-44
Менделеєф Д.м.мін.-323
Меншікоф А.м.мін.-61,116,197, 199,350,531
Мережковскій Д.м.п.-21,44,97, 98,287,503,510,511,514,545, 548,555,558,559,561,568
Мерцалоф Б.м.гспд.-367
Мехліс Л.м.мін.-88
Мешерскій В.м.г.-246
Mydlowsky L.u.p.-352
Микитенко І.у.п.-290
Миклошевский М.м.губ.-202

Мікоян А.м.мін.-5,88
Милорадович Г.м.мін.-317
Милорадович С.у.мал.-202
Минко В.у.п.-386,624
Мирний П.у.п.-398,418,436
Мироненко В.у.мал.-613
Михальчук К.у.п.-211,217
Мігаль.у.п.-612
Мікельанджело.ітл.рзб.-136
Мікешін М.м.рзб.-460
Міколайчік С.пол.мін.-269
Мільтон І.ан.п.-136
Мілюков П.м.мін.-82,276,433,447, 466,475,481,482,485,492,561
Мінін К.м.нац.-453,498
Мініх К.м.мін.-21
Мірабо Г.ф.р.-72,81,508
Міткоф А.м.лет.-130
Міхаіл.м.ц.-58,386
Міхаіл Тверской.м.кн.9
Міхайлоф А.м.р.-52,53
Міхайлоф Г.м.лет.-131
Міхайлов М.срб.п.-540
Міхайловскій Н.м.п.-510
Міхновський М.у.прв.-217,223,592
Міцкевіч А.пол.п.-26,601
Michelet J.f.ist.-56,71,311,517, 525,531,543,559
Млиновецький Р.у.п.-358
Многогрішний П.гтм.-195,610
Могила П.у.мтр.-174,372,426,586
Можара В.у.наук.-295
Мокрієвич С.у.п.-586
Мокрій Ю.у.п.-423
Молотоф В.м.мін.-64,109,247,250, 269,290,453
Мономах Володимир.у.кор.-491
Монтеске К.ф.п.-92
Montiel V.f.p.-66
Моргентав Г.ам.мін.-130
Морачевський П.у.п.-387
Мордвіноф А.м.прф.-25
Морзе С.ам.наук.-136
Морісон Ф.м.шп.-129
Морозоф Н.м.п.-510
Морозоф П.кмсм.-118,518
Морозоф С.м.міл.-554
Morfill W.an.prf.-482
Морчісон Р.ан.наук.-136
Москаленко К.м.г.-203
Московіч М.м.шп.-130
Моцарт В.н.кмпз.-601
Мстиславець.у.друк.-459
Muirhead J.an.prf.-482
Муравйоф М.м.г.-69,214,252,265
Муравйоф П.м.г.-538,539,251,252
Муравйов-Апостол С.дкбр.-84
Муратов І.у.п.-26,611,623
Мурашко О.у.мал.-352
Муршіл.гетіт.кор.-575
Мусабек.чрк.к.-290
Мухин М.у.прф.-212
Мюллер О.м.п.-21
Мякотін В.м.прф.-237

Надсон Я.м.п.-21
Надхін Г.м.п.-68
Назарій.грз.мтр.-249
Назарук О.у.мін.-222
Нансен Ф.швд.дпл.-356,362
Наполеон Б.ф.кор.-2,69,230,349, 471,527,562,585,606,631
Натасон О.м.р.-85,519
Нахімоф П.м.г.-462
Незвідський А.у.прф.-612
Немирович-Данченко В.м.п.-21,203
Неофіт.гр.єп.-487
Нерон.рим.імпр.-282
Нестеренко В.у.сот.-196
Нечуй-Левицький І.у.п.-418
Невскій А.м.г.-453,462
Невлоф С.м.г.-246
Некрасоф Н.м.п.-20,21,251,436
Нестор.м.єп.-47
Нечаєф С.м.р.-26,33,74,86,141, 373,506,510,513,517-519,522, 524,539,540,548-550,554,555
Нечкіна М.м.іст.-448
Niederle L.česk.prf.-604
Нізам-Ал-Мулк.прс.п.-192,194
Нікалай І.м.ц.-9,38,53,74,81,84, 85,97,111,115,118,141,185,483 484,513,518,522,523,525,531, 534,538,541,549,554,559,576
Нікалай ІІ.м.ц.-80-82,235,458, 523,540,554,561
Нікалай.м.мтр.-48
Никитенко І.м.п.-176
Нікітін І.м.іст.-448

Нікольскій Ю.м.п.-564
Нікон.м.птр.-46,48,80,172,174
німці м.міністри -17
Німчук І.у.п.-617
Ніс І.у.сот.-196,197,199,204
Ніфонт.єрсл.птр.-486
Ніцше Ф.н.філ.-596
Новиченко Л.у.п.-225
Новікоф С.м.акт.423
Новішін Д.м.пос.-178
Нольде Л.м.емг.-453
Nomad M.am.p.-540
Номис М.у.п.-15,122
Носенко Ю.м.дпл.-177
Ньютон І.ан.філ.-136

Оболєнскій Н.м.к.-264
Оверченко А.м.п.-203
Овідій Н.рим.п.-579
Овн Р.ан.філ.-142
Овсієнко В.янч.-203,263,265
Овчінікоф Ґ.м.шп.-456
Огієнко І.у.прф.-586
Оглоблин О.у.іст.-478
Огоновський О.у.прф.-217
Оґарьоф Н.м.п.-21,73
Одоацер.у.кор.-482,483
Olearius A.n.pos.-43,54
Олег.у.кор.-93,576,584
Олександер Македонський.гр.кор.
Олесь О.у.п.-610,611. 492,578
Олейнік Ґ.м.шп.-456
Олійник С.у.п.-611
Ольга.у.кор.-93,302,426,482,584
Ольшанскій Б.м.шп.-456,457
Ом Ю.ф.наук.-136
Онищенко М.янч.-227
Опенгаймер Ф.м.шп.-129
Ораза.ткм.к.-290
Орвел Ґ.ан.п.-91
Ордин-Нашокін В.м.мін.-87,177,
Орлик Г.ф.г.-202,528. 536
Орлик П.гтм.-80,187,259,353,528,
592
Орлоф А.м.мін.-188,252,378,596,
Орлоф Ґ.м.мін.-92. 598
Ортеґа-І-Ґассет.есп.філ.-187,
Осіпоф Н.м.п.-69. 275,541

Оскілко В.у.г.-221
Остапенко С.у.п.-321
Остерман А.м.мін.-17,21,60
Островой С.м.п.-466
Островскій А.м.п.-120
Остроградський М.у.наук.-295
Острозький К.у.кн.-194
Отамановський В.у.нац.-217
Отон.н.кор.-482
Отон Ф.н.лік.-58

Павєл І.м.ц.-47,81,100,118
Павлик М.у.соц.-206
Павличко Д.у.п.-223,621
Павло Апостол.-496
Павлоф І.м.прф.-26,58,119,133,
Павлоф С.м.к.-76. 444
Подолинський В.у.п.-211
Паїсій.єрсл.птр.-497
Паламарчук Л.янч.-223,227,274
Палеолог А.гр.кн.-480
Палеолог З.гр.кн.-479,480,481
Палеологи:М.Е.Т.-480
Palmerston H.an.min.-527
Паломник Д.у.чрн.-585
Панейко В.у.дпл.-222
Панін М.м.мін.-92
Панкратова А.м.іст.-77,436,483,
Панч П.у.п.-26. 501
Панченко М.у.к.-343
Парасунько Ѳ.у.прф.-614
Паращук В.у.рзб.-460
Парфанович С.у.п.-380
Паскаль Б.ф.філ.-136,285
Пастер Л.ф.наук.-136
Пастернак Е.м.в.-21,177,465,500
Пастернак Я.у.архол.-304

Патьомкін Ґ.м.г.-37,92,128,141,
236,246,522
Пащуто В.м.п.-476
Pelz E.n.ist.-492
Первомайський Л.у.п.-624
Пересід.гр.п.-578
Первухін М.м.мін.-453
Пересипкін В.м.прф.-115
Перовская С.м.р.-85,206,519
Першін П.м.прф.-292
Пестель П.[illegible]

Петлюра С.у.прзд.-178,181,220,
259,353
Петроскану.рум.к.-270
Петрункевич П.янч.-200
Петрушевич Є.у.прзд.-222
Печерський Т.у.п.-585
Петров Д.м.шт.-457
Петроф Н.м.пос.-551
Петровскій Н.м.п.-259
Петровскій Г.м.мін.-263
Печєрін В.м.прф.-177,536,568
Пєшехоноф Н.м.емг.-446
Пинна.скт.св.-579
Пипін А.м.іст.-17,285,512
Підгайний С.у.п.-351,617
Пізано М.ітл.рзб.-136
Пій II.рим.папа.-479
Пільгук І.у.п.-610,611
Пільняк Б.м.п.-562
Піменоф К.м.г.-246
Пінчевський.у.п.-423
Pirlig O.f.p.-589
Пірогоф А.м.лет.-454
Пісареф Н.м.п.-176,377,510,515,
548
Пітагор.гр.філ.-136,578.
Пічєта В.м.іст.-448
Плато.гр.філ.-136
Платонов Ю.у.прф.-343
Плевако М.у.прф.-352
Плетницький Є.у.єп.-585
Плєве В.м.мін.-17
Плєханоф Г.м.соц.-33,212,254,443
444,466,522,538,555
Плісецький М.у.п.-611
Плотнікоф К.м.прф.-271
Плужнік Є.у.п.-26
Плющ В.у.лік.-58
Плюто А.янч.-392
Плянк М.н.наук.-161
Побєдоносцеф К.м.мін.-49,467,523
побожні науковці - 136
Погребний М.у.наук.-404
Поґодін М.м.прф.-33,73,176,254,
424,443,466,500,517,522,563
Поґрукальскій В.м.ур.-183
Подвезько М.у.наук.-404
Подвойскій Н.м.г.-445
Подґорний М.м.губ.115,337,338,
378
Пожарскій Д.м.нац.-453,498
Покровскій М.м.іст.-7,11,464,476
пол.арист.укр.поход.-99
Полєвой Н.м.іст.-483
Поліваноф Н.м.г.-82,508
Поліщук К.у.п.-26
Полоз М.у.к.-343
Полонська-Василенко Н.у.іст.-
241,304,305,589
Полуботок П.у.плк.-201,202,213,
233
Полянскій Р.м.п.-327.
Помер.ест.єп.-178
Помяловскій А.м.п.-45
Поплюйко А.у.п.-324,325
Попоф М.м.к.-33
Попов О.у.прф.-290,343,433
Поргерст О.ам.прф.-142
Порємскій В.м.емг.-453
Порш М.у.мін.-210,222
Постишеф П.м.мін.-61,223,289,
291,351
Потєхін І.м.прф.-446,463
Потьомкін В.м.п.-192
Поясоф Й.чк.-88
Правобережний Ф.у.п.-360
Прижоф І.м.п.-44,52
Примакоф В.м.г.-445
Prychodko N.u.p.-617
Прокоп П.у.п.-226,351
Прокопій.гр.іст.-605
Прокопович Т.м.єп.-21,60,199,
203,586,587
Прянішнікоф Д.м.прф.-145
Пталомей К.гр.наук.-482
Пуґачоф Є.м.р.-69,82,506,522,
523,527,539,549,553,559
Пурішкєвіч В.м.нац.-539
Путілоф І.м.кптл.-313
Пушкар М.у.плк.-195
Пушкін А.м.п.-1,20-22,74,184,
224,256,278,390,402,403,436,
444,448,466,491,514,521,538,
563,564
Пятакоф Г.м.мін.-257,258,263
Пчілка О.у.п.-217
Пьотр III.м.ц.-81,82,91,92,100,
201,483
Пьотр II.м.ц.-80

Пьотр І.м.ц.-9,17,26,35,38,45,
46,47,51,53,61,63,78-81,87,
88,91,92,94,96,110,111,116-
-118,121,131,141,146,178-180,
184,196,198,199,237,249,261,
265,280,285,305,330,338,346,
347,348,350,398,462,468,481,
492,498,506,513,522,523,526,
535,536,538,539,541,546

Равіч-Черкаскій М.м.іст.-263
Радивиловський А.у.п.-174,585
Радішеф А,м.п.-464
Разін С.м.р.-51,82,87,472,506,
522,524,539,549,559,590,
Райк.мад.к.-270
Раковскій Х.м.мін.-263,290
Ракушка Р.у.іст.-586
Рамбо А.ф.п.-601
Ranschofen-Ver.E.129,457,538
Раск Д.ам.мін.-129,130,457
Распутін Г.м.чрн.-44
Rathouse A.ž.lik.618
Рафаель.ітл.мал.-136
Рафес М.ж.к.-265,350
Рахимбай А.тдж.к.-290
Рашід Ш.янч.-674
Ребет Л.у.прф.-178,179,353
Ревуцький Л.у.кмпз.-612
Реґель Р.н.наук.-485
Рейнольд Ґ.н.прф.-540,541
Ремарк Е.ф.п.-392
Рейс І.м.г.-178
Рекіс М.ж.к.-350
Репін І.м.мал.-591
Ржипецька.у.п.-612
Рибак Н.у.п.-225
Рильський М.у.п.-26,119,223-225,
274,398,421,620
Римма.скт.св.-579
Рискул Т.кргз.к.-290
Ріґельман А.м.прф.-17
Ріджвей М.ам.г.-129
Річинський Л.у.п.-605
Робезп'єр М.ф.р.-534
Роґінскій Н.м.нац.-546
Родзянки.м.мін.-202,203
Родіноф І.м.п.-44,56,549
Roeder B.n.p.-617
Рождественскій С.м.п.-28,30,563
Розак І.янч.-436
Розаноф В.м.п.-15,21,52,542,544,
548,563,565
Розгін І.у.прф.-353
Розенберґ А.н.мін.-450
Розенко П.янч.-227
Розен І.м.мін.-156
Розумовський А.м.пос.-601
Розумовський К.ґтм.-92,200,201,
202,222,372
Розумовський О.м.мін.-21,201,
202,222
Розумовскій Н.м.п.-75
Рокосовскій К.м.г.-269
Рокфелер І.ам.міл.-185
Романенко І.у.прф.-339
Романоф А.м.емг.-458
Романченко М.у.п.-611
Rohrbach P.n.min.-604
Ростов В.ам.мін.-186
Ростовський Д.у.єп.-490
Ростовцеф М.м.архл.575,576
Ротоф Н.м.мтр.-48
Ртищеф Ф.м.мін.-175
Рубенс П.н.мал.-136
Руденко М.у.п.-626
Руденко А.м.мін.-40
Рудницька М.у.пос.-362
Рудницький М.у.п.-226
Рудольф II.н.кор.-588
Ружецький І.янч.-290
Рузвельт Т.ам.прзд.-136,542
Рузвельт Ф.ам.прзд.-129,130,187,
231,232,267
Румянцеф П.м.г.-562
Russell B.an.fil.-140
Русо Ж.ф.п.-92,136
Русов О.у.наук.-217
Руставелі Н.грз.п.-26
Рухімовіч М.ж.к.-263,350
Рюриковичі.у.кор.-479,483
Рябушінскій.м.кптл.-313
Рядченко І.янч.-466

Сабуроф А.м.мін.-453
Саватій.м.чрн.-174,507
Савенко Д.янч.-226
Савіцкая Р.м.прф.-490
Сазановіч П.м.п.-548
Сакович К.у.п.-586

Салдатоф А.м.мін.-330
Саліковський О.у.п.-352
Саліяс І.м.п.-21
Салогуб В.м.п.-21
Салтикоф А.м.п.-21,51,140,142, 287,521,522,547,551,555,558--561
Салтикоф-Шедрін М.м.п.-21,44,74, 75,97,111,120,143-145,152, 158,159,546,548,561
Салтикоф М.м.г.-51
Самарін Ю.м.п.-32-34,448,511,563
Самійленко В.у.п.-217
Самойлович І.п.тм.-195,259
Сапруненко М.у.іст.-612
Сатюкоф П.м.п.-106
Свечін А.м.п.-193
Світлицький Г.у.мал.-613
Святослав Великий.у.кор.-8,93, 187,302,426,576,579,580
Seversky A.am.p.-130,231,542
Семикіна Л.у.мист.-365
Середа М.у.інж.-177,454
Серпілоф Н.м.г.-79
Серре М.ф.наук.-136
Сесострис.фараон.-579
Сідоф Т.м.дпл.-172
Селезньоф Д.м.ур.-372
Семанскій А.див.Алексей С.
Семьоноф Ф.м.г.-246
Сенін І.м.мін.-162
Сергєєф Ф.м.м н.-263
Сергєевскій Н.м.п.-255
Сероф І.м.мін.-26,291
Сильвестер.папа рим.-487
Сильвестер.олкс.птр.-486
Симиренко Л.у.прф.-352
Симиренки.у.нац.-353
Симоненко В.у.п.-624
Синявскій А.див.Терць А.
Сідороф.м.іст.-448
Сікорскі В.пол.г.-268
Сімоноф К.м.п.-79
Сінклер В.у.г.-353
Сірко І.у.плк.-195
Сірополко С.у.п.-349
Січинський В.у.прф.-174,375,376, 482,587
Скавронскій І.м.г.-236
Скадовський Л.у.мал.-203
Скальковський А.у.іст.-589
Скаба А.м.губ.янч.-627,628
Скобелєф М.м.г.-538
Сковорода Г.у.філ.-136,578,621, 622
Скоропадський І.гтм.196,202
Скоропадський П.гтм.-202,217, 219,220,223
Скрипник М.у.к.-5,223,228,259, 290,291,343,399,415,608
Скуратоф М.м.кат.-26,47,561
Слабєєф І.чк.-614
Слабченко М.у.прф.-240,326,343
Сланский.чск.к.-270
Слєпцова З.м.ур.-419
Сліпий Й.у.мтр.-493
Смілянський Л.у.п.-943
Сміт Р.ан.еп.-458
Смолич Ю.у.п.-223,624
Смолятич К.у.мтр.-585
Смотрицький М.у.еп.-17,585
Собель М.м.шп.-129
Сова Г.у.п.-363
Соколоф А.м.п.-179
Сократ.гр.філ.-136
Соловей Д.у.п.-296,363
Соловйоф В.м.філ.-33,47,132,176, 256,466,514,522,545,551
Соловйоф Є.м.прф.-73,550
Соловйоф С.м.іст.-43,476
Соломон М.янч.-613
Солон.гр.філ.-578
Солоновіч Т.м.п.-178
Сомко Я.у.плк.-195
Сомнер В.ам.прф.-274
Соскура В.у.п.-26,223,624
Софанович Ф.у.п.-586
Софія.м.ц.-175
Софія Палеолог.див.Палеолог З.
Софроній.єрсл.птр.-486
Спарта .бсф.кор.-581
Spengler O.n.fil.-459,538
Сперанскій М.м.мін.-82,202,475
Сперанскій М.м.прф.-291,481
Співак І.у.к.-115,227
Спіноза Б.ж.філ.-136
Спіцін А.м.архл.-7
Ставровецький К.у.п.-174,386, 585

Сталін Іос.м.п.-5,47,48,64,74,
78,79,81-83,88,93,94,103,111,
112,115,117,118,123,147,152,
168,208,232,259,271,274,302,
363,403,433,437,441,447,452,
453,463,464,523,529,533,535,
539,540,546,552
Станиславський Я.у.мал.-203
Станкевіч В.м.п.-220,433,449
Starowolski S.u.ist.-589
Старогрдскій С.м.мтр.-50
Старченко Й.у.інж.-174
Стасоф В.м.інж.-374
Стасюлевіч Н.м.п.-208
Stafford T.am.let.-131
Стахів М.у.іст.-403
Стельмах М.у.п.-223
Степаненко О.у.мін.-218
Степанківський М.у.нац.-222
Степанюк Б.у.п.-611
Степняк М.у.прф.-612
Stepniak S.m.p.-33,52,319
Стефановіч Я.м.р.-206
Стефанців М.янч.-404
Стефенсон Ю.ан.наук.-136
Стеценко К.у.кмпз.-352
Стецько Я.у.мін.608
Стешенко І.у.мін.-223,352,611
Стеклоф Я.м.п.-257,510
Stevenson A.am.min.537

Столипін П.м.мін.-63,387
Столярчук.у.п.-619
Stormer J.am.p.-161
Стоянцеф Н.м.мін.227
Страбо.гр.п.-578
Страхоф В.м.п.-517
Стромберґ Г.н.прф.-136
Стронскій Н.м.прф.-208
Струве П.м.мін.-17,131,434,514,
Суворін І.м.вид.-569 552
Суворов А.м.г.-453,462,498,538,
Судієнко М.янч.-222 553
Суздалец С.м.чрн.-489,490
Сун-Тсу,кит.п.-191,194,207
Сухоноф А.м.дпл.-496,497

Тальман.ф.кптл.-313
Танцюра Г.у.наук.603
Таргит.скт.кор.-579
Тарзіс В.м.п.-177
Тарноґрадскій М.м.к.-263
татар.прізв.моск.-9
Татіщеф В.м.іст.-476
Твардовскій А.м.п.-94,466
Тейлор М.ам.г.-129
Тенета М.у.прф.-343
Тенісон А.ам.п.-136
Терешенко М.м.мін.-203
Тернер Г.н.наук.-136
Терпило Д.у.отм.-607
Тесленко А.у.п.-398
Тендрякоф В.м.п.-539,540
Терлє Є.м.іст.-476
Терлецкій Є.м.мін.-263
Терновскій Ф.м.іст.-487
Терц А.м.п.-78,79,177,548,553
Тимошенко С.м.г.-5,203,
Тичина В.у.п.-26,119,223,225,
466,467
Tiltman H.am.prf.-382,383
Тіто Б.срб.дкт.-251
Тіхоміроф Л.м.п.-444,519
Ткачоф П.м.р.-26,73,74,86,141,
506,518,519,522,561
Токаєв І.м.дпл.-177
Токарьоф Ф.м.п.-245
Толстая Н.м.емг.-458
Толстой А.м.п.-447,448
Толстой Ґ.м.г.-246
Толстой Д.м.мін.-433,561
Толстой Л.м.п.-22,23,33,224,302,
390,436,444,454,458,506,509-
-511,514,522,548,551,559,612
Tolstoy A.K.m.prf.-547
Тома Аквінський.ітл.бгсл.-285
Томашівський С.у.дпл.-222
Томскій М.м.мін.-64
Томсон Ю.ан.філ.-136
Торидайки А.і А.н.реж.-465
Трепоф Н.м.мін.-539
Тронько П.у.прф.-76,614
Трофімоф Н.м.прф.-340
Троцький Л.м.мін.-5,178,185,278,
424,434
Трубецкой Ґ.дкб.84,252.
Трубецкой Н.м.п.-11,16,17,514
Труман Г.ам.прзд.-129,231,232
Трушкевіч А.м.шп.-457

Туманський В.м.губ.-202
Туманські О.і Ф.м.г.-203
Туптало Д.у.п.-586,587
Турботін І.чк.-88
Турґєнєф І.м.п.-21,22,84,122,
442,544,554,563,564
Турівський К.у.єп.-585
Турчинський І.у.п.-586
Тутківський П.у.прф.-343
Тухачевскій Г.м.г.-88,445,
Тютчєф Ф.м.п.-4,21,33,141,157,
176,236,251,373,466,507,522,
552,561,564
Тятленко М.янч.-392

Уваров Б.м.мін.-175,598
Уквій Н.у.акт.-223
Українка Леся.у.п.-133,137,217,
282,302,354,422,436,570,614,
622
Ульріх К.див.Пьотр III.
Уманець М.м.п.-203
Урiцкій М.м.к.-87,302
Урусоф А.м.емг.-457,495
Успенскій Г.м.п.-33,133,139,510,
511,563

Урсин Я.у.лік.-58
Устрялоф В.м.емг.-446
Утін Ф.м.кптл.-313
Уткін І.м.п.-21
Utley F.an.k.-541
Ушакоф Н.м.п.-421

Фальківський Д.у.п.-26
Фарадей М.ан.наук.-136
Федорович І.у.друк.-190,586
Feis H.am.p.-231
Ферар Ф.ан.прф.-578
Фехтер Г.н.філ.-136
Фєдосєєф В.м.р.-518
Фєодосій.м.мтр.-488
Фєдотоф Г.м.прф.-10,546,556,560,
565-567
Фет А.м.п.-21
Филипович М.у.п.-586
Фібріціус А.м.г.-445
Філарет Х.у.єп.-251,386
Філафєй.м.чрн.-277,467,473,478-
-481,486,496,498,563
Філд Н.ам.ур.-187
Філіп.м.мтр.-551
Філіпоф Д.м.скт.-52,501
Фіндєйзен М.м.іст.-564
Фінікоф В.м.п.-146
Фінкєль М.ж.к.-350
Fischer J.n.p.-540
Fisher N.am.prf.-358
Фламаріон К.ф.астр.-136
Fleischhacker H.n.p.-257
Форостівський Л.у.прф.-351,380
Фляшман Л.чк.-88
Фомін Ф.чк.-60
Фонвізін Д.м.п.-21
Форд Г.ам.міл.-186
Фотій.м.птф.-50,522
Фох К.м.шп.-129
Франклін В.ам.філ.-136
Франко І.у.п.-170,171,204,206,
207,217,256,291,390,398,418,
436,599,612
Франко З.у.прф.-405
Франкфуртер Ф.ам.мін.-129,130,
187,232
Фредерих Вел.Н.кор.-527
Фрєдерікс К.м.мін.-17,60
Фрєнкєль М.чк.-88
Friede D.n.p.-539
Фріхтель К.н.прф.-572,532
Fuller J.an.h.-232,450,540
Фультон Р.ам.наук.-136
Фурман А.у.п.-459,617
Фьодор.м.ц.-100,483,485
Фьодор.м.єп.-46

Хаджан Омар.прск.п.-109
Ханенки І.і В.і О.м.ур.-202
Хатасєоіч М.ж.к.-290,350
Хвиля А.(М.Мусульбас) ж.к.290,
350,399
Хвильовий М.у.п.-24,173,223,228,
416,608
Хвойко В.у.архл.-575.
Хєраскоф М.м.п.-21
Хижняк А.у.п.-619
Химич М,янч.-223
Хмельницький Б.гтм.-4,112,184,
187,195,198,210,376,426,482,
497,498,535,589,590,592,611,
615
Ходжіб А.тдж.к.-290.
Ходосів К.у.прф.-398
Хямяк В.янч.-290

Хомяков А.м.п.-33,141,176,448
517,522,544,563
Хорват І.м.ґ.-238-241
Хорунжий Г.м.шп.456
Храповецкій А.м.єп.-45,176
Хризостом.гр.мтр.-494
Хромов П.м.прф.-38,309,314
Хрущов Н.м.ц.-9,58,61,78,83,88,
94,97,104,111,115,120,123,
143,145-148,151,152,155,168,
180,210,223,236,259,274,290,
291,319,320,339,344,362,369,
387,403,437,439,453,463,464,
466,479,518,521,523,552,563

Цапенко І.у.п.-625
Цербст А.див.Єкатеріна II
Церетелі А.грз.п.-249
Церетелі А.м.мін.-245
Цюцюра Т.у.плк.-195

Чаадаєв П.м.п.-23.30,73-75,133,
157,514,521,552,563,547
Чавчавадзе І.грз.п.-249
Чайківський М.у.г.-593,631
Чайковскій П.м.кмпз.-203
Чайковскій П.м.р.-52
Chamberlin W.39,109,142,285,535
Чарльз Ф.ан.наук.-136
Чарльз І.ан.кор.-81
Чаян Н.у.п.-97,159
Черваненко С.янч.-226,436
Чередниченко В.у.п.-610
Честахівський Г.у.іст.-379
Четвертинський Г.у.кн.-195
Чечель Д.у.плк.-196
Четулін Н.м.прф.-29
Червяков.блрс.к.-290
Черкесов А.м.р.-209
Чернішевскій Н.м.п.-23,33,52,
140,141,224,250,302,464,465,
517,522,549,554,610
Черноф В.м.р.-52
Чернов В.м.г.-246
Чехоф А.м.п.-22,224,390
Чехотін С.м.емг.-446
Чикаленко Є.у.дбрд.-442,
Чингіс-Хан.-11,20,91,282,474,
526,538
Чірікоф.м.п.-21.
Чеботорів М.у.наук.-295
Чорчіл В.ан.мін.-231
Чубар В.у.к.-289,343,359
Чудіноф А.м.прф.-140
Чупринка Г.у.п.-26
Чупринка Р.див.Шухевич Р.
Чупроф Д.м.прф.-38,307
Чянґ-Кай-Шек.кит.прзд.-266

Шабльовський Є.янч.-599
Шамрай Г.у.гспд.-343
Шанковський Л.у.п.-380
Шаповал М.у.п.-626
Шаповал П.у.прв.-214
Шапошнікоф Б.м.г.-445
Шаравольський І.у.наук.-404
Шафіроф.м.кат.-26
Шахматоф В.м.мін.-175
Шаховская З.м.емг.-50,458
Шахновський С.у.п.-398
Шахрай В.янч.-263,607,608
Швець В.у.п.-624
Швець Ф.у.мін.-220
Швець І.у.прф.365
Chevalier P.f.ist.-589
Шевченко Т.-26,44,76,115,133,
135-137,145,182,184,185,187-
-189,191,204,214,223,224,228,
234,240,254,255,258,291,301,
323,348,352,364,365,378-380,
383,390,401,420,421,426,442,
444,455,460,465,476,498,513,
566,570,572,593-600,603,609,
614
Шекспір Б.ан.п.-136,285,383,400,
491,548
Шелі М.ан.п.-467
Шемет С.у.п.-217,218,221
Shepard A.am.let.131
Шептицький А.у.мтр.-49,493
Шереф Ж.ф.п.-282,283
Шевцоф М.м.к.-294
Шепільоф В.м.мін.-453
Шестоф.м.п.-21
Ширай С.м.г.-203
Шишацький В.у.єп.-48
Шишко С.у.мал.-613
Шиян А.у.п.-225
Шівірйоф Н.м.п.-512
Шідловскій А.м.г.-56
Шіллер І.н.п.-136,

Шіллер-Міхайлоф А.м.п.-21
Shirra V.am.let.-131
Ширвані Х.азб.п.-227
Шішкоф Н.м.мін.-50
Шкварко М.у.п.-65,617
Шкляр В.у.нац.-218
Шліхтер Г.ж.к.-292,350
Shlosser E.am.p.-457
Шмельоф В.м.п.-563
Schmidt A.n.p.-604
Шмідт О.у.наук.-295
Шоквич І.у.лік.-58
Шотемер В.тдж.к.-290
Шпакоф А.м.іст.-481,487,488,496
Шраг М.у.прф.-343
Staden H.n.p.-528
Штепа П.у.п.-189,205,316,381,
413,474,482,571,574,604
Штогаренко А.у.кмпз.-612
Штокало Й.янч.-414
Штюрмер.м.мін.-17,60
Шуберт Ф.н.кмпз.-601
Шульга Г.у.мал.-613
Шульгін В.м.п.-186,226
Шумелда Я.у.прф.-108,163
Шухевич Р.у.г.-259,608,630

Шербаківський Д.у.прф.-313,377
Шербаківський Ю.у.п.-586
Шербицький В.янч.-290
Шеголів С.м.п.-350
Шетінін С.м.мін.-227
Шеткоф В.м.г.-246
Шорс М.м.к.-291
Юденіч М.м.г.-82,159,219,445
Юзефовіч А.м.г.-244
Юзефович М.янч.-200
Юра Г.у.п.-223
Юринець В.м.п.-75
Юрій Суздальський.м.кн.235,268
Юркевич П.м.прф.-203
Юровскій В.чк.-88
Юрський В.у.лік.-58
Just A.n.p.-39,350,530,586
Юхвид Л.у.п.-423
Ющенко О.у.п.-611

Яворський М.у.іст.-290
Яворський С.м.еп.-200,203,587
Ягужинський П.м.мін.-21,63,202
Ягода.м.мін.-5,26,63,88
Якір І.м.г.-290,445
Якубец М.пол.прф.-601
Яновський Ю.у.п.-26,610
Ярослав Мудрий.у.кор.-376,496,5
575,584
Ярошевич А.у.прф.-343
Ястребов Ф.у.іст.-308

ЗМІСТОВИЙ ПОКАЗНИК

Скороти:

М -Московщина.Москвини
м -московський
У.-Україна,Українці
у.- український

абщіна -34-36,72,89,770,207,208, 333,354,424,505,509,515,516, 538,559,560
Австралія -308,311,312
Австрія -202,235,253,311,366,
авт виріб -157. 448,469,592
азбука у.-575,581
азбуковник -124,400,401
Азербайджан -260-262,344,338, 434,449
Азія -1,265,283,446,538
взіятство М.-4,7,8,9,10-12,100, 193,211,265,283,484,506,514, 533,539,547,551-553
Академія Див.-див.Київська А.
Академія Медведева -175
академії наук - 292
АН респуб.-388,
АН СССР -286,291-293
АН УРСР -274,292,294,612
Акад.Педаг.Наук.-293
Алани - 482
амер.допом.див.ЗАС допом.
Англія -2,25,98,128,138,159,160, 166,197,220,250,262,287-269, 281,307-311,452,473,475,526,
- видала утікач.-178. 529
англ.шляхтр -98,99
антр.виміри У.і У.- 13
Антська держ.-583
апріччіна -5,46,54,58,78,86,131, 364,464,509,528,539,540,
АРА -356-358
аристок.м.-350,507,508,522,523, 529,530,548
армія Власова -454
арсенал.закол.-301,449
аспіранти див.наук.готувачі
Athrophia cerebri u.385,438
Афганістан -401
Базар -587,594,630
Балкани -238,312,575
Балтика -202,235,252,278,367,
Балтиц.порти -307 482
бальшевізм -95,131,141,235,236, 277,319,320,433,458,459,461-464,467,500,501,502,509,510-515,519,520,522-524,534-541, 543,552-562,див.демокр.нов.
- вішув.М.-549,555,559-561
- - чужн.-527,531,534,535,838
- в душі М.-95,519,520,538,539, 557,558,559,560
- набожен.м.-50,501,505,522, 557
- погляд М.-131,132,505,520, 550,555-561,566,567
- - чужин.-534-541
- назадництво - 75,537,538,552, 553,559
бальшвікі в літер.-514,544
- монарх.-522-524,534,539-541, 551
бандерів.див.націон.у.
банкрот комунізму - 168-170
Батурин -196-199
безбожництво -77,282
- м.-39,43-46,51-53,76,77,251, 424,467,503,520,523,524,537, 539,544,549,550
безвласність М.-32-34,38,39,132, 511,524,551.див.абщіна
безклясовість м.див.СССА безкл.
безлад плянов.-125,126,143-147, 152-157
- в промисл.-125,152-157,469, 541
- - рільниц.-144-150,338,469

безморальн.М.-38-41,43-45,52-54, 68,85,430,467,469,470,509,514, 518,520,529-531,539,544,549, 556,562,563
безопічні діти -54,55
безрідний космополіт. 463
Берлін -181,235,452,500
Бесарабія -261,370
Белінскій про Т.Ш.-383,442
"Бєси" ром.Ф.Д.-52,514,515,549, 550,555,560
Біблія у.-387
- м.-50
Білий Клобук -487,488
Білорусь -8,245,261,262,270,388
"благотвор.вліяніє"-37,47,48,51, 53,61,62,64-70,75,87,88,106, 234-237,243-253,269,270,286- -291,294-300,302-310,312-343, 348-353,356-361,385-400,403- -409,411-415,417-433,435,438- -440,547,548,603,618 див.вигуба,грабункок,нищення
блюзнірст.м.-43-46,48,51,53,523, 524,539,563
- богосл.-45,48,49,53,523
- царів -523,539
Бог - 49,50,52,77,86,96,134,135- -137,176,180,206,282,347,379, 476,503,505,515-517,534,544, 545,549,550,573,596-598,629- -631
Бог і Україна -476,632,
бог м.-52,53,85,132,502,518,532, 550
Богиня-Мати -373.
Бож.Мати образ Вишгор.-477
Божі закони -629,631
Болбачана розстріл -221
Болгарія -5,129,235,251,269,312, 448,452,493
боротьба за волю в Європі -99, 281,282,504
- У.і М.-182,196,197,258,264, 265,268,353-355,452,464,570, 587,591-594,606-613,615-618
- за мову у.-300,404,439,440 618-621
Босфор.держ.-581,583
боягузтво М.-72,87
боїться України М.-243,263
брак краму -125,155,469
"братерство" м.-у.197,209-211, 220,223,234,235,255,268,360,384, 385-387,391,441,546,547.див. вигуба,нищен.осадн.15 міл.
- з М.коштує -322,323
брехливість М.-32,39,40,67,95, 112-128,279,505,514,517,519, 526,528-530,532,533,539,541, 563,597
брехні м.істор.-47,163,164,480, 481,484,486,487,489-492,533
бруд м.-28,52,142,371,528-530, 548,563
бурси м.в У.-431
Варшава -2,31,181,452
- повстан.-268,269
варязька теорія -482
Ватикан -173,457,479,495
велит.на глин.ногах - 521,531
вельможі м.-529,530,532
вивіз вироб.з У.-250,371
- молоді -див.молодь вивоз.
- науковц.-294,295
- немоскв.до Сиб.-251,260,366, 367,535
- У.до Сиб.-61,64,65,152,247, 298,323-325,330,359,360,366, 367,370,380,535
вигнали з шкіл У.-428-430
вигуба вельмож м.-88,103,111,546
- м.ворог.їхн.руками -191-197, 199-204,212,213,225,226,230- -233,287,288,438,527 див.яничари
- в'язнів - 88,365,366
- старшин м.-88
- голодомором див.голодомор
- грузин.-245,249
- інтеліг.у.-87,252,255,289-291 293,295-300,302,324,343,349- -353,355-358,608
- каторжан -61,62,66,67,367,546
- комуніст.у.-270,289,290,343
- єписк.у.-47-49,53,222,245,352
- міністр.УРСР -270,290,343,439
- народів -88,244,256,260,367
- науковц.-294-296,343,351-353 428,608

вигуба немосквин.-61,64,69,70,
244,245,251,256,270,290,364,
367,538,546
- патріот.у.-2,5,198,199,204,
216,219,221,301,302,347,348
351-353,546,596,604,607,611
612,616
- письмен.у.-26,73,174,290,351
608
- священ.у.-49,51,53,249,351,
352,606,608
- селян у.-35,37,87,124,152,
255,351,354,359-365,546,607
див.голодомори
- сепаратіст.-2,35,37,49,64,
118,152,198,199,219,220,251,
252,255,270,341,343,351-353,
364-368,546,596,604,607,608
- царів м.-81,92,201,508,530
- ЦК КПУ - 290
- яничар.-178,179,270,289-291,
343
видавниц.СССР -416-418.
видан.у.зменш.-390-393,417,418
видано в УРСР книж.м.-389-393,
400
видатн.праці -144,145,156,314
виїзд з М.забор.177,529
визиск дітей -299,469
- жінок -469,509
- селян -110,144,145,333-341
див.дем.паншина.граб.колх.
- робітн.-107,109,125,169,326,
340,341.див.платня.
виказ -95,117-120,384,385,470,
518,521,523,524,528
винаходи м.-464
випередила У.Європу -575,592
вироби в СССР -125,127,155-157,
- м.в У.-308.
535
- у.в Європі -304,305
- рільн.в СССР -147-150
ВУЗ в У.-104,113,114,286,297-
-300,626
відокр.М.від світу -1,172,179,
284,526,539,553
- чужинц.в М.-172,536
відповідал.збірна -87,88
- нації за уряд - 438
відродж.У.1646 р.-592
- - 1917 р.-212,217,301,355,
570,587,592,594-596,608,618
Візантія -236,479-481,488,490,
491,570
- спадок -479-482,488,491,492,
496
війна нім.м.-2,72,82,116,158,
162,181,231,267-269,274,365,
367,371,380,403,450-453,464,
468,471,516,520,525,609,613
- - перемог.нім.-158,468
- у.м.-1917 р.-2,72,181,194,
197,212-217,258,264,265,353,
364,449,452,587,594,597,627
630
- м.у.-197,235,253,258
- фін.-м.1938 -158,235,270
- япон.-м.-267,270
- холод.див.холод.в.
- м.зиск -250,251,267
воювала М.-197,235
військо СССР -210,271
військ.сила У.1709 р.-196,197
- - - 1917 р.-193,194,204,
210,212-215,220,221
- видатки М.-271,502,523
- школи див.школи в.
вікно в Європу -75,86,131,285,
543
вільн.думка -74,168,206,283,284
- Дух див.Дух в.
504
- людина -281,504,505,507,508,
- творч.-167,283,284,504,507,
508.див.культ.евр.
Вільне Козацтво -212,214,215
Вінниця -365
віра -34,77,137,205,475,477,478
629
- сила -142,282,354,475,477
- у свої сили -230,354,474
Вірменія -262,388,434,548
"Вірую" Європ.-284,508
- М.-276
віщуван.о.Гурськ.1654 р.-542
власність початк.-32,572
- на землю в М.-32-36,
- запереч.М.-33-36,95,110,207
515,551
Власове військо -451

Волга -199,575,583,609
волелюбн.У.-36,99,282,283,579,585
волоцюз.М.-28-30,39,88,384,424,538,552,563
Воркута -399,617
вороги м.рятув.її -2,24,38,128--130,159-161,191,193-197,230--233,266,267,285,345,498,527,528
Вороніжчина -210,260,370
врожаї до 1917 р.-147,148
- ЗАС і СССР -148,166,167
- СССР -144,146,147
- плян не здійсн.-144-149
Вселен.Собори див.собори в.
- патріярх див.патріярх в.
"Всєпян.Сабор" -45,539
всесаюзн.личина -286,288,293
втікачі з М.див.утікали
вугілля СССР -326
в'язниці СССР -88,306
в'язні СССР -64-68,306,368,459,546
- вигуба див.вигуба в.
- повстан.див.повстан.в.
газотяги У.-327,328
галопаси м.в У.-107-110,149,234,288,290,340,343,367,385,603
див.колони м.в У.
Галичина -49,68,202,207,208,367,386,414,422,435,493,527,592
гармонія всесвіту -134
генер.царск.рятув.М.445
Генуезька конфер.-262
геройство у.народу -476,569,570,609,629-631
Гетьманщина -300,303,355,592,596,610
гідність особ.У.-99,206,504,507
гіпноза слів -272-276,438,442
Гітити -575,576,592
глум м.з подолан.-26,208,247,287,291,302,423
гнобить сав.влада однаково -319,320,325-327,330,331,334,337,340-342
голод у Грузії -363
- у М.-536
голодомор У.1921 р.-144,356-359,367
голодомор У.1933 р.-61,127,144,150,301,302,313,324,354,359--363,367,449,536,608
Homo Sovieticus -540
гордість нац.-474,477,571
город.присад.-104,149-151,335
грабун.У.до 1917 р.-303-310,312--315,318-322,363
- банків у.-313
- ґазу,нафти у.-327
- голодних У.-357,358,360,361
- емігр.у.-70
- збіжжя у.-63,319-321,331-333 336-338
- землі у.-93,149,200,236-239,241,242,245,246,349,
- - немоск.-243-246,251
- золота еспан.-158
- культури у.-24,385,461,565,566
- манастир.у.-245.
- машин у.-250
- немоск.народ.-244,245,311
-Німеч.-130,158,160,162,250
- сател.европ.-158,250
- робітник.у.-151,326
- селян у.-108,148,149-151,319--322,332-341.див.колхоз.оплата,податки
-сирівц.у.-305-310,317,326-334,433
- тютюну у.-308,331
- художби у.-148,320
- церков у.-51
- цукру у.-308-310,321
- шкіл у.-296,297
Греція -7,37,283,575,581
грец.осади в У.-576,577
Грузія -93,235,248,249,260,262,363,388,434
Ґасудар.Дума -97,433,542
Ґорького "гуман."-352,364
- україножер.-352,383
Ґосплан -64-66,106,143,144,148,152-156,338,341
ґрафік -143,144
доґнать і перегн.Амер.-157,162--167
дармодні -104,335,340.
Дашава -327,329
2.000 мільярд.здирств -321,322

дворяни м.-99-103,112,113,507,
508,511,513,522-524
демократичність У.-205,301,579,
582,584,588,589,592
демократія евр.див.европ.д.
- зголотнена -347
День Велик.Порах.5,227,233,277,
держ.емблеми м.-39 438
державу обожн.М.-96,131,170,545
- ідеал м.-73,77-80,132
державн.свідом.М.-132,546,561,
562
- незалеж.У,-193,197,204,212,
-217,229,259,264,279,285,286
345,433,497
деспотія м.-33,37,46-48,72-88,
92-98,100,105,110,112,115,
120,131,232,468,470,475,513,
519,522,524,527,528,530,532,
533,539,546,547,556
- м.демок.-26,40,73-75,85,86,
96,97,104,106,115,140,141,
143,145,207,278,468,518-520,
522-524,535,537,539,541,544,
545,556,557,610-615
- м.духова -72-75,97,106,537,
557,610-615.див.єдіномисл.
- люблять М.-78,79,80-85,92,
475,532,556,559,563
- потребують М.-77-81,84,86,95,
546,559
- обмежат.спроб.-80-82,92,475
- ослабл.-545,559
- хвалять М.-77-79,81,82,84-85,
516,532
- соціялізму -140,141,170,171,
205,206,537,544,545
декабрісти -84,85,252
демакратізм м.-омана -26,39,40,
84,352,441-443,556
див.демок.шовінізм,деспотія
"демакр."Расея -84,219,220,459
- м.забріхан.-40,74,77,104,113,
122,147,163,181,183,197,257,
258,286-288,339,346,358,361-
-363,428,429,432-435,465,469,
470,489,490,537,541
- зиск з каторги -65,306,326
демокр.м.знищ.найбільше -40,203
282,347,350-352,371,372,376,
507,576,606
- не визнає у.мови -383,385,
442,443
- лихвар -338,339
- нищила культ.у.-див.нищення
- - Т.Ш.-380,420,421,596
- нового не запровад.-33-35,38,
50,51,54,73,74,89,90,95-98,
101,104,110,113-118,123,127,
128,172-177,179,180,235,236,
240,251,252,256,271,285,295,
304,323,324,333,334,349,352,
363,366,367,371,378,400,424,
433,448,452,454,457,461,462,
467,486,490-492,496,497,499,
506,512,513,517-520,525,528,
529,531-537,544-546,552-555,
557, див.1917 р.до і по
- паншина -104,145,333,335
- підліша за арист.-40,90,115,
252,261,280,304,425-430,435,
436,457,465,596
- погірш.життя -144,145,147,
148,165,468,469
- приверн.цар.стрій -112,113,
452,531
- рабовласн.-38,64,65,89-91,
145,169,306,326,333,366,367,
535,541
- цензур."Кобзар"-420,421,597,
- шовінізм див.шовінізм д.614
джерело сили У.-570,571
дикунство М.-7,42-44,50,52,58,
62,73,96,97,101,112,120,144,
168,173-177,179,180,222,350,
373-378,481,482,487,528-530,
533,547-549,562-564,590
- духове -22,23,72-75,96,103,
168,172-176,179,180,504-506,
509-513,517,521-524,542,551,
553,556,557
Директорія УНР -220,221
діти м.в У.-103,104,230,299,300,
427,428
- у.-298,299,357,427
- - поза школ.-103,104,113,114,
297-300,349,350,426-428

дітей у.визиск -299,469
дитячі садки -300
добробут СССР і ЗАС -162,167,169
догма нац.б.-472,475,476
догматичність М.-86,505,550,552, 556,557
договори див.угоди
доктрина нац.-474,475,571
- вел.народ.-475,476
- жид.-476
- м.-475,478,492,496-499,
- у.-475,476,497,571
Доми Творч.м.пис.-138
Донбас -154,258,307,308,312-316, 325,326,432
дончаки -240,243,590
Донщина -210,241,243,260,370, 418,432,443
Драгобич -328,329
дрібновласн.сусп.-168-170
друк.слов.почат.-459,460,586
- - - м.-190,459,460,586
- - - у.-586
дурення чужинц.-123,124,127,128, 130,131,186,262,265,272-275, 286-288,291,417,450,451,453- -457,536,537,541
Дух боротьби -99,282,353,354
- волі У.-282,572,628-631
- животвор.-7,600,630
-нац.У.-114,282,594-632
- перемог.матер.-206,282,380, 503
дух.криза у світі -24,38.
- сила -282,503,571
- - У.-182,282,475,569,570,571, 594-632
духовість нації -3,7,22,42,100, 272,382,572-574
- М.-6,28,33,34,42,51-54,72-75, 91-96,100,116,117,172-176,285, 364,467,505,507-515,521-524, 537,539,541,546,550-553,556, 557,563,564,604,605
див.набожен.жорсток.дикунст.
- - оцінка М.-521,522,545,546, 548-553,556,557
- У.-205,207,283,572-574,594, 600,602,604-606
див.культура У.
душа -3,77,119,137,282,283,774, 502,594
- М.-4,10,34,57,58,68,85,95, 467,509-513,519,534,538,557, 604
- У.-604-606, див.духовість У.
Европа -23,37,98,109,166,167, 198,202,206,232,259,281,282, 284,285,309,312,313,315,470, 499,500,502,504,505,507,508, 512,517,527,533-535,539,541, 542,574,575,582,585
- м.протистав.-23,100,504,505 507,508,539,547,551-553,555, 559
-'гнілая'-92,176,499,515,517, 534,536,554
- здичавіла -38,93,94,187,273, 275,534,567
- Східн.-1,5,186,272,275,276 450,470,567
- - чудо -272-274
европ.самодіяльн.-99,281,283, 284,504,507,508
европейці -17,99,111,128,168, 241,280-284,312,504,516,527, 531,534,535,552,555
- короткозор.-1,5,24,38,159- -161,172,180,527,531,555
емігр.м.вЗАС -227,273,454-457, 462
- м.в Німеч.-5,181,450-452,
- - рятують СССР -5,83,130,181, 184,186,187,227,253,273,276, 277,385,445-447,450,451,453- -458,495,525,541,561,
- -шпиги -453,455-457
- -вигуб.У.-5,451,452,454,455
- - проект перебуд.СССР -458, 562
- - хвалять совет.вл.-445-447, 458,462
емігр.у.-6,70,87,139,181,184, 223,227,273,276,400,454,455 458,469
- -допом.М.-226,277,385,438
енциклопед.див азбуковник
Есперанто -25

Естонія -5,129,244,252,268,270, 312,388,431,438,473
Євангелія у.-387,576,581,585
Єгипет -471,477,504,570,574,576 581
єдін.недел.Расея -93,130,186,194 211,216,219,220,255,265,344, 383-385,387,443,447,472,565
єдіномисл.м.-73,74,97,512,513, 516
єдність нац.м.-33,36,82,83,176, 186,235,236,251-254,272,301, 346,347,381,385,433,445-447, 450-459,462,467,507,510,519, 522-524,534,538,541,552,561, 562
- - у.193,215,216
єпископи м.-45,46,48-50,53
Жиди -88,186,187,276,278,279, 350,378,438,455,476,477,505
- в ЗАС -129,130,160,178,186, 187,273,454
- в У.-83,122,123,210,223,245, 262,263,289,292,301,349-351, 355,356,387,427,435,439,449, 570,595
жорсток.м.-35,37,46,54-63,66-71, 85-88,96,97,101,105,287,351- -353,356-359,360,361,363-368, 449,467,517,518,528,530,532, 538,539,545,549,556,562,563, 590,605,607
журнали УРСР -343,388,389- 418,419,463
заборона мови у.-210,255,273, 386,387,400,418,419,432
загарба Грузії -235,244,245,248, 249
-Донбасу -258,265,312-315
- Европи -502,527,531,533,534, 555
- Київ.спадку -24,491,492,496, 565
- Китаю -265-467
- народів -234,235,266,267, 438,496,524,526,531
- південн.У.-238-243
-церков 488,492-495
- Туркестану -235,266,267
загарба У.-181,219,220,234,237- -243,258,260,262-265,270,312- -314,433-440,496,531,565,566 див.осадництво
загарбництво м.-34,39,77,93,191, 203,219,220,227,234-238,248- -251,255-257,262,266-271,277, 352,382-385,438,443,445-453, 467,477,481,482,491,492,496, 497,499-502,524,527,531,533, 534,539-541,552,554,564
- демакр.-24,31,39,83,158,203, 207,210,216,220,226,227,232, 235,236,250-260,262-272,285- -295,302,303,364,367,369,370, 384,385,433,438-440,443,445, 447-449,467,500,502,524,537- -539,541,552,554,555,566,567, 610-615
- м.мрії -73,95,499-501,517, 554,565,566
зайди в У.-118,149,219,237-244, 246,288-290,292,295,296,301, 324,360,367,385
залізниці У.-307,308,317,318,321
'западнікі'-73,74,510,512,513, 553
Запоріз.Орден -92,93,98,199,200, 238,242,243,375,476,588-592, 608,610
заробітки в У.-90,148,165,334- -337,339-342
заслона м.-177,180,184,185,285, 376,468,504,505,525,559
збіжжя купує СССР -126,147,162, 332,344
зброї виріб СССР -157,158,344
Земля-Мати -315,572,605
- пошана У.-315,366,572
- власн.в М.-32-37
- - в У.-54-56,32,35-37
- облогом в М.-29,320
- реформи 35,36
землетрус Моск.III Рим -497,498
зиски М.в У.-315,321,322,334-338
з'їзд м.журнал.-442
- У.1917 р.-188,197,212,215

злодійство м.-32,34,38-41,63, 67,95,116,161,467,529,563, 564
ЗАС -2,3,13,25,70,107,109,110, 130,131,156,157,159-166,168-170,184-187,232,236,267,312, 332,356,361,426,450,454-457, 475,526,546,554,569
- допомог.М.-2,3,94,116,128, 138,157,159-161,178,231,250, 267,345,456,457,468,498,542
- лад -107,108,110,111,166,169, 170,469
- морал.зігн.-24,160,161,178, 180,186,187,273-276,569
змаг -281,483,314
знущан.з безборон.-51,55,77,287, 291,465,508,530,556,606
див.катівст.жорсток.
ідеї европ.-206,283,284,504
- - ненавид.М.-172-177,284,285 504,551,557,559
- - творці -347,348
імперія м.-234,235,315,318,384, 541,557
- - відбуд.-1920 р.-12,193,219, 220,275,278,445-447,519,520, 554
- - небезпек.-12,105,182,254, 259,274,354,364,426,437,438, 452,464,471,472,496-498,520, 545,557,558,565-567,604
- - сила блахман -1,157,180, 185,274,403,468
- - загиб.вішув.-567-569
Індія -7,192,259,265,303,446, 477,492,504,574,576,581
інтеліген.м.-12,30,52,82,86,94, 95,171,197,202,424,426,441, 449,467,469,305,506,513,514, 522-524,544,550,551,553,556, 557,559,563,564
- у.-3,99,171,193,197,204,205, 220,228,299,353-355,359,369, 385,430,441,442,570,593,595, див.соціялісти,яничари. 596
інтеліг.у.задурм.-99,188,193, 194,197,206-208,212-223,227, 233,353,379,385,421,438,441, 442,570
- - нова -109,294-299,354,403, 413,426-429,610-624
Іран -260,270,577
історики м.-250,262,463,496,526
Кавказ -129,234,241,244,328,370 432,443,459,575
кадет.корп.-103,461-463
Казахстан -111,143,145-147,260, 330,344,388,431,432,459,617
Калмики -244,256,355,367
Канада -61,66,111,236,311,312, 457
канцелярщ.-105,107-111,121,125, 524,536
Караґанда -330,617
катех.Нечаєва -141,517,519,539, 550
Катинь -268,269.
катівство м.-46,47,50,53,55-58, 60-62,66-70,87,88,119,268, 269,365-368,523,539,545,606
- душі -58,119,287,291,366,367
каторга -59,64-67,87,145,175, 251,274,291,306,343,366,368, 523,524,567
каторжани- 61,65-67,90,247,368, 546,567,616,630
катували в'язн.-46,55,58,67,68, 81,88,287,365
Київ -7,8,16,17,31,49,65,79,121 154,182,201,224,256,283,291, 300,304,330,349,373-375,379, 380,385,386,388,399,417,419, 432,434,435,439,450,452,461, 467,475-477,479,496-498,574, 581,582,584,596,609,611,618, 631,632
- 1917 р.-194,210,212,213,216, 217,219,222,255,463,301,302, 449,498,595
- вік -7,302,461,479,574,583
- зріст -302
- людність -435

Київ.місія -379,475,476,495,497, 579,580,631,632
- III Рим -479,497,583
- пострах М.-49,301,496,497, 604,609,611,631
- руїна -9,210,217,302,374,476
- Могил.Академ.- 283,348,375, 586,610,614
- Рус.імперія -8,24,89,300,305, 348,355,478,582,583,614
Київ.Казаччина -82,214,593
Киргизи -40,260,262,344,370,431, 452
Кирил.Метод.Бр-во -204,228,348, 443,448,610
Китай -10,182,192,260,265-267, 303,477,504,574,576,581
Кінґірі -330,459,472,587,594, 609,617
книга володар -187,189
книгозбірні УРСР -390,416,418
- АН спалили -182,183
книжк,друк І-ші -586
- у.брак.-389-394,400,403,404, 413,414,417-419
- - шкіл.-293,392-394,419
- - продаж -147,210,417-420,434
"Кобзар"-135,188,348,390,391, 420,421,593,594,596-599,603
- перекл.м.-420,421
- цензур.-391
козацтво -99,476,587,590-592, 594,597,610
Колима -61,330,368,617
колонії м.у світі -24,25,184,186 187,274,345,361,430,455,526, 604
- - в У.-5,118,209,246,288,289 292,296,300,301,324,340,345, 360,385,417,603
див.зайди,галопаси
колхоз.рабство -64,89,90,104, 144-146,148,149,169,333-336 523
- оплата -90,148,334,336,337, 339-341
- м.не плат.подат.-319,320,334
комсомол У.-76,104,263,300,439, 606
комуністи у.-211,223-227,230, 263,274,288-290,343,359,398, 404,425,436,466,599,607,608
КПСС -5,83,101,104,109,138,240, 257,261,288,299,344,437,454, 506
- голосув.за в У.-83,216,262
-лад -86,97,103,261
- склад -101-103,288
КПУ -76,230,261-263,288-291,300 343,352,370
- склад -230,261-263,288-290,
- чистки -289-291,343
Конотоп -195-197,285,592
конституція Анни -80
- Нікалая II -80,81
- Орлика - 80,592
- СССР блахман -128,286,287,438
конферен.в Генуї -262
королі у.не князі -584
Кошиців хор в Евр.-602
кошторис держ.М.-315,318,319
крадіжі в М.-34,38,39,63,529
- в СССР -39-41,63,469
Кривий Ріг -307,312,617
Крим -93,154,210,223,235,237, 260,370,373,432,531,574
крит.розум Европ.-206,275,504
- - брак в М.-168,505
кріпацтво м.-89-93,101,104,115, 240,242,513,523,524
Крути -194,587,594,630
Кубаншина -2,108,210,223,237, 238,241,260,270,327,367,370, 419,443,575,589
Кузнец.вугіль -323-325
культ предк.-372,373
культура кочов.-372,572
- рільн.-13,372,572-574,605
- европ.-37,98-100,11,206,232, 283-285,477,503,504,507,508, 512,521,522
- - творці -133,137,285,347, 348,477
культ.рухи в Евр.-285,505
культура м.-16-24,62,96,172-176, 372-377,521-524,533,547,550- -552,563,564

культура м.оцінка М.-17,521,522, 545,547-549,551-553,556,557, 559,560,604,605
- у.-16,17,24,99,207,283,346--349,355,447-491,547,575-581, 583-590,592,600-603,605,606, 608,629,630
культ,зв'яз.У.з світ.-504,576, 578,580-583
купує пшеницю СССР -126,147,162, 166,332,344
Курдистан -260
лакузтво М.-45,112,470,508,529
Латвія -5,129,244,252,261,268, 270,312,388,431,438
ледарство М.-29,30,88,278,312, 384,467,528
летуни ЗАС -131
- м.-130,131
Ленінові вчителі -140,141,554, 555
- горлопан.-140,257,258,434, 505,555,558
- заслання -59
- плягіятор.-86,140,141,544, 545,554,555
- шовінізм -444,467,554,555
Литва -129,252,261,268,270,312, 388,431,473,546
Литов.Статут -584
Лит.-Рус,держава -300,303,478, 584
лицарство евр.-98,507
личини м.-4,5,15,34,74,93,132, 150,261,262,270,276,286-288, 292,293,303,318,320,438,462, 436,469,498,501,513,519,540, 541,554,556
ліберали м.-73,236,251-253,433, 441-448,506,507,510,511,514 522,523,538,545,551,552,555
література м.-16,17,20-26,75-77, 138,139,233,465,510,513,520, 564,610,612
- у.-17,24,397,398,585,586, 610-612,618,620-624
літерат.фонд м.-138
Лондо -7,311
людина перв.в У.-574
людність СССР -107,235,296,367--371,431,432
- У.-288,289,325,345,360,361, 367-371,387,431,432,435,437, 443
- - втрати -35,59-61,64,66,67, 87,146,247,255,301,302,324, 351-353,356-361,364-371,429- див.вигуба -432
людожерство М.-56
Львів -49,283,288,302,365,435, 459,583
Маґдеб.право -585
Мадяршина -5,99,129,235,238,239 251,269,312,452,493,527,570
Мала Азія -7,283,477,492,504, 574-577,581
малороси -129,130,193-196,199--204,208-217,219-227,230,263 див.яничари 274,347,436
мало-всякі -129,230
малоросійство -230,400,584,591
малоукраїнці -25,202,221-227, 230,324,345,354,361,430,435, 473,498,582,584,591
- допомог.М.-226,274,276,277, 288,302,303,320,345,381,383, 385,421,438,459,497
манастирі м.-44,46,50,52,53
Манджурія -129,267,617
мари м.-24,25,52,53,162,278,434--437,461,464-466,468,481,482 499-501,516,517 див.месіянізм,шовінізм
Маркс про М.-171,206,232,526,527
марксизм -168-171,182,472,505, 512,517,537,552,610
- віра м.-168,175,501,505,537, 557
- банкрот.-169-171.
- відцурал.европ.-168,206
марнотрат.в промисл.-152-156, 325,326,328,329,469
- в рільн.-121,122,143-149,155 320,325,335,469,470
матріярхат -573,574
Мафія світ.-184,225,237,438,455 463,472,476,571

машин брак -144-146,338
- псують -144,146,148,152,154, 155
МТС -333,334,338-360
місіянство М.-53,73,236,278,473, 447,478,498-502,516,517,531, 536-538,554,563,564
митропол.м.-43,46-48,484,485,
- у.-16,17,484,495,581
Міжнар.Ком.Досл.Концен.-368
міністри УРСР -108,227
місіонери у.в М.-8,16,284,490, 543
місія У.-569,570,572,631,632
мова м.-8,15-21,24,401-403,425, 427,432,434-437,439,440,444, 464,465,477,564,618
- - убога -16,17-21,39,139,140 402,542,564
- - хвальба -24,434-437,464,465
- - рідна немоск.-369,424,435, 437
- у.багата -17-20,402,542,543, 564,600-603
- - борот.за -300,439,440,615, 618-621,625
- - не обов'язк.-273,425,439, 440,625
мовн.шовінізм м.-25,26,225,293 297,383,385,391-394,404-409, 425,439,440,442-444,464,465, 608,618,619
молодь м.-103,104,230,298,427, 470,471
- у.-182,299,355,403,426,427, 607,609-614,616-618
- у.вивоз.з У.-146,247,294,295, 298,324,345,366,429,430,431, 432
- - дух.звільн.-77,182,398,403, 413,426,609-614,616-632
монархісти м.-73,445-451,501, 455,507,511,522-524,535,545,
Мономахи -491. 554,558
Москва -39,40,51,65,86,121,153, 154,183,223,224,235,249,256, 262,327,385,419,459,477,478 479,481,485-489,498,501,564, 631
Москва 800-річн.-461
-зріст -302,327
- III Інтернац.-5,232,236,277, 446,467,473,475,490,496-498, 502,520,536,539
- III Рим -93,131,232,274,277, 446,467,473,475,476,478,481, 483,490,496-499,502,536,539, 561,563,583,610
Москвини про себе -95,514,521, 522,545-569
- в У.-5,118,219,220,237,288, 289,291,295,301,324,340,343, 345,360,385,387,435,570,603
див.зайди,галопаси
москволюб.европ.амер.-6,25,128- -130,139,141,181,185-187,230- -233,270,273,339,438,455,457 537
московщен.Акад.Наук -286,292, 293,370,440
- Галич.-208,367,435
- Грузії -249
- дітей у.-59,60,296,306,370, 392-394,430,431
- кіна 422,680
- "Кобзаря" -420,421,597,598
- Кубанщ.-210,237,370,419
- марксизму -141,168,175,463, 501,541,552
- мови у.-225,226,293,392,404- -411,413,440,618,619
див.словник.,правопис
- науковців у.-293-297
- немоскв.-83,147,254,255,261, 270,369-371,382,383,465,236- -238,241,316
- півд.У.-236-238,241,316
- правопису -399,411,412
- радія -422,603
- руками у.-200,208,210,223, 224-226,399,404,405,413,414, 424,425,436,439
- селян у.-147,425,434,603,606
- студентів -297,389,429
- театру -422,423
- християнства -42-52,505
- шкіл.книжок -293,392-394

московщен.-шкіл у.-200,225,286, 293,296-299,392-398,416,419, 425,435,439,440,606
- спротив -608,610-615,619-627
московщили всі М.-383,386,417- -419,432-434
Московщина потвора -467,542,544
- сила блахман -1,157,158,180, 182,185,259,260,274,403,468, 525
мучать душевно -58,59,287,291
набоженство М.-42-47,50-53,168, 176,501,533,537,549,550,553,557
- у.-42,283,468,579,580,581, 604,605,629
наклад книж.м.-390,403
- - у.-389-393,413,419
- "Кобзаря" -390,391
- словник.у.-404,412,413
нарід у.мужніє -629,630
- - несвідом.нац.-83,188,193, 197,212,595,596
- - творчість -600-603
наріжні камні Европи -283,284
- - М.-84,96,131,132
нарід М.азійс.-7-12,402
- - голос М.-515-517,563
- - невин.-62,234,303,361,381, 385,438,449,452,458,459,467, 501,515,516,519,520,527,530 532-534,557,560
- - потвора -62,63,70,96,384, 467,501,503,527,531,537,542, 544,546,549,556,563 див.жорток.безморальн.
НКВД -40,54,55,58,62,65,66,75, 115,130,159,162,179,250,291, 364,437,444,452,453,519,522, 523,528,555,560,561,616
- в У.-5,65,72,88,119,226,228, 291,297,333,338,360,366,380, 398,399,403,427,430,599,614, 617
- в Европі -179,250,451,452
- в ЗАС -130,179,454
НТС -453,456
НАТО -250
наук.нагороди в СССР -293,294
науковці СССР -295,296
- м.в У.-291,292,295
- у.293-296,400,401,403,608
нафта -328,329
націоналізм у.-13,83,197,204, 212-214,217,264,353,354,364, 365,432,434,452,460,472,587, 592-599,607-613,615-625,629, 630
націоналісти у.-5,117,197,202, 217,218,229,259,303,344,350 607,610,612
Націон.Союз -220
недоплата у.робіт.-321,326,332, 333
Не єдиним хлібом живе люд.-282, 468,474,628
ненависть М.до волі -10,33,34, 80,92,95,167,168,282,509,510 512,513,528,530,532,539,540 563
- - до Европи -33,34,499,500, 506,507,547
- - - европ.ідей -33,34,73-75, 79,82,92,175,176,285,516,556 559
- - - - культури -28,75,79,80, 92,172-177,285,372,373,499, 500,504,506,507,512,521-524, 531,547,555,557,559
- - до приват.власн.-33,34,36, 515,551,552
- - - чужинц.-172-174,364,523, 538,539,548
- націон.в СССР -12,14,15,253, 259,364,413,449,472,628 див.шовінізм м.
- У.до М.-12,14,15,196,198,233 359,413,472,607,628
Не било,нет і бить не может - 254,285,303,316,370,382,414 436,443
нищення архів.-181-184,522,524
- духу боротьби -282,354,571
- документ.-182,183,377,378
- Запор.Орд.-93,242,243
- єретик.-168,550,557
- імені народів -244

нищен.книг у.-79,174,175,180-183 190,386,387,419,522,524
- - про М.-180,181,525,529,549
- "Кобзаря" -391,420,596,597
- культури у.-9,49,51,53,79,93, 152,174,175,181-183,200,203, 225,285,286,289,293,303-305, 308,313,324,347-352,371-378, 380,381,386,387,401,403,419, 420,432,435,439,440,460,523, 524,555,596,597,606,618,619 див.вигуба,осадництв.
- міст у.-9,302,372
- мови у.-225,293,435,439,440, 523,524,618,619
- могил у.-375,376
- Т.Ш. -380
- музеїв у.-181,518,523,524
- промислу у.-303-305,313,323- -326,371
- пам'ятник.у.-372-378,460,524
- самоуправи У.-93,256,257,286 585
- св.Софії -380
- словник.у.-401,403
- театру у.-422,423
- торгівлі У.-303,304
- уряду УРСР -286,287
- УАН -286
- храмів Крим.-373,374,523
- Церкви у.-49,53,352
- - груз.-492
- церков -352,374,375,523,524
- цукроварства у.-308,310
- шкіл у.-49,200,305,348-350, 439,440
- У,ордами -570,606,629,631
нищити жадоба М.-77,161,346, 377,381,506,518,524,539,555, 559
нищили У.всі М.-53,67-70,380. 381,385,522-524
Німеччина -85,90,128,130,157, 159,160,162,163,197,216,220, 250,268,311,362,366,376,448, 450,451,468,469,475,526,567, 570,593
Німці цивіліз.М.-1,17-19,159
- в У.-5,216,231,232,380,468, 498
німец.слова в м.мові - 18
-перемоги 1941 -158,468,609
НЕП -37,150,167,359
Новгород В.-366,478,481,487, 496,546
Новоросія -241-243,245,246
Новосербія -238-241
Новочеркаське -617,618
общее достояніе -24,93,385,461
общесоюз.блахман -286,388,420
общечелавек -516,538
Одеса -307,365,617,618
однакоправн.М.і У.-388-398,400 401,403,404,413,414,417-419, див.общесоюзн. 421-423
окозамилюв.-126-128,130,156,335 336,344,519
око і ухо ґасуд.-118,385,417, 427,614
ООН -180,231,455,476
ОУН -253,344,451,566,592,630
Орда Золота -9-11,16,97,235,474 490,495
осади у.в світі -246,247,370
осадництво м.демок.-242,286-300 302,303,306,310,315-317,319, 320,324-340,342-344,388-401, 411-414,417-419,537
див.зосередж.УРСР блахман
освіта стар.У.-283,348,349,588, 589
- упослідж.в У.-293-299
особистість запереч.М.-22,23, 73-76,85,95,507-513,516,531, 535,538,550,563
ощуканство м.-123,255,447,448, 479,536
- м.демок.-39,151,184,257,258 260,262,263,265,270,286-289, 292,293,326,332,333,338,339, 417,418,425,432,433,434,436, 468,469,539,541,545,571,596
пам'ятн.1000-річ.Расеі -460
- м.в У.-291
- у в Раштаді -460
- Т.Ш.в М.-184,598.
- -- в Вашінгт.-184,223,455
Панславізм -236,448,527,538

панство м.демок.-101,104,107,112 113,230,240,299,300,340,427, 469,499
панувати в світі -24,276,278, 510,513,527,533,566
паншина в У.-89,104,149,333-335 див.раби,дем.рабовласн.
Париж -7,181,452,461,500
патріот.У. -30,31,197,212-215, 243,315,316,353,572,587,607 див.УПА,ОУН,500
патріярх Вселен.-484-488,494,495
- Єрусалим.-486,488,489,497
- м. -45,46,48-50,485-727,522
перехвалки м.-24,157,162,461, 464,465,481,516,517,563
Переяслів -4,89,112,117,118,198, 201,210,284,300,302,303,322, 323,331,346,347,372,378,382, 386,497,498,591,592,604
Петербург -4,121,201,213,235,237, 285,307,308,310,330,385,501 -смерть віщув.-567,568
письменники м.-71,78,98,138,177, 197,251,253,254,447,463,465, 512,514,515,520,536
- - передчув.катаст.-567,568
- - немосквини -21
- у.-223-226,385,386,536,610- -614,619-625
- - "Слово до емігр."-184,223
письменність у.поч.-575,576
Питошн.Пріказ -26,131
пиха м.-123,508,513,523,529,531, 548,563
пияцтво м.-43-45,52,53,116,471, 514,528,530
підлота культ.світу -24,38,62,9 93,94,178,362,567
підроб.докум.-47,291,481,486, 489-492,
- історію - 533
- "Кобзаря" -420-421
- К.Маркса -526,527
пісні м.-52,56,603
- у.-600-604
платня в СССР -102,108-110,116, 125,165,326,340,341
платня в СССР і ЗАС -109,165
- в М.і в У.-340
плян Маршала - 250
- Молотова -251
плянован.м.-124,143-147,323-324
побожність -135-137,573
- У.-76,468,604-606,629. див. духовість у.
- Т.Ш.- 135,137
- м. див.безбожн.блюзнірство
повстан.польск.1863 -87,245,254 349,603
- - у Варшаві 1944 -268,269
- у.селян.-2,36,37,197,214,219 243,260,332,596,607
- в СССР -459,617
погром У.1933 р.-351,352,426, 606,627
податки в М.-318,319
- в У.-304,308,309,315,319,322 326,334-338,358,360
- з голодн.У.-358,360
- в СССР і ЗАС -170
поділ У.на області -209,260,270
Політбюро -81,169,287,417,438, 540
полонені в Німеч.-158,366,367, 451,452,469,609
- У.в Раштаді -460
Полтав.катастр.-2,51,196-200, 222,238,301,318,322,347,375 378,592
Поляки -2,14,262,269,279,355, 448,538,590,593,595
польска шляхта у.походж.-99
Польща -2,5,9,30,89,92,129,158, 189,235,238,244,252,254,256, 258,268-270,312,348,351,362, 370,424,452,473,474,491,493, 534.570,591,592
попи м.-42-44,46-50,53,98,118, 457,507,523,528,533
поразки м.в У.-13,150,433,434, 455,497,498,592,596,600,606- -609
потайубивства м.-178,179,352, 353,470
походи вул.У.-1917 -301,498,595

почуття у.нац.нижч.-230,345,354 477,571,582,584
"праґрес" м.демок.-35,38,40,49 51,58-61,65,74,77,86-90,97, 98,101,103,106-108,113,118- -120,129,130,143,145-149,151- -159,162-167,169,173-175,177 181,185,200,229-232,235,236, 240,242,246,248,251-253,256, 270,278,293,305,306,308,310, 313,315-317,321,325,326,329- -343,347,349,350,354,364-367 385,386,403,416-421,428-432, 435,436,448-457,469,488,499, 501,507,509,512,516,529-532, 535,537,551
праізвол і раблєп.-470,514,551
прамосквини - 7,8
Праукраїна -14,89,283,303-305, 477,574,575
приватновласність у.-207,218, 572
признач.нації -475
приказки м.-39,70,124,156,157, 257,509,515
- у.-15,71,105,122,145,153,194 212,227,259,369,474,475,610
провід.верств.нації -187,348, 474,475
- - европ.-98,99
- - м.-467,470-472,513,520 див.інтеліген.м.
- - у. див.інтеліген.у.
промисел СССР -63-65,163-165, 312,324-326
- - і ЗАС -164,165
- М.-324-326,331
- У.-310,311-315,317,324,326- див.осадн.грабун. -329
противенства у.-м.-14,15,197, 207,627,631
профспілки СССР -101,102,170, - ЗАС -170 469
Прус цар -481,482,491
Прусія -202,235,252,482,527,581
15 міл.у.мерців -35,189,227,242, 255,274
500 Безсмерт.У.-472,476,587,594, 609,617,630
раби в СССР -38,63,65,66,89-91, 122,145,146,169,306,325,326, 333,366,367,535,541,616
рабство М.-31,52,72-83,92,93,95 96,98,112,113,120,131,132, 276,277,522-524,526,529-535, 542,560
- - власновільн.-77-83,89,94- -96,100,276,509-513,524,529, 530,532,534,539
раб.дух м.-22,23,31,33,52,72-78 85,94,95,112,113,475,509-513 516,532,539,540,542,550,563
- - у.інтеліг.-188,189,199-201 203,207,210,212-217,220-230, 233,273,274,277,347,381,385, 466,584,591,607
радіо ЗАС -456,457
революціонер.м.-85,86,285,506, 510,517-519,539,551,555
революція м.1917 -34,75,82,131, 467,519,520,537,538,551,553, див.бальшевізм. 555,557-560
- 1610 р.і 1917 р.-558
- у.-204,301,592,617,618
рефор.Нікона -80,174
- самодур.-120,143
- грошей -151,313
Рим -283,471-480,482,492,496, 497,499,570,578,583
рільниц.СССР і ЗАС -162,163,165- -167,169
робітництво СССР -90,91,101,102 110,469,541,556
- - і ЗАС -165,168-170
родовідм.царів -100
розпиячен.народ.-151,152,342,343
розпуста м.-43-45,53,54,471,518 529,556,564
Розумовщина -201,202
Ругія -482
Румунія -2,5,129,260,269,270, 452,493,570
'Руська Правда' -575,584,592
РФСР -261,264,288,293,296,297 342,388,391,443
'савєт' чудесн.слово -4,5,15, 186,261,262,276,303,438,519
савремен.агні -188,219,220,587, 597

самоознач.нац.за Ленін.-257-259
самоуправа в Європі -284,508
- в У.-93,202,207,256,257,301,
433,566,585
Саратовщина -29,210,244
Сармати -305,355,580,581,594
сателіти м.і амер.- 161
сваволя м.-122,282,522,524,528,
551,556
світ духов.-281,282
світовий СССР -465,468,476
Св.Софія -194,380,511,581
сектанство м.43,52,501,505,514,
549,553,557
село м.їсть у.хліб -319,320,334
342
- у.джерело нац.сили -354,355,
603,606
селянство у.-99,188,197,198,200
218-220,243,244,332,349,354,
355,363,426,427,433,434,464,
469,541,564,595,596,606,607
- - аристокр.-36,350,587
- - волелюбне -2,36,99,188,193,
197,212,215,243,260,332,354,
355,587,596,607,617,618
селян.діти у.-298,299,349,354,
426-428
Сибір -29,87,88,99,146,154,182,
235,251,274,212,324,325,328,
335,355,371,439,497,520,546,
593,596,610,617
- зеселен.-9,15,152,176,246,
323,430
- заслано до -12,61,64,65,152,
247,298,299,324,325,330,345,
360,366,367,430,535
- розубдова -12,29,64,65,146,
154,246,247,312,323,325,330
546
- людність -12,247,323,330,366
Син Божий -134,273,279,477
сиротинці СССР -431
Сіон У.-378,379
Січова Респ.-92,238,243,347
Скитія -355,577-581,594
Скоропадськ.уряд -219,220
слово володар -187-189,274-276,
503
"Слово о полку Ігор."-576
словники м.-403,414
- у.-181,401,403-414,608,618,
620
словництво м.-18-20,404-414
словоблудство м.-162,255-259,
429,433-437,465,468,481,499,
500,505,516,517,538,565,566
див.ошуканство
Слов'яни -448,480,496,531
слов'ян.комітети -236
славянофіли м.-235,236,448,509,
511,512,515-517,536
совхози -37,554
соціялізм европ.-66,168,204-207
соціял.ідеї -119,168-171,204,
205,545
соціялізм м.-33,40,41,73,90,91,
140,162,169,171,206,207,360,
452,501,504,510,544,549,550,
552-554,557,558,595
- - личина -90,91,150,169,176,
258,259,435,436,452,467,469,
517,541,553,556,595
- - набоженство -53,168,205,
550
соціялісти европ.-130,160,206,
207,258
- м.-115,206,207,219,220,236,
249,253-255,383,442,443,446-
-449,458,506,507,510,511,517
518,522,523,536,544,545,549,
550,552-554,561
- у.-206-218,220-223,233,255
див.УЦР
Союз Визвол.У.-87,359,366,460
- совет.журнал.-106
СССР безклясов.-54,101-104,109,
110,151,340,469,531,541,553
див.панство демок.
- заснован.-229,261,262,276,
286,287
- капіт.лад -101-104,107-110,
169,170,336-339,469,541,556
- розвал -64,105,114,119,182,
186,225,317,342,344,468,471,
496,498,521,531,538,541,556,
565,567-570,603,604,615
- світовий -468. див Мвфія

СССР сплуги на ціни -334,337,340 341
- тотожн.з царизм.-527-529, див.бальшевізм 531-541,549
СУМ -359
спадковість -12-14,39,62,68,95 605
Спілка Визв.У.-223,359
- Письмен.У.-290,611
спожив в У.і М.-341,342
- в СССР і в ЗАС -166
Ставропільщина -260,370
Сталін,заздрав за м.нарід -453
- критика -403,627
стани европ.-99,504,508
- м.-89,100-104,109,241,242, 522,524
- у.-99
старшебр.м.-24,106,115,224,225, 615
старшини м.-103,221,271,445,461, 462,471,472
'Степн.Книга' -481,492
стипендії -426,427,429
стихія нац.у.-194,215,571,595
100 міл.вигуб.М.-368
страйки каторжан -617
строї м.-112,113
студенти м.в У.-297,349
- у.-104,114,182,297,298,349, 350,365,426-430,617,618
- у вигон.348,427,428
- - кількість -114,297,349
- - заворушен.-617,618
- - визиск -298,299
суворовці -462
Суздальщина -1,8,250,474,476, 502
Таджикстан -260.
Тарас Велик.архит.у.держ.-188, 364,378,593,594,596,598,
- - провід.У.-365,593,594,599, 600
- - Могила -378-380.
- - доктрина -476
- - культ -182,379,380,593,599 600
- - неперемож.-593,594,596-600
- - пам'ятники -184,185,291, 460,598
Тарас. Вел.московщен.-224
- - роковини -182,599
- - сама У.-593,596
Татари Крим.-195,235,243,256, 367,373,452,473,538,570
- Волзьк.-1,9-12,16,193,235, 253,270,474,538,570,584
татар.прізвища м.-9
татаршен.М.-9-11,16,193,284
творці культури -133-137,285, 347,348,477,491,502
- - побожні -135,136
- - м.-6,11,14,17,20,21,39,60, 114,138,139,159-161,199,202, 203,228,229,278,347,383,385, див.яничари. 477,478,547
творчости праджерела -135-137
Творчий Дух -75,76,133-137,282- -284,347,348,571,582,
- - Европ.-281-284,504
- - У.-139,346,403,570,574-576 578-586,600-603,608,621
творча яловість М.-17-21,23,60, 121,133,137-140,142,144-149, 402,468,514,563
1905 р.-255,299,302,442
1917 р.до і по -4,6,14,35,37,40 50,62,63,86,90,101,103,104, 106,112-115,144,145,182,229, 253,261,282,302,315,333,342, 349,374,376,383,385,424,427, 428,448,449,461,462,470,508, 525,553,556
1917 р.новий -203,354,
- причини катастр.-189,193,203 204,303,362,363,474,475
1941-45 р.-31,38,253,275,276, 289,464,607,627
торгівля У.-303-305,307-310,321 322
- рабами в СССР -306
торгов.зиски М.-336,337
традиції нац.у.-2,36,80,98,99, 188,197,213,243,301,304,305, 315,316,355,373,379,380,426, 468,475,476,497,496,504,570, 575-593,595,596,599-624,626- див.яничари. -631

III Інтернац.-25,232,274,277,
424,446,463,475,490,502,510,
537,561,610
III Рим див.Москва III Р.
трести в ЗАС і СССР -314-316
Тріпільні -99,305,575,577,581,
592,594,596
трудодні див дармодні
Туреччина -2,176,196,202,216,
235,237,238,240,243,260,448,
471,473,479,489,527,570,589,
591,593
Туркестан -5,129,176,235,266,
267,344,388,431,459
Угро-фіни -7-9,16,39,100
удержавлен.до 1817 р.-37,38,314
317,318,535
уділовці дбібн.в ЗАС -168
Ужгород -389,617
Узбеки -266,344,388,431,538
Україна оборон.цивіліз.-475,476,
541,569,570,629-631
- осада м.-2,144-147,149,152-
-155,302-310,312-344,347,349
- приборкає М.-347,476,541,570,
609,631,632
- сильніша за потуги -570,604,
609,629,630,631
див.духов.сила У.
українізація -2,270,359,425,430,
434,608,618
- спротив м.-383,443,608
УАН -201,403
УНР -204,221,222,223,253,257,
260,265,285,385,449,607
УПА -72,253,282,291,324,566,570,
587,592,596,608,630
УРСР -15,197,296-299,327,338,
339,342,350,363,370,403,431,
597,622
- блахман -107,108,260,262-265.
270,285-300,343,356-362,365-
-367,376-378,388-401,417-419,
421-440,607,611,613,614,618,
625
- міністри -226,227,270,289,
290,343,359,425,439
- видає м.книжки -293,294,387
- людність - див.людність У.
УРСР прав нищення -270,286,290-
-296
- створено -263-265,286
- у.землі поза неї -235,237,260
Укр.Сам.Соб.Держ.-204,543,566,
608
УЦРада -212-217,219,264,350
Українці поза УРСР -147,210,237
246,247,330,370,430,431,432,
440,443,459,617
'Уложоная Грамата'-479,486
Універсали УЦР -216,217
університети европ.-283
- м.-77,348,349,428,429,507,
- УРСР -113,114,200,349,369,
див. ВУЗ 435,617,618
упадок держав -471,521
уравніловка м.-22,23,140,510,
511,515,521,522,551,559,
Урал -176,312,325,546
утікали з М.-177,295,538
Учредіт.Сабран.-82,83,216,262,
263
фашизм - 463
федерація м.-252,254,255,256-
-262,345,472,566
філософ.життя европ.-206,283,
284,504
- - ідеаліст.-134,135,206,283,
473,503,569,621,622,629
- - матеріаліст.-13,134,170,
171,473,503,505,569,621
- - м.-22,23,29-31,33,34,38,39
42,76,87,94-96,100,132,503,
505
фільм 'Руск.чудо'-465
Фінляндія -89,158,202,213,230,
235,258,260,261,270,312,367,
473
Флорен.Собор -489,490
форма у.зміст М.-596,614,625
Франція -2,25,85,159,160,166,
167,197,220,235,236,250,262
305,361,362,376,452,475,499
- 'Декляр.Прав' -551,592
франц.підприєм.в У.-307,312-315
- слова в м.мові -19,20. 322
хабарниц.м.-108,112,116,122,125
127,470,480,524,528,529,564

хабар чуж.письмен.-185,525,531
Харків -257,263,301,305,327,349
356,365,387,389,418,460
харчі в СССР -341,342
- в СССР і ЗАС -70,165,166
Херсонес -283,576
хліб у.зиск м.-336
- - їдять м.села -319,320,338,
342
Хмельниччина -238,240,497,591,
592
Хазар.держ.-583
холод.війна Сун-Тсу -191,192,207
- - м.-182,191,193,194,266,267,
346,347,531
Християнство -98,205,206,273,
503,605
- у.-42,376,379,581,605
див.набоженство у.
- м.-9,10,16,42-53,68,249,490
505,517
цар м.-44-46,53,84,92-94,115,
122,234,249,254,467,479,507,
508,534,541,554,584,592
Царгород -283-478-480,484,492,
498,564
- загарба м.-235,481,484,492,
500,564
цензура м.-97,98,177,183,184
ЦК КПСС -13,83,105,115,118,120,
149,168,249,287,288,332,344,
369,417,423,518,521,611,613
ЦК КПУ -290,300,343,352,378,439,
607,625
Церква м.-10,16,49,484,488,490
492,550
- загарб.49,236,249,478,483,
493-495,501
- служка держ.-46-50,118,176,
200,236,523,533
- у.-46,47,490,495,581,592
цілін.землі -145-147
див.Казахстан
ціни в Европ.-281,314
- - СССР -124,151,154,315,332,
333,335-337,340,341
часописи м.в У.-387,417
Черкеси -31,88,256,452,538
Чехія -5,129,251,269,304,311,
312,448,451,452
Чигирин -302,497
чистки СССР -103,123,124,289-
-291,343,439,533,545,612
Чорне море -210,237,238,308,574
576
Чорноморшина -235,237,238,243,
307,308,574,576,580,581
чудо в Схід.Евр.-272,273
чужинці віщув.СССР -526,527,531
533-535,537,538
- про місію У.-631,632
- - у.нар.творчість -600-602
шапка Мономаха -491,492,
шахрайст.м.-255,260,366-371,420
421,463,481,482,489-492,538,
539,563,564
Швеція -197,202,235
шільництво У.XVIII ст.-349
шкільні жандар.-427,429,439
- закони -104,113,114,
- книжки у.-293,388,389,392-
-394
- реформи -142,299.
школи панські -103,104,230,461
462,472
- в УРСР -49,114,225,226,296-
-299,388,389,425-429
шлюби у.-м. -14,431
шовінізм м.-49,50,83,93,94,131
172-174,184,186,222,251-256,
276,277,285,382,499,500,516,
523,524,552,553,561,564-566
- м.демок.-24-26,49,81,82,93,
94,118,131,172,173,176,177,
181-185,207,219,220,224,233,
247,251-265,360,363-367,375-
-378,383-401,403-405,407-409
411-414,417-426,432-436,439-
-445,448-467,499,500,523,524
535,552,561,566,596,597,605,
607,610-613,615,616,
шпигуни м.-129,130,177,186,187,
453,455-457
шпигунські школи -455,456
щастя в рабстві -95
якби не браталися -322,323
яловість творча М.див.творча я.
Ялтинська нарада -269
яничари м.у світі -129,130,141,
185,188,230-232,339

Яничари в У.-59,60,76,92,100,114
154,186-191,193-196,199-204,
207-211,222-230,233,259,263,
274,288,290,291,293,345,347,
383,398,404,405,425,430,436,
437,439,464,466,472,498,597,
599,607,608,610,614

Японія -2,129,182,266,267,271
ясир м.з Німеччини -160
- - з У.-61,64,146,247,294-296
298,320,323,325,326,330,345,
360,366,367,370,429,430,431,
див.вивіз з У. 432

НЕЧИТКІ МІСЦЯ

ст.

35 .. Україні майже не вживали штучних погноїв і машинерії було далеко менше,ніж в УРСР.А проте до 1917 року врожаї були більші,ніж в УРСР..
107 .. нема в ЗАС міністерства освіти,шляхів,здоров'я ..
165 .. черевики муж.- 420,черевики жін.- 312,убрання муж.-1.380 .
191 .. осквернених ..
205 **) C.J.Cassagnard."Carrel et Zola de vant le miracle a Lourdes" і A.Carrel."Voyages de Lourdes".
273 .. лише кілька місяців сам переродився і все ..
274 .. мова не панує ..
309 ..уряд створив з кількох московських банків велику позичкову спілку ..
322 ...шороку за свою поразку в Переяслові і катастрофу під Полтавс
324 **) В.Ланда в "Українському Економісті" чч.63-66.1927.
325 ..утрачав би ввесь час шороку 60 мільйонів ..
326 ***) Z.Melnyk."Soviet Capital Formation".
328 .. марнотратство? - Бо добре ракетне ..
329 .. без флюсового вапняку неможливе гамарство ..
339 .. державам (навіть найбагатішій ..
340 .. Чи ж не "демократічно"?..
345 .. осадницької імперії у "союзницькій" ..
352 .. пропам'ятну медалю з написом ..
479 ***) A.Pastor."Geschichte der Päpste".
537 **) J.Burnham."The Managerial Revolution".
548 ***) A.Terc."Co to jsit socijalizm reslistyczny".
548 .. 7) T.Masaryk."Prager Press".9-IX-1928.
568 *) N.Berdyaev."The Origin of Russian Communism".